

ПЕПЕЛ

Илса Буқ

ЕГМОНТ

ИЛСА БИК ПЕПЕЛ

Превод: Анна Стоева

chitanka.info

Електромагнитен импулс унищожава всички електрически устройства на земята и помитайки компютъризирания свят, убива милиарди хора. Тези, които остават живи, се променят — някои за добро (сдобиват се със свръхчовешки сетива), докато други за лошо (придобиват вкус за човешка плът).

Сред преживелите катаклизма е Алекс, находчиво и съобразително момиче. Тя броди из горите, за да се сбогува с мъртвите си родители и личните си демони, преди бедствието да сполети земята. Том пък оставя зад себе си войната в Афганистан, за да намери у дома нещо много по-страшно. А Ели е сърдито и гневно осемгодишно момиче, чийто дядо е убит от импулса, и Алекс и Том спасяват. За тях и за останалите хора, чиито животи са пощадени, се превръща във въпрос на оцеляване да разберат на кого може да се доверят и кой вече не е човек.

Авторът Илса Бик сътворява страховита и завладяваща история за света, в който може да се превърне нашия във всеки един момент. Свят, където тези, които останат, ще трябва да се научат не само да оцеляват, но и да живеят сред разруха.

Вълнуваща и епична история за борбата за оцеляване в един разрушен и съсипан свят. „Пепел“ е абсолютно задължително четиво.

Майкъл Грант, автор на „Сами“

Завладява ме от началото до самия края — тъмен, плашещ и напрегнат роман. Влюбих се в него.

Джеймс Дашнър, автор на „The Maze Runner“

Прекрасно написан апокалиптичен зомби хорър, който завършва с напрегнат и ужасяващ отворен край и голям брой нерешени мистерии.

Kirkus Reviews

Бик доставя една наситена с екшън история за апокалипсис, която поставя началото на невероятно трилогия.

Publisher's Weekly

Трогателна апокалиптична история за оцеляването, която прелива от истински ужас... Ничие оцеляване не е гарантирано.

Locus

Илса Бик е носителка на множество награди за своите кратки разкази и романи. Участвала е в създаването на няколко научнофантастични поредици, сред които *Star Trek*, *Battletech* и *Mechwarrior: Dark Age*. *The Key*, паранормална криминална мистерия за Холокоста и прераждането, е определена за забележителна в класацията „Най-добра американска мистерия“ от 2005 година. Първият ѝ роман за тийнейджъри — *Draw the Dark*, печели *Westchester Fiction Award* за 2011 година и е обявена за най-добра книга на *Bank Street College 2011*.

Бик е завършила литература и кино изкуства в колежа. За създаването на „Пепел“, обаче, тя черпи вдъхновение от опита си като психиатър и бивш майор от Военновъздушните сили на САЩ. Писателката следва медицина, докато служи в базите Лакланд и Андрюс по време на войната в Залива. Решава да завърши психиатрия, а не хирургия, какъвто е първоначалният ѝ план. Става свидетел на следите, които войната остава в човешките души, и помага на много хора да се справят с вътрешните си демони. „Винаги съм намирала борбата за оцеляване след бедствие за много интересна тема — компромисите, които хората трябва да направят, и правилата, които трябва да нарушат, за да оцелеят. Освен това баща ми е оцелял от Холокоста. Такъв вид катастрофа, след която светът се срива и хората се превръщат в чудовища, винаги е била позната тема в живота ми.“

В момента Илса живее със семейството си и няколко пухкави създания в провинцията на Уисконсин, в близост до еврейско гробище.

Едно нещо, което ѝ допада за съседите ѝ е, че са много тихи и идват да вземат назаем захар само, когато налътните цъфнат, по думите на самата писателка.

На Дейвид, сега и завинаги.

*Казвам ти, миналото е кофа, пълна с
пепел...*

Карл Сандбърг

— Къде си? — попита леля Хана, щом Алекс натисна „отговори“. — Какво си мислиш, че правиш?

— Току-що влязох в Мичиган — отвърна Алекс, избирайки полесния въпрос. Когато бе забелязала табелата „Добре дошли в Мичиган — Велики езера! Велики времена!“, обзе я чувството, че съзнанието ѝ се прояснява, разтваря се, сякаш е пътувала в безконечна нощ по безлюдно шосе, обточено с гъста, черна гора, и чак сега бе зърнала слънцето за първи път. — Трябваше да заредя с гориво — додаде тя ни в клин, ни в ръкав.

— Мичиган. Че какво, по дяволите, има в проклетия Мичиган? — Вторият съпруг на леля Хана беше британец. За разлика от самата нея. Тя беше родена в Уисконсин — в Шебойган, за който Алекс се съмняваше, че е истинско място, докато Евърли Брадърс не споменаха за него — а определението „проклет“ беше за предпочитане пред други клетви, тъй като всичките ѝ приятели, повечето от които бяха лутерани, намираха този навик за очарователен: „Ах, тази Хана!“. Така че леля Хана честичко изричаше по някое „проклет“, особено в църквата.

— Много неща — отвърна Алекс, която се намираше на няколко крачки от тоалетните на бензиностанцията, а залязващото слънце хвърляше върху нея светлина с цвят на съомга. Оттатък улицата билборд, предлагащ посещение на Орен, намиращ се в район, населен с амиши^[1], делеше мегдан с друг, приканващ семействата да настанят възрастните си роднини в дом на име „Северна светлина — Божията светлина в трудни времена“, и с още един, предлагащ посещение на

Музея на желязната руда северно от града. — Просто имах нужда от малко време.

— Време. Време за какво? — Гласът на леля Хана прозвуча сурово. — Това да не ти е някаква проклета игра? Става дума за живота ти, Александра.

— Знам това. Само че... — Играеше си със сребърната свирка, закачена на масивна верижка около врата ѝ. Свирката бе получила като подарък от баща си, когато стана на шест, на първия им излет с преспиване: „Скъпа, изпаднеш ли някога в беда, само свирни и аз ще дойда при теб на секундата.“ Това беше един от малкото ѝ ясни и скъпи спомени за него. — Трябваше да го направя сега, докато все още мога.

— Разбирам. Значи те са в теб?

Алекс знаеше за какво — за кого — говори леля ѝ.

— Да.

— Забелязах, че оръжието на баща ти също липсва.

— У мен е.

— Разбирам — рече отново леля Хана, въпреки че по тона ѝ да личеше, че всъщност не разбира. — Наистина ли смяташ, че самоубийството е решение на проблема?

— Това ли си помисли? — Зад себе си Алекс чу вратата на тоалетната да се отваря, а миг по-късно покрай нея профучаха две момичета, блондинка и брюнетка, и двете със сиво-сини суичъри на „Самървил Хай“ и тенис ракети с шарка на бели пламъци. — Смяташ, че имам намерение да се самоубия?

Съжали за думите си, още щом ги изрече. Русата конска опашка се озърна към Алекс и се наведе, за да подшушне нещо на Кестенявата конска опашка, която също ѝ хвърли поглед. Двете продължиха с тази игра на зяпане, шушукане и кискане по целия път през паркинга до един малък автобус с вид на антика и изтормозен наглед възрастен мъж с очила и рошава прическа в стил Айнщайн.

Алекс им обърна гръб с пламнали страни.

— Няма такова нещо.

Но ако трябваше да бъде честна, не можеше да отрече, че на няколко пъти бе гаврътвала няколко глътки „Джак“ за по-твърд поглед, след което бе излизала навън с оръжието на баща си. Онова, което я възпираше най-силно, беше мисълта, че ръката ѝ би могла да трепне, а

самата тя да свърши с фронтална лоботомия или нещо такова, което би било твърде жалко. Представяше си как ще клюкарстват след това момичетата — такива като Русата конска опашка и Кестенявата конска опашка — в училищната столова: „Боже, каква смотанячка“.

— След като си ги взела със себе си, значи нямаш намерение да се върнеш — рече леля Хана.

— Напротив. Това значи само, че *те* няма да се върнат.

— Александра, не е нужно да се справяш с това сама. Майка ти беше моя сестра. — Гласът на леля Хана прозвуча леко сълзливо. — Сигурна съм, че тя никога нямаше да се съгласи. Това не беше тяхното желание.

— Тогава добре че ги няма, за да не могат да възразят.

За част от секундата гласът на леля Хана от сълзлив стана сух като шкурка:

— Не ми говори с този тон, Александра. Ти си само на седемнайсет. Освен това си една много болна млада жена и си прекалено малка, за да знаеш кое е най-доброто за теб в тази ситуация. Инатът и самосъжалението няма да ти помогнат.

Така нямаше да стигнат доникъде. Леля Хана виждаше само едно седемнайсетгодишно сираче с мозъчен тумор с размера на топка за тенис, което накрая не бе издържало на напрежението.

— Знам, лелю Хана. Имаш право. Самосъжалението и идиотското ми поведение с нищо не помагат.

— Добре. Значи се разбрахме по този въпрос. — Леля Хана се изсекна в една кърпичка. — Кога се връщаш?

„Ъъ... вероятно никога.“

— През първата седмица на октомври. Може би... на осми.

Успя да чуе как леля ѝ отброява тихичко под носа си.

— Дванайсет дни? Защо толкова много?

— Толкова отнема да стигнеш пеша дотам и обратно.

— Пеша ли?

— Ами там няма никакви пътища.

— Сигурно не говориш сериозно. Не си достатъчно силна за това.

— Напротив. Минаха три месеца от последния курс на лечение. Оттогава не съм спирала да тичам, да плувам и да вдигам тежести, и си върнах старите килограми. Така че съм достатъчно силна.

— Но какво ще стане с новото лечение? След три дни трябва да си в...

— Не смятам да започвам друго лечение.

— Доктор Барет беше категоричен по въпроса, че тази нова процедура... — Гласът на леля Хана пресекна, щом думите на Алекс достигнаха до съзнанието ѝ. — Какво? Какво искаш да кажеш с това, че не смяташ да започваш друго лечение? Стига глупости. Разбира се, че ще започнеш. Какви ги приказваш?

— Казвам само, че бях до тук, лельо Хана.

— Но... но онова експериментално лекарство — запелтечи леля ѝ. — Ами процедурата, КАМЪЧЕТАТА...

— Знаеш, че и те няма да помогнат. — Подобно на новото лекарство, КАМЪЧЕТАТА — образци, капсуловани чрез биологически локализирано вграждане^[2] — също бяха експериментални: свръхмикроскопични частици, пълни с отрова и обвити в специален светлочувствителен химикал. Инжектирани веднъж в кръвообращението ѝ, КАМЪЧЕТАТА си проправяха път до мозъка, където се сгушваха около тумора — упорито чудовище, което след няколко курса на химио- и лъчетерапия бе отказало да умре. Активирани от оптична проба, частиците трябваше да освободят своя смъртоносен товар. До този момент, след четири опита, нейните не бяха го сторили, въпреки че лекарите бяха презаредили мозъка ѝ с достатъчно КАМЪЧЕТА за пускането на няколко дузини машини за пинбол.

— Нужно е време, Александра.

„Лесно ти е да го кажеш. Нали *ти* разполагаш с време.“

— Лельо Хана, минаха две години, откакто откриха това нещо. Но резултат няма.

— Така е, но туморът нараства относително бавно. Доктор Барет каза, че *можеш* да изкараш още няколко години, а дотогава ще има нови лекарства.

— Но може и да няма. Просто не издържам повече. — Очакваше да чуе експлозия в другия край на линията, но оттам ѝ отвърна само глухо мълчание. Тишината се проточи толкова дълго, че Алекс помисли, че връзката е прекъснала. — Лельо Хана?

— Тук съм. — Пауза. — Кога го реши?

— След прегледа при Барет миналата седмица.

— Но защо сега?

„Защото лявата ми ръка трепери — помисли си Алекс. — Защото не мога да помириша нищо. Защото главата ми е пълна с миниатюрни, микроскопични камъчета, от които няма никаква полза, а това ще рече още и още химио— и лъчетерапия, само че на мен ми писна да ми капе косата, да изповръщам червата си за едното нищо и да уча уроците си в леглото и освен това няма да ходя в никаква болница. Защото поне веднъж ще се играе по *моята* свирка!“

Но вместо това отвърна просто:

— Не мисля, че ще има по-подходящ момент. Трябва да го направя, докато все още мога.

Пак тишина.

— Предполагам, че от училище ще питат за теб. А доктор Барет ще получи удар.

А наум си помисли, че Барет сигурно ще си отдъхне. Вече нямаше да се налага да гледа позитивно на нещата.

— Какво ще кажеш?

— Опитвам се да измисля нещо оригинално. Ще се обадиш ли?

— Когато се върна — отвърна тя, но не беше сигурна дали ще успее да спази това обещание. — При колата, имах предвид. Стигна ли в Уакамау, мобилният ми няма да има покритие.

— А аз какво да правя? Да окача фенер на някоя кула? Да си въртя палците? Или да се захвана с плетене? — Когато Алекс не отговори, тя продължи: — Първата ми мисъл беше да се обадя на полицията да те довлекат обратно!

— А каква беше втората?

— Че си голям инат. Че веднъж щом си наумиш нещо, никой не може да те разубеди. — Леля й замълча за миг. — И че не съм сигурна дали те обвинявам за това. Не казвам, че постъпваш *правилно*, но въпреки това те разбирам.

— Благодаря.

— Няма защо. — Леля й въздъхна. — О, Алекс, нали ще внимаваш? Постарай се да се върнеш невредима.

— Ще се оправя. И преди съм правила такива преходи.

— Не се съмнявам, че си оправна. Да запалиш огън, да намериш нещо за ядене, да си построиш къщичка от клони и дъвка... досущ като баща си. Ако проклетите зомбита те нападнат, ще бъдеш готова.

— Благодаря — отвърна тя, възпирайки сълзите си. Не искаше да завърши този разговор, хлипайки. — Май е най-добре да вървя. Обичам те, леля Хана.

— Ах, ти проклето глупаче — отвърна леля й. — Мислиш ли, че не знам?

Това беше последният им разговор.

[1] Анабаптистка християнска религиозна група. — Б.пр. ↑

[2] Инициалите на английското наименование образуват думата *PEBBLE*, която се превежда като камъче. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ПЛАНИНАТА

1.

Четири дни по-късно Алекс бе приседнала на една набраздена, студена като кост скала и дялкаше клечка за зъби от елшова клонка, докато чакаше кафето да заври. Бръснещ вятър, влажен и студен, духаше на пориви от северозапад. Далече отдолу река Мос проблясваше ярко на слънцето, лъскава панделка, която криволичеше през дълбока долина, обрасла с оголени широколистни дървета, сребристосинкави смърчове, тъмнозелени кичести канадски ели и перести бели борове. Въздухът миришеше на мраз — за Алекс обаче той нямаше никакъв мирис. Състояние, станало твърде обичайно за нея, тъй като повече от година не бе долавяла никакви миризми.

Студът я свари неподготвена, но нали никога досега не бе идвала в Уакамау в края на септември. Дивата природа на Уакамау винаги е била лятно приключение за нея и за родителите ѝ, когато най-големите ѝ проблеми бяха папатаците, кръвосмучещите комари и жегата, която би могла да те превърне в локвичка от пот. Сега обаче всяка сутрин под стъпките ѝ хрущеше тънък лед, а тя се хлъзгаше по оголените скали и покритата със скреж трева. Вървенето пеш криеше много опасности, а всяка стъпка — възможност да изкълчиш глезена си. Колкото по-на север отиваше и се приближаваше до Горното езеро — на цели два дни път оттук и нищо повече от неясно пурпурно петно на хоризонта — толкова по-голям ставаше рискът от разваляне на времето. Далече на запад, под тъмносивия пласт на облаците, виждаше разпокъсаните синьо-сиви спирали на дъжда, които се носеха на юг. Ала пътят пред нея вещаеше единствено безоблачно небе. Денят обещавахе да бъде ясен и хубав като за снимка и със сигурност би се харесал на родителите ѝ.

Само да можеше да си спомни какви бяха те.

Всичко бе започнало с дим.

По онова време тя беше на петнайсет, вече сираче, което си беше доста гадно, въпреки че бе имала цяла година, за да го превъзмогне. Но когато вонята на дим не изчезна, а огън очевидно нямаше, леля ѝ реши, че Алекс страда от някоя от ония посттравматични щуротии, и я

изпрати на психиатър — особа с гестаповско излъчване, която навярно носеше черни обувки на висок тънък ток и биеше съпруга си: „Аха, димът, това е повторение на катастрофата на родителите ти, я?“. Но психиатърката беше достатъчно прозорлива и незабавно изпрати Алекс при неврохирурга доктор Барет, който откри чудовището.

Туморът, естествено, се оказа злокачествен и невъзможен за опериране. Затова я подложиха на химио- и лъчетерапия, при което косата и веждите ѝ опадаха. Предимството: краката и мишниците ѝ вече не се нуждаеха от бръснене. Недостатъкът беше, че лекарствата против повръщане не дадоха резултат — такъв ѝ бил късметът — и тя драйфаше на всеки пет минути почти, което караше булимичките в училище да се изяждат от яд, тъй като се беше превърнала в нещо като експерт в областта. В промеждутъка между отделните терапии тя спираше да повръща и косата ѝ, гъста и кървавочервена, израстваше отново. В слепоочията ѝ гъгнеше хронично главоболие, но както казваше доктор Барет — още никой не е умрял от болка. Вярно, но имаше дни, в които животът не беше чак такова удоволствие. Накрая мирисът на дим изчезна — както и мирисът на всичко останало, тъй като чудовището отказа да умре, а продължи тихомълком да расте и да се храни.

Никой не я предупреди обаче, че когато изгубиш обонянието си *напълно*, голяма част от спомените ти заличават. Така например уханието на бор извиква моментално в съзнанието ти представата за празнична украса, коледни светлилки и един блестящ ангел; или пък ароматът на индийско орехче, масло и канела мигом те пренася в една ярко осветена кухня, където майка ти тихичко си тананика, докато оформя тестото за пая в стъкления съд за печене. А когато нямаш обоняние, спомените се изнизват като монети от скъсан джоб, докато миналото не се превърне в пепел, а родителите ти в смътни образи, не по-реални от дупките в швейцарско сирене.

Тишината бе разкъсана от каканижещ звук, нещо средно между косачка за трева и полуавтоматична пушка. В следващия миг забеляза самолета — едновитлов бял апарат, който бръмчеше над долината, отправил се на северозапад. Сведе поглед към часовника си: осем без десет. Мухльото беше точно навреме. След четири дни реши, че е същият самолет, който правеше пробег два пъти на ден, малко преди

осем всяка сутрин и двайсетина минути след четири следобед. Определено би могла да настройва часовника си по този тип.

Бръмченето на самолета заглъхна и тишината се спусна отново като стъклен похлупак над гората. От долината далече отдолу долиташе глухото *трак-трак-трак* на кълвача. В клоните на боровете три врани кряскаха една на друга, а в небето ястреб описваше лениви спирали.

Тя отпи от кафето, долавяйки звука от преглъщането. Вкус и мирис нямаше, просто чаша гореща кафява течност. И тогава с ъгълчето на окото си, леко вдясно, зърна нещо — шаващо, светлокафяво петно. Тя хвърли бърз поглед, като не очакваше да види нищо по-вълнуващо от обикновена катерица или най-много подобна животинка.

Така че появата на кучето успя да я изненада.

2.

Тя замръзна.

Кучето беше слабо, но мускулесто, с широк гръден кош, черна муцуна и козина на тъмни петна. Приличаше на немска овчарка, но доста по-дребно на ръст, което сигурно означаваше, че е още младо. Беше препасано с яркосини на цвят дисаги, а на врата му висеше хлабав метален нашийник.

Надолу по пътеката се чу тихото шумолене на листа. Кучето наостри уши, въпреки че тъмните му очи останаха приковани в Алекс. Тогава отатък ръба на склона се разнесе мъжки глас:

— Мина? Откри ли нещо, момиче?

Кучето издаде ниско скимтене, ала не помръдна от мястото си.

— Ехо? — Гърлото ѝ бе силно пресъхнало и затова думата прозвуча повече като грак. Тя облиза устни и се опита да преглътне с език, станал внезапно грапав като шкурка. — Ъ... бихте ли повикали кучето си?

Гласът на мъжа долетя отново:

— Боже мой, съжалявам. Не се тревожи, нищо няма да ти направи... Мина, долу, момиче.

Кучето, Мина, веднага се подчини и легна по корем. Това беше обнадеждаващо. По този начин то не изглеждаше чак толкова свирепо.

— Легна ли? — извика мъжът.

„Ами ако не беше? Тогава какво?“

— Ъхъм.

— Отлично. Почакай малко, вече сме почти... — В следващия момент на високото с мъка се изкачи мъж с буйна бяла коса и тояга в дясната ръка. Облечен беше като дървосекач, чак до полото с висока черна яка под червената вълнена риза. Малка брадвичка в калъфка висеше на здрава халка, прикрепена към рамката на войнишката му раница.

Момичето, хлапачка с руси плитки, вървеше на една-две крачки подире му. На гърба си носеше ежедневна розова раница „Хелоу Кити“, както и същите на цвят розов анорак и шал. В ушите ѝ бяха

натъпкани малки бели слушалки, а звукът беше толкова силен, че Алекс успяваше да долови приглушеното думкане на басите.

— Привет — поздрави възрастният мъж и кимна към пресата за кафе на Алекс. — Надуших го още на половината път нагоре и реших да оставя носа да ме води, само дето Мина ме изпревари — подаде ръката си. — Джак Кранфорд. А това е внучката ми, Ели. Ели, кажи здрасти.

— Здравсти — рече момичето безучастно. Сигурно беше осем-или деветгодишна, помисли си Алекс, а вече бе натрупала такава враждебност. Главата на детето се поклащаше едва-едва в такт с музиката.

— Привет — отвърна Алекс, която отказа да приеме десницата на възрастния човек не само защото изобщо не познаваше този тип с неговата брадва, куче и начумерена внучка, но и защото начинът, по който кучето не я изпускаше от очи, я караше да си мисли, че животното би било щастливо да се докопа преди него до ръката ѝ.

Възрастният мъж стоеше в очакване с колеблива усмивка на лицето и растящ въпрос в очите. Но тъй като Алекс не се отзова, той сви рамене, прибра ръката си и рече дружелюбно:

— Няма нищо. На твое място аз също не бих се доверил на човек като мен. И съжалявам за Мина. Постоянно забравям, че в Уакамау все още има някоя и друга глутница диви кучета. Сигурно те е изплашила до смърт.

— Няма нищо — излъга тя и си помисли: „Диви кучета ли?“.

Тишината се проточи. Хлапето продължаваше да си тактува с отегчен вид. Кучето дишаше тежко, провесило език като измокрено розово флагче. Алекс забеляза, че очите на мъжа прескачаха ту към нея, ту към палатката ѝ и обратно.

— Винаги ли си толкова приказлива? — попита той.

— Ами... — Защо възрастните все успяваха да излязат от ситуация, казвайки неща, които от *нейната* уста биха прозвучали грубо? Опита се да измисли нещо неутрално: — Не те познавам.

— Имаш право. Както вече споменах, казвам се Джак. А това са Ели и Мина. А ти си?

— Алекс. — Пауза. — Адеър. — Идеше ѝ да се изяде от яд. Отговарянето на въпроси беше рефлекс, също както и неспособността да пренебрегнеш един учител.

— Приятно ми е да се запознаем, Алекс. Веднага трябваше да се сетя, че в теб има нещо ирландско с тия леприконски очи и червена грива. По тези места човек не се натъква на много ирландци.

— Живея в Евънстън — сякаш това обясняваше нещо. — Ъ... но баща ми беше от Ню Йорк. — Какви ги вършеше?

Мъжът повдигна лявата си вежда и рече:

— Разбирам. Значи си тук сама?

На този въпрос реши да не отговаря.

— Не чух кучето ти да се приближава.

— О, това изобщо не ме учудва. Боя се, че обучението си казва думата. Всъщност тя не е моя. Технически погледнато, кучето е на Ели.

— Дядооооо... — подбели очи хлапето.

— Но, Ели, би трябвало да си горда с нея — отвърна Джак, а на Алекс рече: — Мина е от породата малиноа, тоест... белгийска овчарка. Всъщност тя е РВК, работещо военно куче. Обучена е да открива бомби, но сега е в пенсия. — Изви устни в усмивка, пълна със съжаление, каквото обаче не се четеше в очите му. — Беше на сина ми, Дани... бащата на Ели. Убит по време на служба. В Ирак, преди около година.

Момичето стисна устни, до ъгъла на челюстта ѝ плъзна ярка червенина, но не каза нищо. Алекс усети леко пробождане на съчувствие към детето.

— Ами... тя е много хубаво куче. — В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя потръпна. Добре знаеше в какво неловко положение изпадаха хората, щом научеха, че си изгубил родител. Дори самата дума по някакъв странен начин те кара да се чувстваш, сякаш вината е твоя.

Очите на момичето, светли и сребристи, се плъзнаха от лицето на Алекс надолу към земята.

— Тя е само едно глупаво куче.

— Ели — започна Джак, но премълча онова, което се канеше да каже. — Моля те, извади слушалките от ушите си. Не е възпитано така. Освен това звукът е прекалено силен. Ще си повредиш слуха.

Момичето подбели очи отново, но въпреки това махна слушалките и ги остави да висят на врата ѝ. Последва ново неловко мълчание, при което Алекс изгърси импулсивно:

— Току-що направих кафе. Ще пиете ли?

Момичето я изглежда с поглед, който казваше: „Хей, аз съм дете“. Но Джак каза:

— С удоволствие, Алекс. Ние също можем да допринесем с нещо — смигна ѝ Джак. — Няма да повярваш, но тук има малко понички.

— *Дядоооооо* — обади се момичето. — Нали щяхме да ги *пестим*.

— Няма нищо — намеси се бързо Алекс. — Току-що закус...

— Ще ядем понички. — Гласът на Джак прозвуча остро и Алекс долови призраците на множество стари пререкания.

— Добре, би било чудесно — изчурулика Алекс така весело, че прозвуча като Алвин^[1] на скорост. — Обичам понички.

— Сигурно са стари — каза Ели.

[1] Герой от филма „Алвин и чипоносковците“. — Б.пр. ↑

3.

Пониците бяха стари — Алекс още имаше усещане за храна — но силно просмукани от влага. На вкус ѝ се сториха като мокро тесто.

— Обикновено нося със себе си френската преса, този път обаче забравих да смеля зърната предварително. — Джак добави суха сметана в канчето си и я разбърка. — Наложил се да натроша зърната с брадвата.

Ели отчупи още едно парченце от поничката с шоколадова глазура и захарни пръчици и подхвърли майсторски залька на кучето, което го улови още във въздуха.

— Това не значи ли, че си пристрастен?

Джак се изчерви. Алекс изпита съчувствие към възрастния мъж и рече:

— Аз бих направила същото.

Ели ѝ хвърли унищожителен поглед, но Джак се изкиска:

— Е, не ти го препоръчвам. Кафето стана толкова силно, че зъбите ми изтръпнаха... Ели, скъпа, от тази поничка на Мина ще ѝ стане лошо. Шоколадът е вреден за кучетата.

— Нищо ѝ няма — отвърна Ели и подхвърли още едно парче на кучето.

— Та, значи, откъде сте? — смени темата Алекс.

— Минеаполис — отвърна Джак. — Преди бях репортер, чуждестранен кореспондент за „Трибюн“. Не съм написал нито ред, откакто Дани умря. Редакторът ми направо си скубе косите. А това е истинско предизвикателство, като се има предвид, че вече е плешив, но иначе е добър човек.

— Затова ли го наричаш мухльо всеки път, щом затвориш телефона? — изсумтя Ели.

„Какво му става на това хлапе?“

— Учителят ми по английски каза, че писателят е най-лошият съдия на собствената си работа — рече Алекс.

— Може и така да е. Всъщност вече не вярвам в нещата, които пиша. Хората пет пари не дават. Повечето от тях притежават

концентрацията на комар и просто не се трогват. Като онази глупост, че бойните операции в Ирак били приключили? Ама че дивотия! Всичко е въпрос на политика. И никой не ни казва, че за момчетата, които още са там, важат същите правила за водене на бой и че има много стрелба... — Гласът на Джак пресекна и той въздъхна, след което прокара ръка през падналия на лицето си кичур снежнобяла коса. — Съжалявам. Като говоря за това, звуча сякаш съм ядосан и озлобен. Но не е така. Аз просто...

— Но би трябвало да си бесен — обади се Ели в прилив на неочаквана ярост. — Баща ми е мъртъв, но никой няма да иде в затвора. Него го взривяват, а аз получавам само едно глупаво куче. Как е възможно това?

— Стига, Ели, говорили сме вече за това. По време на война...

— По време на война ли? Що за отговор е *това*? — Момичето метна останалата част от поничката на кучето. Животното отстъпи учудено няколко крачки назад и стрелна неспокоен поглед към Джак.

Алекс не може да се стърпи и рече:

— Трябва да си по-мила с дядо си. С нищо не ти е виновен.

— Кого го е грижа за твоето мнение? Ти не си ми майка. Дори не те познавам! — Ели изрита газовия котлон на Алекс. Миниатюрният котлон се обърна и пресата за кафе се катурна на скалите сред фонтан от стъкло и гореща течност. Кучето отскочи встрани с уплашено скимтене. — Никой не те е питал!

— Ели! — Джак протегна ръка към своята внучка. — *Достатъчно!*

— Мразя това нещо. — Ели се дръпна настрана. — Мразя това, мразя те и теб, мразя тази гора, мразя *всички*! Просто ме остави на мира!

— Успокой топката! — отсече рязко Джак, чието търпение се бе изчерпало. — Иди да се поразходиш. И да се вземеш в ръце, чуваш ли ме?

— Хубаво! — отвърна сопнато Ели, след което натъпка слушалките в ушите си и закрачи троснато към пътеката, по която Алекс бе вървяла предишния ден. Кучето припна подире ѝ, но момичето подхвърли кратка заповед през рамо:

— Стой! — Кучето се поколеба, след което пристъпи несигурно към момичето. Ели взе една пръчка и я вдигна, сякаш е бейзболна бата.

— Стой, ти казах, глупаво псе, *стой!*

— Ели! — изрева Джак. — Да не си посмяла да удариш кучето! Мина, ела! — Щом кучето се спусна обратно, Джак се обърна към момичето: — Скъпа, миличка, защо трябва да си толкова лоша?

— А защо не? — отвърна Ели — Като бях добра, нищо не спечелих от това — сетне се завъртя на пета и се изгуби в гората.

— Беше много трудна година. След като майка ѝ се запиля, един господ знае къде, а моята Мери почина, останах само аз — рече Джак, събрал в шепата си строшеното стъкло. — Слушай, ще се радвам да платя за това.

— Не, не, няма нужда. Разбирам — отвърна Алекс, въпреки че ѝ беше писнало. Джак наистина беше мил, но тя си имаше свои собствени проблеми, а сега бе останала и без преса за кафе. Слава богу, че си носеше разтворимо. След това направи бърз преглед на котлона и едва не простена. Две от подпорите бяха изкривени, а и не ѝ харесваше как беше усукан маркучът за газта. С нейния късмет имаше доста да блъска с някой камък, докато изправи огънатия метал. — Внимавай да не се порежеш, Джак.

— О, аз съм доста жилив гърмян заек. Е, като изключим старата машинка. Преди шест месеца ми сложиха нов пейсмейкър. — Джак изсипа стъклата в празната кесия от поничките. — Единственото, което ме тревожи, е Ели. Тя е като бомба с часовников механизъм. Надявах се, че ако се махнем за малко от града и отидем, да речем, за риба... Хората нямат лоши намерения, но мисля, че съчувствието ѝ идва в повече.

Алекс знаеше това от личен опит. Хората винаги казваха „толкова съжалявам“, а всъщност съжалявам е просто една дума, която изричаш, само защото така е по-възпитано, отколкото да изтърсиш: „Ха, по-добре ти, отколкото аз“.

— Майка ѝ къде е?

— Да пукна, ако знам — изсумтя Джак. — Тръгна си една година след раждането на Ели. Заяви, че имала нужда от време, за да подреди мислите си, да *намери* себе си. Или по-скоро да се *затрие*. Оттогава не съм я виждал. Разбираш, че светът е сбъркано място, когато те накарат да си извадиш разрешително, за да си вземеш куче, но в същото време позволяват на всеки глупак да има деца. — Той въздъхна. — Голяма част от вината е моя.

— Как така?

Джак махна с ръка към кучето, което се бе изтегнало по корем и дремеше.

— Мина беше моя идея. Когато кучето мине в пенсия — ако е твърде пострадало, за да работи, или е чисто и просто старо — военните позволяват на семейството на неговия водач, стига да иска, да го осиновят. Мина беше ранена в експлозията, която уби Дани, и затова ми хрумна, че за Ели ще е по-добре да я има край себе си, сякаш частица от баща ѝ е още тук. Той обичаше кучето, но Ели го мрази. Всъщност тя не е лошо дете. През повечето време е толкова сговорчива, колкото може да се очаква от едно тъжно, изпълнено с гняв осемгодишно момиче.

— Това не звучи особено добре.

— Свиква се. Хрумна ми, че ще ѝ се отрази добре да се махне от града и да отиде на чист въздух, да прекара известно време с Мина... — не довърши Джак и махна с ръка. — Но стига за това. Е, каква е твоята история?

— Моята ли? — Алекс се отказа от усилието да изправя огънатите подпори на газовия котлон. — Просто се опитвам да подредя мислите си.

— Накъде си тръгнала?

— Към Мирър Пойнт.

— На Горното езеро ли? Но това е дяволски далече. Лично аз не бих искал дъщеря ми да се мотае сама наоколо. Да не говорим какво би могло да се случи.

Знаеше, че Джак ѝ мисли доброто, но едно от предимствата на това да си неизлечимо болен е, че трябва да нарушиш всички видове правила. Затова тя отсече:

— Джак, нямам нужда от твоето разрешение и не съм ти искала мнението.

— Това не значи, че няма да ти го дам. Всички хлапета се смятат за неуязвими, само че в тези гори има диви кучета и какви ли не откачалки.

„Да не говорим за възрастни типове, които си врат носовете в чуждите работи.“ Но това би прозвучало прекалено язвително, а тя имаше чувството, че Джак досажда на нея, понеже не може да се оправи с Ели. Затова тя се съсредоточи върху разглобяването на

газовия котлон и не му отговори. В следващия миг Джак протегна ръка и стисна рамото ѝ.

— Съжалявам. Държа се като стар досадник.

— Джак — започна раздражено тя както заради газовия котлон, така и заради разговора. — Оценявам загрижеността ти, но това наистина не е твоя...

Изведнъж ръката на Джак се стовари на рамото ѝ толкова силно, че я заболя. С изненада вдигна поглед и тогава, щом зърна изражението на лицето му, каквото и да бе искала да каже, думите заседнаха на езика ѝ.

— Аз... — Лицето на Джак се изкриви в неочакван спазъм и той притисна слепоочията си с длани — Аз... почакай, почакай...

— Джак! — Тя посегна разтревожено към него — ала тогава съзря кучето. Мина стоеше като истукан, мускулите ѝ трепереха, а козината на гърба ѝ бе настръхнала като пънкарски гребен. Черните бърни на кучето се разтеглиха назад, разкривайки два блестящи реда извънредно остри и бели зъби, а някъде в гръдния кош на кучето започна да се чува ръмжене.

Алекс изпита истински страх.

— Джак, Мина е...

Джак се задави с дълбок и дрезгав гърлен звук. В следващия миг от устата му внезапно бликна струйка яркочервена кръв и изпръска заледените скали. Алекс изкрещя чак когато от устата на Мина се разнесе внезапно и силно скимтене...

Миг по-късно болката връхлетя и Алекс.

4.

Болката беше огън, лазер, който прогори мозъка ѝ. Внезапно металическо дрънчене заклокочи в ушите ѝ, а зрението ѝ бе затулено първо от червено, а после от ослепително бяло сияние, след което тя започна да се препъва, краката ѝ се оплетоха и падна на земята. Нещо влажно и жежко шурна от гърлото ѝ и потече по брадичката ѝ.

Джак се намираше в същата беда, ако не и в по-голяма. Кожата му беше тебеширено бледа, от което кръвта му изглеждаше неестествена, като изкуствена боя за Хелюин. Краката му се подкосиха и той взе да се свлича, заровил ръка в гърдите си, и накрая се строполи като парцалена кукла, чиито конци са били отрязани. Удари се лошо, главата му рикошира в скалата, а очилата излетяха настрани с блестящи на слънцето стъкла.

Не ѝ оставаше нищо друго освен да лежи там зашеметена, просната като счупена играчка. Кръв се събра в гърлото ѝ и тя почна да кашля, докато светът пред очите ѝ се въртеше, като вода, нахлула във водосточна тръба. Онова странно металическо бучене, което се разнасяше от небето, звучеше все така силно. Какво беше това? Докато замайваща болка, сякаш от бургия, пронизваше мозъка ѝ, тя изправи с мъка глава, полагайки усилия да се съсредоточи. Отначало си помисли, че сигурно губи съзнание, тъй като небето притъмняваше все повече и повече — после обаче осъзна, че мракът се *движи*.

Птици. Там имаше птици. Но не няколко или просто ято, а стотици, дори хиляди. Всевъзможни по вид, форма и големина. Птиците бяха навсякъде — те летяха горе в небето или изригваха от долината долу, образувайки цвъртящ фуниевиден облак. Летяха в пълен безпорядък, без да се подчиняват на законите на ятото, и се блъскаха една в друга или защото бяха твърде много, или защото те също бяха надвити от болката, приклещила и самата нея в желязната си хватка.

Нещо тупна в краката ѝ. Тя отскочи назад с писък, а една умираща врана се просна на скалите. Масивното крило беше извито плътно назад, а черният клон лежеше напълно прекършен, сякаш беше

графит на молив. От небето навред заваляха мъртви или умиращи птици.

Разнесе се висок, нечовешки писък. Със свито от ужас сърце Алекс стрелна поглед през рамо тъкмо навреме, за да види как тройка елени изтрополява горе на хълма. Животните стигнаха до хребета, изправиха се на задните си крака и забиха копита в скалата с грохот, произведен сякаш от пневматични чукове. Единият от тях — едра кошута — нададе пресипнал, пълен със страх и задавен от кашлица рев, след което от устата ѝ шурна кръв под формата на пурпурен ореол. Кошутата пак се изправи на задните си крака, като риташе с предните, а другите два елена ѝ отвърнаха, като също разрязаха въздуха с копита. После животните се хвърлиха напред, сякаш невидима ръка ги теглеше към ръба.

„Не, не, не. — Мислите на Алекс течаха накъсано. — Не, недей... недейте. Те няма... не могат...“

Скочиха.

Елените полетяха от хребета в празното пространство над урвата.

За един миг те увиснаха между претъпканото с птици небе и тъмната бездна на долината, което накара Алекс да се замисли за летящите северни елени...

Тогава обаче реалността надделя. Гравитацията сви своя юмрук.

Елените паднаха долу, а писъците им отекнаха подире като гаснещи комети и това беше краят.

5.

В следващия миг нещо щракна в главата ѝ, едно почти физическо усещане, тъй като онова, което я бе държало в лапите си, вече го нямаше. Менгемето, стегнало черепа ѝ, охлаби натиска си. Стомахът ѝ моментално се разбунтува и тя повърна на скалите. Дори когато беше сигурна, че няма какво повече да изкара, тя продължи да клечи изтощена на четири крака, докато във вените ѝ пъплеше гъделичкащо усещане от хиляди иглички, като че ли цялото ѝ тяло бе потънало в сън и мозъкът ѝ чак сега откриваше как да направи връзка със системата. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ. Отвътре усещаше главата си разбъркана и охлузена, сякаш някой е пъхнал лъжица, след което е разбъркал силно. Цялата трепереше, сякаш във вените ѝ бяха влили подобаващо силна доза химикали. От дясната страна на шията ѝ запълзя лекичко сълзене, а когато прокара ръка по кожата си, по пръстите ѝ остана кръв.

„Боже мой!“ Тя затвори очи под напора на хищническата хватка на паниката, която със зъби и нокти си проправяше път от гърдите до гърлото ѝ „По-спокойно, по...“

— Дяяяядоооо?

Ели пълзеше на ръце и колене в края на гората. На горната ѝ устна личеше следа от кръв.

— Дядооо? — Гласът ѝ засече, след което прозвуча по-високо. — Дядооооо?

— Ели — Алекс се изтласка назад и седна, само че прекалено бързо. Светът пред очите ѝ се размъти, килнат на една страна, така че ѝ се наложи да потисне поредния пристъп на гадене, когато стомахът ѝ се качи в гърлото.

— Къде е... — Ели се втренчи в една точка зад гърба на Алекс и тогава в погледа на момичето се появи налудничав израз, а сребристосивите ѝ ириси изпъкваха още повече.

Алекс проследи погледа на момичето. Джак лежеше неподвижен на скалата, по очи, а локвата кръв около тялото му се разширяваше, образувайки червен ореол.

— Дядо! — Ели започна да пълзи. Но когато блъсна с ръка една мъртва птица, се дръпна назад с писък, а по опаката страна на ръката ѝ бе залепнал сплъстен сноп окървавени пера. Тя потръпна и запокити надалеч противната цапаница, изричайки на пресекулки: — Направи нещо, нап-прави нещо...

Да направи нещо ли? Но какво? Алекс умееше да дава първа помощ — майка ѝ, която беше лекар, се бе погрижила за това. Само че Джак изглеждаше напълно мъртъв и освен това той беше *стар* и имаше пейсмейкър, а да правиш сърдечен масаж на *истински* човек, който е повръщал *кръв*... Стомахът ѝ се надигна в нов пристъп на гадене. А ако все пак успееше да го съживи или пък се окажеше, че има пулс — тогава какво? Невъзможно бе да повика помощ, а колата ѝ се намираше на няколко дни път оттук.

„Хайде, стегни се. Просто провери и да се свършва с това.“

При допира с Джак кожата ѝ настръхна, а когато го преобърна по гръб, я полазиха тръпки от жвакация, всмукващ звук, който тялото на мъжа произведе. Лицето му бе покрито с маска от кървави петна, които, още топли, вдигаха пара. При удара в скалата предните му зъби, отгоре и отдолу, се бяха натрошили, образувайки миш-маш от мръсни четвъртити късове, които приличаха на дражета. Събирайки кураж, тя притисна пръсти към шията на Джак, за да провери за пулс. Кръвта му беше лепкава и тя се дръпна назад, издавайки лек стон. „Хайде, можеш да го направиш. Не го изпускай...“

— Направи нещо — обади се Ели и стисна леко ръката на Алекс. — *Моля те*.

С пръстите си долови ускорено пърхане, но малко преди да изтърси нещо невероятно глупаво, осъзна, че това беше *нейният*, а не пулсът на Джак. С усилие на волята остана така още няколко минути, просто за да е сигурна, но въпреки това знаеше, че Джак е мъртъв. Би трябвало да изпита тъга, но я обзе единствено чувство на облекчение, тъй като имаше оправдание да отдръпне ръката си.

— Съжалявам, Ели — рече тя. Около ноктите ѝ имаше петна засъхнала кръв и по-тъмно червени следи с форма на полумесец, което я накара да изпита отчаяна нужда да вземе душ или вана — изобщо всичко, което би заличило противното зловещо усещане от кръвта на Джак. Но не трябваше ли да потърси нещо, с което да го покрие? Може би нещо в раницата му. — Мисля, че дядо ти е мъртъв.

— Не. — От устата на Ели пръсна кръв. Зъбите ѝ бяха оранжеви, а дънките ѝ — лекъосани на чатала с тъмни на цвят петна. — Не, не, това е лъжа!

— Не те лъжа. — Боже, единственото, което искаше, беше да се махне от тази откачена планина и да се върне при колата си. Но какво се бе случило все пак? Ами ако — страхът впи нокти в гърдите ѝ — ако се случеше отново?

„Трябва да се махна оттук!“ — помисли си тя. Вонята от кръвта на Джак, влажна и с дъх на бакър, спираше дъха ѝ, но освен нея усещаше и носещата се от Ели миризма — острия, парлив мирис на амоняк — и знаеше, че малкото момиче се е напикало. От кожата на момичето се излъчваше и един още по-неприятен лъх, сякаш е забравило да измие зъбите си. „Махай се оттук, върни се при колата и може би рейнджърът на входа ще...“

Но тогава я сепна една мисъл: „Я почакай... нима е възможно?“.

6.

Стоеше напълно неподвижна.

Не.

Имаше някаква грешка. Сигурно беше така.

Та тя нямаше обоняние. Туморът бе видял сметката му.

Но...

Но там имаше кръв. Усетила беше мириса на кръвта на Джак. Ели се бе напикала и тя бе усетила и тази миризма. В този момент, точно в този миг.

Това бе невъзможно. Сигурно беше игра на въображението ѝ, болката, шока или... или нещо друго.

Ами ако не беше така?

Почти се боеше да опита отново. И все пак щеше да го направи; трябваше да разбере. С ужас се наведе над Джак и пое дъх, продължително, без да бърза, замислено, а наум си рече: „Гледай сега, било е халюцинация — един от онези странни номера, които мозъкът понякога ти погажда!“.

Но не беше въображението ѝ. Ето че отново я долови — миризмата беше толкова физическа, че усети как гъделичка носа ѝ. Напомняше ѝ за нещо и това беше... опита се да намери сравнение... ами, да, това беше миризмата на мокри монети.

В следващия миг в съзнанието ѝ светна малка лампичка и неочаквано Алекс видя, съвсем ясно като бял ден, своята малка червена каручка, която бе зарязала навън под дъжда. Така се изплаши, че дори трепна. Онази каручка... на колко години ли е била тогава? На шест? Не, не, на седем, защото сега се зареди върволица шеметни спомени, които проблясваха като фойерверки: павиран вътрешен двор, бели рози, плъзнали нагоре по дървена решетка, ленивото бръмчене на пчелите и тогава се появява майка ѝ, нейната майка, нейната прекрасна майка, която стои изправена до баща ѝ, а самият той казва: „Тъй като си на седем, решихме, че си достатъчно голяма, за да знаеш как да се грижиш за вещите си!“.

Татко. Алекс пое силно дъх. Въздухът нахлу в устата ѝ и премина над езика и тогава тя усети миризмата — тръпчива... остра и... сладка. Кафе — това беше вкусът на *кафе* и... и на *понички*. Беше повърнала всичко, но сега усещаше *вкуса* му, усещаше *миризмата* му.

Алекс си помисли: „О, боже мой!“.

Барет ѝ беше говорил за Края: за загубата на едни функции, за отмирането на други способности и, може би, за необходимостта от приемане на болкоуспокояващи — това беше начинът, по който докторите искаха да кажат, че ще бъдеш упояван с лекарства, докато накрая тихо и кротко не заспиш вечен сън.

Но Барет не бе сигурен дори в това, защото Краят можеше да настъпи много бързо. Туморът щеше да продължи да нараства все повече и повече, а там горе нямаше кой знае колко място. Щеше да създаде такова налягане в това затворено пространство, че накрая мозъкът ѝ щеше да цръкне от черепната кутия, също като паста за зъби от тубичка. А това щеше да бъде сигнал за изгасяне на светлините, докато всичко, което караше часовника ѝ да тиктака — сърце, бял дроб — чисто и просто не спре.

Трябва да знаете, че Барет никога не изричаше *категорично* мнение, тъй като всеки случай беше различен. Не можеше да ѝ каже какво да очаква, защото, хм, досега не беше умирал. Няма две мнения по този въпрос. Ала тя беше категорична за едно: Барет нито веднъж не бе споменал, че когато настъпи Краят, би могла да си върне изгубеното.

Като например усета за миризми.

Вкуса на храната.

Баща си. Майка си.

Но сега бе доловила *мириса* на кръвта на Джак. Изплували бяха и онези забравени спомени за детската ѝ каручка, за белите рози и за майка ѝ. Беше чула гласа на баща си. В устата си усещаше горчивия вкус на повръщано и беше будна, не сънуваше.

Вероятно тъкмо това имаха предвид хората, като казваха, че преди да умреш, животът преминава пред очите ти. Не знаеше дали е така. Никога не бе питала Барет за това. Ако трябваше да бъде честна, просто не беше сигурна дали иска да знае. Разбира се, чувала бе за най-различни предсмъртни преживявания. Гледала беше „Дух“ и знаеше как звучат повечето истории: любимите ти хора, които са

починали преди теб, се появяват и чакат да влезеш в светлината. Но това беше тъпо. Надеждите на хората и онова, което се случваше наистина, бяха две различни неща. Имаше достатъчно научни познания, както и немалък личен опит. Мозъкът е загадъчен орган. Затрива обонянието ти, отнема ти вкуса към храната и поглъща голяма част от спомените ти. Така че прекъсваш кръвоснабдяването на мозъка, затриваш клетките от глад за кислород и когато ритнеш камбаната, може пък да видиш бяла светлина. Кой знае? Не и Алекс. Нямаше никаква представа какво да очаква в Края.

Освен ако не е това.

Освен ако това не е *нейният* край, който предстои да изживее.

7.

Кучето изскимтя.

— Погледни. — Гласът на Ели беше дрезгав и пресеклив. Над горната ѝ устна лъцяха оцапани с кръв сополи. — До палатката ти.

„Не, не, разкарай се, остави ме на мира.“ Страх прониза сърцето ѝ. Ако отклонеше вниманието си, дали всичко това — миризми и спомени — нямаше да изчезне? Искаше само да се покрие на някое тихо място и да се съсредоточи върху онова, което се случваше с нея.

— Какво? — отвърна тя, но щом зърна кучето, което се мъчеше да се изправи на крака, потисна недоволството си. Животното изглеждаше зле, зашеметено. Кръв се процеждаше като гъст сироп от дълбока рана на главата му. Дишайки тежко, кучето пое несигурно към тялото на Джак, като газеше сред пръснатите наоколо мъртви птици и оставяше по скалите кървави следи от лапи. С изострено внимание Алекс следеше напрегнато как Мина започва да души тялото на Джак. Нямаше никакъв опит с кучетата. Не отказваха ли някои от тях да се разделят с мъртвите си стопани? Боже, какво щеше да прави, ако Мина...

Кучето почна да лае, ожесточено и много силно. Алекс подскочи от уплаха.

— Млъквай, глупаво псе! — Ели притисна окървавените си ръце към ушите си. — Млъкни, млъкни!

— Шшт, шшт, Мина, шшт — рече Алекс. Лаят беше нетърпим като пушечна стрелба. Тръгна напред без ясна представа какво ще прави, искаше само кучето да млъкне. Протегна ръка към животното. — Хей, Мина.

Кучето изръмжа, обърна рязко глава и оголи зъби. Издавайки слаб вик, Алекс дръпна ръката си назад и в същия миг долови миризмата на мокра козина — и на нещо друго, нещо примитивно, рунтаво и диво.

Какво беше това? Алекс усети как фините косъмчета на тила ѝ настръхват. Миризмата беше непреодолима, носеше се на талази от

животното. Алекс беше дяволски сигурна, че никога през живота си не е усещала подобен мирис.

— Добре — рече Алекс, а една вена на шията ѝ туптеше. — Добре, момиче, всичко е наред. — Без да се оглежда, тя отстъпи назад, усети нещо меко под крака си и тогава чу пукане и хрущене, тъй като бе стъпкала с ботуша си една птица. Миг по-късно зловонието от размазаните черва на животното се изви нагоре към ноздрите ѝ, при което слаб стон на отвращение си проправи път през стиснатите ѝ зъби.

„Остави кучето, нека Ели се оправя с него.“ Въпреки студа, по шията ѝ се стичаха струйки пот, а устата ѝ се изпълни с остър металически вкус, който се примеси с дъха на застояло повръщано. От нея се разнасяше миризма на топла сол и студен страх. „Събери си багажа, вземи детето и се омитай от тази планина, докато все още можеш.“

Независимо от това с какви думи и колко високо я подканяше, Ели не помръдна от мястото си. Ядосана и с разядено от нервите търпение, накрая Алекс улови момичето за китките и рече:

— Ели, чуй ме добре. Трябва да тръгваме.

— Не. — Момичето се освободи с рязко движение и отново притисна ръце към ушите си. Детето беше безумно силно. — Никъде няма да ходя с теб!

— Не можеш да останеш тук.

— Напротив, мога. Точно ти няма да ми казваш какво да правя.

— Ели, съжалявам за дядо ти, само че той е мъртъв, а ние трябва да се махнем от тук. Трябва да разкажем на някой какво се случи. — Тогава ѝ хрумна нещо: — Дядо ти би искал да си на сигурно място.

— Никъде не отивам.

Това дете правеше ли *изобщо* каквото го помолеха? Алекс изгаряше от желание да разтърси момичето така, че зъбите му да затракат.

— Не мога да те оставя тук.

— Защо не? Мога и сама да се грижа за себе си. Знам как се лагерира.

Тъй като се съмняваше в това, Алекс реши да опита нещо, за което бе чела по психология.

— Слушай, ще имам нужда от помощ по пътя. Предстои ми дълъг, тежък преход и ми трябва някой, който да дойде с мен.

Момичето присви око и я погледна накриво.

— Къде?

— Почакай, ще ти покажа. — Взе да тършува в раницата си и да преравя съдържанието ѝ, докато не откри картата, която търсеше. — Виждала ли си някога топографска карта?

По лицето на момичето пробяга живо любопитство.

— Какво е това?

— Това е изключително подробна карта. На нея е показано почти всичко — потоци, реки, изоставени кариери, железопътни линии, колко високи и стръмни са планините. Червените линии очертават шосетата. В яркозелен цвят са горите и... — Тя прокара пръст по картата, докато не откри един черен правоъгълен силует на къща с флагче на покрива. — Ето това е нашата цел.

— Какво е това?

— Хижата на рейнджърите. Те ще знаят какво трябва да се направи. Могат да повикат помощ по радиото.

— Изглежда доста далече и нависоко — рече замислено Ели.

Хижата наистина беше доста далече — поне на двайсет и пет мили в източна посока — и на много по-голяма височина, в близост до противопожарна наблюдателна кула, кацнала на върха на стръмни канари, ограждащи малко като зрънце мадагаскарски боб езерце. Но планът да стигнат дотам беше много по-добър, отколкото да вървят четири дена по обратния път. А с по-енергична крачка биха могли да вземат разстоянието до хижата за ден и половина, ако не и за по-малко.

— Не е нещо, с което да не можеш да се справиш.

С лице, смръщено във вече позната гримаса, Ели отвърна:

— Хм, изглежда трудна работа. С дядо минавахме само по шест мили на ден.

„О, не.“ Сърцето на Алекс се сви от безпокойство. Шест мили на ден? Да не би да са пълзели? При скорост като тази двете с Ели щяха да имат още по-големи проблеми, като например да останат без храна. „Добре, не изпадай в паника, не още; у Джак сигурно има провизии.“ А на глас рече:

— Хващам се на бас, че можеш много повече. Изглеждаш доста силна.

Ели ѝ хвърли такъв поглед, с който искаше да изкрещи, че нищо не разбира, когато го видя. Пробяга с очи по картата, след което забодя пръст в мънищък символ в далечния ляв ъгъл:

— Какво е това? — попита тя.

— Може би изоставена мина на югозапад оттук. Или пък пещера.

— Там има мини? И пещери?

— Със сигурност. Това е стара миньорска местност и не липсват изоставени шахти и пещери, но...

— А има ли мечки?

— В пещерите ли? Не още. Няма да се оттеглят в бърлогите си, докато не стане наистина студено, но стига да сме предпазливи, черните мечки не са проблем. Така че не се тревожи за...

— Ами вълците?

Този разговор май се очертаваше дълъг.

— Срещат се наоколо. Нощно време ги чуваш, нали? А това е още една причина да се махнем оттук. Всички тези мъртви птици тук ще привлекат най-различни животни — койоти, ракуни, вълци и... — Твърде късно забеляза потреса, изписал се на лицето на Ели, и тогава осъзна какво бе казала.

— Ще оставиш дядо на вълците?

— Не, не, имах предвид, че...

— Те ще го изядат! — Лицето на Ели се обля в сълзи. — Ще го разкъсат!

— Ели...

— Не! — Със свити юмруци Ели изрита картата, като върха на ботуша ѝ се закачи за една от гънките. Картата издаде звук, с какъвто стар плат се съдира на две. — Няма да го оставя, няма, няма!

— Ели! — Алекс се хвърли да вземе картата. — Престани! Тя ще ни е нужна.

— Но аз нямам нужда от *теб*! — Ели се запрепъва заднишком, подхлъзвайки се на телата на мъртвите птици и на локва кръв, останала от Джак. — Никъде няма да ходя с теб!

— Хубаво! Тогава можеш да останеш *тук* заедно с глупавото си куче. Само че става късно. — Тя се изправи на крака и повдигна ръкава си, за да види колко е часът. — Чака ме много път, така че нямам време за сп...

Тя занемя, когато мозъкът ѝ зацепи.

„Един момент — тя втренчи поглед в часовника. — Не е възможно!“

8.

Часовникът беше стар модел „Касио АйрънМен“, единственият, който носеше със себе си по време на преходи, защото беше с груба изработка, водонепроницаем и евтин. Имаше го от десет години, като през това време бе сменяла батерията може би на два пъти. Часовникът никога не бе ѝ изневерявал, не бе изоставал дори за една милисекунда.

Сега обаче сивият екран беше празен.

Толкова лошо ли бе паднала? Разгледа внимателно часовника, но на лицевата му страна забеляза само добре познатите ѝ стари следи от удари и драскотини. Не, сигурна беше, че доскоро часовникът работеше безпогрешно. Дори си спомняше, че бе погледнала за часа.

Е, добре... часовникът бе издъхнал. Съвпадение.

Да, но същото се бе случило и с Джак, да не говорим, че нещо бе накарало онези птици да откачат, както и елените. През мозъка ѝ бе преминало нещо като електрошок — не, по-скоро като мълния — и то с такава сила, че едва не припадна. Плюс това обонянието ѝ се бе върнало.

Тогава... може би не беше съвпадение.

С треперещи пръсти изрови айпода си. Натисна бутона. После отново и отново, само че айподът си остана все така безжизнен.

Опита същото с мобилния си телефон. Нищо. Не само, че нямаше покритие — това се очакваше на такова отдалечено място — но телефонът дори не се включи.

Както всъщност и радиото. Смяната на батериите не доведе до никакъв резултат. А когато установи, че двете светодиодни електрически фенерчета също бяха издъхнали, оставайки по този начин само с онази вехтория от швейцарската армия, която баща ѝ бе купил преди сто години, тогава паниката я завладя напълно.

Един електронен уред извън строя беше нещо нормално.

Два беше лош късмет.

Но всички?

Погледът ѝ плъзна към Ели и към слушалките, които все още висяха на врата на детето.

— Ели, твоят айпод работи ли?

— Не. — Сребристите очи на Ели се повдигнаха с неохота нагоре. — Прегря.

— Моля?

— Казах, че *прегря*. — От тона ѝ се долавяше, че Алекс е не само глуха, но и слабоумна. — Докато слушах музика, просто прегря.

— Прегря.

— Опари ръката ми, ясно? След това спря да работи и...

— Имаш ли електрическо фенерче? — прекъсна я Алекс.

— Естествено.

— Може ли да го видя?

Ели се нацупи отново.

— Не.

Алекс знаеше, че няма смисъл да настоява. Тогава погледът ѝ се спря на китката на Ели.

— Колко е часът?

— Имаш часовник.

Идеше ѝ да бутне детето от скалата.

— Просто ми отговори.

Ели изпусна дълбока въздишка.

— Девет и... единайсет.

Алекс беше озадачена, но тогава си помисли, че едно дете на осем може да не знае как да каже правилно часа, и реши да не се занимава с дреболии. Значи 9:11 трябваше да е 9:55, в което вече имаше логика. А това означаваше, че часовникът на Ели...

— Часовникът ти работи?

Ели едва не ѝ се присмя.

— Разбира се. Това е „Мики Маус“. Беше на баща ми. Всяка вечер го навивам, както ме научи дядо.

„Механичен. Значи проблемът е в батериите. Не, фенерчето на баща ми от швейцарската армия също работи. Трябва да е нещо друго.“ Въпреки многото кръв виждаше добре часовника на китката на Джак, но разстоянието беше прекалено голямо, за да е сигурна. Не искаше да докосва тялото му отново. Пък и Мина можеше изобщо да не ѝ позволи да се приближи.

— Часовникът на дядо ти работи ли?

— Не знам. Защо ми задаваш всички тези въпроси?

— Моля те, Ели, би ли проверила? Не мисля, че Мина ще ми позволи да...

— Не искам да го докосвам — отвърна рязко Ели.

— О! — Разбираше я напълно. — Тогава би ли хванала Мина? Не искам да я изнервям, но трябва да проверя нещо. — За момент си помисли, че Ели ще ѝ откаже, но в следващия миг момичето обви ръка около врата на Мина.

Алекс се плъзна напред, като не изпускаше из очи ни кучето, ни часовника на Джак. Малката стрелка на сейкото беше замръзнала на цифрата девет. Голямата стрелка показваше три минути след този час, а секундарникът бе спрял между цифрата двайсет и следващото деление — и не се движеше. Алекс се взираше така настойчиво в циферблата, че ако беше някой от циклопите, щеше да прогори дупка в него. От взиране очите ѝ се насълзиха. Ала секундарникът не помръдна.

Нейният часовник и часовникът на Джак, айподите, радиото и светодиодните уреди — всички бяха издъхнали, Джак също... Бавно плъзна поглед към лицето му. Беше споменал нещо важно: „Аз съм доста жилав гърмян заек, като изключим старата машинка“.

Разбира се. Джак имаше пейсмейкър. Това беше единственото обяснение защо Джак беше мъртъв, а те оцеляха. Знаеше, че пейсмейкърите бяха снабдени с миниатюрни компютърни чипове, които синхронизираха сърдечния ритъм с нуждите на тялото във всеки един момент. Пейсмейкърът на Джак бе дал на късо и точно това го бе убило. Но как? Какво би могло да проникне вътре в гръдния кош на Джак, да изпържи пейсмейкъра му, да види сметката на цялата им електроника и да нарани и тях самите? Всички го бяха усетили: Ели с потеклата от носа кръв и главоболието; кучето, което бе вило от болка; а също и птиците и елените, които бяха откачили.

А *тя* отново усещаше миризми — като тази на кръвта, на смолата от вечнозелените дървета и на собствената си пот. Доловила бе също миризмата на кучето: не само на козината му, но и на нещо безименно, което се процеждаше някъде дълбоко от самата същност на животното.

Но все пак Ели се бе върнала към нормалното си състояние, което очевидно беше нещо средно между хленчеща и противна. Колкото до кучето... кой знае? Поне не ѝ се нахвърляше. Хвърли бърз

поглед към небето, където зърна ястреб, който се носеше заедно с въздушното течение, а още по-нависоко — тройка пуйкови лешояди, които описваха безкраен низ от спирали. Птиците също изглеждаха както обикновено.

Значи само нейният мозък бе претърпял трансформация, в случай че обонянието ѝ не изчезнеше отново. От всички само тя се бе променила.

Но как? И приключила ли беше промяната? Това край ли беше?
Или чисто и просто началото?

9.

Добрата новина беше, че Ели прояви достатъчно отзивчивост и Алекс успя да изрови едно синьо пончо за дъжд, с което да покрие Джак. А лошата, че Ели реши да сложи точка на своята услужливост, след което Мина не позволи повече на Алекс да се промъкне до раницата на Джак. При всеки неин опит да се приближи, кучето оголваше зъби и накрая Алекс се отказа. Налагаше се да изоставят всичката храна и вода в багажа на Джак. Но нищо. Ели можеше да вземе по-голямата част от храната ѝ. Чакаше ги не повече от два дни път, стига да успееше да накара детето да се раздели с това място. Най-много три, в случай че късметът не беше на тяхна страна. Щеше да се справи.

Когато прибра палатката, отново я споходи идеята да се върне при колата. Но щеше ли да запали с повредена електроника? Знаеше за колите толкова, колкото и китайски — тоест нищо — но повечето коли разполагаха със сложна електроника, както и с един-два компютърни чипа. Така че, по-скоро не.

Пристегна раницата на кръста си. Тежеше повече от обикновено, тъй като наред с комплекта принадлежности за оцеляване там имаше и един черен несесер, чийто цип не бе отварян вече близо три години — от седмицата след смъртта на родителите ѝ. Леля Хана никога не бе крила какво е съдържанието му; казала бе на Алекс, че е свободна да надникне вътре, когато пожелае. „Може да ти бъде от полза“ — именно тези думи бе използвала леля ѝ, въпреки че така и не ѝ обясни в какво се изразява въпросната полза и следователно Алекс нищо не знаеше.

В този несесер имаше спомени. В началото спомените бяха прекалено болезнени и тя не искаше да мисли, не искаше дори да се сеца за тях. През първата година нямаше никакъв контрол над тия спомени. Почти всичко можеше да послужи като отключващ механизъм: рефрен на песен, внезапният вой на полицейска сирена, непозната, чиято коса ужасно прилича на тази на майка ѝ, от което дъхът ѝ секваше. Всеки спомен ѝ носеше болка, толкова остра, внезапна и режеща, сякаш някой я бе пронизал с нож между ребрата,

след което с все сили бе завъртял дръжката. А когато чудовището порасна и тя се прости с обонянието си, отключващите механизми намаляха, а спомените станаха по-трудно достижими, сякаш се опитваше да възстанови файлове от заразен с вирус твърд диск. В известен смисъл това я устройваше. Онова, което не сподели с леля Хана, беше, че понякога да имаш чудовище, окупирало мозъка ти — което изяжда всичките ти спомени, правейки ги на пух и прах — до голяма степен беше равносилно на облекчение. Вече не беше пълновластен господар на мозъка си, но поне мислите ѝ бяха под контрол.

Сега обаче ѝ хрумна, че напразно бе откраднала несесера от леля си. Изключено бе да стигне до Мирър Пойнт. Причините, довели я първоначално в Уакамау, бяха станали на пепел в онези изгарящи пламъци.

В което имаше голяма ирония, като се има предвид съдържанието на несесера.

— Тръгвам — рече Алекс. — Мисля, че е най-добре да дойдеш с мен.

— Не, няма. Мразя те.

„Добре де, добре.“

— Слушай, тръгвам по краткия път — показах ти го на картата — който се спуска право надолу към долината. Когато решиш да дойдеш...

— Няма да дойда.

— Не забравяй раницата си, не забравяй също да сложиш дисагите на Мина...

Ели запуши уши и рече:

— Нищо не чувам.

— ... защото нямам кучешка храна. Добре би било, ако успееш да преровиш раницата на дядо ти за допълнителна храна...

— Ла-ла-ла — запя Ели. — Ла-ла-ла.

— ... за допълнителна храна и вода. — Честно казано, не гореше от желание хлапето и кучето да идват с нея, но все пак Ели беше само на осем. Дори не си спомняше какво е да си на тази възраст.

Тя извади глока на баща си от раницата, пхна пълнителя в пистолета и издърпа плъзгача, за да зареди патрон в цевта. Стандартният глок нямаше външен предпазител. Това беше една от

причините, поради които баща ѝ — навремето ченге — бе харесвал това оръжие. Прицелваш се и стреляш. И все пак, когато получи пистолета в наследство, тя монтира блокиращ спусъка предпазител. Просто ей така, без основателна причина — това беше преди чудовището да започне да изпраща димни сигнали — но може би подсъзнанието ѝ още тогава е било нащрек. Като се има предвид колко често бе оставала насаме с глока в мазето на леля си, времето, което ѝ отне да втъкне малкия бутон и да освободи предпазната пластина, вероятно обясняваше защо продължава да се държи. Една милисекунда беше достатъчно дълго време, за да промениш решението си.

След като провери предпазителя на два пъти, тя прибра оръжието и закопча кобура на десния си хълбок.

Ели бе спряла да си припява.

— Това за какво ти е?

„Защото Джак е мъртъв, защото цялата ни електроника е изпържена и защото, Ели, усещам миризмата ти. Усещам миризмата на кръв. Усещам също миризмата на кучето.“

— Малко предпазливост никога не е излишна.

— На кого е?

— Беше на баща ми. А сега е мой.

— Дядо ми казва, че оръжието е за убиване.

Сега нямаше време за такива разговори.

— Не се бави. Скоро ще се стъмни.

— Хайде, върви — Ели затъкна слушалките в ушите си — Не ми пука.

Алекс понечи да ѝ напомни, че айподът не работи, но реши да не бъде дребнава.

— Ще започне да ти пука, щом останеш сама по тъмно в планината.

— Няма да дойда.

— До после.

— Не се надявай.

— Както кажеш — отвърна тя и потегли, без да се обръща назад. Но дълго време усещаше на тила си погледа на Ели.

10.

Пътеката беше много по-труднопроходима, отколкото бе предполагала. Склонът беше стръмен, хлъзгав заради телата на мъртвите птици, люспестите скали и крехкия, ронлив сив варовик. В продължение на векове ерозията от дъждовете и топенето на снеговете бе набраздила планината със стръмни улеи и фунии, в които се отлагаха всевъзможни отломки — изкъртени скали, паднали дървета — преди да бъдат завлечени в долината долу. След едночасово вървене бедрата и коленете я боляха до примаяване; лицето ѝ лъщеше от пот, устата ѝ бе пресъхнала от жажда, а ризата ѝ бе залепнала за лопатките на гърба. Спирайки, за да пийне вода, тя се съблече по суичър, завърза анорака за раницата си и махна шапката от главата си, за да усети хладната милувка на планинския въздух. Извади едната от двете бутилки от чантичката на кръста си и напръска лицето си с вода, при което дъхът ѝ пресекна заради мразовития въздух. Водата беше лукс. При други обстоятелства би била по-пестелива, но знаеше един поток, край който възнамеряваше да лагерува през нощта, и тъй като разполагаше с надежден филтър с вместимост от два литра, можеше да си позволи разхищението. Щеше да има нужда от всяка капка вода. Оттатък потока нямаше да има друга възможност да попълни запасите си, докато не пресече реката на около двадесет и пет километра оттам, а след това абсолютно нищо чак до самата хижа.

По навик държеше бутилката с водата в дясната си ръка, която не трепереше. Тогава обаче се спря и преди да се е усетила, прехвърли шишето в лявата и го стисна с все сили.

Лявата ѝ ръка бе твърда като скала. Нямаше дори помен от треперене. През последните няколко месеца бе натрупала мускулна маса с вдигане на тежести, но това не бе помогнало за треперенето. Но сега него го нямаше и тя се чувстваше много по-силна. Непобедима. Сякаш е в състояние *наистина* да контролира живота си, да се бори.

„Това е лудост.“ Още не бе дошла на себе си, но все пак нейното подобряване нямаше нищо общо с онова, което се случва след смъртта. Или... момент... нямаше, нали? Ами разказите за хора, излезли от

кома, само за да се сбогуват? Като че ли мозъкът се намира на прага на смъртта и дава всичко от себе си за един сетен миг, всички сокове потичат така, че цялото тяло се разбужда за последен път. Е, май трябваше да се радва на мига, докато все още можеше.

Поднесе шишето до носа си. Продължаваше да изпитва недоверие към обонянието си, очакваше всеки миг да изчезне. Само че водата имаше един такъв чист и хладък аромат, който събуждаше у нея поредния оживял спомен: как баща ѝ я повдига на раменете си и, обвинил силни длани около глезените ѝ, нагазва във водите на Горното езеро, пеейки: „Аз и старият Дан с пресъхнали гърла и души, жажднали за вода... хладната, бистра вода“.

Остави водата да се разлее по езика ѝ, вкусвайки с наслада всяка отделна молекула, всеки прекрасен атом, всяка безценна частица от миналото.

„Е, поне е мокра!“ — рече си наум.

А това я накара да си поплаче още малко, тъй като баща ѝ имаше навика да казва същите думи.

Вдигна поглед нагоре, откъдето бе дошла, обхващайки с очи първо лявата страна на пътя, а после бавно и дясната. Кратко примигване на слънчевата светлина привлече вниманието ѝ. Това Ели ли беше? Раницата ѝ имаше ли метална рамка? Не, нейната „Хелоу Кити“ беше съвсем малка. По всяка вероятност имаше място за малко дрехи и четка за зъби. А може би и за книга, въпреки че, честно казано, Ели нямаше вид на дете, което обича да чете. В нейния случай по-скоро имаше Нинтендо Ди Ес^[1], която обаче не би струвала повече от една тухла, също като айпода на момичето. В следващия миг Алекс установи, че светлината бе примигнала, отразена в една скала. Не е била Ели.

Тя въздъхна. Какво се бе случило? Десетки пъти бе прехвърляла сутринта в съзнанието си. Трябваше да намери разумно обяснение. Бог е свидетел, че разполагаше с достатъчно време за това. Физиката не беше нейният предмет, но затова пък по биология имаше отличен и знаеше, че мозъкът — както впрочем и по-голямата част от тялото — сполучливо работи с електричество.

Значи тази сутрин мозъкът ѝ бе откачил. Електрониката, всичко в твърдо състояние, бе дала на късо, също както и елените, птиците и

кучето. Птиците определено бяха важни — беше свързано с начина, по който се ориентират... Магнитни полета?

Ръката ѝ не трепереше вече. Чувстваше се по-силна. След онази експлозия от нажежена до бяло болка, главоболието ѝ, едно постоянно тихо бучене, бе изчезнало. Спомените ѝ се пробуждаха, тъй като обонянieto ѝ се бе върнало, а заедно с него и вкусът към храната.

Но не ставаше дума за обикновено обоняние, нали така? Разполагала бе с достатъчно време да обмисли случилото се в момента, в който се бе приближила до Мина. Забелязала беше и позата на кучето: с оголени зъби и присвити уши. Съдейки по външния вид на животното, човек би казал, че нещо го е ядосало.

И тогава бе усетила онази особена първична миризма, а в съзнанието ѝ бе изскочила думата *страх*. Надушила бе самото куче и *чувството*, което то изпитваше. Мина се бе изплашила до смърт.

Ами в случая с Ели? Спомняше си острия амонячен полъх на урина и бакърения мирис на кръвта — както и още една неприятна миризма, която се процеждаше отнякъде по-дълбоко. Онази смесица между сутрешен дъх и вкиснато мляко. Това не беше ли миризмата на страха на момичето?

Какво беше общото между всички тези неща? Как се връзваха те заедно?

След още няколко секунди на размисъл тя се отказа. Всичко, с което разполагаше, бе известен брой факти, няколко теории и доста сериозни проблеми — като например да се разкара възможно най-бързо от тази планина и да намери вода преди мръкнало.

Колко дневна светлина ѝ оставаше всъщност? Погледна замислено слънцето. Човек би могъл да разбере колко е часът, стига да знае накъде точно е север, но да пукне, ако помнеше как става. Имаше нещо друго, свързано с времето, което също беше важно. Но какво? Опита се да разчопли това чувство по начина, по който като малка човъркаше някой разклатен зъб с надеждата да го накара да изскочи от джобчето във венеца. Нещо наистина важно във връзка с времето...

Лек полъх на изгоряло се разнесе от долината. Пожар? Не, имаше нещо странно в тази миризма. Не беше от горящо дърво, а от нещо изкуствено, сладникаво на мирис. Познаваше тази миризма. Но откъде?

С ъгълчето на лявото си око забеляза слабо движение. Някъде над нея. Стрелна бърз поглед нагоре по склона на планината и тогава зърна за миг нещо розово.

Най-сетне.

Най-добре беше да намали темпото, да направи още една почивка за вода и да даде възможност на хлапето да скъси разстоянието, без да става ясно, че всъщност я чака. Нека Ели да си мисли, че идеята е била нейна.

След има-няма половин час Алекс вече пълзеше като костенурка, но затова пък Ели я настигаше. Чувахе как ботушите на детето се пързаят и хлъзгат по сипеите. По звука можеше да познае, че момичето се спуска прекалено бързо. Хлъзгав поток от ситни камъчета трополеше надолу по хълма вляво от нея, напомнящ за подрънкващия звук, който издаваха морските раковини, когато оттеглящата се вълна ги засмуква и увлича със себе си. Щом свърна в улея, камънакът се затъркаля още по-бързо и шурна като поток по склона на планината. Това беше лошо. Само една погрешна стъпка и детето можеше да се подхлъзне, да полети неудържимо надолу и със сигурност да пострада.

Време беше за почивка. С небрежно, отработено движение Алекс свали раницата от гърба си и я стовари на земята. Извади едно от шишетата с вода от чантичката на кръста си, махна капачката, вдигна шишето към устата си и плъзна поглед нагоре по склона.

На височина не по-малко от петдесет ярда от нея Ели се спускаше бързо надолу. Пространството помежду им бе осеяно с храсти и чворести борове, извили снага под странен ъгъл. Сега Алекс имаше много по-добра видимост към мястото, където скалните късове от по-високите части на склона се събираха в улея, останал от дясната ѝ страна, тъй като стоеше с лице към планината. В този участък пътеката описваше серия резки завои ту наляво, ту надясно, като се спускаше на достатъчно разстояние от улея и беше безопасна. Само че Ели сечеше напърно, пренебрегваше извивките на пътя и отприщваше надолу непрекъснат дъжд от каменни отломки.

Детето беше само.

Не беше за вярване. Едно нещо бе Алекс да бие отбой — все пак държеше на всичките си пръсти — но що за дете би изоставило кучето си?

— Хей, по-полека — извика тя ядосано. — Ще почакам.

Разстоянието между тях беше прекалено голямо, за да види изражението на Ели, но въпреки това го долови в сопнатия ѝ отговор.

— Нищо ми няма. Не съм изморена.

— Това не ме притеснява. Риташ надолу много камъни, а ако не си забелязала, намирам се точно *под* теб. Благодаря, но не искам да се окажа с разбита глава.

Ели не каза нищо. Ако не друго, поне вървеше бързо. Алекс ѝ обърна гръб и изсумтя. „Бог да ми е на помощ!“ Като продължаваше да стиска шишето с водата в лявата си ръка, тя подхвана раницата с другата и я метна на дясното си рамо. Това хлапе само си търсеше белята...

Изстрелите прозвучаха отчетливо, неочаквано и недвусмислено: *пук-пук-пук-пук-пук!*

Изстрели от пистолет? Някой *стреляше*? Умът ѝ блокира, след което тя бързо приклекна ниско долу и с трескав поглед взе да претърсва долината. Още изстрели — различни, отсечени, по-силни — пушка. Какво ставаше, по дяволите?

Ели беше вече наблизко и Алекс чу възклицанието на тревога, последвано от мекото хрущене на хлъзгащи се по камънака ботуши. После видя, как момичето залита напред, размахало ръце във въздуха и забило пети в каменистата пътека. Алекс се сниши, когато над главата и раменете ѝ се изсипа дъжд от камъни.

— Ели — извика тя, — не се мъчи да се задържиш. Седни долу, седни...

Но твърде късно. Центърът на тежестта на момичето, вече доста разклатен, рязко се измести.

— Не! — Без изобщо да се замисли Алекс се изправи — възможно най-грешното движение. Бутилката изхвърча от ръката ѝ, водата плисна в широка дъга, след което бутилката рикошира в един камък и се изгуби от погледа ѝ. Крепяща се само на едно рамо, незакопчаната на кръста ѝ раница се плъзна по дясната ѝ ръка като шейна по гладък лед и изхвърча от китката ѝ. „Не, не!“ Опита се да я хване с енергично движение на ръката — поредният грешен ход, който я изкара извън пътеката и не доведе до нищо добро. Летейки надолу по склона, раницата се търкаляше като снежна топка, като следваше естествените очертания на фунията, преди да се плъзне в улея. Там

вече набра скорост, увличайки лавина от камъни подире си, а накрая с последен отскок се изгуби от поглед.

Край.

Успя само да изрече наум едно „По дяволите!“. Изгубила равновесие, тя започна да залита и да се олюлява, накрая ботушите ѝ забуксуваха и се подхлъзна на един камък. Надавайки див писък, тя се хвърли на земята, а пръстите ѝ задраскаха по скалата. Грубият камък издра пръстите ѝ и нарани дланите ѝ. Тя тупна тежко по задник с прегънат почти хоризонтално ляв крак като острие на джобно ножче, което не е затворено докрай. Силна болка разсичаше коляното ѝ, но поне падането бе спряло.

Писък. Алекс вдигна очи тъкмо навреме, за да види как левият ботуш на Ели се стрелва нагоре — нещо като пресилена трагикомична версия на подхлъзването върху обелка от банан. Ели, която не спираше да пищи, се претърколи на една страна и взе да се свлича право към улея.

— Ели! — изкрещя Алекс. — Обърни се! Обърни се по корем, чуваш ли, обърни се! — Стори ѝ се, че момичето се опита да я послуша, после видя, че от триенето аноракът ѝ се събира на розови дипли на гърдите ѝ. Падането се забави, но не спря.

„Давай, давай, давай!“ Ботушите на Алекс се пързалиха по камъните, докато тя се придвижваше надясно. Улеят беше на четирийсет, петдесет стъпки оттам, но едва дваисет крачки я деляха от един нисък бор, който стърчеше накриво от земята; можеше да се хване за него. Ели трябваше да се плъзне наблизко, преди да стигне до улея, и ако Алекс се добереше до него навреме...

Пръст и ситни камъчета се посипаха отгоре върху главата на Алекс. До слуха ѝ достигна трополенето на камъни, които се носеха в слалом към фунията; после забеляза, как част от тях рикошират в други по-големи камъни и изчезват надолу като дим. Сега Ели лежеше по гръб с вдигнати нагоре ръце, тъй като раницата опъваше раменете ѝ.

Като забиваше върховете на ботушите си в земята и се придвижваше на колене, Алекс най-сетне успя да обвие ръка около дънера на бора. Ръката ѝ пламна от болка, когато люспите на кората се впиха в разкъравените ѝ вече длани.

— Ели! — изкрещя тя. — Насам! Подай ми ръката си, подай ми ръка!

Тя се протегна към Ели и тогава момичето сграбчи китката ѝ. Последва мощен тласък, който едва не изтръгна ръката на Алекс от рамото ѝ и щеше да я откъсне от дървото и да изпрати и двете право в улея, ако склонът беше малко по-стръмен.

Ели се хлъзна, после по-бавно... и накрая спря.

Алекс преглътна и затвори очи. Въпреки оглушителното бумтене на сърцето си, чу Ели да хлипа, а после да вика:

— *Казах* ти, че това е глупава идея!

За по-малко от две минути бе спасила живота на дете, което я мразеше в червата си, изгуби раницата, екипировката, анорака и храната си.

А, да, и някакъв маниак стреляше наоколо.

Нямаха никакъв шанс.

[1] Портативна игрална конзола на „Нинтендо“. — Б.пр. ↑

11.

Четири енергийни десерта.

Пет пакетчета полуготов желатин „Джелоу“: два с вкус на лайм, един портокалов, един лимонов и един черешов.

Термоодеяло.

Малко кафяво шишенце с древни таблетки йод.

Едно шише с вода. Ключовете за колата и едно работещо миниелектрическо фенерче. Резервен пълнител с деветмилиметрови патрони за глока.

Пътнически комплект за самолет, съдържащ резенче сапун, сгъваема четка за зъби и една миниатюрна тубичка паста за зъби, който сигурно бе прибрала след някой полет.

С металната кутийка от дражета „Алтойдс“, която винаги носеше в чантичката на кръста си, уцели джакпота: риболовно влакно и плувки, тел за рязане, водоустойчиви кибритени клечки, няколко лепенки, две малки остриета, няколко безопасни игли, козметични тампони, малка тубичка вазелин и четири пакетчета мокри кърпички. Миниатюрен компас.

Заедно с глока и ножа това беше цялата им екипировка, всичко, което им бе останало. Ели, разбира се, не носеше нищо друго освен малката си ежедневна раница. Като изключим сгъваемата въдица, кутийката със стръв и едно древно електрическо фенерче „Блек & Декър“ — което, слава богу, работеше — раницата беше натъпкана с обичайните за едно дете неща: всевъзможни тоалетни принадлежности, цял куп дрехи и едно шише с три глътки вода на дъното. Както и едно парцаливо, мърляво плюшено мече, което щеше да бъде по-скоро във вреда, отколкото от полза.

Е, май все пак имаха някакъв шанс. Четирите най-важни условия за оцеляване сред природата бяха топлина, подслон, вода и храна. Алекс можеше да запали огън, което беше повече от необходимо, тъй като разполагаше единствено с дрехите на гърба си. Нямаше да е трудно да построи и подслон с подръчни средства. Филтърът за вода бе останал в другата раница, което беше кофти късмет, но поне

разполагаше с едно пълно догоре шише, пък и знаеше къде може да открие още вода. Разполагаше също с компаса и със слънцето, имаше най-обща представа къде трябва да стигнат, на какво разстояние оттам се намират, така че дотук щеше да се справи и сама и то без особени затруднения.

Храната обаче беше проблем. Глокът беше у нея, но с изключение на резервния пълнител, допълнителните амуниции — цяла една кутия — бяха изгубени заедно с останалата екипировка. Нямаше никаква представа как се ловува с пистолет и не възнамеряваше да прахосва патрони, за да разбере. Би могла да заложи капан. Не беше трудно да се изработи примка, но за да използва този метод за ловуване, трябваше да постави няколко капана, след което да стои и да чака, а това не влизаше в плановите ѝ. Риболовът определено беше възможност, и бездруго отиваха към реката, а рейнджърите се намираха само на няколко дни път оттам, най-много. В случай че се наложеше, можеше да кара даже на половин енергийно блокче на ден.

— Желатинът за какво ти е?

Тя стрелна поглед към Ели и се сгуши до покрития с лишей дънер на едно дърво. Долината беше застлана с плътен килим от мъртви листа и плетеница от изсъхнали и прекършени стволоче на дървета, чиито пречупени дънери завършваха с нащърбени, остри като клечки за зъби трески и бяха нашарени с ивици мъх. Алекс забеляза на едно дърво няколко изсъхнали заоблени гъби. Сярна гъба, ако не се лъжеше, което беше твърде жалко, защото знаеше, че е ядовита, само че по това време на годината беше прекалено късно за тях: прекалено късно, прекалено студено; всичко, което ставаше за ядене — папрат, дива череша, папур, воден шип — вече беше презряло или се срещаше рядко. Би могла да намери ядки — от американски орех или от бук. Жълдите бяха за предпочитане, само че първо трябва да ги накиснеш, нали така? И то в продължение на няколко дни, ако си спомняше правилно. Вероятно по тази причина оджибве^[1] са ги смятали за храна за гладни години — нещо, което ядеш само в краен случай. Е, засега не бяха чак толкова закъсали.

— Желатинът е незабавен източник на енергия — отвърна тя. — Смесваш го с вода и го изпиваш, преди да се е втвърдил.

— Гадост — направи гримаса Ели.

— Няма да говориш така, ако си гладна. — Тя пое дълбоко дъх и го изпусна с въздишка. Сега, когато денят си отиваше, въздухът бе станал много студен, но в него още се долавяше онзи особен лъх на изгоряло. — Усещаш ли тази воня? Мирише на изгоряла гума или нещо такова.

— Не. — Ели хапеше долната си устна. Слушалките за айпода лежаха провесени на врата ѝ. Изглеждаше някак смалена и окаяна и сега от нея се носеше единствено миризмата на урина и пот. — Виж, не паднах *нарочно*.

Алекс си помисли, че това беше най-доброто извинение, което щеше да получи от Ели.

— Никой не те обвинява. — Което беше лъжа, но какъв беше смисълът да спорят сега? — На всеки може да се случи.

Ели я изгледа продължително, след което, изглежда, прие въпроса за приключен, тъй като рече:

— Защо стрелят по нас?

— Не мисля, че стрелят по нас — отвърна разсеяно тя, погълната от въпроса дали не трябва да слезе до подножието на планината и да потърси раницата си. Нямаше как да проследи с точност описаната от раницата траектория, но ако съумееше да определи възможно най-прецизно настоящото си местоположение, имаше макар и малка вероятност да я намери. — Първите изстрели бяха от пистолет, а последвалите — от пушка. Обикновено пушките имат мерник, така че ако стреляха по нас, щяхме да разберем.

— Тогава по какво са стреляли?

— Нямам представа. — Пушките обикновено означаваха, че наблизо има ловци. А също и кучета. Дали не използваха кучетата за лов на елени? Това ѝ се струваше малко вероятно, тъй като ловният сезон официално не бе започнал, а и повечето ловци не използваха пистолети. Сега като се замислеше, първите няколко изстрела — повече от три, може би пет — бяха прозвучали бързо един след друг. Така че вероятно не е бил ловец, гърмящ хладнокръвно по някой елен, а човек, намиращ се в състояние на достатъчно силна паника, за да произведе поредица от гърмежи.

„Само това ни липсваше: шайка побъркани ловци.“

Розовият анорак на Ели подходеше за случая — невъзможно бе да я вземат за елен — но нейният суичър беше черен. Със същия успех

би могла да носи и мишена, като онзи елен в анимационното филмче на Гари Ларсън.

— Откъде знаеш толкова неща за оръжията?

— Баща ми ме научи.

— Но защо?

— За всеки случай, предполагам.

— Затова ли ти даде този пистолет?

— Аха. — Не искаше да навлиза в темата. Започна да нарежда отново наличната екипировка за оцеляване. — Виж, смятам да пообиколя храсталаците в подножието на планината да видя какво е положението. Ако преходът не е прекалено тежък, може да има смисъл да потърся ек... — Гласът ѝ пресекна.

Черният несесер лежеше в ръцете на Ели.

— Леле, наистина е тежък. — Започна да си играе с ципа. — Може би има храна...

— Не! — Алекс дръпна несесера от ръцете на смаяното момиче. — Тук... тук... няма храна.

— Боже, да не си откачила?

— Аз... — Алекс мушна несесера в чантата на кръста си и закопча ципа. — Лично е.

— Все едно. Аз оставам тук.

— По-добре ела с мен.

— Не искам.

— Виж, аз... — С периферното си зрение долови смътно движение, рязко завъртя глава надясно и взе да претърсва с очи гората. Листата зад гърба ѝ прошумоляха тихо и тя се обърна тъкмо навреме, за да зърне макар и за миг силуета на нещо черно, което се шмугва в шубрака — тогава усети вонята, по-първична и по-дива дори от страха на Мина. Някакво животно, но какво? В гората имаше койоти и вълци. Не можеше да определи с точност. Тревожеше я миризмата, която изпълваше всичките ѝ мисли и за която се опитваше да намери някакво обяснение.

„Как е възможно това? Хората не са като вълците и кучетата, но мисля, че аз долавям миризми, които са недостъпни за повечето хора. Ели не усеща онази сладникава воня на изгоряло и мога да се обзаложа, че не е усетила и тази.“

Като по даден знак Ели хвърли уплашен поглед през рамо, след което попита:

— Какво има?

— Нищо. — Нямаше представа каква бе тази миризма, не би могла дори да я опише с думи. Ако не беше вонята, щеше да си помисли, че е било просто игра на светлината. — Стори ми се, че видях нещо, това е.

— Нищо не виждам.

— Вече го няма. Може да съм се заблудила, но не знам дали е разумно да оставаш сама.

— Не ми пука какво мислиш. — Лицето на Ели беше навъсено. Дънките на момичето бяха скъсани на едното коляно, което беше ожулено. Розовият анорак беше разпран, а изкуственият пълнеж се сипеше оттам на бели фитили — Изморена съм, не те харесвам и точно в този момент не мърдам оттук.

Е, това май изчерпваше всичко.

— Добре. Ако имаш нужда от нещо, викай.

— От теб нямам нужда.

— Няма да се бавя повече от петнайсет минути.

— Не ми пука, ако ще изобщо да не се върнеш. — Ели натъпка слушалките в ушите си.

Остана без въздух, след като двайсет минути си пробива път със сетни сили през едно обрасло с бодливи храсти хълмче и газии сред купища изпотрошени клони. Гората протягаше към нея остри зъби и нокти, скубеше косата ѝ, дереше лицето ѝ, жулеше глезените ѝ. Тя се спря, изтри потта от челото си и започна да обмисля проблема, сякаш решаваше геометрична задача.

а) Ако разполагаше с повече време...

б) Ако с нея нямаше дете, за което да се тревожи...

в) Щеше да има доста добри шансове да намери екипировката си.

г) И все пак, ако съдеше по намерените до този момент остатъци, раницата ѝ най-вероятно бе разпокъсана до неузнаваемост, а съдържанието — разпиляно из планината като останки от самолетна катастрофа.

д) Така че от раницата нямаше и следа.

Пое по обратния път, като се опитваше да изрови от паметта си какво бе запомнила от картата. Ако побързат, биха могли да изцедят още седем-осем километра път преди мръкнало. Така щяха да се доберат до един къмпинг, където планираше да пренощуват, нали така? Къмпингът вероятно се намираше на около километър встрани от главната пътека и сигурно разполагаше с място, предназначено за палене на огън, което щеше да ги улесни. Ако извадеха късмет, биха могли да открият също и подслон.

Тръгна към едно мръснорозово петно, което зърна сред дърветата. Ели стоеше с гръб към Алекс и се взираше в нещо на земята. Тогава Алекс забеляза събраните накуп принадлежности от комплекта за оцеляване. Какво? Спомняше си добре, че ги бе прибрала. Отказала се беше да вземе чантата със себе си, тъй като не бе смятала да се бави дълго, така че какво я бе прихванало...

— Хей! — Тя се провря през храстите. — Какво правиш?

Като чу гласа на Алекс, Ели подскочи, хвърли уплашен поглед през рамо и явно остана недоволна от видяното, тъй като се изправи рязко и заотстъпва назад с вдигнати нагоре ръце, още щом Алекс изскочи с гръм и трясък от гората.

— Само разглеждах!

Алекс погледна надолу, при което сърцето ѝ се сви.

Несесерът беше отворен.

[1] Индианско племе от Северна Америка. — Б.пр. ↑

12.

— Нищо нямаше да открадна — каза Ели. Гласът ѝ беше малко лепкав, а дъхът подправен с щипка канела. — Искях само да помогна.

— Да помогнеш ли? — Гласът ѝ беше дрезгав и пресипнал от гняв. — Изяла си цяло енергийно блокче.

— Бях гладна. — Ели я стрелна с предизвикателен яден поглед, което обаче ѝ придаде още по-жалък вид. На бузата ѝ проблесна сълза.

Идеше ѝ да удуши хлапето. Не ставаше дума единствено за енергийния десерт.

— Изяла си дажбата за един ден...

— Беше само *едно* блокче...

— Искала си също да разбереш какво има в несесера! *Това* е истинската причина да тършуваш из нещата ми.

— И какво от това? — извика Ели и тропна с крак. Очите ѝ пламнаха. — Какво толкова? Вътре има само една библия и две торбички. Защо разнасяш тези боклуци навсякъде?

— Не са боклуци. — Библията на леля Хана лежеше на земята. Книгата нямаше особена връзка с първоначалния замисъл, но беше достатъчно тежка, за да притиска двата яки найлонови плика.

Ели бе изровила също и писмото. На плика бе изографисано името Александра Бетани със странно на цвят лилаво мастило, а хартията ухаеше едва забележимо на лавандула и ароматни билки. Алекс бе пхнала наслуки писмото в библията, без да е имала предвид някой точно определен пасаж. Никога не бе гледала на библията като на средство за гадаене, но по една случайност писмото бе попаднало в книгата на Йов: „затова аз се отричам и разкайвам в прах и пепел“^[1].

— Това ти ли си?

Алекс не отговори. Тя обърна плика в ръката си и забеляза, че капачето от опаката страна беше непокътнато. Пхна писмото обратно в „Книга на Йов“ и постави библията на дъното на несесера. След това внимателно обхвана в ръце по-големия от двата найлонови плика. Пликът беше тежък, може би осем фунта, и лесно би могъл да се скъса, но наблюдателният ѝ поглед не установи никакви пролуки и

цепнатини. Съдържанието беше на бучки, сиво на цвят, и се ронеше в ръцете ѝ като пясък, което почти успя да я наведе на мисълта, че *беше* само прах.

— Защо носиш пръст със себе си? — попита Ели.

[\[1\]](#) Книга на Йов 42:6. [↑](#)

13.

— Ще спираме ли скоро? — Когато Алекс не отвърна, Ели опита отново. — Мръква се. Ще спираме ли...

— Да — отвърна Алекс, без да се обръща. Вървели бяха приблизително два часа, както предполагаше Алекс, с равномерно темпо и в пълно мълчание. Слънцето облизваше върхарите на дърветата точно зад тях и светликът му гаснеше; следобедът преминаваше в нощ. Станало беше още по-мразовито, балдахинът на високите гъсти борове държеше в плен студа. Плътен килим от борови иглички заглушаваше стъпките им, сякаш крачеха по пелена от дебел сняг.

Отпред забеляза разнебитена указателна табела, която беше закачена на един дъб и висеше килната наляво на един-единствен ръждясал гвоздей:

ХЪЛМА НА МЪХОВЕТЕ 15,6 КМ

←

ОГНЕНА ПЛАНИНА 22 КМ

→

ЕЗЕРО ЛУНА 51,5 КМ

↑

Стомахът на Алекс се сви. Повече от *петдесет* километра до езерото? Излизаше, че е по-далече, отколкото бе пресметнала. Ако екипировката ѝ беше тук — и особено картите — вероятно би могла да измисли по-кратък маршрут.

„Да, но тях ги няма, така че спри да се вайкаш. Просто запази спокойствие; можеш да се справиш и без тях.“

Още една стрелка, килната под ъгъл от четиридесет и пет градуса и сочеща на северозапад, услужливо подсказваше, че след не повече от половин километър можеха да се подслонят в къмпинг „Смърчова долина“. Това беше добре.

— След около петнайсет минути ще бъдем в къмпинга — каза Алекс. — Ще прекараме нощта там.

— На открито?

— Може да има подслон.

— Но там няма вода, няма... *нищо*.

— Ще намерим вода. На картата видях един поток.

— Поток ли? Но... къде ще се изкъпя? Нямаме дори палатка. Не искам да оставам в гората. Нощем тя е зловеща.

Дали и *тя* е била такава напаст като дете?

— Слушай, Ели, нямаме друг избор. Ще спим в гората. Ще пием каквото успеем да пречистим. Ще *делим* храната си. — Тя спря за момент — май не спираше да й го натяква — след което продължи: — Ако извадим късмет, след няколко дни ще бъдем при рейнджърите. Аз също не преливам от щастие, но положението е такова. Така че можеш да мрънкаш, колкото щеш, но с това *нищо* няма да промениш, разбра ли?

— Не, не разбрах. — Последва ново тупване с крак, само че този път по-приглушено от преди заради боровите иглички. Ако детето изобщо бе изпитало някаква вина за свитата храна, това чувство бързо се бе изпарило. — Не искам да оставам тук. Не искам да спя в гората. Освен това не си нося спалния чувал. Искам баня. Искам да взема душ. Искам да си измия косата.

— Ели — трябваше да стисне юмруци, за да не изкрещи, — намираш се навътре в гората. Няма как да вземеш душ. Ако екипировката ми беше тук, щяхме да можем да се измием...

— Усещам миризмата му! — Ели хвана косата си с две ръце. — Навсякъде по себе си усещам миризмата на дядо! Под ноктите и в косата ми има негова к-кръв... — Започна да хлипа.

Гневът на Алекс се стопи. В този момент видя Ели такава, каквато беше: оцапана с кръв, разчорлена и изтощена. И много, много малка. Разбира се, че беше изплашена. За по-малко от дванайсет часа

тя бе изгубила дядо си, изоставила бе кучето на мъртвия си баща, едва не бе паднала в планинска пропаст, а сега бе вързана за някаква непозната, която беше не по-малко изплашена от самата нея. Непозната, която бе изпаднала в ярост заради (точно така!) шепа прах и заради писмото от една покойница.

— Виж, много съжалявам. Изобщо не помислих за това. — Алекс протегна ръка към рамото на момичето с намерението да я стисне в знак на подкрепа. — Ще измислим някакъв начин да...

— Не! — Ели се дръпна от нея. — Не ме докосвай! *Мразя те!* Просто ме остави на мира!

— Ели — извика Алекс, но момичето се бе обърнало и с глухи стъпки бе тръгнало надолу по пътеката. Алекс въздъхна и затътри крака подире ѝ. Ели бе поела в правилната посока и едва ли щеше да стигне далеч. „Също като някое хлапе, което бяга от къщи, а накрая го намират да седи на стълбите в мазето.“ Веднъж не беше ли и тя...

Изведнъж се закова на място, сбърчила нос. Странно. Онзи особен мирис на дим пак изпълваше въздуха наоколо, този път обаче по-силен и необичайно сладникав. Може да е било така от известно време насам, но да не е забелязала, защото беше потънала в мисли, или просто беше свикнала с тази воня. В следващия миг обаче усети — надуши — нещо друго. С пълни гърди пое дълбоко въздух и тогава се сепна, защото някаква ужасна, почти чужда миризма я зашлеви през лицето като шамар.

„О, боже, какво е това?“

От тази воня стомахът ѝ се обърна — това беше миризмата на мъртва плът, застояла и душна, сякаш идеше от отдавна прегазено на пътя животно, което се пържи на безумно препичащото слънце. Зловонието беше толкова силно, че се събра на топка в устата ѝ. Тя започна да плюе, но противният вкус се полепи по езика ѝ.

Право напред зърна розовия анорак на момичето, свило се зад гъста плетеница от храсти. Тъкмо се канеше да извика, ала щом погледна към Ели, думите застинаха на езика ѝ и едновременно с това осъзна нещо друго.

Отново бе усетила миризмата на Ели, този път обаче от разстояние, надхвърлящо двајсет ярда. Може би трийсет. Миризмата беше силна, но не достатъчно, за да погълне вонята на разлагащо се

животно, и съдържаеше същия микс от аромати, който бе доловила веднъж в планината: дъх на вкиснато мляко и на неумити зъби.

Страх. Ели беше изплашена. Не, тя беше ужасена. Въздухът представляваше хаос от миризми: страха на Ели, онази сладникава смрад на изгоряло; нейния собствен аромат, смесица между пот и безпокойство; и онова зловоние на мъртва плът, което изпълваше гората като пепелив, сив пушек.

Ели не се оглеждаше наоколо. Тя бе закрила устата си с ръце и, облещила очи, се взираше в нещо, скривано от плътен саван от клони.

Какво толкова гледаше тя? Нещо подсказваше на Алекс, че *всъщност* не би искала да научи. Мекушавата част от нея ѝ крещеше да бяга, да бяга, да бяга! Само че не можеше да изостави Ели, не и по този начин, би било нередно.

Бавно и предпазливо Алекс се смъкна на колене, студената земя щипеше кожата ѝ през плата на туристическите панталони. Нито един мускул в тялото на Ели не помръдваше. Притаила дъх, Алекс проследи ужасения поглед на момичето и тогава кръвта ѝ се смръзна.

„Не — помисли си тя. — Не, моля те, господи, нека това не е истина!“

14.

Палатката бе изгорена и стопена едновременно. Онова, което бе останало от нея, висеше от обгорените алуминиеви подпори на изстинали, сплъстени, почернели от сажди дрипи, също като засъхнали парчета плът по вкаменените ребра на праисторически динозавър. Една катурната тенджера бълваше кафеникав бъркоч, който се бе разплискал по ограждащите огнището камъни, стичайки се в пръстта. Рояк гарвани подскачаха сред своите загинали себеподобни, покрили земята наоколо, и докато Алекс ги наблюдаваше, един от тях се наведе, клъвна с мастиленочерния си клюн един издъхнал кълвач, изтръгна от него нещо синьо и жилесто и го метна в гушата си, при което се чу рязко щракване.

Край студеното огнище се виждаха двама души: момиче и момче. Момичето беше русо и носеше сиво-син суичър, на който се четяха думите „Самървил Хай“, и тенис ракета с шарка на бели пламъци.

Боже мой! Та тя познаваше това момиче. Откъде ли? Точно така, когато бе спряла да зареди и да телефонира на леля Хана.

Това беше Русата конска опашка.

Момчето не ѝ беше познато, въпреки че сигурно е било в същия автобус. Беше източено, с въздълги крака и глава, която приличаше на платформа. На суичъра му, светлосин на цвят, се виждаше същия надпис, както и една баскетболна топка.

В някой друг живот те биха могли да бъдат просто две деца, излезли на пикник.

Само дето тези две хлапета не дъвчеха сандвичи.

Там имаше и една жена с вид на грижовна баба, която лежеше просната на земята с отметната назад глава и зинала уста. Чифт очила на верижка се валяха в прахоляка до нея. Съдейки по засъхналите струйки кръв на дясната ѝ буза, едното ѝ око го нямаше.

Също както и гръкляна.

Кожата беше издрана, възлестата тръба на дихателния канал стърчеше навън като тлъста тения. Кръвта — а кръв имаше много — бе

засъхнала под формата на широк ръждивокафяв лигавник на гърдите на жената. От начина, по който бяха свити ръцете ѝ, Алекс предположи, че е стискала стомаха си, преди да умре. Но това явно не ѝ бе помогнало особено много, тъй като червата ѝ се бяха изсипали навън в тъмна засъхнала бъркотия, напомняща за купа лигави спагети.

Момчето и момичето се хранеха. Или, по-точно, се тъпчеха. Устите им бяха оцапани с кръв, която се отцеждаше на капки по брадичките им, подобно на разтекъл се грим на клоун. Момчето изсумтя и напъха ръка в корема на жената, след което взе да ровичка вътре, изваждайки накрая оттам нещо, което приличаше на черен дроб и беше толкова меко, че Алекс долови силно жвакане от месестата субстанция, която сълзеше на капки между пръстите му.

„Мили боже!“ Алекс усети, как в гърдите ѝ се заражда тихо стенание, и за да го заглуши, затисна с ръка устата си. Пред погледа ѝ причерня, започна да ѝ се вие свят.

Русата конска опашка посегна с писък към апетитната гозба на своя спътник, но тогава баскетболистчето изръмжа заплашително и отблъсна протегнатите ѝ ръце. Смръщила вежди — да, тя беше ядосана — Русата конска опашка тръсна отривисто глава, при което кирливите ѝ коси се люшнаха насам-натам. Тогава момичето извърна гръб от него и заби два вдървени пръста в лявото око на жената, след което го изчопли от мястото му. Тя размаха победоносно лигавото кърваво топче, сякаш да подразни своя приятел, но вместо да ѝ обърне внимание, той продължи да нагъва плячката, с която се беше сдобил. С още едно тръсване на главата Русата конска опашка пъхна окото в устата си като зърно грозде.

В този миг Ели издаде тъничък, но отчетлив писък.

Сърцето на Алекс щеше да експлодира в гърдите ѝ. „Не, млъкни, Ели, млък...“

Момчето и момичето притихнаха.

„Не, не, не...“ Алекс наблюдаваше с нескрит ужас как Русата конска опашка настръхва, след което, вирнала нос, започва да души. Изучава въздуха, проверява за натрапници, опитва се да улови нечия миризма. Алекс мигом проумя истината. Та нали *тя* също бе надушила всичко това — мъртвата жена, изгорялата палатка, страха на Ели.

Двете с Ели трябваше веднага да се махнат отгук, можеше да се наложи дори да се спасяват с бягане. Беше достатъчно светло, за да

виждат пътеката. Ако направо си плюеше на петите, би могла да им избяга. Алекс щеше да издържи. Събитията от тази сутрин я бяха изтощили, но слава богу, последната химиотерапия бе приключила преди няколко месеца и силите ѝ се бяха възвърнали. Само че тия деца са били доскоро атлети, а сега се държаха като животни. *Истински* животни. Така че сигурно бяха доста бързи и дори тя да успееше да избяга, не вярваше в шансовете на Ели.

Изведнъж осъзна, че ръката ѝ се бе плъзнала към глока и бе разкопчала предпазния ремък, без изобщо да си дава сметка за това. Можеше ли да го направи? Досега беше стреляла единствено по мишени, никога по нещо живо, и съвестта ѝ каканижеше непримиримо: „Не, те са деца. Те са на моята възраст. Не бих могла да ги застрелям просто ей така.“

Но така и не стана нужда да проверява.

Спаси ги един гарван. Окуражен от липсата на реакция към неговото присъствие, гарванът — доста едър и също толкова глупав — реши да си опита късмета. Той подскочи до баскетболистчето, поколеба се и посегна към едно търкулнало се на земята парче от мръвката с вид на черен дроб.

Със скоростта на змия момчето улови гарвана за гушата. Птицата изграчи силно от изненада. При този звук останалите гарвани, цял орляк, се вдигнаха във въздуха като някаква креслива черна маса. Изгубила концентрация, Русата конска опашка се извърна към момчето, което се бореше със съпротивляващия се гарван. Птицата, която беше много силна, се извъртя и издра с нокти лицето на момчето. Баскетболистчето загърголи от болка и я пусна. Гарванът се измъкна от хватката му в облак от оскубана перушина. Едното му крило беше прекършено, но въпреки това той се отдалечаваше бързо, като подскачаше и правеше опити да излети с другото си крило.

Бягството му почти успя.

Ала Русата конска опашка се завъртя на пети и се втурна напред, сякаш спринтираше, за да посрещне далечна топка. Тя беше дяволски бърза, забеляза в този момент Алекс.

Птицата взе да надава силни, хрипливи крясъци. А Русата конска опашка вресеше от въодушевление.

— Давай! — Алекс подкани Ели с нисък, но настойчив шепот. — Не поглеждай назад! Просто давай все по пътеката и не спирай да

бягаш!

Без да отрони нито дума, Ели се хвърли напред, прелитайки толкова шумно през храстите, че Алекс изтръпна от ужас. С ръка на глока тя хвърли неспокоен поглед през рамо, но най-вероятно пронизителните крясъци на гарвана бяха заглушили шумното бягство на Ели или пък Русата конска опашка се забавляваше твърде много.

Момичето склочи ръце около шията на животното и я изви с нечовешка жестокост. Шията на гарвана изпука с остър хрущящ звук, също като ядеца на Деня на благодарността, след което Русата конска опашка изтръгна главата от тялото с радостен писък.

Алекс не изчака да види какво ще последва. Тя се обърна и хукна напред.

15.

— Алекс?

— Ммм?

— Ще се измъкнем ли от тук?

— Разбира се. — Алекс прегърна момичето още по-силно, но не от привързаност, а по необходимост. Колкото по-малко пространство имаше между тях, толкова по-топло щеше да им бъде. А под тях гнездото им от листа и клонки пукаше като сух целофан. Скалъпеният надве-натри подслон беше удобен, почти приятно топъл заради телесната им температура, която се задържаше от плътния, дебел три стъпки пласт от сухи листа. — Всичко ще се оправи. Още ден или два и ще бъдем при рейнджърите. Те ще знаят какво трябва да се направи.

Тичаха, докато небето не пламна в смразяващ кръвта аленочервен залез, напомнил на Алекс за онази невероятно известна картина, изобразяваща човек, който стои на някакъв мост и крещи^[1]. Тичаха, докато това странно сияние не избледня, а после продължиха да тичат още известно време, препъвайки се на светлината на електрическите фенерчета, докато накрая Алекс не долавяше нищо друго освен миризмите на гората и на самите тях. По това време, тъй като луната още не беше изгряла, гората тънеше в мрак и беше твърде опасно да продължат пътя си.

Ели не бе пожелала да сложи нищо в устата си. Алекс не я винеше за това; нейният стомах също се бунтуваше, почти както след химиотерапия, и тя се чувстваше изцедена заради преживяния ужас през този кошмарен ден. Стиснала в ръце безполезния си айпод, Ели наблюдаваше как Алекс подготвя подслон от борови клонки и паднали дървета. По пътя за насам момичето бе повърнало и Алекс трябваше да използва ризата си, за да изтрие по-голямата част от бълвоча по лицето и анорака на Ели. После успя да придума детето да сдъвче влажната вътрешна кора на една тънка клонка от бял бор: „Има вкус на лимонови бонбони. Честна дума, Ели“. Боровете също бяха храна за гладни години; от племето оджибве стривали изсушената дървесна пулпа на брашно — идея, която Алекс обмисли за кратко, но после

отхвърли. И бездруго нямаха намерение да се заседяват тук повече, отколкото се налагаше.

Но не ги чакаше нищо добро, ако Алекс не успееше да намери вода, и то скоро. Бяха оставили потока зад гърба си и за нищо на света не биха се върнали обратно, не и с ония деца в гората. Нямаха друг избор освен да се надяват, че пътеката ще пресече коритото на още някой поток, тъй като с това темпо до реката оставаха три дни път. Лоша работа.

— А какво ще ядем? — попита Ели.

— Имаме „Джелоу“ и енергийни десертчета.

— Но аз изядох едното.

— Няма нищо, Ели. Била си гладна, не се тревожи.

— Но аз го *откраднах*.

Алекс реши да пробва с друг подход:

— Щом стигнем до реката, ще напълним шишетата с вода и ще наловим малко риба.

— Но ти каза, че риболовът щял да ни забави.

— Е, не е задължително. Ако имаме сили, ще вървим по-бързо. Въдицата и стръвта са още у теб, нали?

— Ъхъм — гласът на Ели беше дотолкова лишен от цвят, че звучеше прозрачен като стъкло.

— Значи, сме уредени.

— Ами ако рибата не кълве?

— Разбира се, че ще кълве. — Тогава нещо ѝ хрумна. — Дядо ти те взе от училище, за да дойдете в планината, нали така? И кога трябваше да се върнеш?

— На училище ли? Ъ... във вторник.

Днес беше събота.

— Значи е трябвало да се прибереш най-късно в понеделник. У вас има ли някой?

— Само госпожа Пиърс. Тя живее до нас, прибира пощата и прави нещо с лампите.

— Ето какво тогава. Ако не се върнете до понеделник, госпожа Пиърс ще се разтревожи. Тогава сигурно ще телефонира на рейнджърите при входа на парка или на другите в хижата. Не бих се учудила, ако са научили за вас, докато успеем да се доберем до там.

— А за теб никой ли няма да се безпокои?

— Със сигурност ще се притеснят, но не и веднага. — Хрумна ѝ, че без часовника си лесно би могла да изгуби представа за дните. Още един проблем, за който да се тревожи. Би могла да отбелязва резки на някоя пръчка...

— Ами ако госпожа Пиърс не се разтревожи? Ами ако преди това минат няколко дни?

— Слушай, няма смисъл да се тревожиш, че можело тя да не се разтревожи. Не го мисли. Хайде, опитай се да поспиш.

— Не мога. — Нещо прошумоля, когато Ели се завъртя. — От тези листа получавам сърбеж.

— Опитай.

— Ами ако... ако онова момиче... ако те...?

— Успокой се. Това няма да стане.

— Но откъде знаеш?

— Защото тичахме дълго, а те не се появиха. Освен това вече е тъмно. Ако искаха да ни догонят, досега да са го направили.

Мълчание.

— Но защо правеха онова нещо? Защо им беше да...

— Не знам. — Вероятно мозъкът им бе дал на късо и децата бяха откачили също като елените и птиците. Но птиците се бяха върнали към нормалното си състояние, както и Ели, а *яденето* на хора беше далеч, *много* далеч от всякакви норми. Само мисълта за това караше кожата ѝ да настръхне, а зъбите ѝ да затракат. Онези деца *убили* ли бяха жената? Трябва да е било така. Тя изглеждаше доста възрастна, на около петдесет или шейсет, така че сигурно не е било трудно за тях да се справят с нея. Алекс виждаше цялата сцена в главата си, като един от онези филми по „Анимал Планет“: децата нападат, скачат, нахвърлят се върху жената, след което разкъсват корема ѝ и изтръгват гръкляна ѝ със зъби.

„Боже, все едно са животни!“ Мисълта за това я накара да потръпне. Ами онази ужасна миризма? Вонеше на... не беше сигурна... прегазено животно, само че онова зловоние беше *някак старо*. Не, това не беше точната дума.

Децата миришеха на... *подивяло*. Тя бяха подивели. Приличаха на зомбита — само дето бяха живи, а не се връщаха от смъртта. Или пък може би бяха умрели, след което... Не, това е невъзможно. Или напротив? Боже, нямаше никаква представа. Знаеше само, че цялата им

електроника се бе изпържила, както всъщност и мозъците им. Мозъците на всички тях бяха дали на късо: на животните, на онези деца, нейният и на Ели. Досега смяташе, че тя е единствената, претърпяла промяна — тъпо предположение, но до този момент не бе разполагала с достатъчно факти. Божичко, изобщо не ѝ бе минало през ума, че Енергийният срив може да е обхванал по-голяма територия: не само планината, но също и долината. Планината се издигаше на колко, на осем километра зад тях? Така че ако Енергийният срив бе засегнал район с форма на окръжност, да речем с радиус от осем километра, което повдигнато на квадрат и умножено по „пи“ прави...

„Боже мой!“ Дъхът ѝ секна. Сто и осемдесет квадратни километра? Районът на Уакамау беше огромен, почти шестстотин и петдесет квадратни километра. Ако се окажеше права, Енергийният срив бе засегнал една пета част от това диво място — предимно суша. Колко хора правеше това? Толкова на север пикът на есенните цветове бе отминал преди цяла седмица, което означаваше, че хилядите туристи вече си бяха отишли.

Какво се бе случило обаче с онези деца? Тяхната *промяна* беше коренно различна от нейната.

„А може би не.“ Припомни си как Русата конска опашка бе подушила въздуха. „Ами ако тяхното обоняние също се изостря? Ами ако това е само първият стадий?“

Трескавите ѝ мисли се втурнаха обратно към изстрелите от пушка. За първи път ѝ хрумна, че въпросът вероятно беше не по *какво*, а по *кого* са стреляли онези типове.

Дали същото щеше да се случи и с нея? Боже, по-скоро би пуснала куршум първо в своята глава. Ами ако не забележеше, преди да е станало прекалено късно? И дори по-лошо, какво щеше да стане, ако не *пожелаеше* да спре промяната? Ако ѝ беше все едно?

— Алекс? — разнесе се гласът на Ели в мрака. — С нас ще се случи ли същото, което беше сполетяло онези деца?

Като чу мислите си, изречени гласно от Ели, я полазиха тръпки.

— Не — отвърна автоматично Алекс. — Мина твърде много време. Вече трябваше да се е случило.

„Лъжкиня.“ Гласът беше съвсем слаб, едва доловим шепот, който се прокрадна в ума ѝ „Нищо не знаеш със сигурност. Променила си се и още продължаваш да се променяш. Усещаш миризми — усещаш

също и *емоции*. Енергийният срыв се случи тази сутрин, а я виж само колко различна си от преди. Виж колко бързо се бяха променили онези деца. Може би тяхната участ просто не те е застигнала още.“

„О, я млъкни!“ Сега не можеше да мисли за това. Нито сега, нито когато и да било. Искаше само да затвори очи и нищо да не сънува; да се събуди в собственото си легло и да установи, че това е било само кошмар и нищо друго.

— Хайде, стига — обади се тя, — заспивай. Утре ни чака дълъг ден.

— Страх ме е да заспя — отвърна Ели. — Ами ако щом се събудя на сутринта, не съм вече аз?

— Всичко ще бъде наред.

— Откъде знаеш? Може да умрем.

— Не, няма. Не и днес. — Поредният автоматичен отговор, в който звучеше черното чувство за хумор — или за реалност — което бе развила през последните две години. — Няма да е и утре.

Мълчание.

— Съжалявам за Мина. Отказа да тръгне с мен. Изобщо не успях да я накарам.

— Направила си каквото е зависело от теб — отвърна Алекс, въпреки че не беше убедена в това. Детето мразеше кучето.

— Как мислиш, дали е добре?

— Не знам, Ели. Но ми се стори доста умно куче.

— Може да подивее.

— Може. Не съм сигурна за колко време подивява едно куче. — „Ако гладува, може би доста бързо.“ Но този път се обади нейният глас, а не онзи шепот.

— Дядо казва, че в Уакамау има много диви кучета. И също, че хората ги оставяли тук, защото били убедени, че им правят голяма услуга, като ги пускат на свобода, а всъщност ги обричат на глад, особено онези, който не подивяват.

— Като се тревожиш за Мина, това няма да ти помогне.

— Аз... — Мълчание. — Искан ми се да имах още един шанс.

— За какво?

— За всичко. Ще ми се да бях по-мила с дядо — прошепна Ели отчаяно. — Ще ми се да бях по-мила с Мина. Ако бях по-добра, може би мама нямаше да си тръгне.

Не беше сигурна какво да ѝ каже.

— Дядо ти каза, че е заминала, когато си била съвсем малка. Едва ли е било заради теб. Та ти си била още бебе.

— Може и така да е. Татко имаше нейни снимки, но не обичаше да ги гледа, защото го натъжаваха. — Ели замълча за момент. — Вече дори не помня как изглеждаше татко. Всичко ми е в мъгла. Но му бях много ядосана.

— Защо?

— Защото замина, въпреки че му казах да не го прави. Отговори ми, че се налагало, защото това му била работата.

Алекс разбираше как се чувства тя.

— Понякога, когато ти е мъчно, е по-лесно да си сърдит.

— А ти сърдиш ли се на твоите родители?

На гърлото на Алекс заседна буца.

— Постоянно — отвърна тя.

Ели заспа скоро след това, ала умората попречи на Алекс да се отпусне. Мислите ѝ бяха неспокойни и тя не можеше да си намери място, беше нервна, краката ѝ шаваха конвулсивно. Усещането ѝ напомни за онзи път, когато Барет ѝ включи едно лекарство, което трябваше да спре драйфането по време на химиотерапия — дали не беше „Реглан“? Не си спомняше. През последните години бе изпробвала достатъчно хапчета, за да помогне на цяла една малка армия от фармацевти да се задържи на пазара. Проблемът с лекарствата беше, че дори тези, които трябваше да неутрализират страничните ефекти, също *имаха* странични ефекти. Като например сърбежа, който получаваше от „Реглан“-а, едно ужасно усещане, че цялото ти тяло е полазено от мравки. А това я караше да изглежда тромава и противна, което си беше гадно.

Тогава се разнесе далечният вой на койот, прозвучал като проскърцване на ръждясала панта. Може би беше най-добре да остане на пост. Все пак наоколо се навъртаха животни, както и онези две деца канибали с изпържени мозъци. Кой знае какво — или кого — смятаха да похапнат за десерт. Да направи една обиколка на лагера. По-добре това, отколкото да лежи тук на тръни. Когато посегна към глока, който бе свалила заедно с чантичката за кръста, преди да си легне, тя трепна заради рязкото изхрущяване на листата, което обаче не разбуди Ели.

Алекс стисна оръжието. Неговата твърдост ѝ вдъхваше сигурност, също както и ароматът му: на оръжейно масло и лек металически дъх на изгорял барут. Кобурът излъчваше мириса на удобни обувки, примесен с едва доловимия лъх на пот — миризма, която не беше нейна; и тя знаеше това.

„О, татко, кажи ми как да постъпя.“ Гърлото ѝ се стегна. Той дали би разбрал, ако ѝ се наложеше да използва пистолета? Ами майка ѝ? Защото ако промяната не спреше до тук — ако се превърнеше в едно от онези деца — тогава щеше да се наложи да прояви твърдост, да предприеме нещо, преди да е станало прекалено късно. Освен това не можеше да се каже, че никога не бе мислила за самоубийство. Ако ще да я вземат за луда, но самоубийството беше начин да вземе нещата в свои ръце, да се пребори с чудовището — неканен натрапник, който никога не бе възприемала като част от себе си. Да отнеме живота си, преди *той* да е довел работата си докрай, беше все едно да бръкне с пръст в окото на чудовището, да го лиши от крайната победа. Но сега с чудовището вероятно бяха неразривно свързани, едно цяло, и това променяше всичко.

„Чудовището ще бъда самата аз. Ако използвам пистолета, никога няма да се отърва от него. Така ще убия само *себе си*.“

Тогава ѝ хрумна друга, още по-ужасна мисъл. Ами ако с нея всичко е наред, но промяната настъпи у Ели? В състояние ли е да застреля едно малко дете?

Боже, всичко беше *толкова* объркано! Тя се измъкна бързо от убежището и примигна, за да отпъди парещите сълзи. След топлината на заслона от сблъсъка с мразовития горски въздух зъбите ѝ затракаха и няколко мига тя продължи да стои в мрака, разтреперана, със стегнато гърло. Дъхът ѝ хриптеше сподавено и тя притисна ръка към треперещите си устни, за да заглуши едно ридание. „Престани, престани!“ Трябваше да се вземе в ръце. Чакаше я много работа. Работа, която само тя можеше да свърши. Ели беше още дете, затова Алекс беше тази, която трябваше да ги измъкне оттук. Така че време за самосъжаления нямаше...

Тя се сепна.

Времето. Самолетът. *Онзи* самолет. Ето какво я бе глождило цял ден: едно чувство, което прилича на зъбобол, някакво безпокойство,

свързано с времето. Самолетът не беше се върнал, а той винаги се връщаше по едно и също време, всеки ден.

Не бе чула самолета по време на обратния му полет.

Започна да отмята възможностите. Вероятно самолетът се бе развалил и затова не е могъл да излети. Или просто не беше го забелязала. Вниманието ѝ беше погълнато от множество други неща. Може би в долината двигателите на самолета не се чуваха или пък той бе променил летателния си курс. Може би в събота вечер не се връщаше на обичайното летище. Може би се прибираще в неделя.

Ами ако самолетът е бил във въздуха по време на Енергийния срив? Би ли могъл да катастрофира? Опита се да си припомни събитията от тази сутрин час по час. Самолетът бе прелетял над нея в 7:50. Енергийният срив беше в 9:20, има-няма деветдесет минути след това. Къде би могъл да е самолетът по това време? Всичко зависеше от скоростта, нали така? Може би се бе приземил преди Енергийния срив. А може би не. В случай на катастрофа дали щеше да го чуе? Не ѝ се вярваше.

Но ако допуснем, че е трябвало да го чуе, значи самолетът не е катастрофирал, а е летял по обичайния си курс в събота следобед. В такъв случай или вълненията ѝ бяха попречили да го забележи, или самолетът не е могъл да излети, а ако това беше вярно, тогава щеше да се окаже, че онова нещо е много по-голямо от сто и осемдесет квадратни километра.

Имаше два начина да разбере. Да изчака до сутринта, да се ориентира и да се ослушва за самолета. Ако прелетеше над долината или недалеч от нея, тогава щеше да го чуе. В случай че не го чуеше обаче, това не означаваше непременно най-лошото, но би повдигнало много въпроси у нея.

Или пък...

Едно нещо прави впечатление, когато си далеч от хората и градовете: липсата на светлинно замърсяване. Дори в лунна нощ следваше да може да забележи самолети, прелитащи на голяма височина. Първо трябваше да открие пролука сред дърветата. Сега, когато очите ѝ бяха привикнали, тя различаваше добре близката околност: тъмна мозайка от проядени от молци сивеещи кръпки в краката ѝ, наситеночерните очертания на дърветата, извисяващи се над приземието на гората, слабото мъждеене на луната, която проблясва

през пролуките в горския балдахин като помътняла сребърна монета. Луната грееше някак приглушено. Не толкова ярко, колкото бе очаквала. Светлината ѝ сивееше. Странно. През четирите дни, които бе прекарала на път, луната постепенно нарастваше. Последния път, когато я видя, не беше ли тя в крайната си фаза? Всъщност може би залязваше.

Отляво забеляза по-ярък сноп сребристосива светлина, което ѝ подсказа, че там има по-голяма просека сред дърветата, и тя пое нататък, заслонила очите си с ръка, за да се предпази от нискорастящите клони, като на всеки няколко крачки спираше и се заслушваше, потрепвайки всеки път, щом нещо в гората прошумоли или шавне. На два пъти, макар да се почувства глупаво от това, подуши въздуха, регистрирайки миризмата на гниеща мокра шума и влажна дървесина, без дори следа от зловоние на прегазено животно — и изобщо нещо, което да бъде определено като *диво* или *опасно*. До тук добре.

Тя застана в центъра на просеката, която беше с размерите на къща, отметна глава назад и вдигна ръка, за да заслони очи от непряката светлина на луната, която се процеждаше през тъмното було на един бор. Сиянието на звездите бе леко приглушено — тази нощ те не грееха с ярък и стъклен блясък, характерен за звездите през есента и зимата, а някак мъгляво, сякаш е лято. Хм, това беше странно. По това време на годината звездите винаги изглеждаха по-ярки, не само заради различния пейзаж, но и защото студеният въздух задържа по-малко влага и Земята се отдалечава от Млечния път. Тогава на небето остават по-малко видими звезди, които се открояват доста по-лесно и изглеждат по-ярки. *Тази* нощ обаче небето изглеждаше някак мъгляво, а звездите, обикновено ярки, сега светеха с ефирно сребристо сияние.

На какво се дължеше това? В далечината отново се разнесе ръждивият вой на койот, но тя не го чу. Смръщила вежди, Алекс се завъртя бавно в кръг, плъзгайки поглед по нощното небе, звездите и накрая луната.

„Не.“ Изведнъж сърцето ѝ се сви болезнено и тя зяпна от почуда. Беше толкова смаяна, че забрави да диша. „Не може да е истина.“

Да, обаче беше.

Луната беше синя.

[1] Става въпрос за картината „Вик“ (1893 г.) на норвежкия художник експресионист Едвард Мунк, която традиционно се възприема като икона на екзистенциалното страдание. — Б.ред. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ТОМ

16.

Във вторник следобед, три дни след онова, което мислено наричаше *Енергиен срыв*, Алекс не бе видяла, нито чула никакъв самолет, луната приличаше на тъмносиня бездна, а запасите им от храна бяха намалели само до две пакетчета полуготов желатин „Джелоу“ и половин енергиен десерт. Главата на Алекс пулсираше от глад и от недостиг на кофеин, стомахът ѝ се бе свил като стафида, а мислите ѝ бяха объркани, лениви и тромави. Хубавото беше, че бе стопила още килограми. Все се налагаше да придърпва нагоре туристическите си панталони, а в колана на Ели бе пробила допълнителна дупка, в противен случай дънките на момичето щяха да се смъкнат до глезените.

Когато спряха за почивка, през цялото време Ели седя с отнесен поглед, докато накрая Алекс не я придума да тръгнат отново. Въпреки че си позволяваха едва по половин чаша вода на ден, сега в шишето на Алекс бяха останали само две глътки. До реката имаше още много мили, което ги поставяше в огромна беда.

И то заради онова проклето разклонение на пътя.

Алекс стоя там няколко секунди, напълно оглупяла от изумление. Пътеката, минаваща през долината, бе обозначена със синя маркировка, избеляла до такава степен, че от сълзящата дървесна смола бе станала сива. Освен това онази разнебитена табела беше единствената, на която се натъкнаха по пътя си. А сега и това разклонение с избелялата синя маркировка на двете пътеки, всяка от които обрасла с гъст буренак. Никоя от тях не даваше признаци, че наскоро е била използвана.

— Кой път ще изберем? — попита накрая Ели.

Тогава от паметта ѝ изплува нещо, което баща ѝ обичаше да казва: „Попаднеш ли на вилица^[1] на пътя, вземи я!“

— Какво искаш да кажеш?

— Това е шега — отвърна Алекс. И все пак този спомен я наведе на една идея.

— Какво правиш? — попита Ели.

— Просто... почакай — Алекс затвори очи и пое дълбоко въздух. Долови собствената си миризма, каква изненада! Дни наред бе киснала в потта си, оставила по кожата ѝ смъдящ скреж, страните ѝ бяха сухи като пергамент от солта, устата ѝ лепнеше, а езикът ѝ бе толкова подпухнал, че едва успя да преглътне желатина, който бе погълнала неразтворен, за да пести вода. Долови също така отличителната миризма на Ели, както и уханието на гората с нейния букет от аромати: острия боров дъх на терпентин и сухия мирис на мъртви листа. И тогава го усети: едва доловим повей на влага.

Тя отвори очи.

— Насам — рече тя и посочи лявото разклонение.

— Сигурна ли си?

— Доколкото е възможно. Хижата се намира на североизток, а слънцето е зад нас, леко вляво. Ако поемем надясно, значи да тръгнем на юг, а това не е правилната посока.

Вървяха чак докато денят не започна да преваля, а залезът запали небето с онова особено кървавочервено сияние. Миризмата на влага се усили или може би това се дължеше на силното ѝ желание. Алекс би продължила да върви, ала се беше мръкнало и Ели беше изтощена до пълна изнемога, а последното, което им трябваше, беше момичето да изкълчи глезен или да счупи крак.

Алекс свали чантичката си от кръста си и подаде на Ели шишето с водата.

— Вземи. Аз ще се погрижа за заслона.

— Не съм жадна — поклати глава детето.

— Изпий я, Ели — Алекс приглади шумата на земята. — Утре ще стигнем реката. Вече сме близо.

— Но за теб няма да остане.

— Не се тревожи за мен — отвърна Алекс по-скоро по навик, а не защото го мислеше. С пълни ръце, тя се вдигна на крака, но внезапно изпъшка в пристъп на световъртеж.

— Алекс?

— Добре съм. — Пълни глупости! Беше обезводнена и в момента караше на последни издихания. По лицето ѝ бе избила пот, а цялото ѝ тяло трепереше от треска и слабост. Изчака, докато се увери, че няма да припадне, след което се примъкна до рамката от клони, която бе стъкмила в подножието на един бял бор. Изсипа шумата от

ръцете си и я избута вътре в заслона. — Просто съм изморена. Хайде, пий.

Ели се поколеба, но въпреки това изцеди в гърлото си последната останала им вода. Видът, клокачещият звук и уханието на тази прекрасна течност беше направо болезнено. Усещаше го с мозъка на костите си. Алекс се извърна, мушна се в заслона и се зае да подрежда леглото им от шума.

„Утре ще има вода — помисли си яростно тя. — Просто се съсредоточи върху...“

Отвън се разнесе тихо ридание и Алекс сви вежди.

— Ели?

— Аз... — рече сподавено момичето. — Аз...

Обезпокоена, Алекс бързо изскочи от заслона.

— Какво има?

— А-аз съжалявам. С-съжалявам за всичко. — Лицето ѝ се сгърчи, но сълзи нямаше, тъй като беше прекалено обезводнена. — А-аз с-съм в-виновна.

— Никой не е виновен. Всяка от нас прави каквото може.

— Но не и аз! Аз отк-краднах х-храната ти, а ти ми д-даваш водата си. Не умея да върша нищо важно. А ти п-палиш огъня и казваш по к-кой път да в-вървим. Ти можеш да правиш *всичко*!

Алекс изненада дори себе си, като каза:

— Значи трябва да направим нещо по въпроса. Хайде, ще ти покажа как се пали огън със скорбяла.

Ели вдигна сепната очи и преглътна сълзите си:

— Наистина ли?

— Да. Наистина. — Какво ѝ бе казала леля Хана? „Не се съмнявам, че си оправна.“ Кадърността на Алекс беше най-добрата ѝ защита срещу чудовището. А може би не ѝ даваше нищо друго освен илюзията за сила, но тя никога не би се примирила с чувството на безпомощност. Тя смушка лекичко момичето. — Хайде, да потърсим гориво.

Ели веднага се подчини. Беше толкова нетърпелива, че довлече един малък повален бор — „цялото проклето дърво“, както би се изразила леля Хана. Дървото беше още твърде свежо, твърде зелено, за да им е от полза, но Алекс потисна желанието да изтъкне пред момичето това. Така че просто показа на Ели как да вземе от него само

онова, което можеше да се използва — сухи иглички и по-тънки клонки — след което накара Ели да отдели и събере на едно място горивния материал.

— Основата е изключително важна. Ако не го подредиш както трябва, пропиляваш времето си. А сега идва най-хубавата част. — Тя разкъса пакетчето, съдържащо напоена със спирт кърпичка, и сбърчила нос при острия мирис на химически алкохол, Алекс издърпа навън с палец и показалец малко повече от половината влажна квадратна марличка, след което каза на Ели да я придържа с помощта на опаковката и запали една от водоустойчивите кибритени клечки — Така, сега хвани опаковката — рече тя и поднесе пламъка под кърпичката. Тя се запали с тихо съскане. Появи се мъничък, сякаш течен пламък, ярък и син.

— Уау — ахна Ели.

— Точно така, уау. Изглежда яко, защото гори по-дълго от кибритената клечка, но сега да видим как ще запалиш тази прахан. — Първо видя как Ели поднесе пламъка към праханта, а после забеляза и оранжево-жълтото зарево, когато дървото прихвана и едва-що не угасна отново. — Ето, виж — рече тя и раздуха нежно тлеещата прахан, която се разгоря жарка и кървавочервена също като онези огнени залеzi, — хайде, духай, само че полека.

Огънят изгасна два пъти: първия, защото Ели духаше твърде силно, а втория, тъй като не духаше достатъчно силно. На третия опит огънят се прихвана и разгоря.

— Успях! — нададе вик Ели. Алекс избухна в смях, когато Ели заподскача, изпълни някакъв танц и размаха победоносно юмрук във въздуха. — Успях, успях!

— Да, успя — рече Алекс и я прегърна. — Направо ме разби.

Следващите няколко часа прекараха седнали една до друга, като поддържаха огъня и се грееха на топлината му. Ели не искаше да оставя огъня да угасне, но накрая Алекс настоя, че трябва да поспят.

— Но нали ще затихне — възпротиви се Ели — Ще угасне.

— Не и ако го заградим. Ето. — С помощта на един дълъг здрав клон Алекс показва на Ели как трябва да нагласи горящите дърва, за да не угаснат от вятъра. — Ето тук въглените играят много важна роля — рече тя, след което загреба с пълни шепи от изстиналите въглени и ги посипа върху пламъците. — Въглените служат като одеяло. Те

поддържат жаравата през нощта. А на сутринта само пускаме малко въздух и гориво на жаравата и огънят е готов.

— Но ако останем да го палим отново — Ели сбърчи лице от безпокойство — няма ли да се забавим?

— Не, това ще е полезен опит. Не се тревожи.

Когато стана време да пропълзят в заслона, Алекс се чувстваше по-добре, отколкото през последните няколко дни. Продължаваше да изпитва глад, но с това можеше да се справи. Скоро щяха да намерят вода, а и хижата не беше далеч. Всичко щеше да се оправи. Но ако се наложеше, биха могли да си позволят да отпочинат някъде за ден, да речем край реката. Това звучеше разумно. Дори да стигнеха по-рано при рейнджърите, това с нищо нямаше да помогне на Джак, а и трябваше да помисли за Ели. Може би, рече си сънено тя, щеше да е най-добре да поостанат край реката, да наловят малко риба...

— Алекс?

Мисълта ѝ пропълзля обратно към настоящето.

— Ммм?

— Благодаря.

— Ммм — отвърна с прозявка. — Няма проблеми.

— Не само заради огъня. Благодаря, че не ме изостави.

Това я накара да се сепне. Голяма част от случилото се не беше ли нейна грешка? С изключение на Джак, разбира се, но ако не беше откачила, ако беше проявила повече търпение, вероятно щяха да се намират в доста по-добро положение, да имат храна, достатъчно вода и карти. А ето, че сега Ели ѝ *благодареше*.

— Не биваше да те оставям — отвърна тя. — Тогава още не беше готова, а аз бях прекалено уплашена, за да го забележа.

— Повече няма да ме изоставяш, нали?

— Не, няма. — И наистина го мислеше.

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Тя протегна малкия пръст на ръката си — Дай си кутрето.

След миг колебание Ели уви малкия пръст около кутрето на Алекс.

— Нали няма да се отметнеш?

— Никога — отвърна Алекс и си помисли, че това вероятно означаваше край на враждата помежду им. А утре, щом стигнат до

реката, където има вода и риба в изобилие, най-лошото ще бъде вече зад гърба им.

Често срещана самозаблуда.

[1] Игра на думи. Английското *fork* означава и вилица, и разклонение на път. — Б.пр. ↑

17.

В един миг беше дълбоко заспала, а в следващия отвори рязко очи, напълно разбудена, с ясното съзнание, че нещо не е наред. Светлината в заслона бе избеляла, денят се процеждаше през пролуките в тавана от борови клони. Отвън долиташе сутрешното цвъртене на птиците. Въпреки ниско нахлупената качулка на суичъра, лицето ѝ бе замръзнало, носът ѝ представляваше бучка лед, но тогава долови шепота на вятъра сред дърветата и усети как облизва лицето ѝ с обещание за вода.

„Един момент.“

Повдигна се на лакти и тогава разбра защо ѝ беше толкова студено. Защо бе усетила повея на вятъра.

Шумата, с която най-грижливо бе затулила отвора на заслона, сега я нямаше. Отвън проникваше дневна светлина... и Алекс видя, че е сама. Чантичката ѝ беше там, ала раницата на Ели и глокът бяха изчезнали.

Тя изпълзя с такава бързина от заслона, че хоризонталната греда на покрива се сгромоляса. За част от секундата установи, че огънят изглеждаше, както го бяха оставили. Значи Ели не бе правила опити да го подклажда сама.

— Ели? — извика тя. А после и по-силно: — Ели?

В отговор получи точно каквото очакваше: нищо. Но тогава усети отново влагата и разбра, че вятърът бе сменил посоката си. Дори нещо повече, осъзна, че реката се намираше много по-близо, отколкото бе предполагала.

След не повече от три секунди, пристегнала чантичката на кръста си, Алекс тичаше презглава надолу по пътеката.

До нея достигна клокочещият звук на вода, течаща между скалите. След още десет крачки през един обрасъл с трепетлика участък се откриха разпенените бързеи на реката. При вида на толкова много вода разсъдъкът ѝ се замъгли. Идеше ѝ да се втурне напред и да натопи лице вътре, не, идеше ѝ да се гмурне цялата и да пие до насита.

„Спокойно, само по-спокойно.“

Тя отви капачката на шишето, напълни го с вода, пусна вътре една пречистваща таблетка, зави капачката обратно и силно го разклати. След седем минути можеше да пие, колкото ще.

Реката течеше широка — шейсет, седемдесет стъпки — с множество спускания и водопади, които се редуват в продължение на петдесетина метра, преди да се укроти в скалистите плитчини. Преплели клони, три трепетлики лежаха напречно на течението от нейната страна на реката, където брегът беше доста по-стръмен, а земята — нестабилна. Повалените дървета служеха като бент, образувайки дълбок вир, но не в центъра, а вдясно на реката, така че водите ѝ се вливаха в оформилия се отляво естествен каменен канал. Четвърто дърво бе надвиснало над реката. Някъде по средата стволът му се разделяше, образувайки V-образно разклонение, чийто по-дебел и здрав край стърчеше над вира.

На това място седеше Ели, стиснала въдицата с две ръце и сгушила глава между раменете си заради студа. Краката ѝ висяха на петнайсет стъпки над водата. Отворената кутийка със стръвта лежеше в мрежата от по-тънки клончета от лявата ѝ страна. А глокът, затъкнат в кобура, кротуваше вдясно от нея.

Щом я забеляза, Ели ѝ хвърли поглед, който Алекс с лекота разчете: „Моля те, не се сърди.“ За своя изненада Алекс не беше ядосана, но се безпокоеше как ще свали Ели оттам, без и двете да свършат в реката. Не беше трудно да пропълзи по дънера, но дървото беше хлъзгаво заради покрилия го скреж и леденостудено. Усещаше как мускулите на бедрата ѝ се свиват при допира със замръзналата кора. Изобщо не умираше от желание да разбере доколко стабилно е това нещо. Всяко изпукване, всяко разклащане изопваше нервите ѝ до крайност и тя очакваше с ужас да чуе фаталното ХРЯС.

Спря на около шест стъпки от мястото, където седеше Ели.

— Наистина ли смяташ, че ще клъвне? Много е студено.

— Дядо казва, че рибата също огладнява. — Сякаш за да докаже гледната си точка, Ели дръпна въдицата, нави влакното с макарата и разгледа малкото оранжево топче, закрепено на кукичката.

— Какво е това? Не ми прилича на червей.

— Яйчна торбичка — отвърна Ели.

— Наистина ли? — Алекс би могла да запише на гърба на кибритена кутийка всичко, което знаеше за риболова, което определено

бе пропуск в познанията ѝ за горските пуцинаци. — Нещо като суши ли?

Забеляза, че Ели се замисли, след което детето рече:

— Нещо такова. И все пак се съмнявам, че би искала да го опиташ. — Ели я стрелна с угрижен поглед. — Не съм имала намерение да го крия от теб.

— Знам. — Тя отви капачката на шишето и отпи една глътка. Водата беше толкова студена, че направо мозъкът ѝ замръзна, а когато ледената течност опари гърдите ѝ, преди да избухне в стомаха, дъхът ѝ пресекна. Никога през живота си не бе вкусвала нещо по-прекрасно и тя отпи още една глътка, а после и още една, въпреки болката. Ако не беше Ели, щеше да продължи да пие. Това, да подаде бутилката, ѝ струваше усилие на волята. — Пий — рече на момичето. — Преди да тръгнем, ще напълним шишетата.

— Благодаря — отвърна признателно Ели. Тя отпи две огромни глътки, пресушавайки почти изцяло шишето, след което погледна уплашено към Алекс.

— Продължавай — каза Алекс. — Не се тревожи. Нали имаме цяла река?

— Аха. — Ели изпи и последната капка вода от шишето. — Благодаря.

— Няма защо — отвърна тя. — Е, как върви? Стръвта в кутийката ли я носеше?

— Ъхъм. Добре върви.

— Откъде знаеш, че това място е подходящо?

— От дядо ми.

— Защото е вир ли?

— Ъхъм. Каза ми, че винаги трябвало да хвърляш от долната страна на бента, а не от горната... — Ели продължи да бърбори, но Алекс я слушаше само с половин ухо, докато се напъваше да измисли как да повдигне въпроса и да ѝ каже: „Виж, следващия път, когато решиш да се поразходиш, би ли ми казала и, между другото, стой далеч от глока“.

— И тогава са готови за ядене — завърши разпалено Ели.

„Готови за ядене.“ Последните думи привлякоха вниманието ѝ. Устата на Алекс се изпълни със слюнка, спазъм сви стомаха ѝ. Ако Ели

наистина успееше да хване една или две риби... Едва не простена на глас.

— Знаеш ли как да ги сготвиш?

— Разбира се. Ти не знаеш ли? Нали баща ти те е научил на всичко.

— Не и на това.

— О! Ами изчистваш люспите. С нож. А след това разпаряш стомаха, за да извадиш червата.

— Гадост. — Отвращението ѝ бе искрено.

— Не е чак толкова зле — отвърна Ели небрежно. — А червата ги пазиш за стръв.

— Значи си го правила? — Алекс беше дълбоко впечатлена.

— Ами, да. — Изражението на Ели граничеше с върховно самодоволство. — После промушваш пръчка през устата на рибата чак до другия ѝ край, изпичаш я на огъня и накрая си я хапваш като царевица на... Алекс? Добре ли си?

— Аз... — започна Алекс, но тогава миризмата се появи отново, остър повей, от който косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Алекс, какво... — Ели плъзна поглед до една точка над рамото на Алекс и очите ѝ се разшириха. — О!

Алекс знаеше какво е видяло момичето. След време щеше да реши, че всички тези приказки за храна бяха станали причина за последвалите събития. И че историята можеше да се развие другояче, ако не се беше размечтала за риба, печена на шиш.

С блъскащо в гърдите сърце Алекс се обърна, но вече знаеше какво има там.

Едно куче.

18.

На няколко крачки от десния бряг на реката стоеше едно проскубано, изпосталяло, окаляно и нещастно на вид коли. От протритата каишка на кучето висеше къс наръфано въже. Щом забеляза, че Алекс го наблюдава, животното размаха напред-назад мръсната си опашка и изскимтя.

— Ах — възкликна Ели. — Трябва да си е прегризало въжето. Или пък може някой да го е изгубил. Сигурно е много изплашено и гладно.

Алекс си помисли, че Ели вероятно има право. След оня разговор за дивите кучета миналата вечер отначало се уплаши, че колито може също да е подивяло. Но това куче изглеждаше опасно, колкото и Ласи.

— Здравей, момиче. — Нямаше представа дали е момиче, или не, но ѝ хрумна, че кучето няма да е чак дотам придирчиво по въпроса. — Как си? Какво търсиш тук?

Кучето размаха опашка във въздуха, след което залитайки, пристъпи първо напред, а после назад.

— О, Алекс, изглежда, че е ранена. — Дървото под Алекс се разтресе, когато Ели се примъкна напред, за да погледне по-отблизо. — Има кръв.

Наистина имаше. Засъхнало, ръждивочервено петно личеше на задницата на колито.

— Някой я е прострелял. — Ели остави въдицата, завъртя се полека и пое бавно към Алекс. — Трябва да ѝ помогнем. Ела тук, момиче, всичко е наред, нищо лошо няма да ти направим. Всичко е наред. — Движението бе едва доловимо, но може би все още я преследваше споменът за онова кафяво петно, изгубило се в гората преди четири дни, тъй като Алекс стрелна поглед към гъстия храсталак току зад колито и тогава стомахът ѝ се преобърна.

А там зад гъстия къпинак, залегнало досами земята, дебнеше друго куче. Животното беше мръснокафяво с огромна озъбена глава. Приличаше на много едър помияр. Извънредно едър.

А от него се носеше миризма на опасност.

Навярно забелязало движението на очите ѝ и усетило, че нещо е на път да се обърка, колито издаде кратко, почти закачливо скимтене.

— Иска да си играе — засмя се Ели.

Сега, когато знаеше какво търси, Алекс започна да претърсва с трескави очи гората вдясно и вляво от колито. Скрити в гъсталака, успя да различи още две кучета: мърлява хрътка на петна и проскубана немска овчарка, едното ухо на която приличаше на мръсна дрипа.

Четири кучета. *Четири*. Нямаше повече от седмица от началото на онзи кошмар, а ни едно от тия кучета не личеше някога да е било нечий домашен любимец.

— Какво правиш? — попита Ели, когато Алекс я изтласка назад. Момичето изпищя, след което цопна във водата. — Алекс, заради теб кутията с екипировката падна...

— Назад — рече Алекс, опитвайки се да влее възможно най-много настойчивост в гласа, без направо да изкрещи. — Там има още кучета, Ели. Върви, *върви*.

— Какво? Не виждам... — ахна Ели.

— Върви. — Усетила, че момичето започва да отстъпва сантиметър по сантиметър, Алекс пое подире му все така възседнала дънера, с ръце, впити в ствола на дървото, и очи, приковани в кучетата отсреща. Забеляза, че останалите три животни също се измъкнаха от плетеницата шубраци и бодливи храсти. Колито бе престанало да маха с опашка, а закачливият израз на лицето му бе заменен от друг, твърде близък до ярост. Кучетата бяха нащрек с вирнати уши и разширени ноздри, които душеха въздуха. Душеха за *тях*.

— Махайте се. — Гласът на Алекс потрепери и тя си помисли: „Боже, звуча *като вечеря*“. А после, придавайки повече твърдост на гласа си, додаде: — Веднага! Отивайте си, марш оттук!

Но кучетата не си отидоха. Вместо това размениха погледи помежду си. Алекс почти долавяше безмълвната дискусия, усети как въздухът оживява от мисли. Тогава четири чифта хвърлящи искри очи се насочиха отново към тях, а хрътката и огромният помияр почнаха да душат по брега.

— Какво правят? — попита пискливо Ели. — Отиват ли си?

— Не. Търсят откъде да заобиколят.

— Защо?

— За да могат да ни нападнат от две страни. — Помиярът и хрътката поеха надолу по реката, като се хлъзгаха на мократа шума. Крепеше я надеждата, че кучетата може да се изтърколят и да счупят крак или да се измокрят и, обезкуражени, да се откажат. Ала видът им не бе на животни, които лесно се отказват. Тогава се сети за засъхналата кръв по тялото на колито. „Пистолетът.“

— Ели — Тя изви шия и погледна през рамо. Лицето на момичето бе изгубило цвета си и то плачеше тихичко с едри сълзи, капещи по страните му. — Ели. Глокът. Вземи го.

Очите на Ели се разшириха още повече, но тя кимна отсечено като кукла на конци. Започна да се отдалечава на малки подскоци, също като дете, залитащо по греда. Всеки подскок изтръгваше от гърдите на Алекс приглушено възклицание и тя изсъска през зъби:

— Не толкова бързо. Имаме време, *внимавай*.

— Почти стигнах! — проплака Ели. Тя се добра до V-образното разклонение, но вместо да се завърти, протегна дясната си ръка да вземе глока, който лежеше в своето гнездо от клони...

Алекс съзря бедата, малко преди да се случи.

— Ели, не, спри!

Прекалено късно.

Ели блъсна пистолета с ръка — добре премерен здрав удар, който запрати оръжието право в реката. Детето изпищя силно: „Не!“ Опитва се да сграбчи пистолета, но тялото ѝ се олюля и с нов писък тя се хвърли напред и обгърна дънера с ръце. Алекс наблюдаваше с ням ужас как пистолетът се превърта във въздуха, един, два, три пъти, и накрая пада във водата с едно приглушено, мокро ЦОП — звук, който неведнъж бе чувала като дете, докато хвърляше камъчета в едно езерце, седнала на люлка, направена от автомобилна гума. Безпомощна и премаляла, забеляза как водата поглъща оръжието. Поглъща баща ѝ.

— Съжалявам. — Зъбите на Ели лъснаха в скована, разтеглена от ужас усмивка. Обгърнала дървото с две ръце, тя додаде: — Съжалявам. Загубих равновесие. Много съжалявам, аз...

Трябваше да намери нещо друго, което да използва като оръжие. Алекс плъзна поглед по дървото, търсейки нещо подходящо, каквото и да е. В този миг забеляза, че кучетата прекосяват реката, като преминават внимателно по камъните и не изпускат из очи нито тях, нито целта, към която се бяха отправили. *Трябваше да побърза.*

— Нали имаш нож? — Ели се задъхваше от ужас. — Не можеш ли да го използваш?

— Нямам достатъчно размах. — Тъй като острието не беше дълго, кучето трябваше само да се извърти и да захване китката ѝ и тогава край.

Дали да не скочи в реката? Алекс беше добър плувец. Тя хвърли поглед към водата и се загледа в бързеите. Течението беше доста силно. Скалите бяха хлъзгави, водата — дълбока и вероятно изключително студена. Тя би могла да се справи, но не беше сигурна за Ели — ботушите, аноракът и дрехите щяха да я повлекат надолу. Пък и кучетата също можеха да плуват, добре знаеше това. Една-единствена грешна стъпка и всички тези щяха да им се нахвърлят и тогава с тях беше свършено.

Прокара ръка по долната страна на дънера, напипа един клон, дебел колкото китката ѝ, улови го здраво и задърпа. Щом клонът се огъна и изпука, Алекс натисна още по-силно, при което се чу как нещо изхрущя, а после се откърти и тя залитна напред с тихичко ахване, тъй като клонът бе поддал прекалено лесно. Продължавайки да стиска клона, хвататът на краката ѝ около дънера се охлаби, усети как брадичката ѝ среща дървото, как прехапва езика си със зъби и накрая болката, огнена и пареща като нажежено желязо.

— Алекс!

— Нищо ми няма — отвърна тя, преглъщайки бликналата кръв. Устата ѝ бе изтръпнала от болка. Пръстите ѝ се сключиха в желязна хватка около клона.

— Върни се, където беше. На онзи голям клон, от който ловеше риба. *Побързай.* — Алекс изчака, докато Ели не премина със ситна стъпка по основния дънер и запъпли сантиметър по сантиметър по клона, след което пое подире ѝ. Затаяваше дъх всеки път, щом някой клон изпукваше. „Моля те, боже, измъкни ни оттук.“

— Алекс, докъде... докъде искаш да стигна?

Алекс хвърли един поглед. Клонът беше як и дебел, с обиколка колкото самата Ели, а момичето бе стигнало до средата му. Клонът стоеше огънат в лека, едва забележима дъга, но Алекс реши, че е достатъчно здрав, тъй като Ели не се олюляваше.

— Там е добре. Остани, където си. Идвам при теб.

— Но какво си намислила? Какво ще правим?

Алекс не отговори. Нямахше нужда да отива прекалено навътре, а само колкото да остави на кучетата един-единствен път за достъп до тях. „От фунията право в улея, също като камъните в планината.“ Ако заемеше позиция на достатъчно разстояние от разклонението, кучетата щяха да бъдат принудени да се придвижват в индианска нишка, а при това положение вече можеше да се отбранява. Дотътри се до разклонението по задник, после обгърна дънера с ръце и засили крака си над клона. Чу се силен удар, когато закачи дървото със страничната част на ботуша си, след което отново възседна клона и си помисли: „Никога не ме е бивало много на гредата“.

— Почти стигна — обади се Ели — Размърдай си задника.

Накрая Алекс така се тръшна на клона, че усети вибрацията да преминава през цялото ѝ тяло. Клонът простена и се огъна под тежестта ѝ, подобно на лък с опъната тетива, и Алекс затаи дъх в очакване на момента, в който ще се счупи, а главата ѝ ще срещне острия ръб на скалата отдолу...

Клонът се олюля и проскърца като нечия стъпка в обитавана от духове къща, но не се счупи.

— Ели, ще ми направиш ли малко място? — попита тя, след като си отдъхна облекчено.

— Да. — Когато Ели се затътри нататък, дървото в ръцете на Алекс потрепери, а върху кората се появиха вълнички и процеци. Този път дървото възнегодува с остро изскърцване — звук, който се чува, когато се опитваш да отвориш набъбнала от влагата дървена врата в горещ летен ден.

— Това е достатъчно. — Може би дори повече от достатъчно, но така поне имаше достатъчно място за маневриране. Тогава погледна наляво и видя, че огромният помияр вече е преминал от другата страна и измерва с очи дънера. После се озърна надясно и с вледеняващ кръвта страх забеляза, че хрътката се намира вече на половината път до разклонението, само на двайсет стъпки от тях. — Ели, дръж се здраво, ама много здраво.

— Алекс? Какво смяташ да правиш?

Не ѝ отговори. Вместо това обви крака около клона и склучи глезени отдолу. Лявата ѝ ръка обгърна дървото, а дясната се отпусна надолу, стиснала здраво импровизираната тояга.

На десет стъпки от нея, точно на разклонението, хрътката се поколеба. Намираше се достатъчно близо, за да забележи, че ирисите на кучето са мътно кафяви, а бялото около тях е кървясало. Черните бърни се разтеглиха с ръмжене и разкриха пожълтелите му зъби. След това животното пропълзя още една стъпка напред, после още една и още една...

Алекс замахна.

Тоягата разсече въздуха със свистене. Хрътката я видя, направи опит да се извърти и да я захапе, но беше твърде късно. Назъбеният край на тоягата фрасна кучето в ребрата със сила, достатъчна да ги строши, след което животното заскимтя и задраска с нокти по кората на дървото, опитвайки да се задържи отгоре. С нестихващ вой кучето се изтърколи от дървото и разцепи водата с мощен плясък, който вдигна висок гейзер, сякаш корона от лед.

„Да!“ Във вените ѝ се вля силно въодушевление. Алекс се извърна да погледне през рамо и тогава видя черната глава на кучето, лъщяща като мазна кожа, да се носи на повърхността, но течението беше силно, а животното се намираше вече на цели двацет стъпки надолу и продължаваше да набира скорост. От краката на Ели се стичаше вода.

— Добре ли си?

— Да. — По лицето на Ели се четеше смесица от надежда и смъртен ужас. — Мъртво ли е? Дали ще се удави?

— Не. — Тогава Алекс проследи с поглед хрътката, която се опитваше да се добере до брега и десет секунди по-късно излезе в плитчините отдясно. По хълбоците ѝ се стичаше вода, разлетяла се в ореол от пръски около животното, когато то се изтърска. А в следващия миг вече взимаше на подскоци височината към брега. — Ето го, връща...

— Алекс! От лявата ти страна! Внимавай!

Овчарката се придвижваше по дънера на дървото, докато колито наблюдаваше в безопасност от сушата. Тогава вниманието ѝ привлече движение отдясно и ето че там стоеше огромният помяр. Животното предпазливо постави лапа върху дънера, след което направи крачка напред, а после и още една.

„Не!“ Кучетата настъпваха от две страни и тя си даваше сметка, че няма да може дълго да ги държи на разстояние. Ако Ели не беше

изгубила глока, тогава би могла да...

В този миг от гората се стрелна нещо — то беше толкова бързо и препускаше с такава скорост, че Алекс успя да различи само неясно кафяво петно, което скоро придоби очертанията на още едно куче.

„Не, не, стига толкова.“ Тогава обаче долови миризмата му и се сепна. „Я, чакай малко. Това не е ли...“

— *Мина!* — нададе радостен вик Ели. — *Мина!*

19.

Хрътката усети, че нещо не е наред. Тя понечи да се обърне, но беше твърде късно.

Мина се блъсна в кучето, влагайки в атаката цялата мощ на тялото си, при което хрътката се изтърколи. С квичене тя се преметна непохватно през глава, приземявайки се по гръб с ритаци във въздуха крака и изложена на показ шия. Мина стрелна напред глава като змия и в мига, в който челюстите ѝ се склупчиха на врата на хрътката, квиченето пресекна. Останало с прегризан гръклян, кучето не издаде нито звук повече. Краката му продължиха да ритат безпомощно във въздуха, докато накрая с едно рязко завъртане на главата Мина не изтръгна гръкляна на животното. От врата му изригна мощен фонтан от кръв...

— Алекс, внимавай! — изпищя Ели.

Сепната, Алекс се извърна и видя, че към нея се носи огромна черна сянка. Помиярът се хвърли напред с разтворени челюсти и ако Алекс не бе вдигнала дясната си ръка тъкмо навреме, това щеше да бъде краят. Тоягата попадна в зиналата паст на кучето, то стисна челюсти и разтърси гневно глава.

Останала без дъх, Алекс пусна тоягата и усети, че залита, при което светът около нея се наклони застрашително на една страна. Направи отчаян опит да се залови за дънера, сподирена от крясъка на Ели, но ръцете ѝ се изплъзнаха.

Строполи се в реката, а от сблъсъка с водата въздухът излетя от дробовите ѝ с болезнено свистене. Бучащата вода, толкова студена, че кожата ѝ пламна, я погълна цялата и тогава пред очите ѝ се мерна остър ръб и тя удари главата си в прикована за дъното скала. Изплашена и зашеметена, отвори уста в несъзнателен, импулсивен опит да поеме въздух. Леденостудена вода нахлу в устата ѝ и започна да пълни гърлото ѝ. В пристъп на ужас Алекс усети как мускулите на гърлото ѝ се свиват, стягат и схващат, а потокът вода към дробовите ѝ спира, както когато завърташ кранчето на чешмата. Водата вече я нямаше и тя престана да се дави.

Сега обаче се задушаваше.

Зрението ѝ лумна в аленочервено. Загубила ориентация, с пламнали бели дробове, тя започна да бълва вода в дива, задушаваша паника, и се устреми към една далечна светлинка, която реши, че трябва да е повърхността. Зарита отчаяно с крака, тъй като водата теглеше надолу натежалите ѝ ботуши и впиваше алчни пръсти в дрехите ѝ, опитвайки се да я завлече на дъното.

Разсече с тяло повърхността на водата и усети върху лицето си режещия допир на въздуха. Закашля се, отметна глава назад и с широко отворена уста вдиша една-единствена мъчителна глътка въздух. С бучаща в ушите кръв, но с прояснено зрение, тя осъзна, че се бе завъртяла с лице към течението и сега се носеше с шеметна скорост надолу по реката. Порой от камъни и клони изникна на пътя ѝ, устремили се право към лицето ѝ. Нямаше време да се обърне по гръб, никакво време!

Реката я тласна в лабиринта от камъни. В момента на сблъсъка усети силна експлозия в лявото си рамо, от което болката плъзна чак до върховете на пръстите ѝ, сякаш от електрошок, но това беше и мигът, в който осъзна две неща.

Заседнала сред скалите в почти хоризонтално положение, усещаше как реката я засмуква и тегли нататък, но с изненада установи, че лежи в плитчините, в не по-дълбока от две педи вода, вперила поглед в небето...

И в помияра.

20.

Вода се стичаше по хълбоците на помияра. Кръв бликаше от нараненото му рамо, което бе ударил в някой камък или случаен клон. Но животното беше там, живо, с устремени към лицето ѝ остри зъби, бели и смъртоносни.

Алекс се притисна с писък към скалата и вдигна единствената си здрава ръка — дясната — за да предпази лицето си. И тъкмо този инстинкт, първичен и елементарен, спаси живота ѝ. Неспособна да се изправи на крака, тя запълзя по гръб и усетила, че кучето се навежда над нея, зачака с неестествено разтеглен във времето ужас животното да забие зъби в костта ѝ и да я строши... А може би щеше да я ухапе за гърлото или да я притисне на дъното, докато не се удави. Но когато ръката ѝ не се счупи, тя осъзна, че кучето бе пропуснало и сега устата му бе затъкната с подгизналия от вода ръкав на суичъра. За миг натискът върху ръката ѝ намаля, то беше пуснало ръкава и се опитваше да заеме позиция за нова атака...

В полезрението ѝ се мярна Мина. Помиярът веднага забрави за Алекс и мигом се завъртя на другата страна, необичайно подвижен за куче с неговите размери. Кучетата се нахвърлиха едно върху друго — зъби срещаха зъби в едно ръмжащо кълбо от козина и мускули.

„Хайде, ставай, ставай, ставай!“ Алекс се изтръгна от вцепенението си и пое лазешком по хлъзгавата скала, опитвайки се да се изправи на крака. Първо се опря на коляно, а после се изтласка на крака, но едва не падна отново. Устата ѝ беше пълна с кръв, главата ѝ пулсираше от болка, не усещаше лявата си ръка. Разпенената вода се блъскаше в краката ѝ, опитвайки се да я завлече обратно.

В този миг Ели нададе пронизителен, смразяващ писък. Обзета от ужас и все още зашеметена от падането, Алекс забеляза, че овчарката бе стигнала до V-образното разклонение на дънера. Тогава видя как животното прави предпазлива крачка напред, а после още една. На третата крачка обаче то се подхлъзна и размаха яростно опашка, опитвайки се да запази равновесие.

„Падни! — помисли си Алекс ожесточено. — Падни!“ Ала животното не падна. В следващия миг вече стоеше изправено, а Алекс си даде сметка, че никога няма да успее да стигне до Ели навреме.

Хвърли поглед назад към кучетата в мига, в който те се откъснаха едно от друго. Мина дишаше учестено, гръдният ѝ кош се издуваше и свиваше като мях на гайда. Кръв се стичаше от рана на шията ѝ, а когато Мина заотстъпва назад, Алекс забеляза, че кучето накуцва, като гледаше да не натоварва левия си хълбок. Помиярът също беше в кръв, но по-едър и мускулест, и Алекс си помисли, че Мина щеше да изгуби битката с него.

В този момент Ели изпищя отново и за един кратък, но фатален миг Мина отклони вниманието си. Кучето завъртя глава, за да подири с поглед своята стопанка...

Помиярът не пропусна този шанс.

Той наведе глава и се хвърли в атака, забивайки рамо в гръдния кош на по-дребното куче, което се преметна презглава. Като извиваше тяло в напразни опити да се превърти във въздуха, Мина се плъосна с мощен плясък във водата право по гръб. Ала преди още да успее да се изправи, помиярът бе вече до нея, оголил извити като ятагани остри зъби. В последния миг Мина успя да се изправи, но помиярът бе преценил правилно дъгата на своята атака. И челюстите му се заключиха около предния крак на Мина. Чу се силно и остро хрущане и тогава животното нададе пронизителен, неестествено човешки писък, след което останало на три крака, се опита да запази равновесие.

— Не! — изкрещя Алекс. Парализата я напусна, тя грабна един камък с големината на юмрук и го метна.

Камъкът уцели кучето в ребрата. Помиярът изскимтя леко — повече от изненада, отколкото от болка — и се завъртя, за да застане лице в лице с новия си нападател.

„О, боже!“ Алекс усети как вътрешностите ѝ омекват. Посегна за нов камък, като не смееше да откъсне очи от помияра. „Ако ме нападне, ако не улуча...“

В следващия миг неочаквана, натрапчива воня изпълни ноздрите ѝ. Дъхът ѝ пресекна. Тогава помиярът от другата страна на потока се закова сепнато на място, повдигна подобната си на чук глава и я завъртя нагоре по течението. Значи той също го беше надушил. Алекс забеляза, че ушите на кучето се присвиха плътно към черепа, а

опашката му хлътна между задните крака. Помиярът отстъпи крачка назад, а после и още една, след което прецапа през плитчините и се запрепъва нагоре по десния бряг на реката.

Алекс не можеше да помръдне. Пазейки равновесие на три крака, Мина стоеше нащрек с настръхнала козина по гърба, но в следващия миг кучето обърна глава наляво и заръмжа с оголени зъби.

„Познавам тази миризма — помисли си Алекс, при което гърдите ѝ се изпълниха с ужас. — Божичко, *наистина* я познавам!“

Тази воня ѝ напомняше за лятото, горещо и знойно. Това беше смрад на отровен асфалт и на прегазено животно, подпухнало от разложение. Зловонието беше плътно като мъгла — смърдеше на гниеща плът и размазани на каша черва — и беше толкова силно, че се събра на топка в устата ѝ и полепна по езика.

Плъзна поглед наляво.

И тогава видя мъжа.

21.

Той стоеше сред дърветата, почти на същото място, където се бяха появили кучетата. Беше с къса коса, подстригана по войнишки, и много мръсен: с окъсани дрехи и покрита с чернилка и кръв кожа. От него се носеше воня на смърт и разложение.

Дивите кучета бяха ужасени. Алекс наддушваше страха им. Помиярът се бе шмугнал в гората, ала колито продължаваше да стои на високия бряг едва на двацет стъпки от мъжа. С ниско приведена глава и оголени зъби, кучето се бе оттеглило досами реката, ала нямаше накъде повече да отстъпва. А на дървото, само на десет стъпки от Ели, овчарката стоеше като истукан.

Ели заговори първа:

— Помогнете ни! Моля ви, помогнете!

Мъжът отвори уста и за един кратък миг Алекс реши, че всичко може да се оправи — надежда, която бързо се изпари.

От устата му се разнесе неопределен рев, който звучеше толкова примитивно, че косъмчетата по гърба на Алекс настръхнаха. И тогава той тръгна напред, *нападнаше*, с протегнати ръце, с хищнически извити пръсти и с онзи ужасен рев, който изобщо не спираше.

Алекс успя да си помисли само: „Божичко, не. *Ели!*“

Мъжът се спусна право към колито. Беше невъобразимо бърз и гъвкав като пантера. Колито незабавно отскочи вдясно, при което се озова на самия ръб. Едната от задните му лапи пропадна надолу и кучето се подхлъзна. В следния миг ръката на мъжа се стрелна напред и сграбчи сплъстената козина на животното. От гърлото на колито се изтръгна висок, смразяващ кръвта вой, когато четирите лапи се отделиха от земята и мъжът започна да го засилва, да завърта безпомощното животно около себе си, като използваше собствената му тежест по начина, по който гюлетласкачите набират скорост.

Тогава той запрати кучето право в едно дърво. Чу се ужасяващ тътен, след което животното издаде едно глухо „ъгх“ и се строполи в безжизнена купчина като чувал с брашно. С пяна на уста побеснелият мъж се изправи за миг над зашеметеното животно. После се наведе,

улови с ръце двете челюсти на животното и дръпна свиреп, с което ги разчекна.

Костта изхрущя, звучаща като раздиране на парче плат. Кучето издаде дълбок, гърлен писък, когато челюстта му се строши на две.

Ели изпищя.

С вледенено от ужас сърце Алекс видя как мъжът се навежда над зашеметеното кървящо животно. За миг ѝ хрумна откачената мисъл, че се кани да го целуне. Ала вместо това той вдигна животното в своята огромна мечешка прегръдка — буквално го долепи към гърдите си — и стисна.

След серия от звуци на пукане и трошене ребрата на кучето бяха изпочупени. Огромни мехури аленочервена кръв избиха на устната на животното, ала то не издаде нито звук, нито дори стон, тъй като не бе в състояние. Мъжът изцеждаше от него последните глътки живот, изкарвайки въздуха от смазаните му бели дробове.

Най-неочаквано мъжът се засмя. Смахът му беше радостен и налудничав и от него по гърба на Алекс полазиха ледени тръпки. Като продължаваше да се смее, мъжът бръкна в устата на колито и изтръгна езика му.

— Алекс? — извика Ели с треперещ глас, опитвайки се да се обърне на мястото си. — *Алеееекс?*

Не можеше да се обади — не смееше. Притиснала се към нея, Мина трепереше. Алекс видя как мъжът заби зъби в стегнатия мускул, от който все още капеше кръв, откъсна едно парче и задъвка, а после мигновено го изплю.

А когато Ели нададе писък на ужас и погнуса, Алекс си помисли: „Не, не, скъпа, пази *тишина!*“.

На дървото над Ели овчарката се размърда. Опита се да се върне заднишком по клона, ала под въздействие на паниката се движеше прекалено бързо. Алекс чу как ноктите ѝ драцят силно по дървото, след което овчарката се подхлъзна странично. Кучето полетя надолу, отскачайки от един заоблен камък наблизко, преди ефектно да се плъосне по корем във водата. Миг по-късно главата му изскочи на повърхността и то заплува с все сили към далечния бряг на реката, въпреки че течението го теглеше надолу, към Алекс и Мина.

Шумът от пляска във водата накара обезумелия мъж да вдигне поглед. На гърдите му се бе образувала яка от кръв. На брадата му

лъщяха още незасъхнали петна. Алекс не смееше да помръдне; сега вече разбираше защо зайците стояха толкова неподвижно. „Не бива да ме вижда, не бива да ме забелязва.“ Тогава видя, че мъжът отправя поглед надолу по течението към овчарката, която бе излязла на брега на по-малко от десет стъпки от самата нея. В краката ѝ Мина издаде предупредително ръмжение, при което тревога скова сърцето ѝ. Но овчарката, която в момента мислеше само как да избяга, се изкатери по брега, без да им обръща никакво внимание, и се изгуби в гората.

Алекс премести поглед назад — и тогава усети как ѝ прилява. Мъжът беше отново нащрек. Ели, която продължаваше да виси на дървото, най-сетне проумя ситуацията. Вече се стараяше да изглежда незабележима, розова и неподвижна, ала напразно. Мъжът знаеше, че тя е там, и Алекс светкавично прозря намерението му да се докопа до момичето.

Нямаше да успее да се добере до брега навреме. А беше прекалено далече, за да хвърли камък по него. Затова стори единственото възможно нещо.

— Ехо! — Тя прецапа през плитчините, излезе на левия бряг на реката и заизкачва баира. — Ехо, насам, ехо!

Планът успя. Мъжът завъртя към нея своите плувнали в кръвоизливи очи и вонята на леш и горещо лято отново заля Алекс. Лицето му се изопна и той тръгна към нея с разтворена уста, със засъхнала кръв и остатъци от плът между зъбите.

Мина се изстреля от мястото си с бързина, каквато Алекс не бе очаквала от куче, разполагащо само с три здрави крака — ей сега беше тук, а вече е там. Кучето направи скок и увисна на дясната ръка на мъжа. Надавайки силен рев, той разтърси животното, което никак не беше малко, повдигайки го от земята. С нестихващ вой мъжът се изви първо на едната, а после на другата страна, но Мина се държеше упорито, докато тялото ѝ се мятеше насам-натам като знаме на силен вятър. Мъжът изпъна назад свитата си в юмрук лява ръка и с дивашки рев се готвеше да опише удар в широка дъга. Целеше се в главата на Мина, ала кучето забеляза опасността и пусна дясната ръка на мъжа. В мига, в който задните ѝ крака докоснаха земята, с едно почти неуловимо движение Мина отскочи отново, разтвори широко челюсти, и увисна на лявата му ръка. Захапало китката на мъжа, кучето стисна с все сила зъби и тогава се чу рязко хрущане.

Мъжът издаде висок хриплив крясък и заотстъпва бързо назад — блъсна се в едно дърво, извиваше се, мятеше се и се въртеше в някакъв безумен, паникьосан танц.

В следващия миг Алекс чу непогрешимия пукот на изстрел, последван от властна заповед:

— Повикай кучето си!

Отвъд реката Алекс зърна още един мъж, който излизаше от гората с вдигната нагоре пушка. Този беше доста по-млад, по-близо до нейната възраст, с лице, покрито с мръсотия, и мазни кестеняви къдрици, залепнали за челото.

— Повикай го! Направи го веднага! *Побързай!*

— Мина! — извика Алекс, след което додаде отчаяно: — Мина, ела тук, пусни, *пусни!*

Невероятно, но свърши работа. Мина отскочи назад и се спусна към нея, след което се обърна и се притисна към Алекс, сякаш искаше да застане между нея и разбеснелия се мъж. Алекс се отпусна на колене и прегърна кучето, сключвайки ръце на тила му.

— Добро момиче, стой тук, *стой!*

Подивелият мъж изрева. Чертите му се изопнаха, от окървавеното лице очите светеха като фарове, неземни и безумни.

— Джим! — изкрещя мъжът с пушката. — Джим, ела тук, *насам!*

Подивелият мъж — Джим — се обърна рязко към него. Миризмата на смърт и умопомрачение се излъчваше от всяка пора на тялото му и го обгръщаше с плътна и душна воня, осезаема като дим. Джим отметна глава назад и нададе свръхестествен, зловещ вой, който я прониза чак до мозъка на костите: звук, който никога нямаше да забрави.

— Боже, прости ми — рече младият мъж и натисна спусъка.

Куршумът улучи Джим между очите и изскочи от другата страна в миш-маш от кръв, мозък и кости. Ръцете на Джим се отпуснаха сковано и безжизнено от двете му страни, сякаш беше марионетка, останала внезапно без своя кукловод, след това краката му се подгънаха и той полетя от брега на реката. Главата му се удари в един камък, след което течението подхвана тялото и го повлече надолу. И ако кракът му не бе попаднал сред потока от камъни, носен от реката, водата сигурно щеше да го изхвърли в плитчините. А когато няколко мига по-късно водата пламна във виненочервен въртоп, който прерасна

в огромен черен водовъртеж, зрението на Алекс се замъгли, а мислите й се разбъркаха.

— Алекс? — Гласът на Ели звучеше, сякаш идваше от много далече. — Алекс, добре ли си?

„Не, не, май не съм.“ Алекс започна да пропада във водовъртежа, който я засмукваше и теглеше все по-надолу и по-надолу. „Мисля, че губя съз...“

22.

Когато се събуди, светлината си бе отишла, обгръщаше я тежък и душен мрак, главата ѝ се пръскаше от болка. Не можеше да помръдне, не виждаше, така че си помисли: „Това беше. Свърши се и сега умирам“. Изпусна дълга, тиха въздишка.

— Алекс? — Металически звън проряза мрака, а после и лъч бяла светлина, след което усети ръцете на момичето да се увиват около врата ѝ. — Алекс?

— Ели — въздъхна тя облекчено. Опита се да освободи ръцете си от огромната фланелена блуза, с която беше облечена, и да се измъкне от спалния чувал. Физическото усилие ѝ причини главоболие, но тя не му обърна внимание. — Здравсти — рече тя и прегърна момичето по-силно. — Добре ли си?

— Аз с-съм добре. — Ели кимна с глава към врата ѝ и от очите ѝ закапаха сълзи. — Толкова... толкова ме беше с-страх, че може да си умряла...

— Ей, добре съм, и двете сме добре. — В този момент осъзна, че като изключим блузата и гащите, не носеше нищо друго и кожата ѝ беше подгизнала от пот. В ъгъла светеше мътночервеното око на газов нагревател и тя си помисли: — „Палатка. Намирам се в палатка.“

Тогава спомените ѝ се върнаха: глутницата диви кучета, реката, онази задушшаваща воня на смърт, Джим и...

— Ели, къде сме?

— В палатката на Том. Не помниш ли?

— Не. Всъщност спомням си онзи тип с пушката...

— Това е Том.

— Том.

— Да, Том Идън. Той те донесе в палатката и се погрижи за главата ти. Каза, че в армията човек се научавал на доста неща.

— Главата ми... — Плъзна ръка по косата си и напипа груба четвъртитя превръзка, под която нещо я бодеше: шевове. Сигурно изобщо не е била на себе си, след като не е усетила *нищо*. Колко време съм спала? Какъв ден е днес?

— Четвъртък. Спа непробудно цял ден вчера чак досега.

— Два дни?

— Ъхъм. Том каза, че имаш сътресение. И че било цяло чудо, дето не си изгубила съзнание много по-рано. Той е отвън, приготвя вечерята. А аз влязох да проверя дали случайно не си се събудила.

— Къде са дрехите ми?

— Ето тук. — Ели насочи светлината надясно. Туристическите панталони и бельото бяха нейни, но не и останалите неща — тревистозелено поло, комплект дълго черно термобельо и чифт вълнени чорапи, оставени върху туристическите ѝ обувки. Фланелената блуза, с която беше облечена, вероятно също беше на Том, което я навеждаше на цял куп мисли — и най-вече на заключението, че той я е съблякъл, така да се каже, от горе до долу. Но Алекс предпочиташе да не мисли за това, а още по-малко да се мъчи да си спомни.

— Хубаво — рече тя. — Кажи му, че идвам след малко.

Първа я забеляза Мина. Тя размаха опашка и се изправи. Въпреки че левият ѝ крак беше стегнат в шина, тя се приближи, подскачайки до Алекс, която се отпусна на колене и взе кучето в прегръдка.

— Добро момиче — похвали я тя. — Такова добро момиче.

— Радвам се да те видя отново. — Щом вдигна поглед, Алекс видя Том, който стоеше до огъня и разбъркваше нещо цвъртящо в чугунения тиган — Как се чувстваш?

Въпроси напиреха на устните ѝ, ала в мига, в който улови уханието на пържещо се месо и цвъртяща мазнина, устата ѝ се напълни със слюнка и думите се изпариха.

— О, боже мой, мирише страхотно. Какво е това?

— Ракун с бял боб. Има и чай.

— Ракун. — Забеляза, че Ели закрива уста с ръка, прикривайки кикота си, след което премести погледа си на Том. — Ти ли го хвана?

— Определено не е дошъл с „Федерал Експрес“. Освен това кучето има нужда от месо... Слушай, седни, преди да си се строполила.

— Ели спомена, че според теб съм... имала сътресение. Не трябва ли да спиш, ако имаш сътресение?

— Е, предполагам, че имаш нещо друго предвид — отвърна той и Алекс реши, че Том Идън има много хубава усмивка, особено с тази трапчинка отляво. Всъщност май не беше много по-голям от нея. Най-вероятно беше на... деветнайсет? Двайсет? Запита се дали няма някакъв деликатен начин да изясни този въпрос, а после се запита защо изобщо се пита.

— Как е главата ти? — поинтересува се Том.

— Сякаш някой ме е халосал с тухла.

— И още как. Имам малко ибупрофен, но първо трябва да хапнеш нещо. — Посочи с ножа в ръката си. — Хапчетата са в онази платнена торба ей там и можеш да облечеш това яке. Ще ти е малко възголемичко, но все е по-добре от нищо. Съжалявам за суичъра ти, но беше толкова съдран, че го използвах за шината на кучето.

Шубата беше доста по-добре от нищо: тъмносива на цвят с дължина, стигаща точно на средата между дупето и коленете. Платът беше с дъх на мускус, който излъчваше миризма на сигурност, все едно си обгърнат от силни ръце, които знаеш, че никога няма да те пуснат.

Том й подаде едно канче и туристическа алуминиева чиния с връх.

— Знам, че си гладна, но недей да бързаш. Нали не искаш да го върнеш обратно?

Стомахът на Алекс се свиваше от глад, но тя дори не посегна към храната, въпреки че Ели вече нагъваше лакомо.

— Слушай, не искам да бъда неблагодарна, а ти наистина застреля онзи тип...

— Онзи тип се наричаше Джим и беше мой много добър приятел. Но няма защо.

— О, съжалявам. И благодаря. Искам да кажа, за това че ни спаси. — А после, решена да стигне докрай, додаде: — Но въпреки всичко не те познавам и не помня какво се случи, след като ти... след като ти застреля приятеля си.

— Ами, тогава ти припадна. Почти в самата река и се наложи да те извадя. А след като се уверих, че още дишаш... Ели, какво стана после?

— Помогна ми да слеза от дървото, Том — отвърна Ели, чиято брадичка беше омазана със сос. Тя се усмихна доволно на Алекс: — Том ми позволи да нося пушката му.

— С което се справи много добре — обади се Том.

— Понеже ти трябваше да носиш Алекс, от чиято глава шуртеше кръв.

— Точно така. — Том спря погледа си отново на Алекс. — След това те заших, разпънах палатката, свалих мокрите дрехи на Ели, а после двамата с нея свалихме и твоите мокри дрехи, след което... Наистина ли държиш да продължа?

— Не... да. — Тя обви ръце около себе си. — Да не би да си, знам ли, нещо като медицинска сестра? Или пък студент по медицина? Откъде знаеш толкова много неща?

— В армията получаваш някои основни познания по военна медицина, а ако се навърташ покрай медиците и стига да искаш, можеш да научиш и нещо повече.

— Ясно. Но щом си в армията, какво търсиш тук?

— Взех си отпуск от мисията в Афганистан. А тук бяхме на лагер — аз, Джим, неговият чичо Стан и баща му, Ърл. Джим беше командир на отряда ми, но не мога да ти кажа къде лагерувахме, защото ще трябва да те убия.

— Това не беше особено смешно — рече тя, сдържайки усмивката си.

— Да, имаш право.

— Но къде е Стан? Ами Ърл?

— Виж, ще се радвам да отговоря на всичките ти въпроси, но след като се нахраним. — Но тъй като тя остана права, той постави канчето и чинията на земята и додаде: — Поне седни.

— Защо?

— Защото, като изгубиш пак съзнание и паднеш в огъня, ще се наложи да гася косата ти, пък и имам слабост към това поло.

Този път тя се усмихна, след което седна по турски.

— Сега доволен ли си?

— И още как. — Трапчинката пак се появи. На светлината на лагерния огън кожата му сияеше в оранжево. — Ели каза, че си била голям инат.

— Така ли каза? — Алекс стрелна момичето с престорено гневен поглед. — А спомена ли нещо за себе си?

— Спомена, че преди си я смятала за голяма досадница.

— Всъщност — започна Алекс, придърпвайки чинията си, — така си беше.

— Ехо, аз също съм тук — обади се Ели със задоволство в гласа.

— Смятам, че предвид случилото се, на всекиго от нас е простено да има някой и друг лош ден — отвърна Том.

Алекс гребна пълна лъжица с боб и месо. Ухаеше толкова хубаво, че още малко и щеше да припадне.

— Имаш ли представа какво се случва?

— Първо ще се нахраним — отвърна Том. — А после ще поговорим.

Въпреки съвета на Том, как да не бърза с храната, особено като се има предвид, че киселините бяха на път да издълбаят дупка в стомаха ѝ. Ракунът беше жилав и имаше дъх, но тя беше прекалено премаляла от глад, за да се оплаква. Тъпчеше в устата си лъжица подир лъжица, като прокараваше храната с чай, докато накрая лъжицата не удари на метал, а канчето се оказа празно. От дясната ѝ страна Мина изскимтя жаловито и Алекс постави чинията пред кучето, за да я оближе.

— Ето. Да не кажеш, че никога нищо не съм ти давала.

— Това куче яде колкото цял кон — Том напълни канчето ѝ отново. — Ако си в състояние, утре сутрин може да тръгнем на път. Ели каза, че си искала да стигнеш до хижата на рейнджърите.

Тя кимна, сръбна глътка чай и я остави да се разлее по езика ѝ, наслаждавайки се на сладостта и аромата. „Руски какво беше там...“ — помисли си тя. Вкъщи майка ѝ беше любителката на чая.

— Това беше единственото, което ми хрумна. Като изключим идеята да се върна при колата, само че тя едва ли ще запали.

— Да, бих се обзаложил на това.

— Знаеш ли какво се случи?

— С Джим или по принцип?

— Да. — Опитва се да се пошегува, но после реши, че в ситуацията няма нищо смешно. Ели дойде да се сгуши при нея и тя прегърна момичето, като в същото време Мина, привършила с чинията, се излегна досами лявото бедро на Алекс.

Забеляза, че Том плъзна поглед към Ели, сякаш се двоумеше какво да каже:

— Имам някои предположения, но не всичко се връзва, особено що се отнася до... — Вдигна ръка към главата си. — Нали знаеш, онова, което се случи с Джим и с баща му.

На светлината на лагерния огън очите му, които денем изглеждаха сиво-сини — сети се тя изведнъж — сега бяха черни. Тогава си спомни с тревога за мъртвата жена с очила на верижка и празни очни ябълки. Искаше да попита за Джим, но имаше толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне.

— Ти почувства ли го? Енергийния срив?

— Така ли го наричаш?

Тя кимна.

— Усети ли се тук в долината?

— И още как. Имах чувството, че главата ми ще експлодира.

Това беше лошо. Планината се намираше на повече от трийсет километра от тук. Надмогвайки болката в главата си, тя направи някои изчисления, но бързо съжали за това. Ако Енергийният срив бе ударил в кръг, то значи явлението бе засегнало целия район на Уакамау, та дори и отвъд него.

— Твоята електроника също ли е извън строя?

— Всички прибори с флаш памет.

— И кое може да доведе до такива последствия?

— Всъщност. — Том сведе очи към огъня, след което отново срещна погледа ѝ. — Не знам със сигурност. Все пак се намираме в гората и няма как да се доберем до каквато и да е информация. Но знам, че военните постоянно провеждат всевъзможни тестове. Така че въз основа на този факт, а и на някои други неща, които знам — просто събирам две и две — стигнах до заключението, че е било ЕМИ — електромагнитен импулс. Вероятно повече от един. Не е възможно един-единствен ЕМИ да изпържи нечий мозък. Всъщност мисля, че дори двайсет не би трябвало да имат такъв ефект. Но това е само на теория. Досега никой не го беше прилагал на практика.

— Тогава какъв ефект би трябвало да има един ЕМИ?

— Гледала ли си „Бандата на Оушън“?

Алекс се замисли.

— Да не е онзи филм с Брад Пит и Клуни? Та той е направо *древен*.

— Майка ми го харесва. Всъщност харесва Джордж Клуни. Както и да е, случилото се прилича малко на този филм. Помниш ли дистанционното? Джунджурията, която използваха, за да спрат тока?

Алекс си спомни как Дон Чийдъл покрива чатала си.

— Имаше някакви рентгенови лъчи.

— Точно така, ето как действа едно такова дистанционно — генерира мрежа от рентгенови лъчи. Но за тази цел е нужна много повече енергия, отколкото използваха във филма, да не говорим, че истинската машинария е твърде голяма, за да се побере в микробус. Но всъщност не рентгеновите лъчи предизвикват спиране на тока, както показаха във филма. А ЕМИ: електромагнитният импулс.

— Искаш да кажеш, нещо като мощна енергийна вълна? Това ли се случи с нас?

— Така мисля. Това е единственото логично обяснение. Трябват ти само няколко електромагнитни импулса, задействаш ги някъде отвисоко, така че да се разпространят по магнитното поле на Земята, и в крайна сметка всеки електронен уред с флаш памет изгаря. От строя излизат също и електропреносната мрежа и комуникационните честоти... пълнен Енергиен срыв, както сама каза. Твърди се, че имало начин да предпазиш оборудването си, но пак казвам, това е само теория. Все едно да изградиш чадър срещу радиоактивни частици с надеждата, че съоръжението ще ти помогне да преживееш бъдеща атомна война, но без предварителни експерименти, доказващи, че това е възможно.

— Затова ли прегря айподът ми? — попита Ели.

— Вероятно. Тъкмо затова светодиодните уреди не работят за разлика от електрическите фенерчета с добре познатите стари батерии. Дори да успеем да открием стар лампов радиоапарат — или някой ретро камион, или автомобил с радио — мога да се обзаложа, че няма да има никакви емисии, или поне не наоколо. Ако наистина става дума за ЕМИ, дори без електрическо захранване компютрите пак щяха да бъдат изпържени. Както всъщност и сателитите, намиращи се в ниска орбита.

— Един момент, един момент. — Алекс притисна пръст към дясното си слепоочие, където усещаше силна пронизваща болка. — Защо трябва да е навсякъде? Може да е, както каза преди, само над Уакамау. И това не е малък район, но...

— Да си виждала самолети след — Том махна с ръка — след Енергийния срыв?

Алекс сви устни.

— Не. Но това не значи нищо. — Лъжа: районът на Уакамау беше затънтено място, но въпреки това преди Енергийния срыв бе виждала множество дантелени бели следи от реактивни двигатели, избродирани на синия небосклон от самолети, летящи на голяма надморска височина.

— Помните ли 11-ти септември?

— Аз не — отвърна Ели. Тъй като гласът ѝ звучеше унило и леко отчаяно, Алекс прегърна момичето още по-силно. — Тогава не съм била родена.

— А аз не съм била много по-голяма, отколкото е сега Ели. Помня само онова, което видях по телевизията, и също, че директорът свика извънредно събрание на училището.

— Аз пък бях на десет и това, общо взето, е всичко, което помня — рече Том. — Но тогава баща ми беше отвъд океана. Веднага след това всички самолети в Съединените щати бяха приземени. Дни наред имаше забрана за всички самолети да навлизат в нашето въздушно пространство. Баща ми не можа да излети. Цяла седмица не успя да се прибере вкъщи.

— Е, и?

— Казвам само, че не сме виждали никакви самолети. Енергийният срыв стана преди шест дни. Така че или има забрана за летене, или самолетите *не* могат да летят.

— Значи, сме били *нападнати*? — Мислите на Алекс се стрелнаха към леля Хана, която беше съвсем сама в апартамента им край езерото Мичиган. „Всъщност, ако е пострадал само тукашният район, значи тя е добре.“ — Също както на 11-ти септември?

Том кимна.

— Или е станала някаква голяма злополука. Военните постоянно тестват най-различни оръжия. Това са единствените идеи, които ми хрумват.

— Затова ли луната беше синя? — попита Ели. — Алекс спомена, че небето изглеждало необичайно. Това ли е истинската причина?

Том повдигна заинтригувано вежди.

— Какво си забелязала?

— Само това, че звездите светят някак матово. — Предпочиташе Ели да не бе повдигала този въпрос. Достатъчно трудно ѝ беше да проумее казаното от Том. Затова му разказа накратко, след което додаде с неохота: — Залезите изглеждат странно. *Твърде червени са.* Може ли това да се дължи на няколко електромагнитни импулса?

Том разпери безпомощно ръце.

— Твоето предположение е също толкова логично, колкото и моето. Някои неща се връзват. Други не. Например залезите. В Ирак и Афганистан също са с наситеночервен цвят, но това се дължи на прахоляка и пясъка.

Дали прахът не беше причина също и за матовия блясък на звездите? В това имаше логика. Но какво би могло да вдигне толкова много прахоляк? За нея 11-ти септември беше по-скоро впечатление, отколкото реален спомен. Тогава тя беше малка и атаката не бе оставила ярък отпечатък в съзнанието ѝ. Не помнеше почти нищо друго освен гледката на рушащите се кули и стълбовете пепеляв дим. „Пепел и дим...“ Внезапно изпита силното желание да включи компютъра и да въведе в търсачката *залез, дим и червен*. А на глас рече само:

— Тоест, не знаем нищо със сигурност.

— Не и докато не получим повече информация — отвърна Том. — Знам само, че един електромагнитен импулс, излъчен на подходяща надморска височина над географския център на Съединените щати, е в състояние да засегне цяла Северна Америка.

— Един-единствен?

— Това обяснява защо няма самолети и защо електронните ни уреди не работят.

— Но какъв може да е източникът?

— Сещам се за два варианта — отвърна мрачно Том. — Едното е ядрено оръжие, детонирано на голяма надморска височина...

— Ядрено оръжие ли? — В съзнанието на Алекс изникнаха облаци с формата на гъба на хоризонта, огнени стихии и радиоактивно натравяне. Пепел и дим. — Ако над Уакамау е избухнала ядрена бомба, не трябва ли да има облак?

— Зависи къде е била взривена — отвърна Том. — Ако е станало на достатъчно голяма надморска височина, може дори да не сме

забелязали пламъка.

— Това не ми харесва — потръпна Ели. — А какъв е вторият вариант?

— Електромагнитна бомба, създадена с цел да предизвика електромагнитен импулс.

И двете алтернативи звучаха достатъчно отчайващо. По същия начин се бе почувствала, когато Барет бе изложил плюсовете и минусите на лъчетерапията: „Възможно е да настъпи обгаряне или увреждане на мозъчния ствол, но поне костният мозък няма да бъде засегнат“.

— Кое от двете мислиш, че е станало? — попита Алекс.

Том сви рамене.

— Или едното, или другото. Или пък и двете. Нямам представа. Северна Корея има бомби, Ирак произвежда ядрени оръжия, Израел вече разполага с такива, а не бива да изключваме от сметките и Русия. Освен това не е толкова трудно да се създаде електромагнитна бомба. Схемите ги има в интернет. Сигурен съм, че нашите военни разполагат с тях. Проблемът обаче е, също както и с ядреното оръжие, бомбата да бъде транспортирана до целта. Ако говорим на едро, значи става дума за ракети. Но в такъв случай се увеличава рискът да бъдат забелязани. Ще последва контраатака, преди да е станало прекалено късно. Ако нещата се развият възможно най-зле, ще изстрелят всичко, с което разполагат. Това се нарича „взаимно ядрено унищожение“, с други думи говорим за патова ситуация, в която няма победител. Тоест, ако ни нападнете, ще ви издухаме в каменната ера заедно с целия свят.

— Откъде знаеш всичко това? — поинтересува се Ели. — Не можеш да бъдеш сигурен.

Изведнъж Том придоби уморен вид.

— Знам достатъчно. Аз съм експерт по обезвреждане на взривни устройства.

— Какво значи това? — попита Ели.

— Това означава — отвърна Том Идън — че аз съм този, когото изпращат да се погрижи бомбата да не избухне.

— Значи не си свършил работата си, Том — каза Ели и избухна в сълзи.

23.

— Не може да е вярно. — Очите на Ели бяха подути, а върхът на носа ѝ зачервен, но иначе лицето ѝ изглеждаше изпито и бледо на светлината на електрическото фенерче на Алекс. Момичето не спираше да трепери, въпреки че в палатката беше достатъчно топло и Мина лежеше свита на топка до него. Ели мушна спалния чувал под брадичката си и рече: — Не може да бъде *сигурен*.

Алекс почна отчаяно да търси нещо окуражително, което да каже, като се питаше дали неувереността ѝ се дължи единствено на полученото сътресение на мозъка. Накрая взе да приглажда назад влажната коса на момичето.

— Ели, това са само предположения.

Но пред себе си трябваше да признае, че в догадките на Том имаше известен смисъл, въпреки че ЕМИ не можеше да обясни абсолютно всичко. „Освен ако не ставаше дума за повече от един, може би за поредица електромагнитни импулси, и то в комбинация с нещо друго. Само че какво?“

— Ами децата, които видяхме? Възможно ли е тези... тези...

— Електромагнитни импулси?

— Да. Тези импулси могат ли да предизвикат такова нещо? Да те накарат да полудееш и да започнеш да ядеш хора?

— Не знам, Ели.

Очите на Ели светнаха като фарове.

— Докато ти спеше, Том спомена, че в момента не било безопасно да се върнем у дома, а още по-малко да отидем в някой от големите градове. Каза също, че ако става дума за нещо наистина голямо, нямало да има ток и вода, както и начин да намериш храна, тъй като нищо нямало да работи. Хората щели да изпаднат в паника и вероятно да станат агресивни един към друг.

Алекс понечи да отговори, ала в този миг ципът на палатката се отвори и вътре се появи главата на Том:

— Как е настроението? — попита той.

— Онези неща не са верни — обяви Ели не особено убедено.

— Тъкмо си говорехме за теб — обясни Алекс.

— Затова, значи, ми горяха ушите. — Том влезе странично вътре. Палатката беше двуместна и много тясна. Алекс усещаше Том зад гърба си, долавяше миризмата му — ухание на горяща дървесина и толкова силен дъх на мускус, че почувства леко замайване. — Какво има? — попита той.

— Питаме се... — започна Алекс и го погледна през рамо, при което лицата им се оказаха на сантиметри едно от друго. Светлокестенявата му коса, гъста и чуплива, беше разрошена, а бузите му — поруменели, сякаш току-що се е спуснал по някоя ски писта. Освен това миришеше така *хубаво*. Пулсът ѝ се учести, усетила силна вълна на привличане. — Казал си на Ели, че не било разумно да се връщаме.

Том плъзна бърз поглед към Ели.

— Ще говорим за това утре сутрин. Сега Ели трябва да се наспи.

— Добре — отвърна Алекс, схванала намека.

— Не ме оставяй — обади се Ели и постави ръка на рамото на Алекс. — Не искам да си лягам.

— Без възражения, момиченце — ухили се Том. — Утре тръгваме рано. Мина ще остане тук с теб, а ние ще бъдем отвън, нали така? Изобщо няма да се отдалечаваме, освен това моята уинчестър е тук, а за Алекс имам една мозберг. Всичко ще е наред.

— Щом като всичко е наред, защо са ти тези пушки?

На лицето на Том се изписа такова объркване, че Алекс едва не се засмя.

— Ели, обещавам всичко да е наред — рече тя. — А пушките са само за всеки случай.

— Може би и аз трябва да имам пушка.

— Не, не мисля така. Пушките са прекалено тежки, а твоите ръце са съвсем мънички — отвърна с облекчение Алекс, защото поне това бе истина. — Ние ще те пазим.

— Обещаващ ли?

— Честна дума. Ако имаш нужда от нас, трябва само да извикаш и ние ще те чуем.

— Не мога да викам силно — възрази Ели.

— Знам как да поправим това. — Тя мушна ръка под суичъра си и извади оттам сребърната свирка, сгрята от топлината на тялото ѝ. —

Ето, просто надуваш тази свирка и, мога да се обзаложа на десет долара, ще те чуят в съседния щат.

Ели събра косата си и Алекс промуши верижката през главата на момичето. Детето обви внимателно свирката с ръце, сякаш беше яйце от червеношийка.

— Кой ти я даде?

Алекс преглътна мъчително. Почувства погледа на Том върху себе си.

— Родителите ми. Бях малко по-малка от теб. Подариха ми я на първия ми лагер сред природата.

— Имаш много умни родители — заключи сериозно Ели.

— Всъщност Том е прав. Стана прекалено късно — отвърна Алекс. — Хайде, ще те завия.

24.

Докато седяха отвън край огъня, Том рече:

— Справи се много добре.

Алекс положи усилие да се усмихне.

— Просто е изплашена. — Направи пауза. — Също като мен.

— Тогава ставаме трима — каза Том и пое ръката ѝ. Жестът беше толкова естествен и непретенциозен, нито намек за съблазън. Тя не трепна, въпреки че сърцето ѝ отново заби в онзи ритъм *тупа-лупа-тупа-лупа*. Ръцете му бяха загрубели, но топли и силни. Беше приблизително на нейната възраст, но по някакъв странен начин изглеждаше доста по-голям. Може би така ставаше, когато си ходил на война.

— Опитай се да се отпуснеш — рече той. — Ако не беше ти, Ели отдавна щеше да е мъртва.

— Не знам дали си забелязал, но всъщност ти ни спаси живота — отвърна тя.

— Така е. Но аз имах пушка.

— Значи извадихме късмет.

— Да, така е. За разлика от Стан и Ърл.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Той се поколеба, след което рече:

— Още не мога да го проумея. След... Енергийния срыв Стан се строполи мъртъв на земята. Просто *се строполи*.

— Като дядото на...?

Том поклати глава.

— Не, не мисля, че е било като дядото на Ели. Стан беше мъж в добро здраве, на четирийсет и нещо, струва ми се. Може да е имал пейсмейкър или някакво друго механично устройство в тялото си, но се съмнявам. А Ърл току-що бе навършил шейсет и пет. Знам това, защото Джим все разправяше как щял да организира голямо парти за баща си, щом се върнел от Афганистан.

— Той кървеше ли?

— Джим ли? Да, но и с мен беше така. С Ърл също.

— Как умря Ърл? — Но предусетила какъв ще бъде отговорът, додаде: — Джим ли беше?

Том стисна ръката ѝ с въздишка, след което я пусна.

— Отначало Джим беше добре, но после главоболието му се върна, по-силно и от преди, след което паметта му започна да отслабва. На втората сутрин не знаеше за какво служи лъжицата. Това състояние продължи само секунда, но беше наистина зловещо, а след това към лъжицата се добавиха много други неща. Като че ли паметта му беше пълна с дупки.

Божичко, колко познато ѝ звучеше това.

— Колко време мина преди — препъна я думата, — преди да се промени?

— Всичко отиде по дяволите в края на втория ден. Бяхме се разположили на лагер, най-вече защото Джим бе спрял да говори и само гледаше в една точка, също като мъжете, оцелели след избухването на самоделно взривно устройство или пък виждали неведнъж как други хора биват разкъсани. Бойна умора, следвоенен шок... нали знаеш. Бях отишъл за вода и тогава чух изстрелите. Но докато се върна, всичко беше приключило. Успях да гръмна два пъти с пушката, но каква полза от това?

Гласът му пресекна. Тя зачака търпеливо.

— Предполагам, че Ърл е бил убит, защото се е поколебал или защото е стрелял напосоки. Джим беше бърз, преди да изгуби разсъдъка си. А после, ти го видя с очите си, беше вече побъркан и бърз. Навярно Ърл не е могъл да повярва, че собственото му дете иска да го убие. След това, което се случи, не можах да си тръгна. Все се надявах, че Джим ще дойде на себе си. Отне ми известно време, докато хвана следите му. В каквото и да се бе превърнал, вътре в него все още живееше частица от стария Джим. Знаеше как да прикрива следите си. Това беше част от обучението ни. Тогава на пътя си взех да намирам разни животни. Личеше си, че нещо е минало през тях, нали се сещаш какво имам предвид? — Алекс кимна и той продължи: — Тогава чух виковете на Ели и... — Той разпери ръце. — Останалото го знаеш.

— Съжалявам, че се наложи да застреляш приятеля си — рече тя.

Преди Том да отклони погледа си, тя зърна внезапна искра в очите му.

— Знаеш ли кое не ми е ясно? Защо не аз или Ърл? Защо Стан умря? И защо — от всички нас — само Джим?

— Не е бил само Джим — отвърна тя.

— Да, Ели ми разказа за онези деца. Но пак не разбирам защо.

— Ами ако има нещо общо с възрастта?

— Какво имаш предвид?

Идеята току-що ѝ бе хрумнала и затова не беше сигурна къде ще я отведе.

— Аз съм на седемнайсет, почти осемнайсет. Ти си на...

— Двайсет. През декември ставам на дваайсет и една.

— Джим по-голям ли беше, или по-малък от теб?

Той се замисли за момент.

— Не беше много по-голям от мен. Може би на... дваайсет и четири — дваайсет и пет.

— Може би тогава при по-възрастните промяната протича по-бавно?

— Може би. — Том се почеса по главата. — Но това не обяснява смъртта на Стан. С теб сме по-малки от Джим, но сме приблизително на една и съща възраст с онези подивели деца, които сте срещнали. Явно не е само възрастта, защото ние с теб сме добре. Също както и Ели.

„Засега.“ Не го беше споменал, но и бездруго се подразбираще. Мълчанието ѝ продължи още миг. Огънят изпука. Лумна дъжд от искри, а после угасна. Уханието на Том, този разнороден мирис на мускус, докосна едно местенце дълбоко в гърдите ѝ. Но това я накара да се замисли за нещо друго.

„Кучетата надушиха Джим също като мен. А аз надуших онези деца за разлика от Ели. Но какво означава това?“

— Какво ще кажеш за обонянието? — попита тя.

Том изглеждаше объркан.

— Какво обоняние?

— Ами, Джим... той оплакваше ли се, че усеща странни миризми, преди да се промени?

— Не — отвърна Том. — Не помня такова нещо.

Тази нощ луната беше зелена.

25.

Шумът ги застигна два дни по-късно, все още на няколко километра от хижата. Отначало Алекс реши, че може да е едър качулат кълвач, тракащ по ствола на някое дърво. Ала щом се приближиха, осъзна, че никое животно не издаваше звука, който се чуваше. Накъсано боботене на механичен чук: *тапа-тапа-тапа-тапа*.

Кучето беше нащрек, замръзнало на трите си здрави крака.

— Какво е това? — попита Ели. Изпитваше умора от няколко километра насам, ала Том бе настоял да продължат. А когато момичето отказа да помръдне от мястото си, той я взе на ръце и без да се оплаква, заизкачва с мъка почти отвесния криволичещ участък от пътеката. Сега обаче Ели се измъкна от ръцете му, разцъфнала в широка усмивка. — Но това е *машина*. Том, това е двигател!

— Шшшт. — Извил глава настрани, той се заслуша съсредоточено. — Мисля, че...

— Тя е права — прекъсна го Алекс, затаила дъх. Стоеше напълно неподвижно, всеки нерв от тялото ѝ потрепваше като куче, застанало нащрек, а натрупаната през последните десет километра умора — все нагоре по хълма — се изпари. — О, боже, звучи като генератор. Може би все някак са успели да оправят нещата, не само тук, а навсякъде.

— Ето, видя ли? — засия тържествуващо Ели. — Видя ли, че грешиш.

— Това не ми харесва. — Том не се усмихна. — Първо, не всеки генератор използва компютър, което означава, че някой е трябвало да пусне превключвателя на ръчен режим на работа. Но вече е минало твърде много време — осем дни от Енергийния срыв.

— И какво от това? — попита Ели.

— Ами генераторът е работил прекалено дълго, което е невъзможно за повечето генератори без презареждане с гориво на около четири часа.

— Вероятно са били подготвени и разполагат с достатъчно гориво. А може да са пуснали генератора наскоро или пък да го

включват само от време на време. Какво значение има? — попита Алекс.

— Все още има достатъчно дневна светлина — отвърна Том. — Защо да го пускат, ако не е наложително?

Тъй като не може да измисли задоволителен отговор, Алекс рече:

— Слушай, там има някой и този някой разполага с електричество. И това е... — Изведнъж забеляза напрегнатото изражение на лицето на Том. — Какво има?

— Не чувате ли?

— Какво да чуваме? — намръщи се Ели.

— Вслушайте се внимателно, освен шума на двигателя има и друго. — Том затвори очи. — Ето пак.

Алекс затвори очи, съсредоточи се и тогава го долови: нисък, глух и ритмичен звук. Но не беше механичен, ами...

— Песен — ахна Ели. — Това е музика.

Този път Алекс трябваше да признае, че нещо *не беше* наред. Разполагат с ограничени ресурси, презареждат с гориво на всеки четири часа и накрая харчат тока, да въртят плочи? Ако теорията за ЕМИ на Том беше вярна, то ставаше дума за грамофон; сиди плеърите не би трябвало да работят за разлика от старите грамофони. Ами касетофоните?

„Но Том може да греши или просто апаратите са били заземени.“

— Щом като си пускат музика — каза Ели, — тогава, Том, теорията ти е грешна.

— Дано да е така, Ели — отвърна търпеливо Том. — Наистина се надявам. Но ето какво ме тревожи, скъпа. Намираш се наскред гората. Доколкото ти е известно, електричество няма никъде, а ти обявяваш свободно, че имаш. И харчиш тока, за да слушаш музика.

— Том — обади се Алекс — те са *рейнджъри* все пак. Може би искат да привлекат внимание. Нали знаеш, да покажат на хората, че са на линия.

— Ами ако не е така? — попита Том. — Ами ако онези, които и да са те, се опитват да привлекат внимание от лоши подбуди?

Тримата се спогледаха. Тогава Ели наруши тишината:

— Имаш предвид нещо като капан?

— Но това е нелепо — обади се почти едновременно с нея Алекс, след което се замисли: „Щом като Джим помнеше на какво е

бил обучен, ще помнят ли тогава рейнджърите как се пуска грамофон? Или касетофон? Ами генератор?“

Том не каза нищо.

Всички до един, включително и Мина, стояха заслушани в боботенето на генератора и в едва доловимата неразбираема песен. Ели се размърда на мястото си и рече:

— Няма ли да отидем?

— Тръгваме — отвърна най-сетне Том, след което премести ремъка на уинчестъра, който досега носеше презглава, на рамото си, откъдето можеше бързо да грабне оръжието. — Отсега нататък ще трябва да ходиш сама. Знам, че си изморена и пътеката е стръмна, така че ще вървим бавно. Но ръцете ми трябва да бъдат свободни.

— Всичко е наред — рече Алекс на Ели, щом го последваха. Въпреки това пусна момичето и кучето да минат в средата, а когато Ели не гледаше, праметна мозберга на дясното си рамо и провери отново предпазителя. За всеки случай.

Няколко часа по-късно Алекс се примъкна по-близо до Том и попита:

— А сега какво?

Том само поклати глава. Нощта бе паднала, разкривайки мъглява плеяда от звезди, сякаш пайети върху черно кадифе. Луната щеше да изгрее едва след няколко часа — което беше добре, защото този странен зелен цвят приличаше на стара рана, която не ти дава мира. Без луна на небосклона те можеха да останат незабелязани, въпреки че в момента клечаха на не повече от шейсет ярда от надвисналите останки на една противопожарна кула вдясно от тях. Кулата тънеше в мрак.

За разлика от хижата. Разположена на каменисто плато, цялата хижа грееше, а от всеки един прозорец на ниската правоъгълна сграда струеше ярка светлина. Приличаха на масленожълти правоъгълници, пръснати по земята. Алекс виждаше ъгъла на едно кресло, поставено с гръб към прозореца, както и кула от книги, наредени върху ниска масичка за кафе. През отворените прозорци се лееше музика и те слушаха как Мик Джагър оплаква своето непостигнато удоволствие, само за да отстъпи пред крясъците на Робърт Плант за някакви очи,

пламтящи в яркочервено. Имаше толкова много светлина, че прозорците на сградата далече вдясно блестяха. Вероятно гараж: Алекс зърна парче чакълеста настилка.

— Погледни кучето — прошепна й Том.

Послуша го. Мина се взираше в хижата по-скоро с любопитство, отколкото с тревога. „Не по начина, по който реагираха ония подивели кучета, когато надушиха миризмата на Джим“ — помисли си тя. А после, чувствайки се леко глуповато и надявайки се, че Том няма да забележи, предпазливо подуши въздуха. Единственият мирис, който долови, беше на пушек, примесен с креозот. Камина или може би външно огнище, но това беше всичко. Никаква миризма на смърт, което все още нищо не значеше. Боже, превърнала се беше в копой.

— Щом кучето не е разтревожено, може би всичко е наред — каза Том. — Отивам да проверя.

— Почакай — спря го с ръка Алекс. — Трябва да дойда с теб.

— Ще се оправя. Участвал съм в много разузнавателни акции.

— Там нямаше ли някой, който да ти пази гърба? Ако остана тук, ще бъда прекалено далече, за да уцеля нещо с мозберга.

— Повярвай ми, наложи ли се да стреляш по хора, ще бъда безкрайно щастлив, ако се намираш възможно най-далече от мен.

Тя настръхна.

— Не ме подценявай. Не за първи път хващам оръжие.

— Казвам само, че има минимални шансове да се появи нещо, по което да стреляме.

— Щом е така, защо изобщо водим този разговор?

— *Винаги* ли си толкова опърничава?

— Да, винаги — обади се Ели.

— Хей — възрази Алекс.

— Това не е нито Ирак, нито Афганистан — рече Том. — Само ще хвърля едно око. Освен това някой трябва да остане тук с Ели.

— Поне вземи кучето.

— Том, Алекс е права. Мина е обучена да търси бомби.

— Вие двете гледате твърде много филми. Там няма никакви бомби — отвърна той, но все пак взе кучето със себе си.

Видяха как мракът поглъща първо Мина, а после и Том. Робърт Планта бе спрял да крещи на висок глас сънищата си. На негово място сега звучеше блусарска китара и се нижеха рими за някакъв фукльо.

Алекс не знаеше песента. Взираше се така упорито, за да долови и най-слабия признак на движение — навън или вътре в къщата — че очите ѝ сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите си.

— Алекс?

Не изпускаше Том из очи, когато той се стрелна надясно, на безопасно разстояние от струящата през прозорците жълта светлина, която се изливаше върху скалите, и се насочи към гаража.

— Какво?

— Съжалявам.

— За какво?

— За това, че те нарекох „опърничава“. Тоест, това е вярно само понякога.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Какво?

— Няма значение. — Тя се обърна и стрелна момичето с широка усмивка, която вероятно щеше да остане незабелязана в мрака. — Всичко е наред.

— Просто не исках да бъда сама... О, погледни, ето го, ето го!

Том изникна от тъмнината вдясно от тях. Беше приклепнал ниско долу с глава, приведена под нивото на прозореца. Мина беше само тъмно петно, почти невидима. Двамата се шмугнаха под левия прозорец, след което изчезнаха. Алекс наблюдаваше как Том повдига леко глава, за да надникне вътре, след което отново се скрива и приведен се промъква до предната врата. Видя го как се стрелва бързо, преминавайки вдясно, и напрегнато зачака да чуе гърмежа на изстрел. Такъв не последва. Миг по-късно Том и кучето се вмъкнаха в постройката. Забеляза ясно как той влиза в стаята вляво и спира за миг, за да погледне книгите. После посяга към нещо, а миг по-късно Били Джоуел замлъква, след което не се чува нищо друго освен ломотенето на генератора. След още една минута, която ѝ се стори като двацет, на вратата изникнаха тъмните силуети на Том и Мина. Тогава той им махна с ръка.

— Да вървим — рече на Ели, след което улови китката на момичето, понечило да хукне напред. — Първо аз.

— Защо?

Долови със слуха си как Ели подбелва очи, но не се усмихна.

— Защото съм опърничава и ако Том е пропуснал нещо, не могат да стигнат до теб, без да минат през мен.

Хижата беше пуста и студена.

— Който и да е бил тук, се е изнесъл набързо — каза Том. Посочи към масичката за кафе. До книгите имаше две препълнени чинии с вкаменени спагети и три канчета с недопито белезникаво кафе. В единия от ъглите беше свряна червена дървена закачалка с два кожуха — единия мъжки, среден размер, а другия дамски, малък размер — и рейнджърска шапка в цвят каки. Тъкана черга лежеше пред каменното огнище, а в сивата пепел вътре се валяха няколко обгорели цепеници.

— Ама че бъркотия — подхвърли Ели.

— Къде може да са отишли? И защо? Нищо не разбирам — каза Алекс. Чувстваше се неспокойна, по кожата ѝ пъплека мравки. В хижата се долавяше миш-маш от миризми: на гниеща храна, сивкава пепел, препарат за миене на съдове, металическия дъх на засъхнала мръсотия и дори острия аромат на ментова дъвка, скътана най-вероятно в някой от онези кожуси. Но никаква смрад на мъртво животно, нито на мъртва плът, което беше добре. И все пак обстановката беше доста необичайна. Погледът ѝ пробяга по библиотеката, пълна с евтини романи, и по касетофона с ретро вид до нея, който се крепеше на разнебитена масичка от борово дърво, отрупана с касети. Най-вероятно компилации, помисли си тя, съдейки по касетата, която все още се намираше в замлъкналия сега плеър. След като дни наред бяха разчитали единствено на няколкото електрически фенерчета и на лагерния огън, сега изкуствената светлина ѝ се стори прекалено ярка и болезнена за очите, причини ѝ физическо страдание. Шумът от генератора бе притихнал до приглушено боботене.

— Храната е стара, но генераторът все още работи. Освен осветлението какво друго зарежда с енергия?

— Не много неща — отвърна Том. Когато се обърна, за да посочи зад себе си, дървеният под изскърца. — Хладилникът, доколкото знам. Касетофонът. В кухнята видях телевизор, така че на покрива вероятно има сателитна чиния. Но това е без значение, тъй като сигурно не работи. В кухнята има печка на дърва — една от онези прастари

чугунени чудесии с фурна — както и ръчна помпа за вода. Тоалетни и душове няма. Сигурно има външен клозет.

— Няма душ? — попита Ели дълбоко смаяна.

— Само едно дървено корито в кухнята до печката и голяма стара гъба. По-бодро, хлапе. Амишите също се къпят така. Хващам се на бас, че в момента хорицата в Орен правят тъкмо това.

— Да, ама аз не съм от амишите, нито пък съм от Орен — изсумтя Ели.

— Ами отоплението? — обади се Алекс. — Печките гълтат доста електричество.

— Да, права си. В спалните няма камини, но има отдушници. Така че някъде тук трябва да има преносими печки. Всъщност пералня и сушилня не намерих.

— Искаш да кажеш, че перат дрехите си на ръка? — каза Ели. — На ръка?

— Вероятно. — Том се почеса по главата. — Тук има нещо много странно. Хижата ми се струва прекалено опразнена. — Няма дори радио. Нали знаеш, ако стане нужда, да повикаш помощ. — Когато Том поклати глава, Алекс понечи да изтъкне, че това е някакво жалко подобие на рейнджърска хижа, но накрая каза само:

— Но защо са оставили генератора да работи, когато са заминавали?

— Вероятно, за да могат да намерят обратния път — предположи Ели. — Навън е много тъмно.

— Не може да не знаят пътя, миличка — обади се Том.

— Тогава сигурно са оставили лампите да светят, за да може такива като нас да открият хижата и да се приютят вътре.

Том и Алекс се спогледаха уплашено.

— Боже, как не се сетих за това — рече Том.

Алекс си представи как лумва внезапна светлина, последвана от бумтежа на експлозия. „Спокойно, това тук не е Афганистан.“

— Навсякъде ли провери? Тук вътре е чисто, нали? Ами навън?

— Доколкото видях.

— Ами гаражът?

— Надникнах едва за миг. Имаше само купчина инструменти, може би един-два снегохода, но със сигурност видях един джип и... сега като се замисля...

— Какво?

В очите на Том се четеше странен израз.

— Там имаше и един доста стар камион.

— Един момент. Не беше ли споменал, че по-старите камиони и автомобили може би се движат? — А когато Том кимна, додаде: —
Защо не са го взе ли тогава?

— Може да няма гориво — предположи Ели.

— Напротив, до гаража видях подземна помпа.

— Е, и? Може да не са успели да напълнят резервоара.

— Или просто камионът не е толкова стар, колкото предполагам. Зърнах го само за момент. — Том се замисли за миг, след което рече: — Вижте, ако беше капан, досега да се е случило, каквото е имало да става. Повечето взривни устройства се задействат посредством опъната жица, а що се отнася до мобилните телефони, те не могат да бъдат използвани, тъй като не работят. Освен това отворих всяка врата, всеки шкаф, дори килера. От друга страна обаче...

— Какво?

Том кимна към отворените прозорци.

— Ако искаш да осветиш дадена цел, това е начинът. Но предполагам, че досега трябваше да са ни застреляли.

Алекс не намираше кой знае каква утеха в тази догадка.

— Навън няма никого.

— Така смятаме ние.

— Може да са отишли някъде за малко — подхвърли Ели, която седеше по турски на пода до Мина.

— Мина щеше да ги надуши — рече Алекс. „Също както и аз.“

— Може да се върнат да проверят дали някой не е налапал въдицата — сви рамене Ели.

— Тя е права — отвърна Том и прокара ръка през косата си. — Може изключването на генератора да е вид сигнал.

— Или просто да избухне, щом го изключиш — допусна Ели.

— Можеш ли да провериш? — Алекс попита Том.

Той кимна.

— Но се питам дали изобщо трябва да оставаме тук.

— Искаш да се върнем обратно? Навън? — не повярва. Ели На ярката, ослепителна светлина кожата ѝ изглеждаше жълтеникава, а мръсните петна по бузите, врата и ушите ѝ — оловносиви. Русата ѝ

коса бе лишена от блясък и сплъстена от прах и мръсотия, а аноракът „Хелюу Кити“ бе станал почти черен. Алекс си помисли, че самата тя едва ли изглежда по-добре, и внезапно идеята за дълга гореща вана я накара да прималее от копнеж. — Не искам да се върна в гората — заяви Ели.

— Няма нужда да отиваме далече. Бихме могли да се настаним в противопожарната ку... — Очите на Том се разшириха. — По дяволите.

Този път Алекс настоя да вземе уинчестъра.

— Кучето не може да се качи заедно с теб, а уинчестърът има обхват.

— Докато успееш да видиш откъде се гърми, аз ще съм мъртъв. — Но Том нямаше по-добро предложение. В крайна сметка откри, че кулата представлява нещо повече от платформа с покрив и също беше изоставена.

Тогава и тримата се съгласиха. Взаимно си даваха кураж. Единствената предпазна мярка, която взеха, беше да спрат генератора — задача, с която се нагърби Том, докато Алекс, Ели и кучето чакаха на безопасно разстояние. Не се чу никакво БУМ и, след като толкова време се бяха оправяли без електричество, в крайна сметка изпитаха облекчение да се отърват от досадното боботене и ослепителната изкуствена светлина.

Въпреки умората, бяха прекалено развълнувани, за да заспят, а също и твърдо решени да сложат хижата в ред. Алекс отмъкна няколко фенера, а Том донесе цял наръч дърва, които взе от едната от общо две камари, наредени грижливо под навеса на гърба на хижата, и запали огън в дървената печка. Кучето се строполи до нея и задряма на часа. Алекс сипа вода от помпата в няколко големи тенджери и ги сложи на печката да заврат, след което с помощта на Ели събра пръснатите наоколо мръсни чинии и ги добави към купчината в умивалника. Докато Ели разглеждаше спалните, Алекс направи бърза проверка на хладилника и на килера. В хладилника имаше плодове — портокали и ябълки — а също и яйца, кутия мляко, масло, най-различни зеленчуци плюс един бонус: два пакета телешка кайма, все още прясна, както и връзка кренвирши. Във фризера намери пържоли, месо за готвене и две кутии сладолед — шоколадов и с ядки. Килерът беше натъпкан като камарата с дърва за огрев, преливаше от купища консервирана

храна: кутии със сушени плодове, мляко на прах и полуготови яйца; опаковки говежда пастърма; пакети със захар, брашно и сода бикарбонат, както и бурканчета с бакпулвер; кутии с овесена каша, жито и ечемик; зрял фасул; две торби домати; лук и чесън; и, разбира се, суха храна под формата на полеви порции. Имаше такова изобилие, такова разнообразие от храна, че на Алекс ѝ се зави свят.

Докато преравяше съдържанието на един претъпкан със свещи и кибритени кутийки рафт, приседнала на ниско столче, на вратата се появи Ели.

— Намерих цял куп дрехи, сапун, шампоан, кър... — Очите на момичето се разшириха, щом светлината на електрическото фенерче пробяга по рафтовете на килера. — Майчице! Можем да изкараме тук цяла вечност.

— Е, не чак толкова дълго — отвърна Алекс. — Но определено са били добре подготвени за зимата.

— Еха! — Ели се спусна към най-долния рафт. Когато се изправи, държеше в ръце пакетче шоколадови пръчици. — Може ли да направим бисквитки?

Лицето на момичето сияеше от въодушевление и Алекс не успя да сдържи усмивката си.

— Разбира се, но не тази вечер. Нека първо да поизчистим, а после ще измислим нещо за хапване. А утре ще видим за бисквитките. Покажи ми сега какво си намерила.

— Хей, за малко да забравя — каза Ели, щом напуснаха кухнята и оставиха там спящата Мина. Минаха покрай Том, който изгребваше пепелта от камината във всекидневната. — Открих мазето.

Том спря с лопата в едната ръка и метла в другата.

— Какво мазе? Къде? Не видях никакво мазе.

— В *спалнята* — отвърна Ели, като едва не изсумтя. После дръпна Алекс за ръката и додаде: — Хайде, ела да видиш.

— Хм, много необичайно място за изба — каза Том. Намираха се в по-малката от двете спални и стояха скупчени около сгънатата на две малка черга, разкриваща водещ към избата капак на панти, който се отваряше на пода на помещението. Ели бе издърпала капака встрани с помощта на металната халка, закрепена направо за дървото. — И как точно го откри?

— Просто го чух — отвърна Ели. — Като стъпих върху него, дървото изскърца, тогава отметнах чергата и го видях.

— Не мога да повярвам, че не съм го забелязал — каза Том.

— Може би чувам по-добре от теб — отбеляза Ели.

— Ти си по-тежък — каза Алекс на Том. — А и тук всичко скърца. Всъщност, за да го откриеш, трябва да знаеш, че е там. — Насочи фенерчето си в тъмния проход. Светлината се плъзна по тясно дървено стълбище, опасано с тухлени стени. Най-отдолу видя, че подът е от излят бетон. От мястото си усещаше хладния въздух, който идеше отдолу, и тогава долови миризмата — на влажна скала, мокра пръст и...

Пое рязко глътка въздух.

— Какво има? — попита Том.

Миризмата беше едва доловима, но не можеше да се сбърка с нищо. „Вероятно сега няма никого долу, мирисът е съвсем слаб.“ Въпреки това имаше неприятно предчувствие.

— Мисля, че не бива да слизаме долу.

— Защо не? — смръщи вежди Том.

— Аз слизах вече долу — заяви Ели.

Том се извърна към момичето.

— Слизала си долу без...

— Вижте, това е просто едно голямо помещение с няколко кутии, едната от които метална. — Като видя смаяното изражение на Том, Ели въздъхна. — Само *погледнах*. Нищо не съм пипала. Хайде, ще ви покажа.

— Ели! — извикаха едновременно Том и Алекс, щом Ели пое заднишком надолу по стълбите.

— Почакай — додаде Том. — Отивам да взема...

— А казваше, че аз съм била упорита — рече Алекс.

— Не, казах, че си опърничава. — Том се завъртя на пети и се отправи към всекидневната. — Слез долу заедно с нея. Аз отивам за пушката. И не пипайте нищо.

— Не съм толкова *глупава* — измърмори Алекс, но той беше излязъл.

А миризмата бе още там.

Ели чакаше в подножието на стълбите.

— Ето, видя ли? — рече тя, щом Алекс слезе при нея. — Като изключим кутиите, е напълно празно.

Всъщност не беше съвсем празно. Лъчът на фенерчето ѝ се плъзна по тезгяха, поставен успоредно на близката стена вдясно. В единия му край имаше стегнато със скоба ръждясало желязно менгеме, а отгоре на работната повърхност — капан за мишки. Нямаше обаче никакви инструменти с изключение на една фина телена намотка, закачена на талашитено перфорирано табло. До тухлената стена вдясно от тезгяха се виждаха наредени една върху друга куп неугледни кутии. На една от тях с черен маркер беше изписано „Коледна украса“. На друга — „Риболовни принадлежности“. Една от кутиите беше отворена и Алекс видя крайчето на черен плат. Тук миризмата на смърт се усещаше не по-силно отпреди, а и Ели все пак щеше да спомене, ако се бе натъкнала на някой и друг труп.

Алекс чу проскърцването от стъпките на Том, след което мракът отгоре беше разкъсан от лъча на електрическото му фенерче, което бе насочил надолу.

— Какво има там? — извика той.

— Точно каквото казах — отвърна Ели.

— Тезгях, кутии. — Насочвайки фенерчето си наляво, Алекс пропъди мрака оттам — и се вцепени.

Вратата на металния шкаф — тъмнозелен, широк, разположен почти директно срещу стълбите — беше откrehната. Отворът не беше голям, може би шест инча, и все пак, когато мина малко по-наляво, лъчът на фенерчето ѝ улови отблясъка на метал, отражението на оптически мерник.

— Алекс?

— Том — рече тя и се усмихна. — Том, това е сейф за оръжие!

— Какво? — Чу го как трополи забързано по стълбите. — Почакай...

— Значи, имаме още пушки? — попита Ели — Това е добре, нали?

— Така мисля. — Алекс пристъпи напред, наведе се към сейфа и обви ръка около металното резе.

— Хубаво, че е отворен. Иначе, трябваше да търсим комбина...

Зад нея Том извика:

— Алекс, недей, *спри*!

Зад нея се чу трясък, когато от мрака изригна яркооранжева светлина и пушката гръмна.

26.

Гърмежът беше оглушителен, толкова силен, че Алекс си помисли, че главата ѝ ще се пръсне. Ушите ѝ писнаха от болка. Свистящият куршум разсече въздуха точно на мястото, където бе стояла само преди секунда. Гърлото ѝ се стегна от задушливата миризма на изгорял барут, обгорен плат и силно нагорещен метал, устата ѝ се напълни със слюнка, от очите ѝ потекоха сълзи. С тялото си усети ледения хлад на бетона. През ума ѝ мина мисълта, че Ели крещи, но звукът стигаше до нея някак притъпен; беше почти оглушала и едва си поемаше въздух. Том я бе блъснал в гръб, поваляйки я на земята, и сега лежеше проснат върху нея. И не мърдаше.

— Том? — Не чу гласа си, но усети как думата вибрира в гърлото ѝ. Все още полузашеметена от гърмежа, тя се опита да се обърне. „Боже, дано не е мъртъв!“ — Том? — В следния миг той постави ръка върху нейната и в гърдите ѝ нахлу вълна на облекчение. Долови ниското боботене на гласа му, но не можа да различи думите. — Какво?

— Бомба капан. — Устните му бяха на ухото ѝ. — Добре ли си?

— Да, така мисля. Ами ти?

— Добре съм.

Усети как тежестта на тялото му изчезва. Звънтенето в ушите ѝ бе изтъняло до високо пицчене, което ѝ позволи да долови лая на кучето от спалнята над главите им. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка, а когато седна на пода, мракът наоколо се завъртя.

Том насочи лъча на фенерчето си към нея.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да. — Тя заслони очите си с ръка от силната светлина и тогава съзря Ели, която седеше свита на няколко крачки от нея с широко отворена уста и стичащи се по страните ѝ сълзи.

— Алекс, добре ли си? — Момичето плачеше и крещеше едновременно. — *Добре ли си?*

— Тя е добре. — Том вдигна Ели на ръце и я притисна към гърдите си. — Шшшт, спокойно скъпа.

— Но тя едва не умря! — кресна Ели. Тя сграбчи с ръце ризата на Том и зарева: — Щеше да *умре* заради мен! Ако не бях толкова любопитна, ако ви бях изчакала, тя нямаше да...

— Ели, вината не е твоя — отвърна Том. — Не ти докосна сейфа. А Алекс. Не си направила нищо лошо. Освен това Алекс е добре. Ето, виж!

Алекс си помисли, че бе извадила голям късмет. Силният гърмеж бе разместил покривалото, разкривайки ловната пушка, закрепена между две кутии с насочено към сейфа дуло. Искрата от изстрела бе запалила плата, който все още изпускаше миризма на изгоряла вълна. Тъй като вече знаеше какво търси, Алекс с лекота забеляза свързаната със спусъка жица и я проследи до капана за мишки. Втора жица, изрязана от намотката на талашитеното табло, се виеше от задействания вече капан нагоре по тухлената стена, после по голите греди на тавана и накрая към горната панта на вратата на сейфа. А когато я бе отворила докрай, навитата около пантата жица се бе обтегнала, освобождавайки предпазното резе на капана, след което лостът на капана бе щракнал, а рязко опънатата жица бе действала спусъка.

Алекс усети ръката на Том на рамото си и се обърна.

— Какво ще кажеш да се качим горе и да отпразнуваме факта, че сме живи? — каза той.

Когато Алекс най-сетне се появи в кухнята заедно с Ели, Том бе приготвил угощението: хамбургери с всички възможни гарнитури, огромна салата и пържени картофи.

— Еха — рече Алекс. — Мислех, че умееш да правиш само ракун. Къде си се научил да готвиш?

— За твоє сведение обичам да готвя — ухили се той. — Майка ми е фантастичен готвач, също както и баща ми.

— Но едва ли си предвидил десерт.

— Всъщност... — Той извади кутията с бисквити „Орео“, която криеше зад гърба си. — *Та-дам!* Открих ги зад един чувал с кучешка храна. Има още една кутия, както и пакет „Маломарс“. Май някой не е искал да дели с другите.

— Имали са куче? — учуди се Алекс й се запита: „Какво ли се е случило с него?“.

— Много мило от твоя страна, Том — рече Ели с приглушен глас. Лицето й беше доста бледо.

Никакви уверения от страна на Алекс не бяха помогнали; детето винеше единствено себе си за случилото се в мазето. Не бе продумала почти нищо, докато Алекс я съблече, изкъпа в дървеното корито, което бяха замъкнали в една от задните спални, и накрая й облече една дамска памучна блуза и навити до прасците дънки. — Но май не съм много гладна.

— Аз пък умирам от глад. — Алекс се отпусна в един стол, взе си хамбургер и загреба пълна лъжица с майонеза.

Том се ухили.

— Нищо не възбужда апетита така добре, както едно преживяване на косъм от смъртта. Ели, вземи си, каквото пожелаеш.

— Не съм гладна — повтори Ели. Момичето наблюдаваше неуверено Мина, която се бе спуснала към купата, оставена на пода от Том, и сега буквално засмукваше храната през носа си. — Май е най-добре да си легна.

— Както искаш, скъпа. — Том сложи маруля и домат в хамбургера си, след което изцеди отгоре щедро количество кетчуп. — Можеш да правиш, каквото пожелаеш. Алекс, би ли подала майонезата?

— Разбира се — отвърна Алекс, опитвайки се да сдържи усмивката си. Но уловила предупредителния поглед на Том, тя се постара да си наложи най-безизразната физиономия, на която бе способна. Можеше веднага да познае, когато някой използва методите на реверсивната психология; не напразно бе зяпала толкова време килима на психиатъра си. Алекс постави бургера си върху щедро количество маруля и тогава видя, че Ели се отпусна в един стол.

— Горчица — рече тихичко детето. — И малко сос, моля.

— Една или две лъжици? — попита Том.

— Две.

Том й отсипа пестеливо от соса.

— Ще ти сложа и малко домат... Ето, стана добре. Опитай. Там, откъдето го взех, има и още.

Продължиха да се хранят мълчаливо, което я изпълни с такова спокойствие и почти трогателно усещане, защото това беше нещо толкова естествено, и Алекс си помисли, че Том беше напълно прав. Храната беше изключително важна. След като толкова дълго бяха гладували, сега вкусването на храна — с всичките ѝ аромати и възбуждащи апетита вкусове — беше истински празник.

Тишината ѝ даде възможност да обмисли случилото се в мазето. Като оставим настрана глупостта, която бе проявила — перспективата за допълнително оръжие бе пресушила дори последната капка здрав разум у нея — вонята на смърт, колкото и слаба да бе тя, имаше две възможни обяснения. Или рейнджърите бяха претърпели промяна, или долу бе тършувал някой друг засегнат от Енергийния срыв смахнат. И в двата случая ставаше ясно защо рейнджърите бяха изчезнали толкова бързо от тук.

Но защо им беше да залагат капан? Тя отхапа от хамбургера си и започна бавно да дъвче, обмисляйки въпроса от всички страни. В капана би могъл да се хване само човек, който знае къде се намира сейфът с оръжието. Том го бе пропуснал, а Ели бе открила избата по чиста случайност. Затова може да се предположи, че само някой от рейнджърите ще знае за местонахождението на сейфа и изобщо за съществуването на избата.

Да допуснем, че рейнджърите са били двама. В такъв случай единият може да се е променил, а другият не. Тогава дали капанът не беше заложен от онзи, който е останал нормален, с надеждата да убие другия, който се е променил? Или...

„Един момент. Том спомена, че Джим е запазил отчасти същността си, след като е откачил. Ами ако полуделият рейнджър е заложил капана, за да спипа другия, който е останал нормален?“

— Вкусен ли е бургерът? — попита Том.

— Моля? — Алекс вдигна поглед, осъзнала, че е спряла да дъвче. — Супер е — рече тя с пълна уста и преглътна.

След това се замисли отново: „Онези подивели деца се бяха променили още първия ден. Джим беше по-голям на възраст и се е променил на втория ден, но се беше превърнал в същото чудовище като тях. А сега към сметката вероятно щеше да се добави и един рейнджър, като по този начин ставаха четирима души, претърпели промяна“.

Всъщност петима. Защото и тя се бе променила, макар и не по същия начин като другите.

Все още не.

Том вдигна поглед от големия умивалник, в който миеше съдовете. Кацнал на перваза над мивката, един фенер „Коулман“ излъчваше, съскайки, ослепително бяла светлина.

— Заспа ли?

— Около трийсет секунди, след като ми каза, че никога вече нямамо да заспи — отвърна Алекс, след което взе една кърпа и започна да бърше подадената ѝ мокра чиния. — Всъщност мисля, че се успокои благодарение на Мина и на това, че ти хрумна да свалиш матраците и да пригответиш легла пред камината. Къде си се научил така да се оправяш с децата?

— Дванайсет години помагах за четирите си малки сестри. — Том извади шепя вилици от сапунената вода, изтърка ги и ги изплакна.

— Четири? Майчице! Какво толкова лошо си направил?

Том ѝ подаде приборите, за да ги подсуши.

— Родителите ми се разделиха, когато бях на осем. След това баща ми се ожени повторно и с мащехата ми почнаха да бъдат бебета. Но какво пък. Децата са сладки.

— Къде е семейството ти сега? — попита тя.

— На възможно най-лошото място.

— Какво имаш предвид?

— Живеят в Мериленд, на границата с окръг Колумбия. — На светлината на фенера лицето му изглеждаше мрачно и лишено от цвят, с изключение на тъмните сенки под очите. — По-близо до кота нула от това, здраве му кажи.

— А казваш, че аз гледам много филми. Мисля, че си прекалено мнителен. Все още не знаем със сигурност какво става.

— Имаш право — въздъхна той. — Като изкараш повече време в някоя военна зона, ставаш изключително черноглед. Извинявай. Е, разкажи ми за твоите родители?

Изобщо не ѝ хрумна да го съобщи по-деликатно:

— Те са мъртви.

— Съжалявам — рече той натъжено.

— Недей. Нямахте откъде да знаеш.

— От колко време си сама?

Въпросът я изненада. След първоначалния шок и неудобство — въпреки че не можеше да си обясни защо хората се чувстваха неловко, като изключим онази напълно естествена реакция „по-добре ти, отколкото аз“ — обикновено се интересуваха как са починали родителите ѝ. Притесняваше я начинът, по който я питаха, сякаш изпитват *глад* за лоши новини. Като например когато се спират, за да видят някоя катастрофа или да погледат как хранят лъвовете в зоопарка.

— От две-три години, но всъщност не съм сама. Живея с леля си близо до Чикаго. — Направи пауза. — Наистина ли смяташ, че в градовете не е безопасно?

— Зависи. — Замълча за миг, загледан в мътната вода в умивалника. — Мисля, че има начин да разберем.

Постоянният леденостуден вятър, който духаше от северозапад, от Канада, фучеше толкова силно между гредите на наблюдателната кула, че караше метала да бучи. Загърнат в тежкия рейнджърски кожух, Алекс трепереше колкото от стенанията на метала, толкова и от студ. Наситената смарагдова светлина на намаляващата полупълна луна бе окъпала пейзажа в мрачни сиво-зелени оттенъци. Цветът напомни на Алекс за океана в разгара на лятото, когато цъфтят водораслите.

На самия връх на кулата, седемдесет стъпки над земята, имаше квадратна кабина, опасана с тераса от четирите страни. Вътре в кабината имаше висока до кръста маса, върху която откриха два уреда, единия в пластмасова защитна обвивка, а другия във военна, наглед тъмна, метална правоъгълна кутия с шест закопчалки. Под пластмасовата обвивка имаше дигитално, захранвано с батерии радио за предаване на къси вълни, което беше също толкова безжизнено, колкото и собствената им електроника. Алекс държеше фенерчето си насочено към металната кутия, докато Том се опитваше да разбие покритите с ръжда закопчалки.

— Не исках да казвам нищо в присъствието на Ели — рече той и напъна последната закопчалка. — Почти бях решил да изчакам до

утре, на разсъмване. Всичко изглежда по-добре на дневна светлина, но този момент е не по-малко подходящ от всеки друг.

— Какво е това? — Основният корпус на апарата беше светлосив, а лицевата му страна — сиво-зелена на цвят, също като луната, и осеяна с копчета — част от тях от типа на плъзгачите, които могат да превключват от една настройка на друга, а останалите приличаха на кръглите бутони на газовата печка на леля Хана. В средата имаше голям контролен бутон, отговарящ за черен циферблат, покрит с бели цифри и разграфен на деления. Алекс прочете удебелените сребристи букви **ХИЙТКИТ**, а над тях с доста по-дребен шрифт: SB-101.

— Предполагам стар любителски радиоприемник. Виждал съм да използват такива в ловните хижи. — Том посочи навитите на ролка жици, които бяха свързани към акумулатор за кола. — Трябва ти само преобразувател като този тук, за да не изпържиш радиото, и това е всичко.

— Дали ще проработи?

— Би трябвало. Радиото е старо, което ще рече суперздраво. Работи с тръбни проводници, а не с транзистори. Това, разбира се, предполага, че някой трябва да предава.

— Е, не може да сме единствените нормални хора в целия свят — рече тя. — Сигурно има и други стари радиоприемници като този тук и дори акумулаторите да не работят, все има всякакви други батерии. Но дори и при най-лошия сценарий, ако се окажеш прав и цяла Северна Америка е засегната, нали има и други страни. Все *някъде* трябва да има някой.

Радиото работеше. Том занули честотата, след което започна бавно да върти стрелката на големия циферблат, като работеше с изключителна предпазливост, подобно на касоразбивач, който се ослушва за издайническото щракване на заключващия механизъм. Тъй като нямаше високоговорители, двамата трябваше да използват един и същ комплект слушалки, като Том бе усилил дотолкова звука, че статичният шум трополеше като дъжд по ламарина. Имаше много статичен шум, твърде много, каза Том, особено в такава безоблачна нощ, което означаваше, че трябва да има множество атмосферни смущения.

— Какво значи това? — попита Алекс.

— Шшт. — Той местеше голямата стрелка, като въртеше внимателно копчето с два пръста. — Мисля, че...

През статичния шум Алекс долови неясен говор, различавайки една-единствена дума: ... *контрол*...

— Чакай, чакай! — извика тя. — Ето там!

— Чух го, чух го. Един момент. — Радиото издаде внезапно накъсано прашене. — Ето тук — рече Том. — Струва ми се...

— ... *огнени стихии*... — изпраща гласът по радиото. — ... *лантическото крайбрежие*...

— Какво? — възкликна Алекс.

— ... *аварии в мрежата... базирани на земята... вторични ядрени последици*...

— О, боже — обади се Том.

— Какво? Ядрени ли каза? Какво означава това? — питаше Алекс. — Разбираш ли какво говори?

— Мисля, че да.

— Е, казвай!

— Успокой се. — Свободната ръка на Том намери ледената ѝ длан и я хвана. — Знам, че искаш веднага да разбереш всичко, но нека видим какво още можем да научим. Щом този човек предава, сигурно има и други, и то от най-различни страни, така ще получим по-пълна картина.

Картина ли? На какво? Нима в деня на страшния съд може да има надежда? Не искаше да чака, искаше да чуе отговора сега. И все пак тя стисна зъби и се съсредоточи върху откъслечните думи, които долитаха до тях през статичния шум:

— ... *на възраст под... деца... паника*...

От слушалките се отрониха още няколко думи, накъсани от ефирни смущения — думи, които като фантоми, изтъкани от безплътен въздух, рисуваха картината на един кошмар. Когато сигналят заглъхна, те прихванаха друг, този път от Англия, а после и още един, от Африка.

Когато всичко свърши, очите ѝ бяха сухи, но Том стискаше ръката ѝ до болка.

— Затова луната е зелена. — В кухнята, седнала до печката на дърва, Алекс бе обгърнала с ръце канчето с чая, който отдавна бе изстинал. Само преди два часа си похапваха бисквитки „Орео“, а сега

светът бе в пламъци. Всъщност половината страна, но и това бе достатъчно. — Сега си спомних. По история на света учихме за Кракатау. След избухването на вулкана залезите били кървавочервени, а луната синьо-зелена заради огромното количество пепел във въздуха. Учителят ни каза, че такова било небето в онази известна картина на Мунк „Викът“. Нарисувал го е по този начин, просто защото е бил там точно след избухването на Кракатау. — Тя хвърли поглед към Том. — Същото е, нали?

— Може би — поколеба се Том. — Ако онова, което чухме, е вярно. Но може и да не е.

— Том, чухме го няколко пъти от хора от различни страни — в това трябва да има поне зрънце истина.

— Освен ако всички не повтарят една и съща история.

— Но в тази история има логика, нали? Чисто и просто прекъсваш електричеството и комуникациите с няколко електромагнитни бомби. Бум. Токът спира, нищо не работи. Онзи човек от Англия каза, че в цял свят имало достатъчно такива бомби, за да бъде опустошена почти всяка страна.

— Но това може да са само слухове. Хората се паникьосват. Не могат да бъдат сигурни без сателитите.

— С които е свършено. Нали ти беше човекът, който каза, че това ще се случи. Вече няма и Космическа станция. Без компютрите не могат да се върнат тук, а и там горе нищо не работи. Така че или са се задушили, или са замръзнали — и сега се носят в орбита в онази огромна, мъртва консервна кутия; ще останат там горе, докато орбитата им не се разпадне и не изгорят в атмосферата.

— И все пак може да не е навсякъде — заинати се Том. — Уловихме само пет сигнала.

— Кое то си е чист късмет. Освен това преди няколко дни *ти* спомена за този сценарий. Как го нарече? Взаимно ядрено унищожение? Е, беше прав, браво на теб.

— Знаеш, че не съм искал да се оказвам прав.

— Може би, но чуй ме добре. — Алекс се изсмя горчиво. — Ти го предрече.

— Не всичко. — На светлината на фенера лицето на Том изглеждаше въсъчно бяло. Устата му образуваше черна ивица. — Не

съм си и помислял дори, че биха могли да хвърлят електромагнитните бомби над хранилищата за ядрени отпадъци.

— С един удар два заека.

— Не, хранилищата не могат да избухнат като ядрена бомба.

— Голяма разлика, няма що. Но не си единствената откачалка във вселената. Имах един много странен учител по физика, който беше страшно вманиачен на тема края на света, особено след земетресението в Япония, когато реакторите във Фукушима започнаха да излизат от строя. Освен това няма нищо за разбиране. Просто пускаш бомбите над складовете, водата, охлаждаща горивните пръти, се изпарява, прътите се разтопяват и отделят радиоактивни изпарения и тогава *БУМ!* Също като Чернобил през осемдесетте. Знаеш ли колко бързо прегрява ядрото?

— Не.

— Само няколко секунди след аварийното спиране на реактора.

— Очите й засмъдяха и тя усети изгаряща паника в гърдите си. — Нали ти казах, че беше пълна откачалка. Цели два дни стояхме на урока за Чернобил. Температурата се покачила за около четирийсет секунди и радиоактивните пари нараснали до такава степен, че избухнал първият котел. Четирийсет *секунди*. Пожарът продължил седмици наред и това довело до още по-голяма радиация. Ето какво става там някъде, отново и отново и отново, само дето последиците са хиляди пъти по-разрушителни, защото хранилищата са по-големи. Хайде, кажи нещо. Нали ти си специалистът по взривни вещества; ти си човекът, който разбира от огнени стихии и ударни вълни, причинени от ядрени експлозии. Всичко се разтопява или изпарява и това е само през първия ден.

— Алекс...

— Защото без електричество няма как да се охладят останалите реактори, както и горивните пръти в хранилищата, които не са ударени...

— Алекс, успокой се.

— Което означава, че те също ще избухнат: всяка атомна централа и хранилище за отпадъци в страната, в целия свят, *навсякъде*.

— Хей. Спри! — Той стана от стола си. — Няма смисъл да продължаваш.

— Не ми пука! Луната е зелена, Том. *Зелена!* — Имаше чувството, че крещи — думите режеха като с нож гърлото ѝ — но от устата ѝ излизаше само едно пресипнало силно хриптене. — Това е краят на света! Въздухът е пълен със зараза, прах и пепел и хората са мъртви. Строполиха се мъртви, когато избухнаха електромагнитните бомби, а онези, които не са, също ще умрат. От глад или от радиационно отравяне, или просто ще се избият помежду си — помниш ли онези деца? Ами Джим? Все още нямаме обяснение какво се случи с тях, дали и други хора ще се променят, или кога и ние самите...

— Но с нас всичко е наред. Ние не сме мъртви, не сме се променили и няма да се променим.

— Не *знаеш* със сигурност.

— Напротив, знам. — Той коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ. — Погледни ме, чуй ме добре. Не вярвам в бог, но вярвам в съдбата.

— Какво искаш да...

— Млъкни и ме слушай. Оцелявал съм в престрелки, каквито не можеш да си представиш. Не знаеш колко често съм смятал, че с мен е свършено, колко често съм си казвал: „Това беше, този път ще умра“. Но все пак се върнах у дома. Върнах се тук. — Вдигна ръка и я постави на тила ѝ. — Върнах се навреме, за да ви спася.

— Това беше късмет.

— Не късмет, а съдба. Бях на *правилното* място в *правилния* момент. Отказвам да повярвам, че преминахме през всичко това само за да умрем — заяви яростно той. — Сега сме живи. В безопасност сме. И няма да позволя нищо да се случи нито на теб, нито на Ели, и това е обещание.

„Съдба или не, това обещание няма как да го спазиш. В главата ми има чудовище, което може да има нещо друго наум.“ И все пак искаше да му повярва. Цялата трепереше, разтърсваха я дълбоки вътрешни тръпки, толкова силни, че се уплаши да не се разпадне на парчета.

— Но к-къде ще о-отидем? Н-не можем да се върнем. К-къде?

— В момента не се налага да ходим никъде. Ще измислим нещо. Хайде, аз съм до теб, успокой се. — По някакъв начин той я бе издърпал от стола и сега двамата седяха на пода — Алекс бе увила ръце около врата му, всеки мускул на тялото ѝ бе напрегнат като

навита пружина — след това той я притисна към гърдите си и двамата взеха да се олюляват напред-назад. — Всичко е наред, аз съм до теб — рече той, прегърнал я силно. — Спокойно. До теб съм, Алекс, до теб съм.

И тогава тя заплака — за Джак и Ели, за бедната вярна Мина и за мъртвите си родители, които бе изгубила завинаги; за леля си, която никога вече нямаше да види. Плака за Том, но най-вече за малките му сестри, които живееха недалеч от окръг Колумбия, тоест на възможно най-лошото място. Плака дори за астронавтите, които се носеха по своята обречена орбита под една чужда и студена луна.

Плака също и от страх. Колкото и лошо да беше положението, помисли си тя, щеше да става все по-лошо.

Щом имаше един Джим, една Руса конска опашка и едно баскетболистче, можеше да се появят и други. Да не говорим, че някой от тях би могъл да се окаже следващият.

28.

Измина една седмица, а после и втора, и трета. Те си почиваха, правеха оглед на провизиите си и се хранеха добре — дори и кучето. Прекарваха времето, като четяха книги от завидната колекция на рейнджърите, излизаха на кратки разходки около хижата и хвърляха фризби на Мина, чиято пострадала лапа определено се възстановяваше. Генератора не включваха изобщо, тихото жужене ги изнервяше, а и рейнджърите им бяха оставили ветроупорни фенери и много свещи. След онази първа нощ разказаха на Ели всичко, което бяха научили, и Алекс остана изненадана от спокойствието, с което малкото момиче прие новините. Може би когато нямаш семейство, при което да се върнеш, някак по-лесно приемаш факта, че целият свят е обхванат от пламъци. Или просто Ели бе решила, че сега *те* са нейното семейство, което не беше далеч от истината.

Спяха пред камината в предната стая, като Ели се свиваше между Алекс и Том, които се редуваха да пазят през нощта. Том не спеше много, защото или не можеше, или не смееше. През повечето нощи Алекс се сепваше, след като часове наред бе седяла на пост, и виждаше Том, все още буден, да седи заедно с кучето до прозореца, облегнал се на възглавниците. От време на време виждаше как тъмният силует на главата му се обръща и той ги поглежда, тогава Алекс долавяше повеи на сигурност и непоклатимост и знаеше, че той ще ги пази въпреки всичко. Често го виждаше да се сепва в съня си и тогава се сещаше за историите, които бе чувала, за мъже, завърнали се от война и измъчвани от кошмари. Но така и не го попита. Предпочиташе да си мисли, че просто проявява уважение към правото му на уединение.

Но това беше лъжа. Един път, когато Том и Ели бяха навън, тя отвори черния несесер и втренчи поглед в найлоновите торбички, библията и неразпечатаното писмо. Нямаше никаква представа какво да прави сега с всички тия неща. Предвид последните събития, нищо чудно да се наложи да я мъкне със себе си през остатъка от живота си, което вероятно означаваше, че няма да е за дълго. Би могла да каже на

Том за тумора и сигурно щеше да го направи. Имаше му доверие, а и двамата разчитаха един на друг. Предполагаше, че човек, който е бил на война и е обезвреждал бомби, е достатъчно добре запознат с кошмарите и чудовищата. Ала всеки път, щом понечеше да му каже, я пробождаше все същото познато чувство на страх. Веднъж научили за тумора, хората се променяха. Личеше си, че се чувстват неловко, отбягваха погледа ѝ и се отдръпваха далеч от нея с явно облекчение. Нещо по-лошо, тя знаеше точно какво си мислят: „По-добре тя, отколкото аз“.

Страхът наистина я спираше, но имаше и нещо друго. Вярно, че Том се бе озовал на правилното място в правилния момент, но семейството му се намирало в Мериленд. Споменал беше, че трябва да се върне на служба през декември. Тогава защо бе дошъл чак до Мичиган само за да кръстосва планината с командира на отряда си? Нима в Афганистан не го е виждал достатъчно? Нямаше никакъв смисъл. Ако ще се връщаш на бойното поле, няма ли да предпочетеш да прекараш това време със семейството си? Така и не го попита, но от начина, по който я гледаше, хващаше ръката ѝ понякога или докосваше рамото ѝ, от грижите и търпението, с които се отнасяше към Ели, личеше, че той се страхува. Да не ги изгуби? Вероятно. А може би страхът се коренеше много по-дълбоко — в нещо, което вече бе изгубил. Въпреки цялата си сила, способности и кураж Том също криеше тайни.

Но имаше и други моменти: когато погледите им се срещаха и тя долавяше един по-дълбок, разнороден аромат, и тогава сърцето ѝ трепваше. Понякога се унасяше в мисли какво би било усещането, ако той притиснеше устни към нейните. А понякога стигаше още по-далеч и се питаше какво би било, ако наистина даде воля на чувствата си, и дали и Том не си мисли за същото.

Ала тя не предприе нищо. Не каза нищо. Дори не попита. В главата ѝ дебнеше чудовище. Да си мълчи за това, не беше нито честно, нито правилно, но истината би отблъснала всекиго, дори Том.

Така че тя закопча несесера, пхна го в раницата и реши да не мисли повече за това.

В края на първата седмица от ноември — шест седмици след Енергийния срыв — тримата още не се бяха променили, за разлика от времето. Том изтрополи вътре с наръч дърва за огрев и съобщи новината, в чиято достоверност Алекс се увери още щом се показва навън и погледна на север. Денят беше сив и ветровит, така че тя успя да вдъхне аромата му — онзи мирис на хладен метал — и зърна плътното покривало на купестите тъмносиви облаци.

Този път свръхчовешкото ѝ обоняние се оказа излишно.

— Сняг.

— Ъхъм. Може би ще завали по-скоро, отколкото очакваме — отвърна Том. — Трябва да вземем решение.

— Дали да заминем, или да останем. — През отворената врата на кухнята чуваше как Ели сгъва прането в предната стая и говори на Мина. — Не знам, Том. Защо да не останем? Засега никой не ни е безпокоил, пък и нали в града още не е безопасно.

Всяка вечер двамата с Том притихваха приведени над старото радио на върха на наблюдателната кула, опитвайки се да съберат възможно най-много информация. В повечето случаи се чуваше само статичен шум, но от малкото съобщения, които бяха прихванали, научиха, че и двете крайбрежия на практика бяха мъртви зони, обхванати от пожари или заразени с радиация, или и двете. Навред цареше пълен хаос и, както изглежда, от правителството не бе останало почти нищо, поне тук, в Съединените щати. От известията, които се получаваха, разбраха, че Стан не бе единственият починал на място; много хора, десетки милиони, бяха загинали в първите няколко мига. Но знаеха, че това не е всичко от неясните разкази за канибали, побъркани зомбита и внезапно обезумели деца. Всъщност децата се оказаха много.

— Имаме предостатъчно дърва — рече Алекс. — А също и вода и храна.

— Засега, да. Но напролет ще имаме нужда от още храна.

— Можем да ходим на лов. В избата е пълно с патрони. Освен това имаме достатъчно пушки, а също и един лък.

— Но останалите провизии постепенно ще се изчерпат. Така че или се научаваме сами да си правим свещи, сапун и дрехи, или напускаме хижата и парка и тръгваме да търсим каквото ни трябва. А това може да отнеме страшно много време, след което обаче възниква

съвсем немаловажният проблем как ще съберем достатъчно провизии и ще ги докараме тук. Ами ако някой от нас се разболее?

— Нали имаше познания по военна медицина?

— Много добре знаеш, че не е същото като да си лекар. Но дори да бях, пак щях да имам нужда от медикаменти. Затова се налага да заминем. Въпросът е кога. Можем да останем тук до пролетта или да тръгнем веднага, докато все още можем, и преди да се появи някой и да ни вземе всичко, което имаме.

— Но още никой не е дошъл.

— Засега. Хората са отчаяни. Биха могли да се доберат до тук пеша, също като нас, и тогава какво? Ще отбраняваме хижата? Или ще ги поканим вътре?

— Том, тръгнем ли си от тук, не се знае какво може да се случи. В страната няма правителство, няма никой, който да поддържа реда, с изключение може би на военните — но кой знае те какви ги вършат! — Тогава й хрумна нещо друго. — Ами, да, ти също служиш в армията. Къде е най-близката база?

— На юг. В Уисконсин. Тук, в Юпер, се намира базата „Сойер Еър Форс“, но наскоро я затвориха и я превърнаха в неголямо летище и в доста мижав музей. Просто няколко самолета на постоянна експозиция. Повечето от оригиналните сгради са запазени, но в момента там няма разквартирувани войници.

— Тогава може би трябва да тръгнем на юг.

Том поклати глава.

— Сега военните са много по-загрижени за собствената си безопасност, отколкото за нашата. Повярвай ми. Освен това разполагат с много оръжие и с хора, които не се притесняват да го използват.

— Така няма да ме убедиш, че трябва да заминем.

— Слушай, наистина смятам, че е наложително, но мисля, че трябва да се отправим — той се поколеба — на север.

— На север ли? Том, започва да вали сняг. И бездруго там вече е голям студ.

— Точно в това е въпросът. Хората ще се придвижват на юг и на запад, а не на север. Ще тръгнат натам, където е най-топло.

— Том, на север от нас е само Горното езеро.

— Не и ако тръгнем към Минесота.

За миг тя онемя.

— Към Минесота ли? Искаш да отидем в *Минесота*? Том, до там има *стотици* километри.

— Според картата на рейнджърите точно осемстотин километра ни делят от границата.

— Границата. С Канада ли имаш предвид? Но това са глупости. Нима искаш да тръгнем на север към Канада в началото на зимата?

— Там ще има по-малко хора. Тоест, повече територия, върху която да се разпрострат онези, които са останали. Ще има риба в езерата и дивеч в горите, стига да не сме в планината. А напролет ще започнем да садим.

— Том, чертаеш големи планове за това какво можем и какво не можем. Но аз не разбирам нищо от фермерство и съм сигурна, че това важи и за теб.

— Нямам предвид да садим декари с пшеница и царевица. А просто да си намерим някое сигурно местенце, където да отглеждаме толкова, колкото ни е нужно. Можем да се справим. Толкова хора го правят. Родителите ми винаги са имали градина. Алекс, ако онова, което чухме, е вярно, едва ли някой вече ще отскача на покупки в кварталната бакалия. Това означава, че трябва да свикнем сами да се грижим за себе си. Не казвам, че ще е лесно. Смятам дори, че ще бъде по-трудно, отколкото можем да си представим. Но не ни чака нищо хубаво, ако отказваме да погледнем истината в очите.

— Да, знам — рече тя с леко раздразнение. — Добре, да приемем, че си прав. Дори идеята ти да беше добра — а аз не смятам така — трябва да помислим също и за Ели. Двамата с теб бихме могли да се справим, но как очакваш едно дете да измине пеша такова разстояние, да спи на открито в снега. От рейнджърите разполагаме само с два чифта зимни обувки и ски за дълги преходи, но нито едните, нито другите стават на Ели. А това означава, че ще трябва или да я носим, или да измислим някаква шейна. Дори в най-добрия случай няма да изкараме така повече от два месеца, и то при положение, че не вали сняг. Освен това ще останем без храна.

— Алекс, ужасно много хора вече са мъртви — рече той тихо. — Умряха преди седмици, още в първите няколко минути.

— Ако приемем, че слуховете са верни.

Той не обърна внимание на възражението й.

— А това ще рече много изоставени къщи и купища провизии, при условие, че някой не ни изпревари.

— И все пак е твърде далече. Помисли само колко време ни беше нужно, за да стигнем *до тук*. — Но тогава, забелязала промяната на лицето му, попита: — Какво?

— Мисля, че имаме возило.

— Какво? — зяпна от смайване тя.

— Камиона в гаража. Много е стар. Но не е изключено да върви. Просто трябва да... — Вместо да довърши изречението, той сви рамене.

— О, боже — възкликна тя. — Значи, имаме транспорт? Защо не каза веднага?

— По няколко причини. Щом завали сняг и натрупа повече от двайсет-трийсет сантиметра, със сигурност ще заседнем, дори и с вериги, тъй като няма да има никакви снегорини. Другият проблем е горивото. Тук имаме малко, но подземните резервоари работят само с електрическа помпа. Без електричество няма гориво.

— Но по пътя ще срещнем много изоставени камиони и коли. Ще източим от тях, колкото ни трябва. Том, с камион осемстотин километра са нищо работа. Ще стигнем за десет, най-много дванайсет часа. Можем да отидем, където си пожелаем.

— При нормални обстоятелства, да. Но искаш ли да се обзаложим, че пътищата са задръстени от коли? Всички автомобили са спрели да се движат по едно и също време. Ако онова, което чухме по радиото, е вярно, тогава много хора са издъхнали на място, също като Стан. Това ще рече купища тела. А там, където има трупове, ще има и мършояди, и не говоря само за диви кучета. Ще има също и ракуни, опосуми, лисици, вълци, може би и мечки. А цялото това стълпотворение от коли означава, че през половината време ще трябва да разчистваме пътя. Накрая ще се натъкнем на нещо, което не можем да преместим, и тогава ще се наложи да продължим пеша.

— Ами ако избягваме главните пътища?

— Помниш ли „Война на световете“ на Спилбърг? Помниш ли какво се случи, когато минаха с автомобила покрай всички онези хора без коли? Първо едва не ги убиха, а после изгубиха колата и всичко останало. Така стоят нещата в реалния свят, Алекс. И точно това ще се

случи, ако вземем камиона. Там, навън, не е останало нищо от онова, което смяташ за цивилизовано. Светът е различен.

Алекс добре разбираше какво има предвид той. Тя също бе гледала този филм.

— Ако не заминем, защото ни е страх, хижата ще се превърне в наш затвор.

След кратко мълчание Том каза:

— Ами ако по пътя срещнем още от *онези*?

Веднага разбра за какво говореше той.

— Може вече да са умрели. Навън е *студено*. Сигурно са измръзнали до смърт. — А наум си рече: „Но щом един умопобъркан рейнджър е *успял* да заложи такъв капан, значи може да са доста поумни, отколкото изглеждат“. Предполагаше се, че там някъде има още много подивели деца. Но все пак тревожните новини по радиото, подхранвани от слухове, не бяха факти. Въпреки че вярвах на всичко останало. Тогава защо и това да не е вярно?

— Джим — напомни й той — ми се изплъзваше цели два дни. Така че ако има и други превъртели деца и възрастни, не бих пренебрегнал и тях.

— Може би не бива да пренебрегваме и себе си — възрази тя.

— Може би — отвърна той — но *онези* хора по радиото дадох да се разбере, че оцелелите се боят от деца, тоест от *нас*. Това ще рече, че ние сме врагът. Ние сме опасността. Ще бъде жив късмет, ако не ни застрелят още щом ни видят.

Ели не се разочарова толкова, колкото бе очаквала Алекс, дори когато Том я накара да седне и й обясни, че всичко може да се промени, щом се озоват сред хората. За Ели Том беше войник също като баща й. Веднъж вече ги беше спасил, така че щеше да го стори отново.

През следващите два дни Алекс направи повторен оглед на всички провизии, взе решение какво ще носят и, ако се стигнеше до там — в случай че изгубят камиона или затънат в снега — кой какво ще носи. Том ремонтиреше камиона, а Ели вървеше като сянка подире му и му подаваше инструменти. А когато Том завъртя стартера, бяха възнаградени с няколко пристъпа на металическо ръмжене и даване,

след което камионът премина към дрезгаво боботене. Том и Ели си дадоха пет, след което момичето извика радостно на Алекс:

— Вече имаме транспорт!

След вечерята, състояща се от пържоли на скара и печени картофи, Том попита:

— Какво знаеш за лова, залагането на капани и всичко останало?

Алекс му подаде чиния, която да подсуши.

— Ами мога да стрелям, гърмяла съм по чинийки и знам как се слагат примки.

Том направи гримаса.

— Много добре, ако обичаш хамбургери. Какво ще кажеш за стрелбата с лък? — А когато Алекс поклати глава, той додаде: — Утре ще излезем с лъка. Знаеш ли как се сменя гума? Или как се борави със скоростния лост?

— Защо ми задаваш всички тези въпроси?

— Защото — отвори шкафа и постави вътре подсушените чинии — ако нещо се случи с мен или по някаква причина се разделим, трябва да можеш да правиш всички тези неща.

Тя го изгледа продължително.

— С теб нищо няма да се случи. — Всъщност имаше много по-голяма вероятност нещо да се случи с нея. Отново се запита кога ще му каже.

— Повярвай ми, аз също предпочитам да не ходим никъде, но искам да дадете най-доброто от себе си.

— С тази логика ще трябва да научиш Ели как се държи пушка. Ако нещо може да се случи с теб, значи, може да се случи и с двама ни. И тогава тя ще остане сама. — Като видя, че той не е въодушевен от идеята, Алекс додаде: — Не е необходимо да носи пушка, но трябва да умее да стреля.

— Добре. Има един „Браунинг Букмарк“. Подходящ е за начало. — Сгъна внимателно кърпата и добави: — Да тръгнем след два дни?

— Звучи разумно — кимна тя.

29.

— Но нали имам друг нож — каза Алекс. Беше ранна утрин, два дни по-късно. Небето бе все така мрачно, почти кобалтовосиньо на север, където сигурно валише сняг. Намираха се в предната стая, а екипировката и провизиите им бяха вече натоварени в каросерията на форда. Алекс погледна надолу към Том, който продължаваше да бърника из ботуша ѝ. — Изобщо няма да се сетя за него.

— Хубавото на скрития в ботуша нож е, че на никого не му хрумва да търси там, освен ако не решиш да навиеш панталоните си или да ги натъпчеш в ботушите, но ти няма да го направиш. — Той дръпна силно десния крачол на туристическите ѝ панталони — Как го чувстваш?

— Сякаш нещо е закачено на ботуша ми Том, нали мозбергът е у мен, както и беретата от сейфа. А при теб са уинчестърът и зигзауерът, освен това разполагаме с един браунинг и с лък.

— С който, между другото, се справяш много добре.

— Също като Урю^[1] — обади се Ели, появила се на вратата. В ръцете си носеше цял куп зелени вълнени завивки: одеяла за кучето.

— Като какво? — попита Том.

— Кого — поправи го Алекс. — Става дума за Куинси Аниме.

— И манга — додаде Ели.

— Аха, аз пък съм чувал за „Хелсинг“^[2] — отвърна Том.

— И би трябвало — каза Ели. — Там всички използват най-различни оръжия. С изключение на Алукард. Той харесва и оръжията, и да реже главите на хората.

— Какво да кажа? Човекът е мой тип.

— Страхотно — Алекс подбели очи. — Том, аз не мога да се бия с нож.

— И с малко повече късмет няма да ти се наложи. Всъщност най-много сама да се намушкаш, така че гледай да не го използваш.

— Тогава за какво ми е?

— Питай гадняра, когото ще наръгаш, когато най-малко очаква.

— Но нали каза, че съм щяла сама да се намушкам.

— Освен ако първият ти удар е толкова добър, че не се налага да го повтаряш. — Той се изправи и додаде: — Хайде, успокой се. Само се шегувам.

— На нея май не ѝ е смешно — обади се Ели.

— Просто за всеки случай — каза Том.

— Много често взе да го повтаряш — отвърна Алекс.

— Защото е вярно. — Плъзна взискателен поглед по тялото ѝ, след което поклати глава. — Нещо липсва — рече той и се потупа по джобовете. — Дай ми една секунда... аха... — С тези думи извади пистолет, затъкнат в кобур. — Знаех си, че ще ми потрябва.

Алекс веднага го позна, още преди да извади глока с треперещи пръсти. Пълнителят липсваше, но нямаше никаква грешка.

— Пистолетът на татко... Том, къде... как...?

— Супер, значи, си го поправил! — възкликна Ели. — Том ме накара да обещавам да си мълча. Върнахме се да го търсим на сутринта, след като ти... нали знаеш. Том каза, че нямало да се събудиш и че Мина щяла да те пази, така че просто му показах мястото, където го изпуснах.

— Влязла си във водата? — попита смаяно Алекс.

— Не аз — отвърна Ели. — Там беше дълбоко и много студено. Но въпреки това Том успя. Отне му само четири опита.

— Не исках да знаеш, преди да съм успял да го разглобя, почистя и да го приведа в работещ вид. Ели ми каза, че е на баща ти. Предположих, че си го искаш обратно, а и пистолета си го бива. Ето. — Подаде ѝ пълнителя на глока. — Резервният пълнител е в чантичката ти и освен това добавих още няколко в багажа.

— Благодаря. — Алекс внимателно пхна пълнителя на мястото му. — Наистина съм ти благодарна, Том.

— Знам. — Задържа дълго погледа си върху нея, след което додаде: — Най-добре зареди един патрон в гнездото, преди да сложиш предпазителя.

— За всеки случай — рече тя.

— А аз няма ли да получа нож? — попита Ели.

Том и Алекс се спогледаха, след което тя каза:

— Ти си виновен.

— Е, добре — отвърна Том. — И за теб има, Ели, само че ти ще получиш обикновено джобно ножче.

— Какво? — нададе вик момичето. — Това не е честно. Откъде накъде тя ще има боен нож, а аз не?

— Освен това искам във всеки един момент да го държиш на колана си, в калъф и с вдигнат предпазител.

— Дори не мога да го използвам? — разочарова се Ели — Защо ми е тогава?

— В случай че се наложи да одереш някой заек или да си издялкаш прът за въдица, ще ти покажа как. Правим го по същата причина, по която те научих да стреляш. За всеки случай.

— Да, да — отвърна Ели. — Щом като е за всеки случай, защо изглеждате така, сякаш отивате на война?

Никой от двамата не успя да отговори на този въпрос.

Натовариха се в камиона, като сложиха Ели по средата. Том пхна ключа в стартера и спря за миг:

— Още не е късно да се откажем.

— Не, да тръгваме. — Ели се обърна, за да надникне през задния прозорец на кабината. — Сигурен ли си, че Мина ще е добре там? Дори в онази щайга пак е ужасно студено.

— С цял куп одеяла и дебела козина? Едва ли.

— Добре. Не трябва ли да заключим предната врата?

— По-добре да остане така — отвърна Алекс и погледна към Том. — Не е изключено да се появи някой друг, който има нужда от подслон.

— А може рейнджърите да се върнат — подхвърли Ели.

— Възможно е.

— Да тръгваме — рече Том и завъртя ключа. Двигателят зацепи с гърлен рев, след което Том включи на първа предавка. — Кажи чао на къщата.

— Чао, къщичке — повтори Ели, след което замълча за миг и додаде: — Е, кога ще пристигнем?

Алекс и Том се втренчиха в Ели, след което се спогледаха и избухнаха в смях.

И с това добрите времена свършиха.

[1] Герой от японската поредица комикси „Блийч“. — Б.пр. ↑

[2] Известна японска манга поредица на Коута Хирано. — Б.ред.

ТРЕТА ЧАСТ ПРОМЯНАТА

30.

Покритият с чакъл горски път беше набразден с коловози и камионът се килваше ту наляво, ту надясно, а под гумите му хрущяха остри камъни и оставяха драскотини по шасито. Напредваха с жалка скорост и за час бяха изминали само петнадесет километра. След още няколко километра излязоха на павиран второстепенен път, гумите на камиона зацепиха по асфалта и те поеха доста по-бързо право на изток. След двайсет мили Том каза:

— Пред нас има паркинг. Не е ли същият, на който се намира колата ти? — А когато тя кимна, додаде: — Искаш ли да спрем? Може да има нещо, което ти трябва.

На върха на езика ѝ беше да каже, че не искаше нищо от стария си живот, нищо освен леля си. За миг ѝ хрумна да помоли Том да тръгнат на юг вместо на север. Сигурно щеше да го направи за нея, но имайки предвид оскъдната информация, с която разполагаха, дори самото напускане на природния парк беше достатъчно рисковано начинание. Да се отправят към някой по-голям град в щат, претъпкан с ядрени електроцентрали и хранилища, вероятно беше равносилно на самоубийство. Неслучайно го наричаха „ядрения Илинойс“: първият ядрен реактор, конструиран някога, сега лежеше на склад в залите за скуош под трибуните на Стаг Фийлд в базата на Чикагския университет. Именно там Ферми^[1] измисли думата *scram*^[2].

Накрая обаче Алекс само кимна и каза:

— Добре.

— Уау — извика Ели, когато Том сви рязко наляво покрай будката на входа на паркинга. Кабината беше от камък с огромен панорамен прозорец отпред и още един плъзгащ се отстрани, подобен на онези, през които в „Макдоналдс“ обслужват клиентите директно от автомобила. Панорамният прозорец беше разбит, вратата на будката зееше отворена, а двете знамена — американското и щатското — лежаха стъпкани на тревата точно под високия прът. Въжетата бяха изчезнали — Май някой е вилнял тук.

— Или просто е търсил нещо определено. — Щом свиха зад ъгъла и навлязоха в паркинга, Том добави: — Точно от това се страхувах.

По това време на годината тук не спираха много коли и сега имаше само шест, покрити целите с натрошени ситни стъклъца. Автомобилите бяха разграбени — навсякъде се виждаха счупени прозорци, отворени врати, зеещи жабки, разбити багажници, изкъртени брони.

— Едва ли е останало много — рече Том. — Коя е твоята?

Алекс посочи колата си. Тойотата се намираше вляво, в самия ъгъл на паркинга близо до самотен навес с три разбити автомата за хранителни стоки. Колата беше пълна развалина, багажникът зееше разкъртен, а резервната гума стоеше подпряна на задната броня.

— Хей — извика неочаквано Ели и посочи надясно. — Погледнете натам! При тоалетните.

Един висок слаб мъж с чисто бяла коса се измъкна навън през страничната врата с надпис „Жени“, което при други обстоятелства би се сторило доста странно на Алекс. Мъжът беше възрастен, приблизително колкото Джек, и носеше мърляви джинси и мръсно маслинозелено яке. В едната си ръка стискаше бейзболна бухалка. Стори ѝ се необичайно познат, но Алекс успя да го разпознае едва когато човекът закрепил чифт очила на носа си.

— Но аз го познавам — учуди се тя и се наведе напред, за да погледне по-добре. После разказа на Том за училищния автобус. — Това е един от учителите. Почти съм сигурна. — Забеляза, че мъжът повдига нерешително ръка. — Ще спрем ли?

— Разбира се, че ще спрем — отвърна Ели, преди Том да е успял да се обади. — Личи се, че е закъсал. — Том и Алекс се спогледаха, а Ели додаде: — Трябва да му помогнем.

— Не, няма да спрем — заяви Том. — Вече говорихме за това, Ели. Ще срещнем много хора, които ще искат онова, което имаме. Но не можем да го поделим с всички.

— И все пак — заинати се Ели.

След кратък размисъл Том натисна спирачките, изключи от скорост и се обърна към Ели:

— Чакай тук. — А когато тя понечи да възрази, Том отсече: — Още една дума и потеглям.

— Добре — отвърна неохотно тя, след което с престорена тревога закри устата си с ръка: — Опа.

Том се опита да остане сериозен, но не успя. После се обърна към Алекс и посочи с очи към кръста ѝ. Тя веднага разчете погледа му и разкопча предпазния ремък на глока.

В мига, в който откряхна вратата на камиона, Алекс усети онази непогрешима воня на смърт. Фините косъмчета по врата ѝ настръхнаха. Тогава долови от каросерията тревожното скимтене на Мина.

— Задръж, Том — обади се тя.

— Какво има? — Той беше излязъл наполовина от камиона, като държеше уинчестъра в едната си ръка.

— Мина надуши нещо. Има някаква... — Тя помириша отново въздуха, без да я е грижа как изглежда отстрани. Определено вонеше на прегазено животно — миризмата не беше силна, но идваше отблизо. — Не усещаш ли миризмата?

— Каква мириз...

— Дяволите да ме вземат — чу се мъжки глас. Тя се обърна и видя учителя, който се приближаваше тичешком, а дългата му бяла коса се вееше на вятъра, поради което приличаше на пророк от Стария завет. На носа му бяха кацнали несигурно чифт очила с телени рамки, чиято дясна леща стърчеше по-нагоре от лявата, и му придаваха вид на смахнат професор. Тогава мъжът извика:

— Боже господи, та вие... вие сте деца. Боже, не мога да повярвам. Когато чух камиона, реших, че получавам халюцинации — каза той и протегна мръсната си ръка. Подутите и възпалени стави бяха разранени до кръв, а под ноктите му се виждаше чернилка. Шията му беше почерняла от сажди и Алекс усети как от него я лъхна миризма на пушек и отчаяние, а също и още нещо, което не можа да определи. Вонята на прегазено животно не идваше от него, но тя долови съвсем ясно страха на мъжа, както и нещо друго, което я изпълваше с остро смъдящо усещане.

„Крие нещо. — Мисълта сама се появи в главата ѝ. — Нещо го тревожи.“

Това пък откъде ѝ хрумна?

— Лари Матис. — Възрастният мъж стрелна поглед към уинчестъра на Том и нейния глок, преди отново да примигне към тях.

— Нямаме представа колко много се радвам, че ви срещнах. Виждам, че имате и куче. Хитро, много хитро. Знаех си аз, че не с всяко дете е така, опитах се да го обясня на Марлийн, но тя...

— Чакай, чакай — прекъсна го Том. — Не бързай толкова. Какво искаш да кажеш с това „не всяко дете“? И защо смяташ, че е хитро да имаш куче?

— Слушайте сега — рече Лари и млъкна, след което изтри напуканите си устни с мазолестата длан на ръката си. — Простете. Просто отдавна съм сам, като изключим минаващите от тук хора. Не съм виждал жива душа един бог знае откога, може би от две седмици.

— Откога си тук? — попита Том.

— Каква дата е днес? — поинтересува се Лари.

— Десети ноември — отвърна Алекс.

— А нападението беше на първи октомври — ето от кога съм тук. — Лари махна с бухалката към тоалетните и едва тогава Алекс забеляза нещо, което би могло да е само огромно петно засъхнала кръв, попила в дървото. — Навъртах се предимно в дамската тоалетна. По-чиста е от мъжката, пък и намерих няколко палатки и спални чували. На около километър от тук е бараката на пазача, мислех да се преместя там, тъй като взе да става студено, но... — Той сви рамене. — Така и не се реших.

Алекс не намираше за особено труден избора между това да спиш на пода в дамската тоалетна или на палатка и освен това забеляза, че онази остра дразнеща миризма се бе засилила. На какво миришеше? Някаква смесица между оръжейно масло и почистващ разтворител, помисли си тя.

„Лъже за нещо.“ Не можеше да се отърси от предчувствието си; по някаква причина тази комбинация от миризми бе задействала цял куп червени лампички в главата ѝ. „Или просто пропуска някоя подробност. Само че каква?“

— Спомена, че е имало нападение — обади се Том. — Това сигурно ли е? И за какво нападение става дума?

— Знам със сигурност само какво виждам с очите си и какво говорят хората, нали ме разбирате? Чух, че имало електромагнитни импулси и после големите градове били нападнати с ядрено оръжие, но някои хора казват, че само това за електромагнитните импулси било вярно, а ядрените електроцентрали и хранилища избухнали от само

себе си. Мисля, че никой не знае точно какво става, но мога да ви гарантирам, че в страната е пълна каша. Аз лично бях прекалено изплашен, за да мръдна от тук.

— Но с какво живееш? — попита Алекс.

— С каквото докопам. Имах малко останали провизии в раницата и боклуците от автомата за храна, но това беше в началото. За мой късмет се добрах до тук преди останалите типове, които наизскачаха от гората, иначе за мен нямаше да остане нищо. А това го намерих в будката. — Размаха бухалката. — Някой от рейнджърите сигурно е ходил за риба, защото намерих и една въдица. Така че карах на риба и, както споменах, на три километра западно оттук има един къмпинг. Отбивах се там два-три пъти. Няколко палатки, спални чували и провизии, които трябва да преровиш, стига да нямаш нищо против трупове, за които мършоядите и бездруго се бяха погрижили. Преживявах криво-ляво.

— Трупове ли? — попита Том.

— Да, нали знаете, повечето изглеждаха над трийсет — и дори над четирийсетгодишни. Само шепа хора, понеже топлият сезон отмина, но...

— Не, не знаем — прекъсна го Алекс. — За какво говориш?

— Божичко. — Късогледите очи на Лари премигнаха от Алекс към Том. — Вие май наистина не знаете?

— За бога, Лари, просто изплюй камъчето — подкани го Том.

Тогава той им разказа. А когато приключи, изведнъж я обзе усещането, че за миг животът замира. През грохота в ушите си тя долови гласа на Том:

— Не може да бъде. *Всички* ли? Без никакви изключения?

— Разбира се, без вас двамата, така че може да има и други. Синко, казвам само каквото чух. Ако допуснем, че слуховете не са верни, тогава всички оцелели разправят все *едни и същи* неверни неща. Това са не повече от трийсет души, така че ако не искате, не приемайте думите им за чиста монета. Аз обаче им вярвам въз основа на това, което съм чул и видял. Хората, които загинаха веднага, бяха предимно големи на двайсет– двайсет и нещо. Изглежда, има някаква граница на около шейсет– шейсет и пет, но съм сигурен, че някои от хората на преклонна възраст също не са оцелели. Но с изключение на мен, вас двамата и момиченцето в камиона, най-младият човек досега, когато

съм видял да минава оттук, беше една жена на шейсет и шест. Съпругът ѝ, който е бил по-млад, на петдесет и девет, хвърлил топа още през първите няколко секунди. — Лари щракна с пръсти — Умрял. Просто ей така.

— А ти на колко си? — попита Том.

— На шейсет и две и, слава богу, машинката все още работи. — Лари измери с очи Том. — Когато се случи, около теб имаше ли по-възрастни хора?

— Двама мъже. — Том преглътна с усилие. — Единият умря на място. Той беше около четирийсетгодишен. А другият току-що бе навършил шейсет и пет и беше добре след нападението. Но приятелят ми... — Гласът му пресекна.

— На твоята възраст ли беше?

— Няколко години по-голям.

— Все същото. — Лари присви очи. — Той се промени, нали? Започна да губи ориентация, да изглежда безпомощен?

Том кимна неохотно.

— И накрая... полудя.

— Подивял е — заключи лаконично Лари. — Слушай какво ще ти кажа. Имаш късмет, че промяната не е настъпила през първите няколко минути, в противен случай нямаше да си тук. От онова, което чух, всички оцелели деца, на вашата възраст и дори по-малки, се променят много бързо.

— Но нали аз не съм се променил. Алекс е добре, също както и... — Том спря за миг. — Хората просто не са на себе си. И това са само слухове.

— Чакай малко. Лари беше заедно с група деца — рече Алекс, след което се обърна към по-възрастния мъж: — Видях те в „Куик Март“ малко след границата с Мичиган.

— Точно така — отвърна Лари. — Преподавам... преподавах биология. Бяхме на есенно-зимна практика по екология: аз, дъщеря ми, осем деца от класа и три възпитателки. — Лари отклони поглед встрани и се втренчи в една точка на земята. — Марлийн преподаваше химия. Тя е на моята възраст. От всички учителки само тя оцеля.

— Какво стана с другите? — попита Том.

Очите на Лари се навлажниха и той преглътна, при което адамовата му ябълка се повдигна.

— Нали ти казах. Приличаш ми на умен млад мъж. Защо мислиш, че нося тази бухалка?

— Всички деца са се променили — каза Алекс. Стори й се, че гласът ѝ звучи пискливо и неестествено.

— Да. — Лари примигна бързо. — Е, не всички едновременно.

— Наистина ли? — Алекс и Том се спогледаха, след което тя додаде: — Колко от тях не се промениха?

— Три. Две-три се промениха веднага, а останалите по-бавно, предполагам след половин ден. При едно от децата нямаше признаци на промяна почти цели два дни.

— Има ли някакви модели? — попита Алекс. — Като например, възраст или...

— Не. Първите две убиха Хариет... тя преподаваше биология на горния курс. Беше в началото на шейсетте, струва ми се. Съпругът ѝ, Франк, вече беше мъртъв.

— Какво стана после? — попита Том.

Лари беше на крачка от гнева.

— Вие как мислите? Тичахме като луди, аз, Марлийн и останалите деца. Отне ни няколко дни, докато се измъкнем от гората. Превъртелите ни погнаха и спипаха едно от децата, останало нормално след първата нощ. Беше ужасно и не можахме... просто нямаше какво да направим. — Гласът на Лари се пречупи. — Успя да се спаси единствено дъщеря ми Дейдри, но щом стигнахме до автобуса, Марлийн отпраши сама. Просто се качи вътре, заключи вратата и изчезна. — Той поклати глава. — Автобусът е толкова стар, че сигурно и аз съм се возил на него като дете. Това е единствената причина да запали. А тя все повтаряше, че орязването на окръжния бюджет не водел до нищо добро.

— И просто ей така ви заряза?

— Не искаше да вземем Ди, а аз за нищо на света не бих тръгнал без нея. — Той разпери ръце. — Това е всичко. Вие сте първите нормални млади хора, които виждам. Знаех си, че все някой трябва да е оцелял. Имаше твърде много разлики във времето на промяната.

— Някой знае ли изобщо каква е причината за всичко това? — попита Том.

— Преподавам биология в горния курс. Но определено нямам ни най-малка представа. Може да е някаква химична реакция в мозъка

или нещо с хормоните. — Лари отново плъзна поглед встрани, но малко преди това Алекс долови за втори път предишното смъдящо усещане.

И тогава разбра какво криеше от тях този мъж.

— Лари, къде е дъщеря ти?

За един момент Алекс си помисли, че той се кани да ги излъже. След малко обаче придоби вида на човек, претърпял пълно поражение.

— Насам. — Лари кимна по посока на тоалетните. — Но може би момиченцето трябва да остане тук.

Докато обхождаше с поглед кабинката за инвалиди, Алекс си помисли: „Е, сега поне стана ясно кой е взел въжетата от прътовете със знамената“.

Лари бе предпочел да използва кабинката за инвалиди по очевидни причини. Беше по-голяма от останалите и имаше перила, които бяха доста практични, в случай че искаш да завържеш някого. Момичето беше заспало или по-вероятно беше в безсъзнание, съдейки по засъхналата кръв, която бе започнала да хваща коричка от лявата страна на главата ѝ. Ръцете ѝ бяха пристегнати на гърба, а около кръста ѝ минаваше още едно въже, което Лари бе завързал за едно от перилата.

Вонята на смърт се усещаше значително по-силно.

— Дейдри — обади се Лари. Устните му трепереха и той ги разтри с несигурна ръка. — Тя е само на тринайсет. Не обвинявам Марлийн, наистина не я обвинявам. Не и след онова, което видяхме. Но не можех да оставя Ди. Ударих я само веднъж, когато се нахвърли върху мен. Но това беше достатъчно. Знам, че не мога да... — После додаде с твърд глас: — Промяната може да не е за постоянно.

Том докосна рамото на възрастния мъж.

— Откога е в това състояние?

— Извън контрол ли? Едва от четири-пет дни насам, но промяната започна преди около две-три седмици, струва ми се. Взе да се оплаква, че не се чувства добре. Изгуби апетит, настроението ѝ се промени и тогава... Всъщност съзряването при нея винаги е било малко по-бавно. Затова реших, че не е нищо сериозно.

По лицето на Том се четеше явно недоумение, но Алекс разбра за какво намекваше Лари. „Бавно съзряване.“ Погледът ѝ се спря на разбития бял автомат за хартиени кърпи, окачен на стената, чийто

отворен капак разкриваше дузина малки сиви картонени кутии. Сигурно Лари го беше изкъртил.

— Дошъл й е цикълът.

— За първи път. Три дни след това стана още по-зле, тоест, преди около седмица. — Сълзи потекоха бавно по дълбоките бразди от двете страни на носа на Лари. — От ден на ден става все по-слаба. Не отказва да пие вода, но плюе всяка твърда храна, която се опитвам да сложа в устата й. Последните няколко пъти, когато се приближих до нея, се опита да ме ухапе... — Избърса сълзите с опакото на ръката си. — Разбирате ли, че направо ми къса сърцето? В известен смисъл си остава една типична тийнейджърка. Буди се точно тогава, когато аз ще си лягам. Не заспива по цяла нощ и се унася едва няколко часа след зазоряване.

Хормонални промени. Пубертет? Алекс втренчи поглед в изпадналото в безсъзнание момиче. *Нейният* цикъл беше спрял напълно преди повече от година. Страничен ефект от честите курсове химиотерапия или от самото чудовище — Барет не знаеше със сигурност.

В този случай хормоните и пубертетът обясняваха ли защо Том е станал такъв? Беше горе-долу на нейната възраст, но отдавна бе излязъл от пубертета. Ами другите момчета? След като момчетата и момичетата са толкова различни, възможно ли беше хормоните да са единствената причина за това?

— Лари — започна Том — съжалявам, но не можем да я вземем с нас. — Не искаше да бъде жесток, а само обективен. — Дори това да е обратимо, няма как да бъдем сигурни.

— Да, знам. Нямах намерение да го искам от вас. Всички, които минават оттук, само хвърлят един поглед, а после — Лари махна с ръка — *adios, muchachos*^[3].

— Но ти можеш да дойдеш с нас — каза Алекс.

— Няма да изоставя дъщеря си. Най-лошото е, че пусна ли я на свобода, може да оцелее, но тогава тя ще се нахвърли върху... — Лари преглътна. — Затова не мога да го направя.

— Какво искаш от нас, Лари? — попита Том.

— Просто не мога... — Лари замахна лекичко с бухалката. — Не мога да го направя. Но вие имате оръжие. Знам, че нямам право да го искам от вас, но ми трябват само два.

— Два какво? — попита Алекс.

— Лари — започна Том — не е нужно да го правиш ти. Бих могъл аз...

— Два какво? — повтори Алекс и тогава разбра. — Не, Том, не бива да му даваш...

— Не. — Лари постави ръка на рамото на Том. — Слушай, ти си един чудесен млад мъж и аз наистина оценявам предложението ти. Но има неща, за които си още твърде млад. Тя е моя дъщеря. Ако някой трябва да го направи, това съм аз. — След кратко мълчание Лари додаде: — Не ме карай да те моля.

Том продължи да изучава с поглед Лари още един миг, след което посегна към зигзауера и го извади от кобура.

— Том! — опита се да го спре Алекс.

Той не й отговори. Извади бързо пълнителя, изкара всички патрони с изключение на един, след което го пхна обратно.

— Какво правиш? — попита Алекс.

Том провери предпазителя, след което протегна ръка, хванал пистолета за цевта.

— Внимавай. В гнездото има патрон.

— Благодаря. — Лари обви дръжката с ръка. — Сега е мой ред.

Том не пусна пистолета.

— Няма нужда да го правиш. Всичко може да приключи с един-единствен патрон.

— Ами угризенията? Нито един родител не бива да живее с такава мисъл. — На лицето на Лари се прокрадна неуверена, тъжна усмивка. — Ще ви дам един съвет. На вас двамата и на момиченцето. Ще се сблъскате с много ярост и страх. Ще срещате хора, които или ще се опитат да ви убият, или ще решат, че струвате, колкото теглото си в злато.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че сте застрашен от изчезване вид. Не знам какво става в останалата част от света, но когато тръгнахме на път, в групата ни имаше осем деца и нито едно от тях не оцеля. Затова бъдете много внимателни. — Лари стисна още веднъж рамото на Том. — Хайде, вървете. Ще изчакам, докато си тръгнете.

— Много се забавихте — каза Ели, щом се качиха обратно в камиона. — Той няма ли да дойде с нас?

— Не, скъпа. — Том завъртя ключа в стартера и двигателят откликна с ръмжене. — Реши да остане тук.

— Но *защо*? — Тогава погледът ѝ се закова на кръста на Том и тя присви подозрително очи. — Къде е пистолетът ти?

— По-добре да тръгваме — каза Алекс.

Ели плъзна поглед от Том към Алекс и после обратно и Алекс ясно видя момента, в който надеждата в очите ѝ угасна. Объркването, изписано на лицето ѝ, отстъпи място на усещането за предателство и долната устна на момичето затрепери.

— Татко никога не би направил такова нещо.

Алекс постави ръка на рамото на момичето.

— Ели, това не е честно.

Момичето се дръпна от нея.

— Не се застъпвай за него само защото ти е *гадже*.

Страните на Алекс пламнаха.

— Той не ми е...

— Трябваше да му помогнеш — рече детето на Том. — Ти трябва да спасяваш хората. Това ти е *работата*.

— Ели, аз *наистина* му помогнах — изрече с усилие Том. — Но не е толкова просто, колкото си мислиш. Нещата се промениха. Вече нищо не е толкова просто.

— Не е вярно. Добрите не помагат на хората да умират. Баща ми никога не би...

Том ѝ се нахвърли с думите:

— Да, но аз не съм ти баща, разбра ли? Баща ти е мъртъв, а аз правя, каквото мога. Съжалявам, ако не ти е достатъчно, но вече ми писна. Не съм тук по свое желание и не по свое желание се грижа за *теб*... — Накрая той млъкна сепнато, но непоправимото бе сторено.

Лицето на Ели се вкамени като полиран мрамор.

— Добре. — Говореше съвсем спокойно, а думите ѝ разсичаха въздуха като бръснач. — Хубаво.

Том беше преbledнял.

— Ели, скъпа, съжа...

— Не ме наричай така — прекъсна го Ели с леденостуден глас. — Никога повече не ме наричай скъпа. Само татко ме наричаше така, но както каза, ти не си ми баща.

Алекс не смееше да си поеме въздух. Ели се извърна и впери поглед право напред.

Без да продума повече, Том включи на първа предавка и камионът потегли.

[1] Енрико Ферми — италиански физик, известен с конструирането на първия ядрен реактор в света. — Б.пр. ↑

[2] *Scram* (англ.) — аварийно спиране на ядрен реактор. — Б.пр. ↑

[3] *Adios, muchachos* (исп.) — Сбогом, момчета! — Б.ред. ↑

31.

След предупреждението на Лари решиха да се придържат към второстепенните горски пътища. Това обаче означаваше, че придвижването им нямаше да е много бързо; шосетата не бяха в особено добро състояние, често пъти криволичеха или бяха обиколни, така че не можеха да покриват големи разстояния. Единственото обстоятелство в тяхна полза беше закъсняващият сняг. Докато Алекс шофираше, Том седеше до нея буквално в пълна бойна готовност, решен да застреля всеки разбеснял се тип, който би могъл да изскочи от гората, за да открадне камиона, или да ги убие, а може би и двете. Но никой не ги нападна, не срещнаха и никакви превъртели деца. Алекс бе смъкнала леко прозореца до себе си — за да влиза въздух, оправдала се бе тя — но засега не се усещаха никакви тревожни миризми. Минаха покрай няколко пощенски кутии, намиращи се в края на тесен черен път. Там някъде вероятно имаше къщи, но те не зърнаха нито една.

По пътя си видяха една-единствена ферма, но къщата тънеше в мрак и имаше запустял вид, а във въздуха се носеха големи черни птици. При тази гледка в гърдите ѝ се надигна силно безпокойство, а миг по-късно усети мириса на гнилоч, но този път наистина беше гнилоч. Забеляза купчинки мокра вълна в опасаната с ограда кална морава — овце умрели от глад — а когато изтрополиха покрай една заградена нива, пуфтенето на мотора накара гаргите да се вдигнат на облак във въздуха. След малко птиците се спуснаха обратно и продължиха да се хранят с труповете на кравите, повечето от които бяха толкова подути, че приличаха на балони, които всеки миг ще се пръснат. Лешояди се караха за останките на животните, а малко по-нататък Алекс зърна две охранени сиви лисици, които дърпаха чифт черва. Единственото животно в полето, което все още стоеше на крака, беше един уморен наглед стар товарен кон, който преживяше невъзмутимо растящия там буренак. Когато минаваха покрай него, конят повдигна глава.

— Спри — Том скочи от камиона, развърза портичката на оградата и се качи обратно. — За да може да излезе, когато му свърши тревата.

— Защо просто не го застреля? — измърмори Ели, но Том не отговори.

При падането на нощта бяха изминали малко под сто и петдесет километра, последните трийсет от които по един криволичещ възтесен път, не по-широк от самия камион. Картата на рейнджърите беше безполезна; тъничката червена завъртулка, обозначаваща горския път, бе преминала в прекъсната линия, учтив топографски намек за неасфалтиран път. Ако можеше да се вярва на високата суха трева, избуяла като индиански гребен точно по средата, никой не бе минавал от години по този път — просто една тясна бразда сред безлюдната пустош. Камионът подскачаше и се друсаше с немощен рев и докато скоростта им падаше — от петдесет на трийсет, от трийсет на двайсет — нощта се просмукваше в плътните облаци, наливайки ги с черно мастило.

— Трябва да спрем — каза Алекс. — Дори с фарове не се вижда нищо.

— Така е. Погледни натам. — Том посочи надясно. — Прилича на част от стара ограда.

На неясната светлина Алекс забеляза разнебитен стълб, килнат на една страна като Кулата в Пиза. Оттатък земята беше равна, открита и обрасла с треволяк, навярно част от изоставено старо пасище. Тя натисна спирачките, изключи от скорост и изгаси мотора.

— Мисля, че това тук придава съвсем нов смисъл на израза да вървиш по неотъпкани пътеки.

— Аха. — Том отвори вратата и скочи навън. — Хайде, да разпънем палатката. Ели, пусни Мина навън.

Ели не каза нищо, но щом Алекс се измъкна от кабината, момичето изхвърча навън, изчака Том да спусне задния капак ѝ се покатери в каросерията.

— Внимавай къде стъпваш — каза ѝ Том и вдигна електрическото си фенерче. — Може оградата да е от бодлива тел.

— Не разговарям с теб — отвърна Ели, докато ровеше из раницата си. — Освен това си имам собствено фенерче.

— По-добре я остави на мира. — Алекс наблюдаваше как лъчът на фенерчето на Ели подскача нагоре-надолу, а кучето пресича от време на време светлината му с нос, забит в земята.

— Да. — Том стоеше с ръце на хълбоците и гледаше след Ели, която крачеше през полето. — Наистина се издъних.

— Постоянно ми повтаряш да не се самонавивам. А я виж себе си? Та тя е само дете. Хайде, да разпънем палатката и да запалим огън. Всички ще се почувстваме по-добре, след като хапнем нещо.

Докато се занимаваха с палатката, Алекс му каза:

— Знам, че не ти се говори за това и че не ти оказах голяма подкрепа за Лари, но сега мисля, че постъпи правилно.

Том тъкмо забиваше едно колче, така че лицето му остана скрито.

— Още не съм убеден в това.

— Някога случвало ли се е... искам да кажа в Афганистан, случвало ли се е...?

— Да убия някого, защото ме е помолил? Убийство от състрадание? — Тогава Том я погледна. — Не. Знам, че ще прозвучи глупаво, едно е да стреляш по врага, а всичко останало е чисто и просто убийство. Имаше един тип в отряда ми, казваше се Кроу. Беше целият разкъсан. Един снаряд с висока пробивна сила се вряза в хъмвито и разби шлема му на пух и прах. Отнесе по-голямата част от лицето му и половината череп. Но не го уби — беше в съзнание, когато стигнах до него. А докато държах ръката му и му повтарях, нали знаеш, да се държи, Кроу ме погледна с единственото око, което му беше останало, и с ясен като звънче глас ми каза: „Убий ме“. Престорих се, че не съм чул, въпреки че не беше вярно, и тогава Кроу го изрече отново и продължи да го повтаря, докато не изгуби съзнание. По-късно, когато един от приятелите му отишъл да го види, Кроу му казал: „Предай на оня кучи син Идън, че е страхливец“.

— Оживя ли?

— О, да. Не си ли чула? Войната беше страхотна школа за мозъчните хирурзи. Хубавото е, че си жив. А лошото, че гледаш да стоиш по-далечко от всякакви огледала — освен ако не си безмозъчен зарзават. Защо според теб искаше да го убия?

— Но все пак е *жив*. Може би сега мисли другояче.

— Алекс, той беше на нашата възраст. — С финален удар Том фрасна колчето с ожесточение. — Ако Лари се окаже прав, ще ти дам възможност да отгатнеш от три пъти на какво прилича Кроу сега.

През цялата вечер Ели не хапна нищо и стоеше настрана и от двамата. А когато Том се опита да я заговори, тя забиваше упорито поглед в земята и прегръщаше кучето, докато накрая той не се отказа. Скоро след това Ели взе Мина със себе си и се мушна в палатката. През следващия един час Том и Алекс седяха приведени над пътния атлас, който бяха намерили в рейнджърската хижа.

— Може би трябва да се върнем назад — подхвърли Алекс.

— Мразя да става така. Това си е чиста загуба на време и гориво. Ето виж, според картата по-нататък пътят става по-равен, пък и не бива да забравяме, че това е фермерски район. Следователно по пътя трябва да има и други къщи, което значи, че шосето ще стане по-добро. Така че продължаваме напред и след известно време трябва да излезем на ето този горски път, който ще ни отведе на северозапад, покрай Орен.

— Това е голям град.

— Да, и е пълен с хора.

— Колко път има до там?

— Приблизително седемдесет-осемдесет километра.

— А каква е другата възможност?

— Оправяме се на югозапад, а после сечем на запад. На това място тук има стара мина и едно доста малко градче на петдесетина километра северно от мината. Всъщност прилича повече на село. — Той присви очи, за да прочете името. — Рул.

— Този вариант ми се струва по-добър. Поне хората ще са по-малко.

— Може би. Съжалявам, че не спряхме на онази ферма. Можеше да намерим някой камион или кола, или поне газ. — От устата му излизаше пара. Той поклати глава и додаде: — Боже, не разсъждавам ясно.

— Справяш се много по-добре, отколкото бих се справила аз на твое място. Аз не бих могла да застрелям човек, когото познавам, а ти държеше на Джим.

— Не. — Втренчил поглед в огъня, той въздъхна и отпусна ръце между коленете си. — Тоест, да, държах на него, но това не е най-

важното. Помниш ли, когато ти казах, че го преследвах? На два пъти ми беше на мушката. Можех да го застрелям и вероятно трябваше. Но не го направих. Разсъждавах като Лари. Преживявах отново и отново случилото се с Кроу. Постоянно ме измъчваше мисълта, че може да греша, че той ще излезе от това състояние и отново ще се превърне в Джим. Просто не можех да го направя, което за малко щеше да се окаже фатално. Ако Ели не бе извикала...

— Да, но тя извика и ти ни спаси.

Погледите им се срещнаха и тогава той протегна ръка и обхвана брадичката ѝ.

— А може би взаимно се спасихме — каза той.

Алекс застана първа на пост.

— Хайде, ще те събудя около един, обещавам.

— Ммм. — Том хвърли поглед към палатката, в която бе влязла Ели преди един или два часа. — Не искам да рискувам да я събудя. Ще разпъна войнишката палатка до камиона и ще спя там.

Дойде полунощ. Звезди и луна нямаше, за което Алекс бе благодарна. Докато подклаждаше огъня, се питаше в просъница колко ли време щеше да е нужно, за да стане луната отново, каквато беше преди. Години? Тя се прозя. Топлината на огъня сгриваше ръцете и лицето ѝ. Гърбът ѝ беше студен, но това ѝ помагаше да остане будна.

Замисли се и за Том. Не знаеше нито какво става, нито какво означава всичко това. Цялото ѝ тяло пулсираше, жадно за неговото докосване. Но в копнежа ѝ нямаше нищо похотливо, а само желание да бъде близо до него, в прегръдките му.

Никога не бе имала приятел, не бе целувана. Имаше едно момче — много готин и крайно отнесен деветокласник с дълги мигли, който се казваше Шейн. Бяха излизали заедно с компания приятели, като през цялото време си разменяха срамежливи погледи, но така и не се събраха. А после родителите ѝ умряха и всички започнаха да се държат, като че ли е радиоактивна, и да странят от нея, сякаш не бяха сигурни дали в такива случаи е позволено да се забавляваш. След това се премести при леля си, прехвърли се в друго училище и така стана новата ученичка в класа. Тогава се появи диагнозата и целият ѝ живот

се превърна в един безкраен омагьосан кръг от терапии, болници и лекари.

Тя хвърли поглед към войнишката палатка на Том. Дали си е мислил за нея, преди да заспи? Всъщност какъвто си беше, нищо чудно още да стои буден. Така че... какво щеше да стане, ако просто се вмъкне в палатката му?

Ами ако не станеше *нищо*?

Боже, знаеше точно какво ще се случи. Щеше да я отблъсне тактично, да ѝ каже, че са подложени на огромно напрежение и че сега не му е времето да започват връзка...

„Няма смисъл!“ — помисли си тя. По-добре да не знае.

Ръката на Мики Маус върху часовника на Ели показваше един часа. Алекс реши да остави Том да поспи още час, който постепенно се превърна в два, после в три и накрая...

Някой я сръчка в гърба.

— Алекс!

— Какво? — Събуди се отведнъж, схваната и измръзнала. В един и същи миг се опита да сграбчи мозберга и да се обърне, при което едва не се изтърколи от мястото си.

— Спокойно, аз съм — каза Ели. А до нея с ухилена муцуна и размахала опашка в мразовития въздух, стоеше Мина. Нощта преваляше, а зората се мержелееше на хоризонта като неясно оловносиво петно. Сипеше се ситен като сол сняг.

— Ели — въздъхна тя с облекчение, издишайки облаче пара. — *Не* го прави повече.

— Извинявай, но не можах да те събудя — изтъкна Ели. — Огънят е изгаснал. Щях да го запаля, но ме беше страх да не те изгоря.

— О, така ли? — Тогава забеляза, че момичето държеше в ръце наръч подпалки. Погледна часовника на Ели: седем часа. Малко по-нататък видя, че палатката на Том стоеше все така плътно закопчана — нещо нетипично за него. — Сигурно съм била изморена.

— Може ли да...

— Разбира се. — Тя се сви до изгасналия огън, а момичето изсипа подпалките на тревата. Кучето се притисна към Алекс и простена от удоволствие, щом тя го почеса зад ушите. — Имаш ли нужда от помощ? — попита Алекс.

— Не, справям се — отвърна Ели. Тя работеше мълчаливо, като първо измете студената угаснала пепел, а после сипа гориво.

Алекс проследи с поглед как Ели поднася клечка кибрит към натрошените съчки, сред които имаше снопове трева, подобна на млечка. — Къде намери глухарчета?

— Ей там, в гората — отвърна Ели, без да вдига поглед. Тя взе да духа леко и равномерно, при което се появи мъничък оранжев пламък и дървото се запали с припукване. А после нареди внимателно в огъня тънки клонки — Не бях сама. Взех Мина със себе си, а и свирката беше у мен.

— Това не беше упрек. Справяш се чудесно.

— О, така ли? — Без да откъсва очи от огъня, Ели взе да дъвче долната си устна. — Съжалявам за вчера. Не биваше да крещя.

Плитките на Ели стърчаха настрани и от тях бяха изскочили непокорни кичурчета коса. Алекс се пресегна и прибра една непослушна руса къдрица зад лявото ухо на момичето.

— Том те разстрои. Мен също.

Ели й хвърли бърз, кос поглед.

— Наистина ли?

— Да. Не смятах, че постъпва правилно.

— А сега какво мислиш?

— Сега го разбирам по-добре. Мисля, че Том прави, каквото може. Като всички нас.

— Не искам да ме намрази. — Очите на Ели се насълзиха. — И не искам да ви се случи нищо лошо.

Алекс искаше да й обещае, че нищо лошо няма да се случи. Но вместо това разтвори широко ръце и каза:

— Ела тук.

Стиснала зъби, за да не заплаче, Ели се хвърли в прегръдките й и долепи лице до врата на Алекс, която я повдигна и я притисна към себе си. Мина изскимтя, отстъпи няколко крачки назад, след което се сгуши отново до Алекс. След малко тя усети, че момичето се успокоява, мускулите му се отпускат, а ароматът му става по-пълнен: индийско орехче и топла ванилия. Никой от тях не помръдна, нито се обади — с изключение на кучето, което въздъхна и подуши косата на Ели.

От другата страна на пламтящия в оранжево огън Алекс забеляза, че Том се размърда в палатката си, след което се чу плавното

разкопчаване на ципа. Той отметна платнището и се измъкна навън. Гъстата му коса беше разрошена, а лицето — набраздено от съня.

— Алекс, защо... — Щом ги забеляза, той млъкна и се спря нерешително.

Без да продума, Ели се отдели от Алекс и се втурна право към Том, който се отпусна на колене, щом момичето се хвърли в прегръдките му.

— Съжалявам — рече му тя, заровила лице в ризата на Том. — Моля те, Том, не ме мрази.

— Скъпа, никога не бих могъл да те намразя — отвърна той. Ръцете му прегръщаха Ели, но очите му бяха приковани в Алекс. — Много съжалявам. Ще се постарая никога повече да не те наранявам.

— Аз също. — Ели избърса сълзите си и на лицето ѝ се появи плаха усмивка. — Запалих огъня.

— Сама ли?

— Съвсем сама. — Алекс преглътна, усетила внезапно, че буца засяда на гърлото ѝ. — Защо не се измиете? А аз ще сложа закуската.

— Може ли да заведе Мина на разходка? — попита Ели. А когато Том се поколеба, тя додаде: — Ще бъда внимателна. Вчера нали ходихме и всичко беше наред. А тази сутрин се наложи да потърся подпалки за огъня.

— Добре. — Погъделичка я той по гушката. — Не се отдалечавай, чу ли?

— Дадено — отвърна Ели, след което се хвърли на врата му и го изненада с внезапна силна целувка по бузата. — Хайде, Мина! — извика тя и тръгна напред, подскачайки.

Кучето направи три крачки, спря и, махайки с опашка, се обърна и погледна към Алекс.

— Не гледай към мен — рече Алекс на кучето. — Аз трябва да приготвя закуската.

— Мина! — Ели чакаше в избуялата кафява трева, която стигаше чак до кръста ѝ. Снегът се спускаше над раменете ѝ като мека фина завеса. — Ела тук!

— Хайде, момиче, върви — подкани я объркано Алекс. А после кучето я изгледа укорително и се спусна след Ели. Алекс се обърна към Том, който се приближи и застана до нея. — Хм, това беше странно. Говоря за кучето.

— Може да е гладно — отвърна разсеяно Том, загледан след детето и кучето, чиито силуети изглеждаха вече размити зад плътното було на завихрените в танц снежинки.

— Наистина държи на теб.

— А аз държа и на двете ви — отвърна той все така загледан подир Ели, въпреки че там не се виждаше нищо друго освен сипещия се сняг. — И наистина мисля нещата, които казах. Никога не бих я наранил, нито пък теб. По-скоро бих... — Той поклати глава.

— Хей. — Отблизо се виждаше, че по страните му е избила трескава червенина; миризмата му беше топла и наситена. Искаше й се да можеше също като Ели просто да се гушне в прегръдките му, без това да предизвика никакви въпроси. — И аз се чувствам така.

Той сведе поглед към нея, а снежинките полепваха като фини, изящни люспици по косата му.

— Наистина ли?

Бяха съвсем близо един до друг и тя забеляза пулсиращата вена на врата му.

— Да, наистина.

— Тогава искам да ми обещаеш нещо — рече той.

Алекс долови лудешкото силно бумтене на сърцето си.

— Какво е то?

— Обещай, че ако се променя — започна Том, — ще ме убиеш.

32.

— Какво? — зяпна смаяна Алекс. — Да не се полудял? Нямам намерение да обещавам такова нещо!

— Алекс, *налага се*. — Погледът му припламна. — Това не е игра. Никой от нас не знае какво ще се случи. Бих могъл да се променя, бих могъл да нараня теб или Ели. Може да не съм в състояние да се овладеея. Затова не бива да се колебаеш. Започна ли да се променям, просто трябва да го направиш.

— Защо *изобщо* разговаряме на тази тема? — Тя отстъпи леко назад. — Нямам намерение да го обсъждам.

Ръката му се стрелна и улови нейната.

— Не бива да бягаме от проблема. Трябва да поговорим за това *сега*, докато все още можем.

— Том, от тогава минаха седмици.

— Но това не означава, че сме в безопасност.

Тя също го знаеше.

— Но защо смяташ, че може да се случи на теб? Никой от нас не е застрахован. Нито аз, нито дори Ели.

Той поклати глава.

— Не и тя. Мисля, че е прекалено малка. Самата ти го каза, дъщерята на Лари е била в цикъл. Хормоните й...

— Знам какво казах. — Тя дръпна ръката си и се освободи. — Хормоните не са единствената причина. Те влияят по различен начин на момичетата и момчетата, а нека не забравяме Джим. Той също се промени, но чак след два-три дни, докато трансформацията на децата, които видях, бе приключила още на първия ден, за някакви шест-седем часа. Лари спомена, че част от децата в групата се променили веднага. Затова смятам, че хормоните и възрастта не са единствените фактори. — А когато лицето му придоби замислено изражение, тя додаде: — Том, ще ме застреляш ли, ако се променя? Без дори да си сигурен, че промяната не е временна?

През погледа му премина сянка на нерешителност, ала това беше само за миг, след което от кожата му се разнесе онзи познат мирис на

почистващ разтворител и оръжейно масло, който бе доловила за първи път от Лари. Накрая Том изпъна гръб и рече:

— Да, ще го направя. Със сигурност няма да ми е лесно, но...

Дори да не беше миризмата, която го издаваше, Алекс пак знаеше истината.

— Ти си лъжец. Не си могъл да го направиш, въпреки *молбите* на онзи твой приятел. Том, ти си войник, но не си убиец, нито пък аз.

— И все пак убих Джим.

— Това беше различно.

— Нищо подобно. Просто се наложи да реша кой трябва да умре. — Гласът му беше суров, почти гневен. — Повече не ми обяснявай, че не мога да направя онова, което трябва.

— Нямах това предвид — отвърна тя с по-малко ентусиазъм от преди. — Но нали тъкмо ти каза, че това било съдба? А също и причината да не се предадеш.

— И сега не се предавам. Просто се опитвам да предвидя нещата. Виж, ако промяната бе засегнала самата теб, ако съществуваше и най-малката вероятност да нараниш мен или Ели, щеше ли да искаш да остана със скръстени ръце? Пък да става каквото ще?

— Не. — Цялата ѝ решителност се изпари и раменете ѝ се отпуснаха. — Не бих искала да нараня никого. — „Най-малко теб.“

— Същото важи и за мен. Затова трябва да си обещаем един на друг. — Той пристъпи към нея и пое ръцете ѝ в своите. — Моля те, Алекс, трябва да знам, че ще направиш всичко възможно, за да защитиш Ели, а също и себе си.

Наистина искаше да му обещае. Но онова, което Том бе казал миналата вечер, я накара да се поколебае: „А може би взаимно се спасихме.“ Защо Том да има нужда от спасяване? От какво? Или от кого? Замисли се за всички онези дълги нощи, през които, въпреки цялата си смелост, а сега и готовност за саможертва, дори не бе мигнал. За разлика от последната нощ, през която бе спал *непробудно*. Какво се бе променило?

„А може би взаимно се спасихме.“

Това ли беше? Но от какво би могла тя да спаси Том? От това да се върне на фронта? Може би. Ами идеята за Канада, въпреки че

границата е толкова далече? Това ли беше? А може би бе дошъл тук да потърси някакъв знак? Знак за съдбата си?

Дали не се бе спасил от самия себе си?

— Том — започна тя, — защо дойде тук? Та ти не живееш тук; мястото ти не е тук. Каза ми, че било съдба — това, че си намерил мен и Ели и си се озовал на правилното място в правилния момент. Затова ли дойде тук, да намериш съдбата си? Или да потърсиш нещо друго? — Тя вдигна ръка и я постави на бузата му. Пръстите ѝ бяха ледени за разлика от кожата му, която гореше. — Том... нали не си дошъл тук, за да умреш?

Всички тези въпроси би могла да зададе сама на себе си. Миризмата му се промени и тя долови острото поемане на дъх, усети с дланта си внезапния шок и тогава разбра, че думите ѝ бяха попаднали право в целта. Лицето му се сгърчи от силно вълнение и той притисна ръката ѝ към бузата си.

— Алекс — рече с пресипнал глас — нямаш представа какво съм... какво съм извър...

Пронизителен звук, остър и ясен, разсече въздуха. Алекс си пое дъх, който заседна на топка в гърлото ѝ. Познаваше този звук. Това беше свирката, която бе дала на Ели: „Просто я надуваш и ще те чуят дори в съседния щат“.

— Том — изрече настойчиво тя. — Ели...

— Знам. — Том скочи от мястото си, спусна се към палатката, пресегна се вътре и се върна заедно с уинчестъра. Писъкът на свирката прозвуча отново — ясен и отчетлив като лъч ярка светлина в иначе тъмна стая — след което се чу лаят на кучето, слаб, но непогрешим. Том се втурна към обраслото с треволяк поле. — Хайде!

Тя грабна мозберга, вдигна го над главата си и се втурна през буйната растителност след Том, който беше по-висок и с по-дълги крака, така че с лекота би я изпреварил по равното. Да тичаш по асфалт или по утъпкана пътека, беше много по-различно, отколкото да газиш през високата трева, където усещаше ботушите си натежали и тромави сред плетеницата от бурени, които сякаш имаха дълги и жилави пръсти, увиващи се около глезените ѝ. А далеч пред нея, стигнал вече до гората, Том се спря и се обърна назад.

— Продължавай! — махна му Алекс, чула отново лая на кучето. — Ще те настигна!

Том кимна, след което се обърна и се скри сред дърветата. Минута по-късно Алекс се измъкна от полето, ала от Том нямаше и следа. Границата между полето и гората беше рязка, тревата изведнъж отстъпваше пред плетеницата от храсти, ограждащи дърветата, а по-нататък се разстилаше заглушаващият стъпките килим от борови иглички, вече покрит с пелена от сняг. Някъде отпред Алекс чу кучето.

— Ели? — извика тя и отново се втурна напред. За разлика от полето гората все още тънеше в сумрак, в ранните часове на утрото светлината проникваше трудно тук и въздухът беше студен и влажен. В него се преплитаха твърде много миризми, така че тя не можа да различи мириса нито на Ели, нито на Том, нито дори на Мина. Свирката изпищя отново, а лаят на кучето прозвуча още по-разпалено, пронизително и почти без да спира.

„Нещо не е наред.“ — Ботушите ѝ трополяха глухо по замръзналата земя. — „Нещо не е наред, нещо се е объркало.“

Сред дърветата право напред се мярна късче небе, просека, а малко по-нататък Алекс зърна нещо ръждивочервено — якето на Том. Кучето приличаше на тъмно петно, което танцуваше в краката на Том, след което се стрелна нанякъде. Тя отвори уста, за да извика, ала нещо в позата на Том накара гласа ѝ да замре в гърдите. Той повика Мина, след което я улови за каишката. Но защо? Тя забави крачка...

И тогава сбърчи нос, доловила внезапно някаква противна смесица от миризми: на пържен лук, мръсни чорапи и развалени зъби.

Точно зад нея.

Тя изохка сподавено, след което се завъртя на пети, освобождавайки предпазителя с палец...

Жената имаше бледо изпито лице, оградено от къдрава сива коса. Може би в някой друг живот, преди този кошмар, е обичала да пече шоколадови курабийки за внуците си, но не и сега.

Тя забеляза пушката на гърдите на Алекс.

— Недей.

33.

— Мъртва ли е? — попита Ели.

— Не съм сигурна. — Бяха накарали двете момичета да се отдалечат от камиона и сега Алекс трябваше да проточи врат, за да надникне сред високите треви. Успя да различи кучето, проснато на покритата със сняг земя, и тогава ѝ се прииска да знае командата, с която да го накара да млъкне. За жалост обаче не я знаеше и когато кучето не спря да лае, единият от двамината мъже — които бяха доста стари, на възраст горе-долу колкото Лари, помисли си Алекс — реши, че от пушката му би излязла чудесна бухалка за бейзбол. Но може би така беше по-добре. Защото въпреки удара в главата, кучето все още имаше шансове. Докато с един куршум всичко щеше да свърши. Алекс забеляза, че гръдният кош на животното се повдига с мъка и се спуска и после пак се повдига. — Не, все още диша. Само са я зашеметили.

— Те ме накараха да надуя свирката. — Ели изглежда свирепо жената. — Тя каза, че не го ли направя, щели да застрелят Мина.

— Още има такава опасност, ако не млъкнеш — рече иззад пушката жената.

— Спокойно, Ели. — Алекс отправи поглед към Том, който събираше голямата палатка. Докато той работеше, по-възрастният от двамата мъже държеше пушката си насочена към гърба му. Другият, който бе фраснал Мина по главата, бе опаковал вече войнишката палатка и сега тършуваше из каросерията на камиона. Бяха открили всичките им оръжия с изключение на ножа в ботуша ѝ и глока, който все още лежеше скрит в кобура на кръста ѝ под кожуха, който бе взела от хижата на рейнджърите. Молеше се никой да не я накара да разкопчае кожуха. По-голямата част от амунициите, които бяха взели от сейфа с оръжието, бяха прибрани в отделна платнена чанта, която по-младият от двамата мъже току-що бе изровил от багажа им.

— Намерих я. — Лицето на мъжа изглеждаше така, сякаш някой го бе изгладил с ютия още като бебе. — Тука има четирийсет и пет калибър, има деветмилиметрови и двайсет и втори калибър за букмарка.

— А за пушката и за винтовката и за ловната пушка? — извика жената през рамо.

— Всичко е тук. — Плоската мутра закопча ципа на чантата. — Аз взимам уинчестъра. Писна ми от тия пикливи двайсет и втори калибър. С тях нищо не можеш да гътнеш.

— Абсолютно нищо няма да гътваме — изсумтя по-възрастният. Той беше плешив, закръглен и червендалест, долната част на лицето му бе покрита с гъста четина, както и с плътна мрежа от спукани капиляри — Човек никога не знае какво може да му потрябва. Взимаме всичко наше и тяхно.

— Но това е равносилно на убийство — заяви Том, след което пристегна чувала на раницата. — Да ни вземете всичко — храната, оръжието и камиона — е все едно да ни застреляте още тук и сега.

— Ако кажеш, може да го уредим — отвърна Плоската мутра. — И без това е по-добре да не ни се мотае в краката.

Том не му обърна внимание.

— Моля ви, оставете ни поне една пушка или лъка и една от раниците — обърна се той към плешивия. — Нали не смяташ, че мога да спукам гумите със стрела? И без това прибрахте всичко друго. Оставете ни поне някакъв шанс за оцеляване.

Алекс забеляза колебанието, изписало се на лицето на по-възрастния мъж. Плоската мутра вероятно надуши какво става, защото се обади:

— Ей, я си затваряй устата. Не го слушай, Брет.

— Моля те — повтори Том.

— Казах ти да си затваряш устата.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна — отвърна Брет. — Ще ми се да можех, но няма как. Ние сме трима и ни чака дълъг път, докато се придвижим на юг. Чух, че там имало военен бежански лагер. Ако сте достатъчно умни, вие също ще тръгнете натам.

— И с какво да го направим? Та вие ни взехте всичко — отвърна Том.

— Тогава вървете пеша, също като нас — обади се Плоската мутра. — Наоколо ферми и трупове колкото щеш, благодарение на такива като вас.

Страните на Ели пламнаха.

— Не сме направили нищо лошо. Моят дядо също умря. А вие сте само едни негодници с пушки!

Алекс забеляза сянката на вина, прекосила лицето на Брет, което явно не убягна и от вниманието на Том, защото той каза:

— Брет, бащата на това момиченце е бил войник. Загинал е по време на мисия в Ирак. Служил е на страната, а сега ти обричаш на смърт детето му!

— Брет — обади се предупредително жената.

— Не можеш да я оставиш тук, Брет — продължи Том. — Не си такъв човек.

На лицето на Брет се изписа колебание.

— Бихме могли да я вземем с нас. Може да ни е от полза. Нали казаха, че военните непременно те пускали в лагера, ако водиш със себе си дете, което не се е променило?

— Какво ще кажеш за Рул? — обади се Плоската мутра. — Нали помниш, чухме, че пускали вътре без значение дали водиш деца, или не. Е, с деца е по-добре, разбира се.

— Какво? — извика Ели.

— Не — отсече Том и пристъпи напред. — Брет, знаеш, че това не е вярно. Щом искаш камиона, твой е. Но ни остави някакви провизии. Като изключим камиона, не сте в по-изгодна позиция от нас самите. Рано или късно всички ще останем без храна.

Брет поклати глава.

— Аз обаче чух друго. Самото правителство създавало тези лагери. И ги снабдявали с провизии, също като в Ню Орлиънс.

— Нима? Може да си чул разни слухове, Брет, но ние също научихме това-онова. В страната няма никакво правителство. С източното крайбрежие е свършено, човече. Там нищо не работи.

— Вашият камион обаче върви.

— Защото е много стар. Военните може би са подсигурили част от оборудването си срещу подобен род атаки, но не са проведени никакви тестове, и ако трябва да бъда честен, това са пълни глупости. Брет, не се надявай в скоро време нещата да се оправят.

— Това вече го знам. — Лицето на Брет стана мрачно. — Когато онова нещо се случи, жената на Харлан се строполи мъртва. А след ден аз също изгубих жена си заради един от *вашите*.

— Съжалявам за загубата ти — отвърна Том. — Но ние не сме се променили.

— Засега. А когато това стане, нещата, които имате, няма да ви трябват повече.

— Ами ако не се променим? Оттогава минаха седмици. Ако е вярно това, че в лагерите и градовете пускат хора с деца, тогава военните знаят, че не всяко дете ще претърпи трансформация.

— Видя ли, Брет? Точно както ти казах — заяви жената с покровителствен тон. — Военните те пускат вътре, ако водиш дете със себе си. От по-големите няма полза; с тях ще си навлечем единствено неприятности, но малкото момиченце...

— Не — извика Алекс. Ели се бе свила до нея. Тогава думите на Лари изплуваха в съзнанието ѝ: „Вероятно струвате, колкото теглото си в злато“. — Не можете да я вземете.

— Брет — започна отново Том, — аз служа в армията и ще ти кажа, че първата работа на военните ще бъде да се погрижат за самите себе си, а не за децата или за някой друг, който не е от техните редици.

Този път на лицето на Брет се изписа несигурност.

— Ти си войник? Бил ли си в Ирак?

— В Афганистан.

— Какво търсиш тук тогава? Защо не си там?

— Бях в отпуска.

— Нима? — рече Плоската мутра, Харлан. — Е, войнико, отпуската ти е прекратена. Не трябва ли да си на служба, когато цялата страна отива по дяволите? Пък и на север няма никаква армия. — А на Брет рече: — Той бяга, ето какво прави.

— Просто се опитвам да защита хората си — отвърна Том, ала Алекс долови в гласа му една нова нотка, която не можа да разгадае, след което усети същата онази остра смъдяща химическа миризма и си помисли: „Той е не само уплашен. Той *лъже*“.

— Брет — подхвана отново Том — не е безопасно да се ходи на юг или на изток. На юг от тук има само една база и тя със сигурност е пренаселена с бежанци. Виждал съм какво става, когато една тълпа излезе извън контрол. Повярвай, не искаш да си там.

— Просто го е страх — обади се Харлан. — Той е само един проклет дезертьор.

— Не е вярно — отвърна Том.

Но Алекс чу — тоест, надуши: „Да, вярно е“.

— Откъде знаеш, че на изток не е безопасно? — попита Брет.

— В каросерията има радио. — Том изложи накратко събитията, след което заключи: — Да тръгнеш на изток, е възможно най-лошата идея. Брет, луната е *синя*. Или *зелена*. Това може да стане само когато във въздуха има отрова.

— Кога за последен път чу някакви новини?

— Преди около две седмици.

— По дяволите — обади се Харлан, — много нещо може да се случи за две седмици. Каза, че си чул съобщения от Европа. Откъде ще знае някой от Франция какво става тук? Помниш ли какво направиха ония копелета в случая с Ирак? Спасиха собствените си жалки задници.

— Харлан има право — рече жената.

— Брет. — Том направи още една крачка към по-възрастния мъж. — Стига, човече, ти не си уби...

Когато пушката гръмна, Алекс усети как гърлото ѝ се свива от страх. Ели издаде лек писък. А Том замръзна на мястото си. Тогава Харлан, който все още се намираше в каросерията, извика:

— Другия път, Том, като ти кажа да мълчиш, по-добре ме послушай, защото нямам намерение да хабя повече патрони.

За миг Алекс си помисли, че Том ще предприеме нещо, но той само поклати глава, при което сърцето ѝ се сви. Ако *Том* не можеше да ги защити, тогава...

— След като се разбрахме — каза Харлан, — донеси ми най-сетне проклетата палатка. — Когато Том метна палатката в каросерията, Харлан се ухили, оголвайки почернелите си криви зъби, чиято воня лъхна Алекс на разстояние от двайсет крачки — резултат от дълги години дъвчене на тютюн и употреба на „Джим Бийм“. — Ключовете.

„Наистина ще ни оставят тук.“ — Алекс наблюдаваше с хладно недоумение как Том пуска ключовете, които издрънчаха приглушено в тънкия сняг. — „Ще ни зарежат в снега, наред нищото. Трябва да направим нещо.“

— Чие е това куче? — Когато Алекс не отговори, възрастната жена я сръчка с пушката в тила. — Не ме карай да повтарям. Твое ли е?

— Не, кучето е мое — обади се Ели. — Първо беше на баща ми, после — на дядо ми, а сега е мое.

— Добре тогава — рече жената и се усмихна на Харлан. — С един удар два заека.

— Аха — кимна Харлан. — Най-добре да вземем и кучето, и детето.

— *Какво?* — извика Алекс.

— Не знам, Марджъри — обади се Брет.

— Брет, ако вземем кучето, ще си спестим сума ти въпроси. Всички имат кучета — обясни Марджъри. — С дете и куче е най-сигурно.

— Защо? — попита Том. — За какво говорите?

— Едни хора ни казаха, че кучетата познавали кой ще се промени — отвърна Брет и сви рамене.

— И тях ли ограбихте? — заяде се Ели.

Брет се изчерви и Алекс си помисли, че момичето най-сетне го закова.

— Не знаем дали е вярно — рече той на Том. — Просто така чухме. Хората говорят какво ли не.

— Сега разполагаме с куче и с дете — настоя Марджъри, — така че ще трябва да ни пуснат.

— Не. — Том тръгна към Алекс и към Ели, която се бе свила до крака на Алекс. — Не можете да вземете нито детето, нито кучето.

— Успокой топката, Том — обади се Харлан.

— Няма да ви помагам — каза Ели на Марджъри. — Ще кажа на Мина да ви убие.

— Хубаво — отвърна Марджъри и се прицели с пушката. — Тогава ще застрелям кучето и ще ни остане...

— Не! — извикаха Том и Алекс едновременно, след което Том се хвърли напред. Забелязала движението, Марджъри се опита да се извърне, но Том бързо се сниши на земята, след което протегна ръце и улови цевта на пушката. А после дръпна с все сили. Задъхана от ужас, Алекс се претърколи на снега, повличайки и Ели със себе си в мига, в който Марджъри натисна спусъка. Пушката гръмна, куршумът изсвистя над главите им, след което Марджъри полетя назад, изгубила равновесие, и тогава Том изтръгна оръжието от ръцете ѝ, закрепил го на

рамото си и тъкмо когато се канеше да вдигне цевта, Алекс погледна към каросерията и зърна Харлан, който се завъртя и...

— Том! — изкрещя тя.

34.

Три дни по-късно Алекс намали крачка, докато очите ѝ не различиха заобления връх на покрита с прясно натрупал сняг камара с дърва за огрев. Порив на вятъра запрати в лицето ѝ сняг и очите ѝ се навлажниха от парещото усещане. Тя примигна, за да прогони сълзите, и обхвана с поглед разкрилия се отпред асфалтиран паркинг с три газови помпи. До едната се виждаше паркирана някаква модификация на „Тойота седан“, изоставена, когато подаването на ток към газовата помпа бе секнало, а седанът бе отказал да запали. Вратата на шофьора зееше отворена, а по някаква необяснима причина и двата предни прозореца, отляво и отдясно. Предната седалка и таблото бяха побелели от насипания вътре сняг. На завоя за газостанцията бе изгаснало друго превозно средство, „Додж Караван“, чиито предни врати стърчаха отворени подобно на гигантски уши. От мястото, където стоеше, Алекс забеляза, че задните врати бяха плъзнати назад по релсите си. Вътре имаше празна детска седалка, а от прага на колата висеше покрития с червена козина крак на плюшена играчка. При тази гледка болка прониза гърдите ѝ и тя за пореден път се замисли за Ели.

— Какво виждаш?

— Никакви трупове. — Тя сведе поглед към Том, който седеше подпрян на камарата цепеници. Тази сутрин ѝ се бе сторил по-зле, с трескав и нездрав вид, и не смяташе, че капчиците влага по лицето му са от снега. Пушката двайсет и втори калибър на Харлан наистина се бе оказала пиклива работа. Куршумът не бе строшил костта, но също така не бе излязъл и все още стоеше заседнал дълбоко в дясното му бедро. Алекс установи с изненада, че ивицата памучна риза, с която бе превързала раната, беше потъмняла. — Пак си започнал да кървиш.

— Да. — Лицето на Том беше изпито и бледо, а очите му — прекалено трескави. Той прокара език по горната си устна. — Може ли да влезем вътре?

— Мисля, че да. — Погледът ѝ прескочи от вана към сградата, изтъркано съчетание между газостанция, супермаркет и магазин за стръв, с нагънат ламаринен покрив, затрупан от снега, и толкова тъмни

поляризирани прозорци, че вътре не се виждаше нищо. Предната врата беше плътно затворена, а прозорците изглеждаха невредими, което означаваше, че вътре може да има някой. Снегът по целия паркинг беше непокътнат с изключение на следите от животни, вероятно от елен. Алекс подуши въздуха изпитателно и предпазливо, но не долови нищо друго освен миризмата на моторно масло и бензин.

Плъзна поглед към лявата си китка. Според Мики беше четири без пет.

— Скоро ще се стъмни. Мястото изглежда празно — каза тя. — Ще хвърля един поглед отзад.

— Добре, но все пак дръж глока под ръка. Може да не сме единствените, които имат нужда от място за пренощуване.

Беше прав. Тя мушна ръка под кожуха, извади пистолета от кобура и се изправи. Дори при това незначително движение главата ѝ се замая от слабост и тя опря ръка на камарата цепеници, за да запази равновесие.

— Добре ли си? — попита с тревога Том.

— Нищо ми няма — излъга тя. Ръцете ѝ трепереха, чувстваше се обезводнена и ѝ се повдигаше. Стомахът ѝ беше празен и болезнено хлътнал. Теоретично погледнато, човек можеше да оцелее само на вода в продължение на седмица, седмица и нещо, но докато успееш да намерят някаква храна, Алекс не беше сигурна колко дълго още ще може да кара на една празна теория. Откакто изгубиха Ели, се бяха натъкнали по пътя си на седем къщи, всяка от които плячкосана почти напълно, в това число и трупове. С последната къща бяха извадили късмет, но само защото бяха поели направо през полето и Том бе забелязал сред дърветата проблясък на стъкло. Стъклото се бе оказало единственият останал здрав прозорец в една и бездруго разнебитена ловна хижа. Вратата бе толкова стара, че дъските се бяха изкривили, оставяйки широки пролуки, а през строшените прозорци вятърът бе насипал сняг в помещението. Мебелировката беше оскъдна — само един окъсан, прояден от мишки диван, и два счупени стола с прави облегалки — но Алекс успя да изрови в една от спалните дрипава раница.

В кухнята се натъкнаха на истинска златна жила: малко канап; парче свещ; стар, очукан алуминиев тиган; буркан „Стерно“^[1]; шише белина (почти изразходена); три празни бутилки за вода; четири

консерви сардина; една трета буркан микс от ядки; половин буркан пилешки бульон на кубчета; и четири опаковки телешка пастърма, убягнали някак от вниманието на мишките.

Но това беше преди три дни, а сега бяха останали с една консерва сардина, четири кубчета бульон и три опаковки пастърма. Алекс бе запазила за белината празния буркан от ядките и добавяше по една капчица всеки път, щом трябваше да пречистят водата за пиене. А вчера бе добавила към оскъдните им порции шепа дребни рибки, които улови в един малък поток, използвайки тениската на Том вместо мрежа. Така или иначе Том не се хранеше много, приемаше основно пилешки бульон и вода, в резултат на което лицето му, и бездруго слабо, сега изглеждаше измършавяло. Единствените оръжия, с които разполагаха, бяха ножът в ботуша на Алекс и глокът, но и двамата смятаха, че не бива да хабят патроните за лов на дивеч. Положението им би било доста по-различно, ако можеха да останат на едно място, да се настанят в някое удобно бунгало или палатка, да заложат капани и, разбира се, ако имаха стръв. Ала състоянието на Том се влошаваше, поради което напредваха бавно, далеч по-бавно, отколкото преди време с Ели, тъй като Том куцаше и често се нуждаеше от почивка, докато се придвижваха по памет и по не особено надеждна ориентация на югозапад.

Том се надяваше, че Брет е послушал съвета му да се отправят на запад. В такъв случай пътят им минаваше през Рул. А ако предположенията на Харлан бяха верни, може би вече се намираха в града, където щяха да намерят Ели, веднъж само да стигнат до там.

Може би. Но единствената мисъл, която вълнуваше Алекс в момента, беше да открие помощ за Том.

Помощ, която се надяваше да открие навреме.

Алекс заобиколи предпазливо магазина. Там се натъкна на един ръждясал камион на трупчета и на отворен контейнер за боклук, натъпкан догоре с кашони и оставен до навес от иглолистна дървесина. До контейнера се виждаха три ръждясали тенекиени кутии от боя, а също и четири автомобилни гуми, сбрани накуп като разпилени пулове за игра.

Алекс откри задната врата, чиято незастопорена мрежа стоеше откrehната заради проникналият през дупчиците сняг. Мрежата възропта с висок, стържещ звук, който я накара да потръпне. А когато

изпробва топката на бравата, тя се завъртя, и момичето избути вратата с крак. Ослуша се напрегнато в очакване да чуе изстрел от пушка, ала нищо не се случи.

Пристъпи в тясно преддверие. На стената имаше окачено талашитено табло с кукички, на което все още висеше едно яке. То беше светлосиньо на цвят с тъмносини еластични маншети и надпис НЕД, избродиран с черен конец над левия преден джоб. На пода имаше чифт ботуши.

Друга врата водеше към тясно помещение. Вляво имаше вмирисана баня; тоалетната, която бе използвана след спирането на тока, беше пълна с гнусна воняща маса. В другия край на помещението се виждаше предната врата, както и едното крило на витрина на „Криспи Крийм“^[2].

И тогава миризмата я блъсна в лицето, по-силна дори от лайняната смрад на тоалетната — миризмата беше задушлива като канализация и толкова отвратителна, че стомахът ѝ се качи в гърлото. Веднага разбра какво е открила.

В магазина цареше пълен хаос: оголени рафтове, празни кашони, спукани кутии от сок, една смачкана поничка, търкулнала се от иначе празната витрина на „Криспи Крийм“. Някой бе изтървал кора с яйца пред замлъкналите хладилни шкафове. Парченцата черупки и разпльоканите жълтъци се бяха смесили с локва от прясно мляко, засъхнала в твърда кора с цвят на сополи. Хладилните шкафове бяха празни. Вдясно от предната врата имаше рафтове с вентилаторни ремъци, туби с масло по четвърт галон, бутилки с антифриз и разтвори за почистване на автомобилни стъкла, които изглеждаха относително непокътнати.

Но това не можеше да се каже за тялото на мъртвия мъж.

Трупът лежеше в локва засъхнала кръв в предната част на магазина. По-голямата част от лицето му липсваше. В това число устните и венците, а зъбите му, някои от които полуизгнили и пожълтели от цигарите, стояха накриво, сякаш колчета на палатка, които бурята всеки миг ще изтръгне. Задната страна на ризата и на дънките му беше сдъвкана на дрипи, а мускулите и кожата на крайниците му — оглозгани до кокал, сякаш беше пържено пиле.

Преди три седмици, преди месец, шест седмици... При други обстоятелства Алекс щеше да повърне. Или да побегне с писъци. А

може би и двете. Сега обаче тя започна да изучава пода. Тук бяха идвали няколко животни — вълци, предположи тя, или кучета — както и известен брой хора. Подът представляваше плетеница от ръждиви на цвят следи от обувки. Всички отпечатащи бяха стари, с очертания, които даже не лепнеха, но когато обходи пода с поглед, изведнъж се сепна.

Някой е бил бос.

Прочела беше „Робинзон Крузо“ в четвърти клас. Доколкото си спомняше, Крузо изпада в ужас, когато открива отпечатака от крака на Петкан, убеден, че самият Дявол е дошъл на острова. Ала най-силно го смайва откритието, че въпреки цялото това време, прекарано в самота, идеята да срещне други хора го плаши до смърт.

Вперила поглед в следите от боси крака, мисълта ѝ бе отлетяла към Робинзон Крузо. Не бяха видели никакви подивели деца, нито дори знак, че са идвали в близост до къщите и фермите. Искрено се надяваше всичките да са мъртви. Надяваше се, че децата канибали, които използваха само половината си мозък, са прекалено тъпи, за да дойдат тук.

Тя избута предната врата с гръб и затътри тялото, като влачеше мъртвия мъж за краката и се надяваше, че те няма да се появяват. Не беше толкова зле, колкото бе очаквала, а може би вече бе претръпнала. Но така или иначе трябваше да го направи, защото нямаше никакво намерение да прекара нощта под един покрив с труп. След относителното убежище, което предлагаше магазинът, студът навън ѝ се стори непоносим. Вятърът се бе усилил, а снегът се забиваше в лицето ѝ като ледени иглички, но въпреки това тя изпита облекчение, че вдишваше въздух, който не миришеше на разлагащия се Нед. Хрумна ѝ да вземе работната риза от задната стаичка, преди да е мръкнало, за да покрие с нея лицето на мъртвия мъж, но после реши, че на тях ще им е от по-голяма полза. Нещо я подтикна да се извини на Нед, но не го направи.

Когато се върна за Том, той трепереше от студ. Като го придържаше и влачеше едновременно, двамата влязоха вътре и Алекс го отпусна да седне на пода, след което претърси целия магазин. Храна нямаше, но намери една неразпечатана бутилка с вода, която се бе търкулнала под витрината на „Криспи Крийм“. Успя да изрови също и пакет батерии АА зад една прекатурена стойка за списания, намираща

се близо до входната врата. Който и да бе тършувал наоколо, явно не бе изпитвал притеснения дали ще хване настинка, защото бе оставил цели шепи аспирин, „Тилонол“^[3], лекарства против настинка в онези малки сашета от алуминиево фолио, както и носни кърпички и таблетки за възпалено гърло.

Зад тезгяха чекмеджето за парите на касовия апарат беше отворено и празно. Не намираше нищо чудно в това, че цигарите и тенекиените кутии с тютюн липсваха, но онова, което я смая, беше, че автоматът с пластмасови лотарийни билети също беше празен. Като че ли в близко бъдеще се очакваше „Пауърбол“ да обяви поредния си астрономически джакпот.

Зад тезгяха имаше друго помещение. Вратата беше заключена, ала ключовете все още висяха на пирон до касовия апарат. Мебелировката на това помещение се състоеше от обикновено метално бюро и въртящ се стол на скърцащи колелца. В бюрото намери няколко химикалки, два молива, три кламера, ластичета, а в най-долното чекмедже — бутилка бърбън, пълна до половината.

Тя остави бутилките с антифриз и разтвор за почистване на стъкла, но натъпка всичко останало в раницата. Изгуби известно време в колебание относно флаконите със смазка WD-40, тези с размразител и тубите с масло; накрая реши, че от трите неща само маслото може да им бъде от полза. В случай че срещнеха затруднения в откриването на дърва за огън, беше достатъчно да накиснат един парцал в маслото и да го сложат в найлонова торбичка.

След това отвори едно пакетче „Тилонол“ и накара Том да изпие лекарството заедно с останалата вода. В магазина беше много студено, но въпреки това лицето на Том лъщеше от пот. Косата му беше влажна, но когато постави ръка на челото му, Алекс установи, че кожата му гореше.

— Имаш треска — рече тя.

— Ин-ин-инфекция. — Том трепереше толкова силно, че тя чу тракането на зъбите му. — На-на-надушвам го.

Както го надушваше и тя, дори без помощта на свръхчовешко обоняние. Когато свали превръзката, тя потисна напирания стон. Раната изглеждаше страшно зле. Куршумът бе влязъл в крака леко наляво, на около шест инча под ханша на Том. Бедрото беше подуто и вдървено, а кожата — зачервена, лъскава и гореща при допир.

Очертанията на раната бяха почернели и когато той се размърда, от нея бликна струйка зеленикава гной, примесена с кръв, и потече настрани по крака му. Превръзката беше прогизнала и просмукана от същата тази смесица от кръв и гной.

— М-мисля, че повече н-няма да мога да вървя — каза той.

— Днес обаче вървя.

— Т-твърде б-бавно.

— И какво от това? Няма да те изоставя.

— Ще с-се наложи. — Той отпусна глава назад и притвори очи. Устните му бяха нацепени и разкъравени.

— Ти никога не би изоставил нито мен, нито Ели. Ако се стигне дотам, дори би ни носил на гръб.

— Н-не бъди толкова сигурна в т-това.

— Мога да направя носилка.

Той едва-едва поклати глава в знак на отрицание.

— С-само ще те за-за-забавя. Доникъде н-няма да стигнем т-така. Сама ще б-бъдеш по-бърза.

Така беше, и тя го знаеше. Сама щеше да изминава два пъти по-голямо разстояние за два пъти по-малко време и ако се придържаше в югозападна посока, рано или късно щеше да стигне до Рул. Ако Лари се окажеше прав — и ако можеше да се вярва на Марджъри, Брет и Харлан — хората там със сигурност щяха да се съгласят да помогнат на Том.

От друга страна, можеше да се окаже вярно нещо друго, казано от Лари: „Ще ви застрелят на мига“.

— Засега няма нужда да взимаме решение. Съгласен? — Тя го разтърси лекичко. — Нали разбираш малко от медицина? Няма ли да е по-добре, ами, да разкараме тая гадория оттам, какво ще кажеш?

— Н-няма да навреди — кимна вяло Том.

— Добре, дай ми само пет минутки. Ще хвърля един поглед на колите. Можем да използваме поне постелките. Във всеки случай ще е по-добре, отколкото да лежиш на пода.

Тъй като тойотата беше най-близо до входа, тя претърси първо нея. Колата беше празна и студена като хладилник. Докато нареждаше припряно постелките на предната седалка, дъхът ѝ излизаше на облачета пара и тогава ѝ хрумна една мисъл: „Багажникът.“ Тя се

пресегна, напипа бутона вдясно, натисна го и накрая чу как багажникът се отваря с щракване.

Джакпот. В багажника имаше съгъваема лопата и три сигнални ракети. Ако се наложеше, биха могли да използват ракетите, за да запалят огън. Но дали не можеха да използват ударника и след това? Том сигурно щеше да знае.

Лопатата беше предназначена за лагеруване, имаше триъгълна стоманена глава и подвижна дръжка, която се отвиваше, разкривайки петнайсетсантиметрово острие на трион. Тя разпъна дръжката до пълната ѝ дължина и изпробва тежестта на инструмента в ръката си. От състоянието на острието можеше да допусне, че лопатата никога не е била използвана.

Отстъпвайки назад с постелката на багажника, Алекс зърна едно бяло-червено ъгълче, което се подаваше изпод резервната гума. Тя остави постелката настрана и посегна към цветния предмет. Не беше ли това...?

Опита се да потисне лекия приток на адреналин, който бе изпитала, но в мига, в който докосна с треперещи пръсти картонения предмет, разбра, че е познала, и тогава издърпа внимателно кутията „Марлборо“. Интересно място, където да криеш тайните си запаси, но след като бе чувала за хора, които складираха дрога в резервните гуми, може би нямаше нищо чудно, че не искаш жена ти или мъжът ти да разбере, че още не си скъсал със стария навик. Кутията „Марлборо“ проскърцваше в ръцете ѝ и миришеше на студен катран. Цигарите не я интересуваха. Но ако някой бе скътал пакет цигари за черни дни в багажника, тогава щеше да му трябва и огънче.

Боеше се да провери, но все пак го направи. В кутията имаше три цигари...

Най-накрая изпусна въздуха в гърдите си.

И един кибрит. Бялата някога кутийка сега беше сива на цвят. Думите под стилизираната чаша за мартини все още се четяха — ЕДИ МАРТИНИС — а отдолу с доста по-ситни букви бяха изписани адресът и телефонният номер на ресторанта. Поддържа кибрита няколко секунди в ръката си с мислите: „Гледай сега. Вътре няма да има никакви клечки. Нито една“.

Но клечки имаше: половин дузина.

— Том! — нададе тя писък. Силно въодушевена, Алекс се дръпна от багажника, привела глава и хванала лопатата в едната си ръка и кибрита в другата, когато вонята на гнила плът си проби път през заседналата в ноздрите ѝ миризма на сух тютюн.

По-късно щеше да си зададе въпроса дали събитията биха се стекли другояче, ако не бе вдишала дълбоко мириса на „Марлборо“. Но това щеше да стане чак по-късно.

Но сега пред нея стоеше не едно, нито дори две деца.

А цели три.

[1] Марка гориво за готвене, получено от денатуриран или желиран спирт. — Б.пр. ↑

[2] Известна американска верига за понички и кафе. — Б.ред. ↑

[3] Лекарство с противовъзпалително, намаляващо температурата действие. — Б.пр. ↑

35.

Две момчета и едно момиче стояха съвсем наблизно, на не повече от двайсет крачки, между нея и входа на газостанцията. Съдейки по листата и клонките, оплетени в косата на момичето, Алекс предположи, че тримата бяха дошли от гората зад газостанцията. Децата бяха много мръсни и носеха пъстър асортимент от дрехи, които нямаше как да са техни. Момчетата бяха по-големи, вероятно в началото на двайсетте. По-голямото, върлинещо с обрасла черна коса, носеше обточено с козина розово дамско яке. Другото момче, което беше много дебело, бе надянало останките на дрипаво черно пончо, толкова износено, че в него приличаше на трътлест Батман, преминал през машината за рязане на документи.

Момичето, помисли си Алекс, беше на нейната възраст. Някъде по пътя то бе задигнало съдрани мъжки камуфлажни панталони и прекалено малко за него омърляно сиво палто в милитъри стил, чиито ръкави стигаха до лактите ѝ. Всеки сантиметър от кожата ѝ, останал непокрит от дрехи, беше изцапан с мръсотия и кръв, както и с още нещо, което беше или моторно масло, или фекалии — а може би и двете. Левият му ръкав беше разпран, сякаш момичето се бе закачило на някой клон, след което се бе дръпнало силно, раздирайки вълнения плат. Момичето се размърда, при което изпод дрипавите маншети на панталоните му се показва една-единствена маратонка, обува на десния крак. А левият беше бос с изключение на един окървавен чорап, стигащ до глезена. Алекс се замисли за кървавите отпечатъци в магазина и тогава със смразяващ кръвта ужас осъзна, че следата от стъпало, открита от Робинзон Крузо, не принадлежеше на Петкан. А на един от канибалите.

Момичето канибал държеше в ръката си сопа — с полирана повърхност, наглед много здрава и тежка, вероятно служила преди като дръжка на брадва.

Колата. Би могла да скочи вътре и да заключи вратите. Но се боеше да помръдне. Краката ѝ трепереха. А отворената задна врата на тойотата изглеждаше сякаш на хиляди километри разстояние. Но така

или иначе не можеше просто да стои и да чака. Предната врата на магазина беше отворена, също както и задната, и ако трите деца решаха да влязат вътре, щяха да открият Том...

Момичето се хвърли към нея. Стори го с нечовешка бързина и без да издаде нито звук. Жилавите му ръце се стрелнаха напред с неуловимо движение, лявата — готова да дере, а дясната — размахала сопата. В последния миг Алекс успя да се наведе. Чу как сопата изсвистя точно там, където беше главата ѝ само секунда по-рано. И тогава изкрещя от ослепителната болка, прорязала скалпа ѝ. Алекс преви тяло напред, тъй като момичето я бе сграбчило за косата и с все сили я дърпаше и теглеше. Краката ѝ се оплетоха и изгубила равновесие, тя се строполи на леденостудения асфалт, като продължаваше да стиска лопатата в лявата си ръка. Алекс се претърколи по гръб и тогава кибритът изхвърча някъде встрани. А когато момичето изкълчи ръката ѝ, тя зърна летящата към нея сопа и се изви наляво, при което сопата се стовари с трясък върху цимента и се разцепи. В следващия миг усети силно разтърсване и изгаряща болка прониза скалпа и: тогава се освободи ѝ се претърколи на колене.

Останало само с един окървавен кичур и разцепената сопа в ръце, момичето нададе объркан рев. Момчетата не бяха помръднали от местата си. Алекс нямаше време да разсъждава дали не бяха решили да я нападат един по един, или просто двамата разчитаха, че момичето ще се справи само. Алекс тъкмо се опитваше да се изправи на крака, когато момичето отново се нахвърли върху нея.

В последвалите действия водеща роля изигра инстинктът. Все още свита на земята, Алекс видя връхлитащото момиче, долови шляпането на босия му крак и усети как склучва ръце около дръжката на лопатата. В този миг мозъкът ѝ изключи и тялото ѝ взе надмощие, при което тя се изправи ѝ се хвърли напред, скъсявайки разстоянието помежду им.

Предприе нисък финт, целейки се високо. Острието на лопатата разсече въздуха в яростна атака. Твърдият метален ръб потъна в оголената мека плът на шията на момичето. Изригна фонтан от кръв, който изпръска снега, сякаш червени пръчици върху бяла глазура, и тогава момичето полетя назад — движение, чиято инерция изтръгна лопатата от ръцете на Алекс. Момичето се просна на земята, обвило

шията си с ръце, и започна да издава хъхрещи звуци, докато кръвта шуртеше през пръстите му. Тогава лопатата издрънча на земята.

А собствената ѝ инерция накара Алекс да опише почти пълен кръгом. Изгубила ориентация, тя вдигна поглед и установи, че стои с лице към вана, чийто двигател бе угаснал точно на входа на алеята, водеща към газостанцията, и си помисли: „Божичко, те са зад мен...“.

До слуха ѝ достигна хартиеното шумолене на трополящи в плътния сняг ботуши, а когато се обърна, видя връхлитащото отдясно раздърпано черно петно.

„Пистолетът — сети се тя изведнъж. В ужаса си съвсем бе забравила за него. Тя бръкна под кожуха и обви ръка около дръжката. — Пистолетът, пистолетът, пистолетът, пистолетът...“

Трътлестото момче се заби право в нея. Глокът излетя от ръката ѝ; видя как се превърта във въздуха и се удря с трясък в тойотата, след което се намери на земята, притисната под тежестта на стоварилото се отгоре ѝ момче. Дрипите на окъсаното мушамено пончо на момчето плъзнаха по ръцете ѝ като пипала и тя започна да го обсипва с удари, мъчейки се да се освободи. Останала без въздух, Алекс вдигна поглед и зърна оголените му зъби, покрити с петна от засъхнала кръв и слуз.

— Не! — изписка тя, щом зъбите му проблеснаха...

Том се хвърли върху момчето. От удара трътлестият се катурна по гръб, двамата взеха да се търкалят насам-натам, да се налагат и да пуфтят. Дебелакът правеше опити да ухапе Том по лицето, като щракаше със зъби. Том заби основата на ръката си в долната челюст на момчето. Щом зъбите му се впиха в меката плът на езика, дебелакът нададе гъргорещ вой. Обхванато от ярост, с процеждаща се от устата му кръв, момчето фрасна яростно Том по брадата с opakото на ръката си — чу се силен пукот като гърмеж от пистолет. Хватката на Том се разхлаби за миг и тогава окървавените зъби на дебелака се оголиха и се впиха в шията на Том, малко над рамото му.

Том изкрещя.

„Не, не, не, не!“ Обезумяла от ужас, Алекс задраска с нокти, мъчейки се да се изправи на колене. Двамата още бяха вкопчени в схватка и дори Том да не беше болен и отслабнал, другото момче го превъзхождаше по килограми и го бе възседнало. Ризата на Том бе прогизнала от кръв. Трътлестият стовари надолу свитата си в юмрук ръка. Когато ударът попадна право в носа на Том, се чу такова

изхрущяване като от смачкани с тежък ботуш черупки от яйце, и тогава Том се отпусна.

Алекс изкрещя и без изобщо да си дава сметка какво прави, вдигна падналата на земята лопата, извъртя се и замахна с все сили. Лопата се стовари с глух удар; Алекс усети, как металът се впила в ръцете ѝ, а после нагоре към раменете ѝ плъзна силна вибрация от мощния удар. Трътлестият се просна с вой на земята, но загуби съзнание и скоро след това се претърколи на ръце и колене.

В този миг тя зърна дръжката на глока, паднал при задната гума на тойотата. Забелязала с ъгълчето на окото си, как трътлестият се изправя на четири крака и разтърсва глава като куче, тя се завъртя и тъкмо щеше да грабне оръжието, когато...

Третото момче — за което напълно бе забравила — се хвърли с все сили върху нея. Ударът я запрати право в яката ламарина на тойотата. Испита заслепяваща болка, когато задният калник на колата се заби в гръбначния ѝ стълб. Останала без дъх, тя се отпусна и в следващия момент се намери по гръб на земята и пред погледа ѝ се мярна ръката на момчето, извита като лапа на хищник. Лицето на Алекс преbledня от парещата болка, когато ноктите му издраха кожата ѝ от ъгълчето на лявото ѝ око до ръба на челюстта. Тя се опита да се извърти, но момчето засили надолу свитата си в юмрук ръка, уцелвайки я малко над ухото. Главата ѝ издрънча в асфалта, устата ѝ се изпълни с вкуса на мокър метал и тя изпусна лопатата.

Тъй като главата ѝ се пръскаше от болка, Алекс долови смътно познатото дращение на нокти и усети, как ръцете му се увиват около гърлото ѝ, след което въздухът секна. Пръстите ѝ задраскаха по неговите, ала той я държеше здраво — и не стига това, ами започна да блъска главата ѝ в покрития със сняг асфалт. Очертанията на полезрението ѝ пламнаха в червено, после почерняха и накрая образът пред очите ѝ взе да се свива и да става все по-малък и по-малък. Белите ѝ дробове пареха от болка, а пулсът ѝ препускаше бясно заради липсата на кислород. Тя продължи да се бори, ала хватката на момчето се стегна още повече; палците му се забиха в гърлото ѝ, причинявайки ѝ огромно страдание — изгаряща болка, подсилена от усещане за нещо, което бива скършено надве като суха клонка. Крайниците вече не я слушаха и когато взе да губи съзнание, ръцете ѝ се отпуснаха. Започна да я обзема вцепенение, докато силите изтичаха като кръв от

тялото ѝ, също както и болката. Кучешкият студ наоколо вече не ѝ правеше впечатление, зрението ѝ бе почти напълно изчезнало, съзнанието ѝ избледняваше и тя просто нямаше какво да направи...

И тогава от мозъка ѝ се процеди една-единствена мисъл, толкова ясна и отчетлива, сякаш изрязана от черна хартия: *НОЖ*.

Противно на всякакъв инстинкт тя пусна ръцете на момчето и посегна към ботуша си. Пръстите ѝ задрачиха по плата и се свиха във внезапен конвулсивен спазъм, повдигайки крачола на панталона, но не защото съзнаваше какво върши, а защото умираше.

Ръката ѝ напипа твърда пластмаса.

Със сетни сили тя изтегли ножа от калъфа и заби острието в левия хълбок на момчето. Ножът беше много остър и тя усети само мигновено съпротивление при срещата на върха с плата, след което то премина с лекота през якето и ризата отдолу и потъна чак до дръжката в бедрото на момчето.

То се изви, надавайки писък. Ръцете му я пуснаха и тя започна да диша като риба на сухо, като поемаше големи хъхреци порции въздух, който изгаряше гърлото ѝ. Надавайки писъци, момчето се изтърколи от тялото ѝ и склусило пръсти около дръжката на ножа, започна да го дърпа, опитвайки се да извади острието.

„Ставай.“ Мъглата, обвила съзнанието ѝ, се разсея. Дишайки на пресекулки, тя се обърна по корем и тогава зърна глока, на шест инча от нея.

Алекс грабна оръжието, извъртя се и се плъзна по гръб. Видя момчето, застанало на колене, на две стъпки от нея. Ножът, изцапан със собствената му кръв, сега се намираше в ръката му; очите му, разширени от ярост, се приковаха върху нея и той изрева...

Тя натисна спусъка.

Изстрелът отекна високо. Глокът отскочи. На гърдите на момчето разцъфна аленочервено петно, а фонтанът от топла кръв изпръска лицето ѝ. Момчето се строполи по гръб, без да издаде нито звук.

Не ѝ остана време дори да изпита облекчение. В следващия миг тя долови познатото хартиено шумолене, обърна се и видя трътлестия, който се хвърляше в нова атака с противна усмивка на устата си, изцапана с кръвта на Том. Тогава дебелакът надвисна над нея, огромен и ужасен, само на пет стъпки разстояние; стоеше пред нея, *точно* пред нея!

Тя тикна пистолета в лицето му и стреля.

36.

Том дълго кървя, измокряйки една свита на топка риза и собствената си блуза, преди кръвотечението най-сетне да отслабне. После каза на Алекс да използва бърбъна. На нея това не ѝ се понрави — понеже знаеше, че алкохолът гори на поразия — но все пак го послуша. В мига, в който бърбънът влезе в контакт с оголената наранена тъкан, цялото тяло на Том се вцепени, жилите на врата му изскочиха като жици, а зъбите му лъснаха в гримаса.

— Съжалявам, съжалявам — затюхка се безпомощно тя. Последното, което искаше, беше да му причини още болка. Бърбънът, който беше с цвят на тъмен кехлибар, придоби кален кафеникавовиолетов оттенък, щом се смеси с кръвта на Том. С помощта на една скъсана риза Алекс попи потта от челото му.

— Няма нищо — отвърна той с пресипнал от болката глас. Под разбития му нос се бе образувала коричка засъхнала кръв, а очите му бяха започнали да отичат. — Справяш се чуд-десно.

— Изобщо *не* знам какво правя — рече тя. Призля ѝ, но не от страх или от глад, а от ужас. Раната беше толкова дълбока, че се виждаха сухожилието и мускулът, както и мъничко кост. Кръвта вече не шуртеше, а само се процеждаше и тя се надяваше, че скоро ще спре напълно. Но си даваше сметка, че повече не бива да го мести. Том беше прекалено слаб и обезводнен. И бездруго вече имаше една инфекция, пък и не се съмняваше, че ухапването от човек е също толкова опасно, колкото и от животно, ако не и по-лошо. — Ами раната на крака ти? Да промия ли и нея с...

— Изрежи я.

Тя се вцепени, неспособна — нежелаеща — да повярва на ушите си.

— Какво?

— Изрежи я — прошепна Том с предрезгавял от болката глас. — Т-твърде много гной... т-трябва да изтече.

— Не мога — отвърна тя с ужас. — Том, не мога...

— Моля те. Алекс... аз не мога... не мога да го направя с-сам. — Той замълча, гърдите му се повдигаха, а лицето му лъщеше от пот. А когато заговори отново, произнасяше думите накъсано, за да си поема въздух. — Ножът... използвай ра-ракета... с-стерилизирай...

— Но така ще те изгоря.

Том се засмя, неясно хриптене, което бързо замря.

— Това е най-малкият п-проблем. Кожата вече е мъртва, но... тъканта отдолу... м-може да е жива. Но ще трябва... ще трябва д-да дренираш. А-Алекс... *моля те*, Алекс, нап-прави го. — Очите му, искрящи от треската, се втренчиха в нейните, и тя прочете в тях отчаянието и страха му. — Преди да за-загубя ку-кураж...

Това ѝ напомни за историята с Кроу. Щом искаше от нея подобно нещо, сигурно знаеше, че не са му останали много възможности, а също и време. Ами ако той греши? Ако му навреди още повече?

Навън Алекс прибра ножа си, изтръгвайки го от сключените пръсти на мъртвото момче. Тя пхна ножа в снега, за да отстрани по-голямата част от кръвта, а останалото изчисти с бърбън и вода. Застанала на вратата на магазина, тя отви капачката на една от ракетите и застърга с острието по ударника. Ракетата се запали и запръска наоколо аленочервени искри. Дръжката на ножа беше от плътен черен полимер, така че можеше да го държи спокойно без да се изгори, докато в същото време нагриваше острието и наблюдаваше как цветът му се променя от сребрист в матовозлатист и накрая става червен като разтопена лава.

— Том — повика го тя надвесила се на колене над него. Въпреки че ножът бе изстинал до матовооранжево, тя продължаваше да усеща излъчваната на вълни топлина и знаеше, че стоманата е още гореща. — Напълно сигурен ли си, че няма друг начин?

— От-отрежи го въ-възможно най-бързо. Ще се опитам да н-не мърдам. Като махнеш кожата, ще се наложи... може да се наложи да с-срежеш по-дълбоко. То-топлината ще ти помогне с-с кръвенето. Щом гнойта почне да изтича, с-спираш. Сама ще... раз-збереш кога — изрече той на пресекулки. После извърна глава настрани и простена сподавено. Той затвори очи и сви ръце в юмруци, ала въпреки това тялото му се разтърсваше от дълбоки тръпки, които не можеше да контролира. — Ще с-се опитам да... да с-се стегна, но каквото и д-да кажа, Алекс... не спирай. Довърши нещата до к-край...

„О, моля те, господи!“ — помисли си тя, втренчила поглед в бедрото на Том и в почернялото, гневно око на раната. „Моля те, спаси го, моля те, помогни ми.“

Гледала беше филми, в които хората изравяха куршуми с голи ръце. В тези филми раненият губеше съзнание, ако болката се окажеше твърде силна.

Но това не беше нито филм, нито книга.

Всъщност беше много, много по-лошо, защото Том изобщо не изгуби съзнание, а издържа само три секунди, след което започна да крещи.

— Това е най-доброто, което можах да направя. — Тя изтри сълзите му с палец. Опустошеното му от болка лице беше мъртвешки бледо, очите му бяха хлътнали в лилаво-черни кръгове. Месестите ръбове на раната зееха, а бедрото беше набраздено с тънки струйки яркочервена кръв, но изглежда бе останала много малко гной. Във въздуха се носеше воня на мъртва плът, на вряща гной и на сварена кръв. Тъй като постелките под крака му бяха подгизнали от гнусната слуз, тя ги завлече навън и ги хвърли в снега, след което събра постелките от изоставения ван. Отворената рана на бедрото му бе наквасила с чист бърбън, а потта от челото му избърса с една събрана на топка, пълна със сняг риза. — Миришеш на кръчма.

— Аха. — Изтощеният му поглед се спря на шията ѝ. — Много с-синини.

Все още усещаше гърлото си натъртено.

— Трябваше да видиш другия тип.

— Не се... не се шегувай. Беше на к-косъм. Не м-мога да те загубя...

— Никъде няма да ходя — отвърна тя със съзнанието, че щеше да бъде принудена. Избърса засъхналата кръв от гърдите му. Торсът му беше осеян с други, по-стари рани, покрити с лъскави белези.

— Ш-шрапнел — прошепна той, доловил въпроса в докосването на пръстите ѝ. — От взрив п-преди шест месеца. Трябва д-да видиш как за-задействам детекторите за метал на летищата.

— Ами този? — Тя докосна малките белези под лявата му мишница, които приличаха на следи от изгаряне. Но щом се наведе по-

близо, успя да различи буквите:

ИДЪН

ТОМАС А.

И някакви цифри. „Номер на социална осигуровка“ — помисли си Алекс. На следващия ред пишеше: **О ПОЛ**, а отдолу: **Католик**.

— Татуировка? — учуди се тя.

— Аха. Викаме им „вечен паспорт“. Понякога от теб не остава много след... — Той преглътна. — Нали знаеш.

— Том. — Тя протегна ръка, за да отметне влажната коса от челото му. Устните му бяха бледи, прозрачни като стъкло. — Какво ще правим сега?

— Ще с-се придържаме към п-плана. — На лицето му се появи принудена усмивка, която скоро изчезна. — Ще... ще тръгнем на с-сутринта. Т-трябва ми само малко по-очивка.

Трябваше му много повече от това, даде си сметка тя. Нощта прекараха в задната стаичка на магазина, върху наредените една върху друга автомобилни постелки. А няколко часа преди разсъмване, Том изгуби съзнание или просто заспа — не беше сигурна кое от двете. Тя се изтегна от лявата му страна и прегърна тялото му толкова плътно до себе си, че чуваше биенето на сърцето му. Беше изтощена, но не смееше да заспи, защото се страхуваше, че когато се събуди, ще го намери мъртъв. Но лека-полека мислите й избледняха и тя се унесе...

Все същият сън: онзи, в който виждаше как хеликоптерът отнася майка ѝ и баща ѝ в снежната буря. Хеликоптерът започва да се издига като балон, пълен с хелий, все по-нагоре и по-нагоре и накрая — в най-високата точка на небето и в зенита на нощта — избухва в огнено кълбо от пламъци.

Алекс не беше там. Заради бушуващата буря тя бе останала вкъщи сама, докато майка ѝ изпълняваше лекарските си задължения, придружавайки някакъв пациент, нуждаещ се от спешна евакуация. Баща ѝ се бе озовал на борда по една-единствена причина — като

всички ченгета, които винаги реагираха първи, той също бе преминал курс по сърдечна реанимация и затова зае мястото на медицинския техник, който, изпаднал в шок от бурята, бе отказал да пътува.

Но всъщност хеликоптерът не бе избухнал в огнено кълбо от пламъци. След като бяха транспортирали пациента здрав и читав, хеликоптерът бил отлетял на път за дома и тогава се блъснал в някакво възвишение. Но това не се превърна в трагедия, нито в поредния Четвърти юли, въпреки че избухналият пожар е бил толкова силен, че се наложи да идентифицират пилота и родителите ѝ по зъбите.

Тогава беше на четиринайсет. Не бе усетила нищо в мига на катастрофата: нито някакво предчувствие, нито сеизмичен трус, нито разтваряща се под краката ѝ бездна. Беше будна, наблюдаваше как снежинките се вият в златен ореол около уличната лампа в края на пресечката и чакаше полицейската кола на баща ѝ да се появи иззад ъгъла. Дори си го представяше: първо ще види светлината от фаровете, а после и самата патрулка, която изскача от снежната вихрушка, както става насън.

И тогава *наистина* се появи една патрулка, но Алекс веднага разбра, че това не беше колата на баща ѝ. Неговата беше по-нов модел, бяло-черна. А колата, която спря на улицата, беше по-стара и цялата в черно. Но въпреки това не я осени никакво прозрение; дори когато видя полицаите да слизат от колата и да се отправят към предната веранда — дори когато позна стария партньор на баща си — продължаваше да не проумява какво става. Тя напусна мястото си до прозореца и бавно зашляпа с чехлите към предната врата, като все така не разбираше нищо. Отключи секретната брава, отвори вратата, усети нахлулия в къщата студен повей... но пак не разбра. Но как да разбере, като нито за миг не бе допускала, че нещо лошо може да се е случило — до мига, в който разпозна пастора от тяхната църква.

И тогава разбра.

Кошмарът започна след месец. А след година се появи миризмата на дим и леля Хана я заведе при онази психиатърка, която взе да дърдори какви ли не глупости, че Алекс била Дороти, а родителите ѝ били отлетели в Оз, и там подобни врили-некипели. Според психиатърката сънят бил свързан с убеждението на Алекс, че родителите ѝ са живи някъде там горе.

Алекс реши, че психиатърката не е с всичкия си. Родителите ѝ бяха мъртви. И тя го знаеше. Сънят беше свързан с това, че влакът на живота ѝ бе дерайлирал, избухнал бе пред очите ѝ, оставяйки след себе си само пепел.

Нещо, което се случваше отново, този път с Том.

Когато тя се събуди, кожата на Том лепнеше. Треската се бе засилила, а сърцето му препускаше бясно в гърдите и Алекс разбра, че повече не можеше да чака. Трябваше да доведе помощ, иначе Том щеше да умре. Би могъл да умре, преди да е успяла да се върне, но въпреки това не можеше просто да седи и да чака.

Том настоя тя да вземе пистолета.

— Може да ти потрябва. — Кожата му беше по-бяла от сол и толкова прозрачна, че виждаше мрежата от тънки сини венички под очите му. Поне треперенето бе престанало, макар и само временно. — Аз никъде няма да ходя.

— Не затова се притеснявам. Ако някой се появи тук, ще имаш нужда от пистолета.

— Ако някой нахлуе в магазина — като онези деца от вчера — няколко куршума едва ли ще ги спрат. Освен това не мисля, че имат достатъчно мозък, за да го направят. Те са прекалено едностранчиви.

Алекс не беше чак толкова сигурна в слабоумието на децата канибали — поне знаеха как да се пазят от студа — но разбираше накъде бие Том. Ако бяха планирали атаката и бяха действали заедно, децата можеха с лекота да надвият и двама им, но въпреки това не го сториха. „Момичето беше въоръжено със сопа, а момчето, което намушках, бързо схвана за какво служи ножът, но и двамата действаха поотделно. Ами ако това нещо се промени?“

Том вдигна ръката си и докосна лицето ѝ. Пръстите му бяха ледени.

— Моля те, вземи го. Ако нещо ти се случи, за мен също няма да има надежда.

Наум си рече, че ако носи открито оръжието, шансовете ѝ да бъде застреляна нарастваха многократно. А като се имаше предвид възрастта ѝ, биха могли да я застрелят дори без предупреждение.

— Добре — отвърна тя, след което учуди сама себе си, като се наведе и го целуна. Тя смяташе да се отдръпне, но тогава той плъзна ръка в косите ѝ, опря длан на тила ѝ и целувката се превърна в нещо, което Алекс не искаше да свършва и което, боеше се тя, можеше никога повече да не се повтори. Целувката изпълни сърцето ѝ, сгря кръвта ѝ и ароматът на Том, остър и странен, я погълна, надвивайки почти напълно задушния мирис на болест и разлагаща се плът. Каквито и тайни да криеше той, това не беше лъжа.

Когато най-накрая се откъснаха един от друг, той рече с приглушен глас:

— Най-сетне. Нещо, за което си струва да живееш.

Лицето му засия с някаква нова светлина и тя осъзна, че никога не би събрала кураж да тръгне, ако сега се разплаче.

— Да не си посмял да умреш.

— Още не съм за отписване. — Но тогава по лицето му отново пробяга една мигновена и неразгадаема емоция. — Алекс, онова, което се случи, преди да изгубим Ели... Трябва да ти разкажа...

— Недей. — Тя закри устните му с ръка. Ако ѝ разкажеше, дали нямаше да умре? Не ставаше ли точно така, когато хората от книгите и от филмите правеха признания? — Недей. Вече няма значение. Ще ми кажеш, когато се върна.

Той улови ръката ѝ и рече:

— Напротив, за мен *има* значение. Имам *нужда* да ти разкажа. Моля те, просто ме изслушай. — Той направи пауза, затваряйки очи под напора на друга болка, която носеше вътре в себе си.

— Спокойно, тук съм — отвърна тя. — И те слушам.

— Ти беше права. — От ъгълчето на окото му се отрони една-единствена сълза и изчезна в косата му. — За това, че търся съдбата си. Сега няма... не мога да ти кажа всичко. Моментът още не е дошъл. Но искам да знаеш едно. — Той отвори очи и впери в нея трескавия си поглед. — Намерих я. Намерих съдбата си.

— Аз също — отвърна искрено тя. За първи път от цяла вечност насам мислеше за бъдещето и искаше Том да бъде част от него. Тя го целуна отново, запечатвайки вътре в себе си чувството, вкуса и аромата му.

След това затвори вратата, заключи я и го остави там.

Ако се придържаше към главните пътища и вървеше все на югозапад, щеше да се натъкне на хора много по-рано, отколкото ако бе поела към Рул. Но това решение имаше и хубава, и лоша страна: лошата беше, че оцелелите бяха по-склонни първо да стрелят и чак после да задават въпроси, а добрата, че децата канибали, които бе виждала досега, предпочитаха прикритието на гората. А ако беше достатъчно предпазлива, би могла дори да усети приближаването им.

Газеше през дълбокия два фута сняг право на югозапад, като се придържаше към шосето и непрекъснато претърсваше с поглед околността: за някакво движение, за деца канибали, за възрастни жени с пушки, който гледат на нея като на купон за храна. Имаше и всевъзможни билбордове, рекламиращи бензиностанции, посещения в мини и магазинчета за сувенири. Забеляза дори табела на „Северна светлина — Божията светлина в трудни времена“, както и няколко рекламни пана, които увещаваха хората да се отбият в „Закусвалнята на Марта“: ЗАКУСКА 24/7.

Денят беше хубав, слънчев и ясен, и не чак толкова студен. Само теренът да беше равен, а пътят изчистен, чифт ски или обувки за сняг щяха да ѝ дойдат добре. Както и едни слънчеви очила. Щедрото слънце караше очите ѝ да сълзят от умора и от заслепяващата светлина, отразена от снега.

Пътят беше задръстен от коли, ванове и камиони, които клечаха кротко под дебело покривало от сняг. Повечето от тях бяха изпотрошени, с разбити прозорци и врати, които зееха като зинала уста. Отваряше си очите и за *техния* камион, надявайки се донякъде, че няма да го види, тъй като се боеше дори да се замисли какво би означавало това. В небето кръжаха цели облаци от птици, а свраките, накацали по дърветата и по заледените жици, наблюдаваха мълчаливо преминаването ѝ. Чувстваше се така, сякаш бе попаднала на снимачната площадка на филм в мига, в който камерата заснема панорамна картина на пълна разруха и опустошение чак до хоризонта,

докъдето поглед стига, и тогава се фокусира върху нея — единственото живо същество с изключение на птиците.

Далеч от гората въздухът беше пропит с най-различни миризми: моторно масло, бензин, гума и... смърт. Вонята беше толкова плътна и натрапчива, че взе да ѝ се повдига, и веднага съжали, че нямаше какво да завърже около устата и носа си.

Имаше купища трупове, във всякаква степен на разложение. Много от хората бяха намерили смъртта си в колите. Други — мъже и жени, измъкнали се от колите само за да се стропоят на пътя през онзи първи ден — сега почиваха под снежен саван. Въпреки студа, който забавяше гниенето, труповете бяха ужасяващи и подпухнали като кравите, които бяха видели с Том и Ели. Имаше и много животни: тлъсти ракуни с пълни с месо лапи, крастави лисици и опосуми, с оцапани с кръв бели муцунки — за всички тях денят беше празник заради предложеното угощение. И, разбира се, неизменните птици, които ровеха, кълвяха и късаха замръзнали късове плът чак до костта. Двойка изключително едри свраки се сдърпаха за нещо в снега. Подплашени от стъпките ѝ, те изхвърчаха и тя осъзна, че онова, което бе взела за едра капка кръв, беше чисто и просто палец, откъснат от крака на някоя жена и боядисан в ярко, жизнерадостно сигналночервено.

Всички трупове бяха на възрастни. Повечето от тях изглеждаха достатъчно възрастни, за да имат деца, но не и внуци. В колите имаше празни седалки, захвърлени кутии за обяд и ученически раници, но не и деца. Наоколо не се виждаха тела на млади хора на възраст колкото нея или колкото Том.

Тогава тя зърна нещо, което накара кръвта ѝ да изстине. Колкото по-нататък отиваше, откриваше толкова повече следи от оцелелите: от ботуши, маратонки, всекидневни обувки. Дори от джапанки.

И отпечатащи от стъпала.

Не от чорапи.

А от боси крака.

Това откритие я накара да спре.

Елените оставяха следи, кръстосвайки все едни и същи пътеки, водещи до реки и поляни. Патиците и гъските летяха по своите стари маршрути. Ловецът трябваше само да приклепне някъде и да чака или да последва плячката.

А хората използваха шосетата. Все едно бяха носили звънчета на шиите си, защото децата канибали вече не стояха само в гората. Навярно все още *живееха* там, но бяха установили, че ако не искат да умрат от глад, трябва сами да отидат при храната.

Тогава тя забеляза още нещо.

Част от телата бяха на много възрастни хора. Но тези хора бяха застреляни: едни в гърба, други в гърдите, а мнозина в тила. Облеклото им не беше изпокъсано или раздрано от животните, а изглежда някой просто го бе взел. Трупове бяха по-скорошни и лежаха на камари сред пръснатите наоколо опразнени раници, сакове и куфари.

Тези хора бяха оцелели само за да бъдат ограбени и убити от себеподобните си — от такива като Харлан, Брет и Марджъри.

Изведнъж тя осъзна, че Лари бе имал право.

Децата канибали не бяха единственият им враг — а може би не бяха и най-лошият.

Когато минаваше край един товарен ван с отворени врати и две висящи от коланите обезобразени тела, от които не бе останало почти нищо друго освен скелетите, Алекс чу някакъв звук, който не приличаше на дрезгавия грак на птиците. Звукът беше жален като хленч, сякаш плачеше бебе. Тя погледна надолу и видя възрастен мъж и още по-възрастна жена, които лежаха проснати по корем близо до вана в безпорядък от задигнато туристическо облекло. И двамата бяха простреляни в тила, при това неотдавна, съдейки по липсата на снежен покров. Палтото на жената беше събрано нагоре и Алекс зърна ивицата месеста плът с изпъкнали жили и зеленикави на цвят разширени вени над ортопедичните чорапи. Жената лежеше по очи с разперени встрани ръце, сякаш за да си направи обърнат наопаки снежен ангел. Алекс забеляза снопче козина, увита около дясната китка на жената, а после и още четина, която се извиваше под вана.

Тогава долови миризмата на нещо дълбоко познато.

— О, боже — възкликна тя, след което се отпусна на колене и претърси с поглед сенките под вана.

До предната дясна гума се бе сгушило треперещо сиво кученце.

Нямаше представа каква порода е, макар че приличаше на кръстоска между някакъв вид ловджийско куче и лабрадор. Щом я

видя, палето изскимтя и се плъзна само с два сантиметра към нея по корем. Кочанът на опашката му се завъртя с надежда.

Изведнъж спасяването на кученцето се превърна във въпрос от изключителна важност. Успееше ли да го спаси, това щеше да бъде добър знак, нещо като поличба. Успееше ли да спаси него, значи, щеше да спаси и Том. По-късно щеше да установи колко ирационално звучи това, ала в този момент нищо не бе в състояние да промени онова, което чувстваше.

Тя отвори пакет телешка пастърма и предложи едно парченце на кучето. Подушило миризмата, палето се приближи с още сантиметър и докосна пръстите ѝ с носле, след което нагълта лакомо парчето месо, ала няколко секунди по-късно го изплю. Когато кучето изскимтя и побутна пастърмата с нос, Алекс разбра, че месото беше прекалено твърдо за пале като него. Тя пхна в устата си нов къс пастърма и го сдъвка на каша. Плътният аромат на пикантното пушено месо беше толкова хубав, че стомахът ѝ се сви, и тя трябваше да приложи целия си самоконтрол, за да не преглътне. А когато изплю пастърмата, се улови как издава тих стон.

Този път обаче кучето веднага излапа храната и пропълзя напред, искайки допълнително. След още три парченца мъничето изхвъркна изпод вана, като издаваше грухтящи звуци подобно на малко прасенце, като въртеше и размахваше сивия кочан на опашката си.

Тя откачи поводата от нашийника и го взе в ръцете си.

— Е, как се казваш?

Кучето изджафка тихичко в отговор. То, всъщност той, имаше къса сребристосива козина, наситено сини очи и едри лапи и сигурно тежеше поне десет паунда. Тя нахрани палето с останалата пастърма, след което прерови захвърлените дрехи и намери три кутии кучешка храна, пликче със сухи дражета и малка алуминиева купичка, в която сипа няколко глътки вода от собственото си шише.

След това мушна палето в якето си и стегна колана на кръста си, за да не изпадне отдолу. След като приключи, от вида ѝ човек можеше да заключи или че се намира в първите месеци на бременността, или че има нужда от сутиен с доста голям размер. Палето беше много топло. А когато то подаде главица, за да погледа наоколо, Алекс се разсмя.

— Вече си спасен — рече тя на кученцето, което не спираше да се върти и да ближе пръстите ѝ. — Спасен си. Не се трево...
Ала точно в този момент усети миризмата на вълците.

38.

Не, не грешеше. Вълците бяха зад нея. А това, че не се налагаше да се обръща, за да разбере *какво* има там, я плашеше още повече. Не знаеше колко бяха на брой, но миризмата им беше неопишуема — съвсем различна от кучешката. Някаква примитивна част от мозъка ѝ задейства сигнал за тревога във всяка клетка на тялото ѝ, при което устата ѝ пресъхна, а мускулите ѝ се напрегнаха. Сърцето ѝ блъскаше като юмрук в стената на гръдния ѝ кош.

В този миг кучето също ги надуши. Усети как тялото му се вцепенява, а след това палето се сгуши в кожата ѝ, опитвайки се да стане незабележимо. С лявата ръка придържаше кученцето, а дясната се прокрадна към хълбока ѝ. Пръстите ѝ се ключиха около дръжката на бащиния ѝ глок.

Тогава тя се завъртя — бавно и предпазливо — и застана с лице към тях.

Животните бяха три.

Не знаеше за вълците повече от онова, което бе известно на всеки турист: гледаш да не се натъкваш на тях, въпреки че вълците се ужасяваха също толкова от срещата си с хората, колкото и хората от срещата си с тях. Докато беше в Уакамау, от време на време ги чуваше. Когато всичко беше нормално, тъжният им вой я изпълваше с някакво тайнствено спокойствие. Но това беше тогава, преди да настъпи краят на света.

Едрите тъмносиви на цвят животни, сякаш излезли направо от страниците на „Нешънъл джеографик“, стояха скупчени на малко възвишение на границата с гората, на около сто стъпки разстояние. Водещият мъжкар — позна го по миризмата, която беше силна и остра — бе много висок, с дълги крака, широк гръден кош и златистожълти очи: враждебни очи в един враждебен свят. Не би се учудила, ако онази аленочервена луна бе изгряла.

От това разстояние не би било проблем да улучи една неподвижна цел. Ала вълците бяха много бързи. Никога не би могла да

им избяга, а ако я нападнах, щеше да изпразни целия си пълнител, без да уцели нито един.

Остави глока в кобура. После вдигна дясната си ръка с дланта, обърната навън, с надеждата, че вълците ще видят, че е *празна*. Да гледаш едно животно право в очите, не е никак добра идея, ала щом златистите очи на водещия мъжкар приковаха нейните, тя се почувства неспособна да отклони поглед.

Вълците я наблюдаваха втренчено. Изведнъж осъзна, че е спряла да диша.

Водещият мъжкар се размърда пръв. Той седна на задните си лапи, след това се отпусна по корем, също като куче, което се готви за дрямка, и започна да диша тежко. Имаше усещането, че вълкът, макар и не непременно *спокоен*, беше готов да чака, докато не се случи нещо. Сякаш по негласна команда другите две животни също се отпуснаха на земята. Най-дребният се изви настрани и близна водача по муцуната. Миризмата на водача, а и не само неговата, се бе променила: оставаше все така вълча, но предишната острота беше изчезнала. В нея се прокрадна усещането за нещо познато: Мина, излегнала се край огъня и притиснала тяло към нейното. Е, не беше съвсем същото, но в новата миризма имаше нещо успокояващо, почти... *приятелско*! Стомахът ѝ, допреди миг свит на топка, сега се отпусна лекичко. Е, дори да не бяха чак *приятелски* настроени, поне не изглеждаха *враждебни*.

— Тръгвам си — рече тя. Това ли трябваше да каже? Не можа да измисли нищо друго. Какво се казва на един вълк? Тя отстъпи крачка назад и зачака. Водачът остана неподвижен като сфинкс. Алекс пристъпи още веднъж плавно назад, но тогава усети, че токът на ботуша ѝ опира в крака на мъртвата жена, и разбра, че се налага да се обърне.

Не искаше да го прави. Но нямаше друг избор. Фините косъмчета по ръцете и по врата ѝ настръхнаха от ужас. По цялото ѝ тяло полазиха нервни тикове, сякаш всеки миг кожата ѝ щеше да се свлече от тялото ѝ и да отпраши с писъци надолу по пътя.

С блъскащо в гърдите си сърце, тя се завъртя на пети и започна да се отдалечава, нито твърде бързо, нито твърде бавно. Всеки опънат нерв в тялото ѝ я караше да побегне като подплашен заек, но се опасяваше, че тогава вълците ще хукнат по петите ѝ и от техен *приятел* щеше да се превърне във *вечеря*.

След трийсет стъпки бе още жива. Миризмата на вълците остана непроменена; никой от тях не се втурна подире ѝ и тя реши да хвърли един поглед. Изви глава ѝ се озърна през рамо.

Вълците стояха изправени и я наблюдаваха през излизащата от устите им пара. Миг по-късно най-дребният се обърна и се шмугна в гората. Веднага след това го последва и другият и на възвишението остана само водачът.

По непонятни дори за самата нея причини тя спря и се обърна с лице към него. Намираще се прекалено далече, за да различи изражението му, но въпреки това усети погледа му. Между тях не премина никакво безмълвно послание или интуитивно разбирателство; нито пък установиха телепатична, паранормална връзка. Но когато водачът се изправи на задните си крака, досущ като игрива овчарка, преди после да се обърне и да се изгуби в гората... когато това се случи, Алекс осъзна, че вероятно бе настъпила и друга промяна.

В нея.

39.

Преди да е изтекъл следобедът, когато научи от една табела, че се намира на трийсет километра от Рул, Алекс бе забелязала три неща.

Колкото повече приближаваше селото, толкова по-малко мъртви тела виждаше.

Все още не бе срещнала никой, който да не е мъртъв.

И надушваше пушек.

Пушекът, който ѝ се стори много странен и някак познат, накара сърцето ѝ да забие по-силно. И преди бе усещала този вид пушек, но тогава той не беше истински, а първият знак за чудовището в главата ѝ.

„Божичко, не, не сега. Не ме оставяй да умра тук. Моля те, дай ми още малко време. Нека само да стигна до Рул, да повикам помощ за Том и тогава, ако трябва, да умра...“

Кученцето кихна, потри носа си с лапа и после кихна отново.

Изпита такова облекчение, все едно се е хвърлила в басейн в някой много горещ ден. Щом палето също надушваше пушека, това не бе халюцинация. Не бе симптом на болестта. А *истински* пушек.

Тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да определи отделните съставки: дървени въглища и някакъв химикал като разтвора, с който баща ѝ пръскаше брикетите за барбекюто, и още нещо — едва ли не сладко и сочно, като свинското печено, което майка ѝ приготвяше в неделя. Но в миризмата имаше и нещо задушливо, нещо непривично, и устата ѝ не се пълнеше със слюнка.

Тя заслони очите си от слънчевата светлина и примижа към небето. Отначало не забеляза нищо — само изгарящата ретините белота на слънцето, но тогава зърна едва различима спирала, тъничка къдрица от много тъмен пушек. Знаеше, че не е от листа, които изпускаха бял или сив дим, не беше и от дърва? Да не би да горяха химикали?

Алекс плъзна поглед по снега и зърна познатите вече отпечатъци от ботуши, обувки, джапанки и боси крака и тогава вниманието ѝ бе привлечено от дълбоки прави бразди и следи от конски копита: фургони.

Интересно. На север, край Орен, имаше район, населен с амиши. И въпреки че не беше близо до Рул, изглежда амишите също бяха решили да се придвижат на юг. Или...

Разбира се. С фургоните събираха телата. Хората в Рул сигурно бяха решили да очертаят нещо като периметър на своя район. В това имаше логика. Никой не искаше камари с разлагащи се трупове в околностите на града си.

Но защо нямаше хора по пътя? Къде бяха всички? Може би се криеха? Чакаха да се мръкне с надеждата, че тогава няма да срещнат някое от онези деца канибали? Не, в това нямаше смисъл. Всичките ѝ сблъсъци с ония деца бяха или рано сутрин, или на здрачаване. Като се замислеше, не бе виждала никое от тях през най-светлата част на деня. И тогава се сети за нещо, което бе казал Лари: „В известен смисъл си остава една типична тийнейджърка. Буди се точно тогава, когато аз ще си лягам“.

Хм, това беше интересно. *Преди* чудовището, когато родителите ѝ бяха още живи, с нея също беше така. Да стои будна по време на сутрешните часове, беше истинско изпитание за волята. Всички на нейната възраст страдаха от хронична липса на сън и се наливаха с „Ред Бул“, с „Маунтин Дю“ и с кафе, за да не заспят.

Чудовището бе сложило край на всичко това. Въображаемият дим не беше първият симптом за тумора, а вторият. Първият симптом беше промяната в навиките за сън: чести пробуждания през нощта, странни и накъсани сънища, чувство на тревожност, сякаш бе изпила две чаши кафе. Чудовището в главата ѝ я бе направило много различна от приятелите ѝ. А може би и от други деца на нейната възраст. Но преди да открадне обонянието ѝ и да изяде спомените ѝ, то ѝ бе отнело съня. И, разбира се, случилото се с родителите ѝ и онзи повтарящ се кошмар — травма, която изживяваше отново и отново и която съсипваше съня ѝ.

Том също не спеше много. А когато успяваше да заспи, само след няколко часа отваряше очи и оставаше буден до сутринта. От часовете по биология знаеше, че повечето хората изпадат в сън с бързи движения на очите — фаза на сънищата — няколко часа, след като заспят, и че нормалните хора преминават през три или четири такива цикъла всяка нощ. Том никога не спеше непробудно с изключение на нощта, преди която се опита да ѝ каже какво го измъчва толкова много

— вероятно поради безсилие. Може би Афганистан го бе променил, оказвайки въздействие върху мозъка му. Алекс се замисли отново за посттравматичния стрес и за кошмарите, които бушуваха в живи краски на черния екран на неговото съзнание — ужаси от миналото, които постоянно го преследваха.

Ужаси и кошмари — може би тъкмо това го бе спасило.

Може би обърканите хормони не бяха единствената причина, която засега ѝ пречеше да се промени. Може би неспокойният сън и кошмарите също бяха от значение. Или по-скоро целият ѝ объркан мозък.

Може би чудовището бе спасило живота ѝ.

40.

На здрачаване Алекс долови миризмата им — на застояло и на мускус. Повечето възрастни хора миришеха на използвано бельо, а по наситения, натрапчив лъх можеше да познае, че наблизко имаше много, много старци, натъпкани на едно място. Въпреки че вървеше по посока на вятъра и смяташе, че селото е още далече, усещаше изтощението им и острия парлив мирис на тяхната паника. В това нямаше нищо странно. Тези възрастни хора сигурно знаеха, че децата канибали се събуждаха по мръкнало, и затова искаха да се махнат от пътя и да се скрият на някое безопасно място. Представяше си как изглежда шосето пред нея: плътен поток от хора, простиращ се на десетина километра от града.

Прободе я силна тревога. Едно нещо беше да открие Рул и съвсем друго да си пробие път през плътната тълпа от бегълци също като нея, само за да потърси помощ за един-единствен, макар и млад, човек. И как щяха да реагират всички тези хора, щом я видеха?

Съдейки по душната миризма, там имаше кучета и — тя затвори очи, съсредоточи се и долови аромата на слънце и на сено — а също и *коне*.

Но това не беше всичко. Тя вдиша отново и сбърчи нос от острия дъх на оръжейно масло и обгорен метал.

Оръжия. При това много.

Когато прибра кученцето, тя бе извадила глока от кобура и го бе пъхнала в десния джоб на палтото си. Смяташе да извади оръжието повече като средство за убеждаване, а не защото планираше да влиза в схватка, но после размисли. Започнеше ли престрелка, всичко щеше да приключи много бързо, а и тя беше сама. Затова остави пистолета, където си беше.

Вдясно на пътя от мрака изплува малка зелена табела:

След нея имаше билборд на дома за възрастни, както и друга табела, подканяща гостите на града да посетят „Църквата на благоденствието“: ВЯРА В ЛЕКУВАЩАТА БОЖИЯ ДЕСНИЦА.

„Още няколко часа, Том — помисли си тя. — Потърпи само още няколко часа.“

След два часа долови гласовете им: приглушено, объркано дърдорене. После забеляза жълтите светлини на електрически фенерчета и сребристите очертания на силуети. Тълпа беше силно казано, и все пак няколкостотин души се къпеха в бледозелената светлина на онази призрачна луна. Сега Алекс долавяше миризмата им много по-добре — воняща сбирщина от възрастни мъже и жени на предела на силите си и немалко на брой кучета. Около нея сновяха хора и животни, които или не я забелязваха, или просто не им пукаше. Палето беше будно и тя усети, как тялото му започва да трепери от страх.

— Спокойно — промърмори Алекс и го гушна още по-здраво с надеждата, че няма да се разлае. Последното, от което имаше нужда, беше да привлече внимание. Предварително бе сплела косата си на дълга плитка, която беше натикала под плетената шапка, но въпреки това продължаваше да се чувства като изложена на показ. Само да се вгледаха малко по-добре в лицето ѝ, и всички тези старчоци веднага щяха да разберат, че е тийнейджърка. Тя нахлупи на главата си бейзболната шапка на Джон Диър, която бе намерила на пътя, и смъкна козирката ѝ възможно най-ниско. После вдигна яката на кожуха си с надеждата, че по този начин ще прикрие силуета си.

Проблемът беше, че никой не се придвижваше напред. Вместо това хората се тълпяха около един огромен камион, който лежеше преобърнат на една страна като излязла на брега косатка. Гората обгръщаше шосето от двете страни, ала никой не се решаваше да заобиколи блокадата на пътя, минавайки през плътния гъсталак, и тогава Алекс видя причината за това. Сред дърветата, които растяха от двете страни на преобърнатия камион, както и върху самото превозно средство, се виждаха наредени други хора, както и много, много кучета. Иззад процепа се чуваше глух тропот и дрънчене на сбури, от което разбра, че е била права за конете.

Далече напред единият от мъжете на барикадата крещеше през старомоден мегафон:

— Ще стигнем до всеки. Знаем, че сте изморени, но ще трябва да изчакате реда си. Тук ще бъдете на сигурно място. Никой от Променените не припарва насам, така че се успокойте.

Променените. Значи така ги наричаха. Но откъде бяха толкова сигурни, че децата канибали нямаше да дойдат насам? Тя забави крачка и изостана, като пристъпваше неуверено в самия край на тълпата и се опитваше да реши какво да предприеме. Боеше се да мине през гората, а хората на камиона имаха пушки. Дали да не се приведе ниско долу и да се провере през тълпата? Но това беше прекалено рисковано. Ако се блъснеше в някого или ако някой я забележеше...

Право пред себе си зърна трима души, мъж и две жени, следвани от един лабрадор. Опашката му висеше отпусната, а от него се носеше дъх на куче и на сол — миризма, която извика у нея спомена за купичка изстинала лигава овесена каша, която леля ѝ я бе накарала да изяде след експлозията на хеликоптера. „Тъжно е — помисли си тя. — Кучето е тъжно.“

Ала изведнъж лабрадорът наостри уши. Тя усети внезапната изненада на кучето — като даващ на късо електрически контакт, от който във въздуха се разнася миризма на изгоряло, и тогава животното се обърна, изопна каишката си докрай и замаха с опашка. А след това започна да лае.

Право към нея.

41.

„Млъкни!“ — помисли си тя. Коленете ѝ се разтрепериха, а когато кучето продължи да лае, усети как краката ѝ омекват. — „Млъкни, млъкни, млъкни!“

— Уотсън. — Високият като върлина старец, облечен с обточена с козина шуба, звучеше изнервено и изтощено. — Стига, какво толкова... — Той се обърна и преди да е успял да довърши, лъчът на фенерчето му разкъса мрака и пробяга покрай нея. Когато електрическото сияние я подмина, тя се приведе с намерението да се обърне, но тогава снопът светлина се плъзна обратно като лъч на морски фар и спря върху нея. Мъжът ахна: „Божичко!“

— Какво има? — попита една от жените. Миризмата ѝ се стори на Алекс силно парлива: смесица от раздразнителност и продължителна липса на душ, която я обвиваше в облак от задушлива воня. Жената се обърна и разгледа внимателно Алекс, прикована от светлината като забодена с карфица пеперуда. — Дявол да го вземе — изрече тя и тогава Алекс чу металическия звук от зареждане на пушка.

— Почакайте — обади се Алекс. Палето бе започнало да скимти. Тя го прегърна с една ръка, а другата вдигна нагоре с дланта навън. — Не съм една от тях.

— Засега — отвърна жената. Старицата от лявата ѝ страна, с нос като клон, бе извадила дъвен на вид люгер. — Или просто се катериш нагоре по скапаната стълба на еволюцията.

— Моля ви. — Алекс отстъпи крачка назад. — Искam само да...

— Не на мене тия, момиченце. — Старицата с ястребовия профил и с люгера издърпа ударника назад, след което го отпусна и той се върна назад с щракване.

— Почакай, Ем — спря я възрастният мъж. — Тя изглежда нормално. Виж, има си куче. Нека не избързваме.

— Погледнете кучето си — рече им Алекс. Въпреки че продължаваше да лае, опашката на лабрадора се въртеше като полудял семафор, а след него се заобаждаха и други кучета. Към тях започнаха да се обръщат глави, светлините на фенерчетата разкъсаха мрака

наоколо. Кръгът светлина около нея ставаше все по-широк и по-ярък, тъй като все повече и повече хора насочваха фенерчетата си насам. — Кучето ви не изпитва страх.

— Защото все още не си се променила — заяви жената с пушката.

— Предлагам да я застреляме още сега. — Жената с клонестия нос насочи надолу дулото на люгера. Костеливите ѝ пръсти приличаха на ноктите на хищна птица. — Да ѝ видим сметката. Най-добре да обесим малката кучка.

— Един момент — обади се мъжът. — Тя ни *трябва*. Щом сме с нея, ще ни пуснат вътре.

— Не ми е притрябвало едно от онези животни — процеди през зъби старицата с люгера. — Помниш ли последното, на което се натъкнахме? На сън беше същинско ангелче, а като се събуди, се превърна в звяр.

— Но нали кучетата познават? — рече Алекс. Лабрадорът Уотсън продължаваше да опъва поводата си, а навред около себе си Алекс чуваше скимтенето на още кучета и неясния шепот, който преминаваше през множеството, докато все повече и повече хора научаваха за присъствието ѝ. От всички страни долетя шум от вадене на пистолети и прищракването на затвора на винтовки и на ловни пушки. — Нали затова ги водите със себе си?

— Тя е права — отвърна мъжът. — Затова взехме Уотсън с нас.

— Той е само едно глупаво псе — рече старицата с люгера. — Какво, по дяволите, може да знае едно куче? Да не би да надуши малката кучка, която спипа моя Коуди? *Казах* му да я убие, но тя беше само едно дете, само едно малко сладко невинно чудовище.

— Щом ти не я искаш, ще я взема аз — обади се друг мъж, облечен с ловджийски дрехи. В едната си ръка държеше нещо, което приличаше на къс автомат, може би узи, а на гърдите му бяха кръстосани два патрондаша с амуниции. Изключително белите и четвъртити зъби на мъжа, които бяха прекалено идеални и вероятно изкуствени, се разтеглиха в широка усмивка, която изглеждаше някак налудничава и заплашителна. — Ще ми се да видя как някое от тях ще посмее да излезе насреща ми; нека само да опита.

— Никой няма да ме взима — заяви Алекс, стараяйки се да придаде твърдост на гласа си, въпреки че сърцето ѝ щеше всеки миг да

се пръсне от страх. Палето бе притихнало и се опитваше да изглежда незабележимо. Забелязала, че мъжът с узито се приближава към нея, разблъсквайки останалите, тя направи първо една, а после и втора крачка назад. — Моля ви, искам само да...

— Ей, я почакай малко! — обади се сърдит глас от тълпата. — Кой казва, че тя е твоя?

— Аз казвам! — Мъжът с узито склочи яката си ръка около лявата ѝ китка, докато в същия миг някой друг, не можа да види кой, я улови за дясната. Алекс усети как палето се вкопчва с нокти в ризата ѝ, докато останалите кучета се разлаяха, но без да ръмжат и да се зъбят, а с едно такова игриво и несдържано оживление, а хората наоколо, изгубили човешкото в себе си, се превърнаха в скубещи, дърпащи ръце, гневни гърла и сбръчкани от старост лица, сгърчени от отчаяние, омраза и страх. Всъщност те не виждаха самата нея, а само онова, което олицетворяваше: причината за техните беди — симптома и болестта в едно.

Палето скимтеше, опитвайки се да се измъкне от пазвата ѝ.

— Внимавайте! — извика тя. — Моля ви. Престанете, ще го нараните, прес...

— Успокойте се! — изкрещя мъжът с мегафона някъде далеч напред сред първите редици на тълпата. — Какво става там? Успокойте се, всички да се успокоят!

Прозвучаха екливи изстрели, мракът бе разкъсан от примигващ сноп светлина.

— Предупреждавам ви, отдръпнете се! — Мъжът с узито размахна оръжие. — Назад, по дя...

Отекна още един изстрел, този път някъде отзад, и мъжът с узито залитна напред с изписано на лицето тъпо учудване, след което се строполи като гърчеща се купчина на земята.

— Хванете я! — изкрещя някой.

Всички се спуснаха към нея, тълпата наоколо вреше и кипеше и тогава я затеглиха напред-назад, сякаш играеха на дърпане на въже. Множество ръце късаха дрехите ѝ, скубеха косата ѝ. Палтото ѝ се разкопча и палето изчезна в навалицата, въпреки че продължаваше да чува скимтенето му. Мъжът с мегафона не спираше да крещи, прозвучаха още изстрели и накрая Алекс усети как хищните пръсти изтръгват палтото ѝ.

Тогава някой извика:

— Тя има пистолет, тя има пистолет!

Кучетата започнаха да се дърпат и извиват на поводите си, техният оглушителен лай се сля с всеобщата глъчка на тълпата, която сега крещеше:

— Убийте я! Хванете я! Хва...

Изведнъж краката ѝ се отделиха от земята и тя се понесе във въздуха. Алекс изпищя отново, а нощното небе — с тази зловеща луна — се олюля над нея в пиански световъртеж. Предаваха си я от ръце на ръце, сякаш бяха ентусиазирана тълпа, събрала се в концертна зала. Не разбираше нито къде я водят, нито какво мислят да правят с нея, а когато я стовариха на земята, тя се почувства, сякаш гледаше нагоре от дъното на много дълбок кладенец.

— Малка кучка! — Старицата с люгера размаха костелив юмрук в лицето ѝ Алекс нададе писък и изтръгна десния си крак от хватката; усети силния удар чак до капачката на коляното си, а в следващия момент клонестият нос на жената изхрущя. Размахала ръце, старицата политна назад, а от носа ѝ бликнаха мехурчета кръв.

Когато кракът ѝ описа нов ритник, още повече ръце я приковаха към земята, тогава усети, как извиват главата ѝ назад, оголвайки кожата на врата ѝ, и си помисли: „Господи, смятат да прережат...“

Ала вместо нож почувства грубия допир на въже. Викът замря в гърлото ѝ и тогава хората я повлякоха за врата по студената, твърда земя. Кошмарът от бензиностанцията се повтаряше отново, но този път противниците бяха прекалено много и тя нямаше никакъв шанс. Но въпреки това Алекс се съпротивляваше, извиваше тяло и запъваше пети в земята. Заби пръсти във въжето, опитвайки се да ги провере отдолу, но ноктите ѝ се изпочупиха и тогава тълпата започна да я повдига, множество ръце я придържаха да не падне, а когато затегнаха примката, започна да се задушава.

Жената, чийто нос бе строшила, старицата с люгера, се появи отново. Окървавената ѝ уста зееше отворена в отмъстителна гримаса, а в ръката си стискаше нож.

— Ей сега ще ти отрежа малката главица! — изписка тя и издиша облаче пара, което лъхаше на желязо и гняв. — Ще отрежа малката ти...

Внезапно прогърмелият изстрел отекна оглушително и остро като стросено стъкло. Един ясен глас се извиси над грохота на бумтящата в ушите ѝ кръв:

— Давай, Джет, давай!

Някой изпищя, когато една немска овчарка изхвърча като куршум от тълпата. Когато старицата с люгера се извърна наполовина назад, овчарката, която беше катраненочерна на цвят и много едра, се засили и скочи. Жената успя да повдигне ръце в мига, в който кучето се блъсна в нея. Старицата се претърколи на земята, ножът излетя от ръката ѝ и тя извика:

— Махнете го от мен, махнете го от мен!

— Мили боже — възкликна някой.

— Не стреляйте! — изкрещя един мъж. — Това куче е от техните, не стреляйте!

Примката около врата на Алекс изведнъж се охлаби и тя се изправи на колене. Гърдите ѝ горяха, а болката в гърлото бе толкова непоносима, сякаш беше издрано с бръснарско ножче. Дишайки на пресекулки, тя застана на ръце и колене, като се опитваше да превъзмогне чувството на гадене.

Старицата с люгера продължаваше да пищи, ала никой не се помръдна да ѝ помогне, а което беше още по-невероятно, никой не направи опит да застреля кучето. Алекс не виждаше какво става, но отново чу същия онзи глас, този път по-близо:

— Джет! Долу, момче, долу!

И тогава през ума ѝ премина една-единствена поразителна мисъл: „Този глас... не е на *възрастен* човек“.

Овчарката незабавно се подчини и отстъпи назад от старицата, но без да се отдалечава. Вместо това се обърна към Алекс, черните му бърни се разтеглиха назад и Алекс зачака безпомощно челюстите на кучето да захаят плътта ѝ, да разкъсат кожата.

Но животното само я подуши и побутна закачливо с муцуна. Миризмата, която се излъчваше от кучето, беше като цопване в хладка вода в някой горещ летен ден. Замисли се за сутринта, когато Мина бе изскочила от гъстите шубраци, за да ги спаси от подивелите кучета, както и за обзелото я дълбокото облекчение, стопило ледената утайка на страха във вените ѝ. И тогава си спомни нежеланието, с което Мина я бе оставила, за да последва Ели.

Замисли се за вълка, който *не беше враждебен*.

Кучетата наоколо настръхнаха и заръмжаха — но не срещу нея.

Животните лаеха стопаните си.

В миг гласовете наоколо стихнаха, настъпи гробна тишина и хората пуснаха поводите. Кучетата се втурнаха напред и обградиха Алекс в плътен, защитен кордон. Някои облизаха лицето ѝ. Други я подушиха, докато тя махаше примката от врата си. Огромната черна овчарка се притисна към нея, отправяйки сякаш предизвикателство към всеки, който би дръзнал да я доближи, но тогава от тълпата изскочи нещо дребно ѝ се хвърли в скута ѝ. Това беше палето, което се извиваше и гърчеше с такова неистово облекчение, че малко остана да се покатери на главата ѝ.

— Добро момче — рече Алекс, оглупяла от изумление, след което забеляза как тълпата се раздвижва и се разделя надве. Възрастни мъже с пушки и винтовки отвориха пътека сред множеството — също както Мойсей, разделил на две Червено море, и нагазиха сред кучетата.

Джет повдигна очи и изскимтя лекичко, размахал опашка за поздрав. Щом проследи погледа на кучето, Алекс се вцепени от изумление.

— Добре ли си? — Той се отпусна на едно коляно и протегна ръка, за да я подкрепи. Имаше кехлибареночерни очи, също като кучето си, и високи и изсечени скули като ръб на секира, а ароматът му беше сложна смесица от оттенъци на черното: студена мъгла и тъмни сенки.

Когато палето изскимтя и се хвърли напред, за да близне ръката му, момчето се усмихна.

— Я се виж — рече той и го погали. — Какво добро кученце.

Черноокото момче се наричаше Крис Прентис, а приятелят му Питър командваше мъже, които с много малко изключения бяха достатъчно възрастни, за да имат внуци.

— Пет пари не давам за проклетите кучета. Откъде да знаем, че това не е капан? — На възраст Питър изглеждаше не много по-голям от Том и имаше рошава светлокестенява коса, която падаше свободно върху мускулестите му рамене. — Може би тя е примамка.

— Не, не съм — отвърна Алекс. Превели я бяха под стража оттатък полуремаркетото и сега тя седеше по турски в един фургон. Бяха взели раницата ѝ, а един от мъжете вероятно бе измъкнал глока ѝ, но не беше сигурна. Кученцето лежеше свито на топка в скута ѝ и от време на време повдигаше неспокойно уши, докато Крис и Питър спореха. След като я натикаха във фургона, овчарката също бе скочила вътре, лягайки кротко до нея, както правеше Мина. — Кучетата не усещат ли тези неща?

Лицето на Питър пламна от раздразнение.

— Може да не е минало достатъчно време. Още не е изключено да се промениш. А и кучетата няма как да разберат дали казваш истината за онова момче. Ако напуснем града, навън може да ни чака устроена засада, и тогава фургонът, конете и оръжието ще...

— Според мен рискът си струва — прекъсна го Крис, който беше по-мълчаливият от двамата, наблюдателят, и Алекс си помисли, че момчето беше горе-долу на нейната възраст, може би с една година по-голямо. — Имаме нужда от човек като него. Той е войник, разбира от бомби. Нали все казваш, че...

— Много добре знам какво казвам. — Питър вдигна ядосано ръце на хълбоците си. — Добре. Но ще изчакаме до сутринта.

— Ще бъде прекалено късно — възрази Алекс.

Питър я стрелна с предупредителен поглед.

— Теб никой не те пита. Но ако настояваш да си тръгнеш, лично аз нямам нищо против.

— Питър — обади се Крис със своя спокоен и търпелив глас. — Знаеш, че не можем да я пуснем.

Алекс не беше сигурна дали тези думи ѝ се понравиха. От друга страна, изобщо не изгаряше от нетърпение да се изправи отново лице в лице с онази тълпа.

— Слушай — обърна се тя към Питър, — прекарах навън цял ден. И не видях никакви пълчища от зомбита.

— Извинявай, но просто не знаеш *какво* говориш — отвърна Крис. Тонът му остана непроменен, но тя долови укор в гласа му. — Имаш късмет, че си жива. Три от тях са те нападнали и твърдиш, че едното си е служело със сопа. Това е нещо ново. Въпреки че нападението е било некоординирано, никога досега не са *ловували* заедно. — Крис погледна към Питър. — Това може да е първата крачка към появата на някаква организираност.

— Още една причина да отидем за Том още сега — заяви тя.

— Освен ако не е мъртъв — възрази Питър.

— Ако продължиш да го повтаряш, може и да се случи. Това ли искаш всъщност?

— Разбира се, че не — изсумтя Питър. — Да не съм задник. Казвам само, че си извадила голям късмет. Ако беше замръкнала малко по-далече от града, сега можеше да не си тук.

Вероятно не бяха забелязали, но току-що едва не бе линчувана от банда старци, така че и близо до града не беше кой знае колко безопасно.

— Затова ли сте поставили блокада на пътя? За да държите децата канибали настрана?

— Децата канибали? — Питър се изсмя сухо. — Това ми хареса. Ние ги наричаме Променените. Всъщност отговорът е — да, тази барикада е една от причините да не се разхождат по главната улица.

Но едва ли беше единствената, помисли си Алекс. Може да са построили ограда, но как се обезопасява цяло село?

— Лошото е — продължи Питър, — че са намерили начин да оцеляват. Знаят как могат да се стоплят, как да намерят подслон, освен това преследват хората. А от това, което казваш, излиза, че се учат и как да ловуват.

— В този случай може да се избият взаимно — допусна Алекс.

Питър поклати глава.

— Но не го правят и това е най-странното. Засега не са достатъчно организирани, за да превземат града. Но скоро може да станат и тогава ни е спукана работата. Те са толкова много, че патроните няма да ни стигнат да убием всички.

Въпреки всичко Алекс не можеше да изостави Том.

— Разполагате с достатъчно хора. С пушки също. А с конете ще се доберете до Том само за няколко часа. Ако някой от вас беше ранен, нали щяхте да го спасите?

— Няма да си губя времето с голи хипотези — отвърна Питър. — Виж, не мисли, че не разбирам. Знам, че те е грижа за този човек. Това ми е ясно. По думите ти звучи, сякаш е свестен тип.

— Такъв е — рече тя с насълзени очи. — *Наистина* е такъв.

— Питър — обади се тихо Крис, — трябва да го доведем. И бездруго не са останали много като нас. Ако ние не се борим един за друг, тогава кой? Ако той е Пощаден, то рискът си струва.

Алекс долови ударението върху думата Пощаден. Също както при Променен. Тези хора не възприемаха нито нея, нито Том, нито дори себе си като оцелели. Всичките бяха Пощадени, сякаш ставаше дума за някакво божие наказание.

— По дяволите — извика Питър, след което блъсна сняг с тока на ботуша си и Алекс усети как пиперливият дъх на съпротивата му се смекчава. — Така да бъде. Но ти оставаш тук, Крис.

На Алекс това не ѝ се понрави, но не защото чувстваше Крис като свой съюзник, а защото Питър и бездруго не я харесваше. Да не говорим, че постоянно ставаха злополуки...

Както изглежда, Крис беше на същото мнение.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Да, да, да, точно там е проблемът. Че не *мислиш* — сопна се Питър. — За разлика от *мен*, а аз нямам намерение да обяснявам на Преподобния или на Съвета защо ти си мъртъв, а аз не.

Ледена жилка прониза тъмната мъгла, която обвиваше Крис. По лицето му не се мярна дори намек за гняв; не го издаваше нищо друго освен миризмата му. Вярно, че не беше много по-голям от нея, но Крис беше много спокоен, в известен смисъл приличаше на Том, и Алекс започваше да разбира защо от него се излъчваше ухание на... каква беше точната дума? *Мрак*. Не че в него имаше нещо зло, а по-скоро

сенчесто, сякаш умееше да бъде прикрит. Вероятно винаги бе общувал със склонни към избухване хора.

— Дядо ми не е тук — отвърна той с равен глас. — Както и Съветът на петимата. Тук сме само ти и аз и сме се разбрали да си пазим гърба. Така че идвам.

Двамата се взираха дълго един в друг, но накрая Питър кимна отсечено.

— Добре. Ако имаме късмет, ще бъдем там няколко часа преди разсъмване. А сега ме извинете, тъй като се налага да посветя и останалите в този налудничав план.

След като той излетя от стаята, Алекс рече на Крис:

— Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна той, но не се усмихна, а миризмата му стана по-плътна, обгръщайки го отново в мрак. — Не го направих заради теб.

— Ами ако Питър ти беше казал да ми теглиш куршума?

— Не мисля, че искаш да разбереш — отвърна той.

43.

Бяха осем души общо. По двама мъже на коне от двете страни на фургона, Питър, който яздеше начело, и още един най-отзад. Крис управляваше фургона, а Алекс седеше между него и Джет. Палето лежеше свито на кълбо в скута ѝ.

— Хубаво кученце — обади се Крис.

— Моля? — Всичко беше толкова шумно: скрибуцането на фургона, дрънченето на сбруите, силното трополене на конските копита. Цялата тази гюрултия я побъркваше, тъй като дни наред се бе придвижвала дебнешком, като се криеше в горите и едва ли не умираше от страх всеки път, щом изпукаше някое клонче.

— Говоря за кученцето. Наоколо не се срещат много ваймаранери.

— Ваймаранери ли?

— Ваймарска ловна порода. Когато порасне, ще стане доста едър. А ако не се лъжа, ще бъде и един истински призрак. — В отговор на обърканото ѝ изражение едното ъгълче на устата му се повдигна в полуусмивка. — Май не знаеш много за кучетата, а?

„Освен това, че внезапно ме заобичаха ли?“

— Никога не съм имала куче.

— Заради цвета на козината е. Понякога наричат този вид ваймаранери „сиви призраци“. Има ли си име?

— Не ми остана време за това. — Тя сведе поглед към палето. — Призрак не звучи зле.

— Не е по-лошо от всяко друго. Но преди да ти позволим да го задържиш, ще се наложи ветеринарят да му хвърли един поглед.

— Имате ветеринар?

— Аха, но той не е единственият, чиито услуги можем да използваме. Освен кучетата разполагаме с много жива стока. По този път минават доста хора, така че рано или късно ще се появи и някой ветеринар.

Тя си припомни аргумента, който Крис бе използвал за Том: „Имаме нужда от човек като него.“

— Това ли правеше на блокадата? Подбор на хората?

— Ъ-хъм.

— Не звучиш особено гузно.

Дори на тази странна лунна светлина очите и косата на Крис изглеждаха не по-малко черни от миризмата му.

— Нямам друг избор.

— Но как можеш да отпращаш хората?

— Правим, каквото трябва. Не разполагаме с неизчерпаеми запаси. Оставането на всеки един от нас зависи от това какво ще сложи на масата.

— Но това е жестоко.

— Да, така е. Но нямаме много храна и затова се налага да поддържаме баланса между хората, които приемаме, и онова, от което се нуждаем. В момента ни трябва хора за физически труд, за гледане на животни и за основни ремонтни дейности. Имаме нужда от мъже за охрана на периметъра. А напролет ще имаме ниви за оран и за сеитба, така че тогава бихме могли да приемем повече хора — в случай, че продължават да идват насам, разбира се.

— Кой взима решенията? Питър ли?

— Не. Съветът на петимата.

— Нещо като — смръщи вежди тя — градски съвет ли?

Той поклати глава.

— По-скоро като старейшини.

Алекс едва не се разсмя.

— Но нали почти всички там са стари.

— Да, с изключение на нас. Това са хора с дълбоки семейни корени. Може да се каже, че фамилията на Преподобния, Йегърови, е основала Рул от нищото, а и начело на градския съвет винаги е стоял представител на клана. Доколкото знам, Съветът на петимата управлява град Рул от доста време насам.

Нещо звънна в ума ѝ.

— Питър каза, че Преподобния е твой дядо. Но фамилията ти е Прентис.

— Точно така. Но никога не съм го виждал.

— Значи преди не си живял тук?

Изведнъж от него се разнесе повей на враждебност и резервираност, от който лъхаше на тайни и на срам, при което

миризмата му придоби още по-черен оттенък.

— Не. Роден съм в Мъртън, на около сто километра югоизточно оттук. Ами ти?

— Аз съм от Евънстън, Илинойс. Живея на няколко пресечки от „Нортуестърн“^[1].

В погледа му проблесна нещо като весело пламъче.

— Наскоро си подадох документите в „Нортуестърн“. Но не беше първият ми избор.

Тогава със сигурност беше по-голям от нея, може би на седемнайсет или по-скоро на осемнайсет.

— А кой беше първият?

— Вече няма значение, не мислиш ли?

„Опа!“ Усети как бариерата се затръшва и реши, че въпросът ѝ е риторичен. Така че просто се загледа в група облаци, плъзнали по лицето на луната. Палето изсумтя и се зарови още по-дълбоко в скута ѝ.

— Извинявай — рече ѝ Крис. — Но не обичам да се обръщам назад. Просто няма смисъл. И бездруго всичко е обречено.

— Откъде знаеш?

— Задигнахме едно старо радио, от онези, които все още работят.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Когато откраднаха камиона, Харлан и Брет отнесоха със себе си и радиото на рейнджърите.

— Откъде го взехте?

Той я стрелна с любопитен поглед, навярно доловил нещо в тона на гласа ѝ.

— От една ферма на десетина мили от града.

— О! — Тя се постара да прикрие разочарованието си. — Успяхте ли да хванете много предавания?

— Не чак толкова, а и с течение на времето стават все по-малко. Но достатъчно, за да разберем, че навсякъде е пълна каша. — Замълча за момент. — Ти къде беше, когато се случи?

Разказа му само най-необходимото: за планината, Джак и Ели. Той не се поинтересува защо е била в Уакамау, не попита и за родителите ѝ, а и тя не виждаше причина да му разкрива доброволно цялата тази информация.

— Ами ти? — попита го Алекс.

— На училище. Бях излязъл на двора и помагах на учителката по химия да заложим димка на второкурсниците. И тогава тя се строполи. Отначало реших, че е припаднала, но всъщност беше мъртва.

— А ти какво направи?

— Преди или след като самолетът се разби на футболното игрище?

— След това.

— Едва не пребих до смърт едно дете с тетрадката си. В противен случай щях да се простя с лицето си. В групата ни имаше едно момиче. В първия момент й нямаше нищо — не беше от Променените — но от страх хукна към игрището, където беше пълно с деца. Повечето от тях бяха нормални. Но имаше и Променени и те подгониха всички останали.

— О, боже! — Дори не искаше да си представя какво е било.

— И тогава онези здравеняци от отбора по футбол я забелязаха. Втурнаха се като побеснели на игрището и я разкъсаха на парчета, след което погнаха и малките. — Последва нова пауза. — Понякога, като затворя очи, още ги виждам пред очите си. Още ги чувам. Цялата онази зверска касапница.

— А ти какво направи?

— Нещо, което не очаквах от себе си — отвърна той. — Избягах.

След като известно време пътувах мълчаливо, по едно време Алекс попита:

— Как се озова в Рул? Заради дядо ти ли?

Той поклати глава.

— Колата ми отказа да запали. До вкъщи имаше четиридесет километра, а Мъртън е голям град. Така че след онова, което видях в училище, реших, че там ще е хиляда пъти по-зле. Много повече починали, убити и превъртели хора. Затова не се върнах.

— Но все пак там е домът ти.

— Живеех само с баща ми. — Сенките около Крис се сгъстиха и Алекс предположи, че момчето предпочита да не си спомня за баща си. — Но сега, когато имаме повече информация — за възрастта на починалите на място — знам, че е щяло да бъде напразно. Той беше на петдесет.

— Но тогава не си го знаел, а и трябва да има изключения. Като нас, например.

— Ние сме потвърждение на правилото. Доколкото знаем, болшинството от нормалните хора наоколо или са много млади, или са прехвърлили шейсет и пет, дори седемдесет.

— Разбирам — отвърна Алекс, чудейки се какво да каже. — Баща ти със сигурност би искал поне ти да се спасиш. Не би искал да умреш.

Тъгълчето на устата му се повдигна отново.

— Не познаваш баща ми.

За втори път останала без думи, Алекс попита:

— А колко са тези като мен и теб?

— В Рул ли? Ами всички общо сме петстотин души. От тях шейсет и трима са Пощадени.

— Шейсет и три деца от общо петстотин души?

— Точно така. Само дваисет и пет от тях са на нашата възраст: дванайсет момчета и тринайсет момичета. — Той я измери с поглед. — Вече четиринайсет.

— Само *двайсет и пет* ли?

— Ъ-хъм. Питър е най-големият от Пощадените, той е на дваисет и четири. — Крис се поколеба. — Всъщност е много свестен тип, но първо трябва да го опознаеш.

Алекс реши да остане без коментар по този въпрос.

— Но как да сме сигурни, че няма да се променим? Може да е просто въпрос на време, както казва Питър. — Замисли се за Дейдри. — А някое от по-малките деца променило ли се е от Енергийния срив насам?

— Никога не се е стигало до там.

— Какво имаш предвид? — не разбра Алекс.

— Просто не позволяваме да се стигне до там. — На лунната светлина лицето му беше само бегла отсянка. — Защо мислиш, че имаме кучета?

Ранна предупредителна система, осъзна Алекс — подобно на канарчетата в мините, кучетата сигурно усещаха промяната, преди да се е случила. И все пак ѝ се струваше невероятно.

— Взимате решение за съдбата на детето въз основа на преценката на едно куче?

— Досега не е имало грешки.

А това означаваше, че тези хора имаха опит. Боже, дали не заключваха децата, наблюдавайки настъпващата промяна? Нещо като експеримент, просто да бъдат сигурни. Сигурно беше така, иначе не биха имали такова доверие на кучетата.

Заля я вълна на истински потрес, оставяйки я разтърсена и замаяна. „Кучетата посочват децата, а после тези хора... какво всъщност правят после? Изхвърлят децата от града? Убиват ги?“ Сети се за трите деца — момичето със сопата и онези две момчета. Досега не се бе замисляла много за тях. Първо беше прекалено заета да се бори за живота на Том, а после да се разправя с разярена тълпа, така че нямаше причина да се оправдава. Стореното от нея беше самозащита. Не бе имала друг избор.

— Правим, каквото трябва, за да оцелеем — отвърна тихичко Крис. — Когато прекараш повечко време сред нас, сама ще разбереш.

Най-лошото беше, че в известен смисъл вече разбираше.

[1] Университет в град Евънстън, щата Илинойс. — Б.пр. ↑

44.

Телата на трите деца още лежаха там, където бяха паднали — където ги бе убила — на паркинга пред магазина. Факт, който повдигаше един любопитен въпрос: защо хранещите се с мърша животни не бяха докоснали Променените? А обичайните за тези места мършояди определено бяха идвали. Нед, все така мъртъв, се бе простил с главата си и с лявата си ръка. Ала въпреки това Променените бяха останали непокътнати.

Но някой друг също бе идвал тук.

Задната врата на магазина беше насилена отвън. А в помещението зад тезгяха бяха останали само няколко събрани закуп автомобилни постелки, както и миризмата на бърбън и болест — но това бе всичко.

От Том нямаше нито следа.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

РУЛ

Пукотът на далечна стрелба изтръгна Алекс след поредната нощ на неспокоен сън. Едно по едно тя регистрира ослепителния блясък на сутрешното слънце във вече прекалено светлата и много студена стая, мекото легло и успокояващия, ах, така познат аромат на наденица и яйца, на пържени картофи и... точно така... *кафе*. Но въпреки това чувството, което изпита, не беше нито глад, нито благодарност, а едно ужасно разочарование, като някой от онези моменти, когато заспиваш с надеждата, че утре светът ще бъде друг, но после се събуждаш и виждаш, че е съвсем същият. Да, наистина беше в безопасност и на топло, нахранена и чиста за първи път, откакто бяха напуснали хижата на рейнджърите, но Том беше изчезнал, а тя се бе провалила.

Още изстрели. Но не много. След последните три дни — почти в навечерието на Деня на благодарността — вече бе започнала да свиква със стрелбата, която отекваше понякога по-често, друг път — по-рядко.

Тя издърпа възглавницата върху главата си, за да се скрие от шума и светлината. Нямаше за какво да е благодарна. Беше се провалила. Том никога не би я предал. Не биваше да го оставя. Боже, всичко беше толкова нечестно. Първо родителите ѝ, после чудовището и целият ѝ живот, училището и приятелите, леля Хана, Ели и Мина, а сега и Том...

Трябваше да се махне от тук, трябваше да намери Том, а след това и Ели. Ще събере провизии; би могла да вземе отнякъде раница, карта и оръжие. А после какво?

На вратата прозвуча отривисто почукване, повече формалност, отколкото нещо друго. Топката се завъртя и Джес подаде глава в стаята.

— Стори ми се, че чух движение — рече тя. — Трябва да слезеш долу. Мат дойде да те вземе, за да се срещнеш с Преподобния.

— И защо? — След три дни усещаше тялото си като една огромна язва; гърбът я болеше, гърлото ѝ беше възпалено, а ръцете ѝ бяха нашарени като селски юрган със заздравяващи рани от ожулено и порязвания. — Това с нищо няма да помогне.

— Никакви самосъжаления, момиче. — Джес имаше вид на библиотекарка, останала стара мома: суха и последователна, със свита на кок стоманеносива коса. Всичко, от което имаше нужда, беше затъкнат зад ухото молив и очила с половинки стъкла на верижка около врата. — Коринтяните казват: „Бог е последователен и заедно с изкушението винаги изпраща средство за спасение, за да можеш да устоиш“.

— Нима?

— Точно така. Това означава, че трябва да спреш да се самосъжаляваш. Господ те подлага на изпитание.

— И какво е то? — попита Алекс с дълбоко чувство на самосъжаление.

— Ти как мислиш? — Джес започна да изброява на пръсти — Да видим сега. Първо оцеляваш след атаката. Не се променяш. Спасяваш дете. Едва не биваш изядена от диви кучета. Едва не биваш изядена от Променените. И едва не те линчуват. А, да, и кучетата те харесват. Пропуснах ли нещо?

„Да, предадох единствения човек, който би предпочел да умре, отколкото да ме нарани.“

— Не разбирам защо да са изпитания. Тези неща просто се случиха.

— Значи, тогава си сляпа и е крайно време да се събудиш. Не си единствената с проблеми. Тук, в Рул, няма човек, който да не е изгубил поне един свой близък, а някои от нас и повече от един. Със собствените си очи видях как дъщерите ми се строполиха мъртви, но благодаря на бога, че внукът ми бе пощаден. Животът на всички ни е съсипан, но не си ни видяла да се влачим наоколо с оклюмали глави и потънали в самосъжаление. Всички се трудят и това важи и за теб, млада госпожице. А сега си вдигай малкото задниче от леглото, преди да съм те почнала аз.

— Ти не си ми майка — отвърна Алекс, след което си помисли: „Боже, не прозвучах ли като Ели?“.

— И благодаря на господ за това — рече Джес. — Не съм безчувствена, Алекс, но никой тук няма време за самосъжаление — нито ти, нито аз, нито който и да е друг. Долу има едно кученце, което не може да си намери място, защото иска да те види, и освен това ни чака работа.

— Не съм длъжна да те слушам.

— Докато си под моя покрив, ще ме слушаш. — Когато Алекс не отвърна, Джес се наведе над леглото и въздъхна. — Слушай. Не искам да става по този начин. Бих предпочела да се разбираме.

Алекс си помисли, че това сигурно бе вярно, ала Джес изглеждаше непроницаема. С тази нейна праволинейност от нея лъхаше мирис на... така според Алекс ухаеше *бялото*. Никаква мъгла, никакви сенки, както беше при Крис. Миризмата на Джес беше непроницаема.

— За начало можеш да ме оставиш на мира — отвърна Алекс.

— Това не мога да го направя. Знам, че звучи изтъркано, но ако Том е означавал толкова много за теб, той не би искал да те вижда такава. Както го описваш, той е един много мил, много смел млад мъж и е видял нещо в теб, което го е накарало да те спаси — при това неведнъж. Можеш да се опитваш да се залъгваш, че е било просто рефлекс, че би го направил за всеки и че не е имал друг избор, но запомни едно: накрая, скъпа, той е предпочел теб пред приятеля си. Избрал е *теб*. — Джес бръсна кичур коса от челото на Алекс. — В Светото писание се казва: „Чрез вярата си той говори даже след смъртта“^[1].

— Какво означава това? — попита отчаяно Алекс.

— Това означава, че трябва да почиташ жертвата на Том. Трябва да почиташ и самия *него*. Той би искал да те види жива.

— Но животът ми е наказание. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Всички, които обичам, си отидоха.

— Докато си жива, има надежда — отвърна Джес. — Надеждата означава да си кажеш: ще живея още един ден и затова съм благословена.

— Откъде е тази мисъл?

— От Книгата на Джес — отвърна тя. — А сега ставай. Не допускай страданията на Том да са били напразни.

В кухнята, докато Джес се суетеше около тигана, съквартирантките на Алекс — закръглено и лъчезарно шестнайсетгодишно момиче на име Тори и Лена, арогантна наглед брюнетка на възрастта на Алекс — миеха и подсушаваха съдовете. На бялата селска кухненска маса седеше прегърбен възрастен мъж с обветрено и загрубяло като на каубой лице. Докато дъвчеше, той

вдигна поглед от канчето с кафето и полуизяденото кексче, след което преглътна и рече:

— Добро утро, слънчице. Как спа?

— Добре, благодаря, Док — отвърна Алекс. Още първия ден Кинкейд ѝ бе казал да му вика Мат или Док, но тя не можеше да си представи как ще се обръща на малко име към човек, приближаващ седемдесет и пет. След леденостудената стая уютът на кухнята, затоплена от старомодната чугунена печка и изпълнена с упойващия аромат на канела, индийско орехче и ябълки, ѝ подейства благотворно. Устата ѝ се напълни със слюнка, а стомахът ѝ закъркори.

Страничната врата се отвори и Призрак влетя в кухнята. Щом зърна Алекс, палето изджафка щастливо, дотърча бързо при нея и изобщо вдигна голяма врява. Алекс се усмихна широко и се наведе, за да почеше по коремчето гърчещото се пале.

— Как е голямото ми момче?

— Искаш да кажеш *дебелото* — обади се друго едно момиче, влязло заедно с кучето. Сара беше дребничка, с много тъмни очи и с деликатни като на порцеланова кукла кости. Тя свали от главата си червено-розовата плетена шапчица и тръсна оплетените си руси къдрици. — Не ходи, а направо се търкаля по стълбите.

Тогава Лена подхвърли на Алекс:

— А сега, след като най-сетне спря да се цупиш, за разнообразие би могла *ти* да излезеш на студа.

— Нямам нищо против аз да го разходя. — Сара коленичи на пода, почеса Призрак по коремчето и се изкиска, когато палето се загърчи неудържимо. Тогава лицето ѝ придоби тъжно изражение: — Брат ми имаше куче, един много сладък кокер шпаньол, само че го блъсна кола.

— Е, вече няма коли, така че грижите ти отпадат — обади се Лена.

— Ще се радвам на помощта ти, Сара — рече Алекс, без да обръща внимание на Лена, която подбели очи.

— Алекс, отделих ти нещо за закуска — каза Тори, след което се извърна от мивката и избърса ръце в кърпата за чиниите. По бузите ѝ бе избила червенина, а косата ѝ се бе накъдрила от парата. — Защо не седнеш на масата, докато аз...

— Алекс да не е саката. — Лена остави подсушената чиния, която издрънча върху останалите. — Престани да се подмазваш.

— Благодаря, Тори. — Алекс се надигна от пода. — Аз ще я взема.

Тори изви вежди и зяпна от нанесената обида.

— Не се подмазвам — отвърна на Лена.

— Разбира се — изсумтя Лена. — Това, че Крис постоянно виси тук, не означава, че Питър...

— Лена! — изрече предупредително Джес.

— Какво? Само си казвам мнението. Не разбирам защо трябва да се държите с нея така, сякаш е по-различна от нас.

— Всъщност — подхвана стеснително Сара — чух, че кучетата...

— Стига с тези кучета. — Лена отново подбели пресилено очи. — Те не знаят нищо. Ами ако животните също се променят? Замисляли ли сте се за това? И бездруго през първия ден се държаха като побеснели.

— Лена, благодаря ти за това изумително прецизно научно наблюдение — каза Джес и подхвърли майсторски едно яйце. — Щом получиш дипломата си по ветеринарна медицина, веднага ще ти поискам мнението. А сега се заеми с чиниите, защото сами няма да се изсушат.

Лена избърса с апатия едно канче.

— А тя кога ще се включи? На нас никога нямаше да ни мине номерът с подобни лайняни простотии.

— Горките ми уши — оплака се Кинкейд.

— Лена Кристина Столц. — Джес отрязва две дебели филии черен хляб. — Няма да търпя арогантно отношение в къщата си. Само да чуя още една обидна дума от мръсната ти уста и отивам да говоря с Преподобния.

— Блъфираш. — Лена хвърли кърпата настрана. — Няма да посмееш, а и Съветът има нужда от нас, нали сме *Пощадени* и толкова ценни.

— Лена, те искат само да ни защитят — обади се Тори.

— Да ни защитят ли? Та ние сме затворници. Държат ни насила тук.

— Но това е за наше добро.

— Само защото възрастните казват така, не значи, че е истина. — Лена изгледа ядосано Джес. — Можеш да ме държиш тук колкото си искаш, но *не можеш* да ми казваш какво да мисля.

— Не ме интересува какво мислиш — каза Джес и невъзмутимо сипа кафе в сребристия термос. — Но когато станеш Избрана...

— По-скоро ще се самоубия.

— Когато станеш Избрана, прави каквото намериш за добре под собствения си покрив. Но докато живееш тук, ще спазваш правилата, в противен случай ще помоля Преподобния да преразгледа решението си. Едва ли искаш да ме изпробваш. — Джес затвори термоса. — Разбра ли ме добре?

Цялата кухня беше притихнала. Дори Призрак мируваше. Тори беше на ръба да се разплаче, а Сара изглеждаше въсъчнобяла. Алекс се взираше ту в пребледнялото лице на Лена, ту в пода, докато мислите ѝ препускаха.

„Избрана ли? Това пък какво е? И нима Лена е опитала да си тръгне, но не са ѝ позволили? Я чакай малко...“

— Да, госпожо. — Гласът на Лена звучеше примирено, но Алекс долови горещия лютив повей на стаена ярост.

— Отлично. — Джес мушна термоса под мишницата си и взе увития сандвич. — А сега ме извинете, защото горкият стражар чака достатъчно дълго закуската си в студа. — Вратата се затвори подире ѝ с решително щракване.

Отначало никой не помръдна, но накрая Сара прекоси помещението и докосна ръката на Лена.

— Всичко ще се оправи — рече ѝ тя. — На мен също ми е мъчно за майка ми.

Лена се дръпна настрана.

— На мен обаче не ми е мъчно за тази кучка — изсъска тя и изхвърча от стаята. В следващия миг Алекс я чу как изтрополи нагоре по стълбите.

— Тори — наруши мълчанието Кинкейд, — ако не възразяваш, с удоволствие бих изял още едно кексче.

[1] Евреите 11:4. ↑

Кинкейд бе довел за Алекс един кротък петнист кон с хлътнал гръб на име Хъни, ала момичето се възпротиви.

— Никога не съм яздила — заяви тя, без да обръща внимание на стражаря, който слушаше с интерес, облегнат на предната порта. Кучето му, сиво-бежов на цвят питбул, доприпка при нея, за да си изпроси погалване. — Защо да не вървим пеша?

— Защото е по-бързо — отвърна Кинкейд. — Послушай ме, ако те разпределят в някоя от фермите, ще се радваш, че имаш кон.

— Аха — изрече провлечено стражарят, който сърбаше горещо кафе. — Иначе ще трябва да ставаш, преди да си легнала.

— Хайде, Алекс — подкани я Кинкейд. — И остави това куче.

— Добре, добре, идвам — отвърна Алекс, но на лицето ѝ плъзна усмивка. Усетило, че губи вниманието ѝ, кучето се бе изтърколило по гръб и жално размахваше лапи във въздуха. Алекс се наведе, за да почеше питбула по шията, и той изсумтя доволно: — Вината не е моя.

— Изглежда, се сдобихме със своя собствена повелителка на кучетата — каза стражарят и поклати глава. — Луси не харесва никого, но както се казва, око да види, ръка да пипне. Стига, Луси, ела веднага!

С почти човешка въздишка, питбулът се претърколи отново на крака и отправи към Алекс укорителен поглед: „Направи нещо!“. С оклюмала глава кучето се върна бавно при стражаря, седна на задните си лапи и изсумтя троснато.

След няколко несполучливи опита Алекс най-сетне съумя да се покатери на седлото, а известно време след това Кинкейд също бе успял да нагласи стремената и да ѝ обясни за какво служат юздите, как трябва да седи и изобщо какво да прави. Тогава двамата се отправиха към града, изпроводени от окуражителния лай на питбула.

— Добре се справяш. Започна да му хващаш цаката — каза Кинкейд, който бе възседнал строен кон с леопардова окраска от породата апалуза. — След няколко дни ще препускаш с най-добрите.

— Тъхъм — отвърна Алекс, а мислено си рече: „Да, а може да препусна далече оттук.“ За жалост обаче Хъни явно обичаше да се

разхожда с бавна крачка. Въпреки това спокойното движение на животното беше приятно. Всяко куче, покрай което минаваха — а те срещнаха немалко по пътя си, ги приветстваше с дружелюбен лай и изопнало докрай поводата, размахваше въодушевено опашка.

Кинкейд я погледна и рече:

— Кучетата винаги ли са толкова дружелюбни с теб?

— Не, не винаги.

— Ъ-хъм. — Кинкейд се загледа в един стражар, който се опитваше да накара лабрадора си с цвят на шоколад да седне насила. — Продължавай в същия дух и никога няма да ти липсва приятел.

Къщата на Джес се намиреше на запад от центъра на града, вероятно на по-малко от километър разстояние. Докато яздеха, Кинкейд ѝ даде най-обща информация за разположението на Рул. Градът открай време представляваше малко, почти напълно затворено общество и спирка по пътя между затворената днес мина и градовете, от които доставяха провизии за работещите там мъже. След нападението Рул се бе разширил, за да може да защити намиращите се околоръст ценни ресурси, най-вече гори, отдалечени ферми и добитък. Всички главни пътища бяха барикадирани през интервали от километър и половина, започвайки на осем километра от града, и се охраняваха по два-сет и четири часа на денонощие. Допълнителни пешеходни патрули, придружени от кучета, кръстосваха горите. Единственият път в града беше североизточният. Нежеланите посетители биваха ескортирани до югозападните покрайнини, на петдесет километра северно от мината.

— В града ще имаш доста голяма свобода, но ако искаш да отидеш на някое място извън центъра, ще трябва да имаш охрана — обясни Кинкейд. — Що се отнася до Пощадените, понякога страстите се разгарят повече, отколкото трябва. А ние не искаме да ти се случи нещо лошо.

Алекс се чувстваше неловко заради начина, по който Кинкейд и всички останали произнасяха думите „Пощадени“ и „Променени“. А също и „Избрани“ — кои бяха те обаче? Всичко това ѝ се струваше някак прекалено религиозно — особено като се има предвид проповедникът, който управляваше града, и този негов Съвет на петимата. Може би хората тук принадлежаха към някаква секта също като населението на Джоунстаун и Уейко. Да вземем Джес, която все

бълваше цитати от Библията. Освен това изглеждаха прекалено организирани, сякаш отдавна разполагаха с действащ устав с правила.

— Затова ли трябва да се срещна с този преподобен и със Съвета? За да решат какво ще правят с мен?

— Нещо такова. Преподобния обича да гледа на ръка, а Съветът управлява града и въз основа на обществените нужди решава кой къде ще отиде и какво ще прави.

— Вие ли ги избрахте?

Кинкейд поклати глава.

— Петте фамилии управляват града още от създаването му. А семейството на Преподобния, Йегърови, е най-влиятелното. То е и най-богатото, както и първата от Петте фамилии, нагърбила се със създаването на Рул преди сто и петдесет години. Собственици на мината, основатели на града и създатели на църквата. Преподобния и брат му поеха ръководството на мината след смъртта на баща им. Преди двайсет години мината почти се изчерпа, но тук има мъже, които цял живот са работили в нея. В такива времена чувството за лоялност и семеен дълг са много ценни качества. Йегърови са се грижели за хората преди и всички смятат, че ще го сторят и сега.

— Значи, всички слушат пастор Йегър?

— Преподобния. Да. Така да се каже, той е последният арбитър.

— А какво става, когато другите членове на Съвета не са съгласни с него?

— Досега не се е случвало.

Нима всеки път получава подкрепата на всички и нещата винаги се свеждат до начина на мислене на един-единствен човек? Това не звучеше никак добре. Не бе възможно *винаги* да са на едно и също мнение, нали така?

— Ами ако поискам да си тръгна? Ели е там някъде навън, а Том...

— Доколкото разбирам, нямаш никаква представа къде може да са. Прав ли съм?

— Да, но това не означава, че трябва да спра да ги търся.

— Имаш ли някакви умни идеи откъде ще започнеш?

— Не — отвърна тя троснато.

— Тогава, докато не измислиш нещо, по-добре потърси начин да се приобщиш.

— Да, но Рул не е мой дом — отвърна тя. Думите на Лена се мярнаха като призрази в съзнанието ѝ и в този миг у нея започна да се оформя едно много лошо предчувствие за това място. — И вие не сте моето семейство.

— Е, тогава да видим какво можем да направим по този въпрос.

Центърът на града не беше голям. В северозападния му край се издигаше огромна бяла църква, в която се помещаваше жилището на енорийския свещеник. От западната страна се простираше разлатата двуетажна сграда на кметството с високи арковидни прозорци и часовникова кула, изградена от старомоден червеникавокафяв камък. На юг площадът беше обточен от вехто магазинче за евтини дрънкулки, пекарна в съседство до малка бакалия с табела „При Мърфи“, следваше „Закусвалнята на Марта“: ЗАКУСКА 24/7 и накрая нещо средно между християнска книжарница и кафене „Светите земи“. От другата страна на площада точно срещу кафенето имаше разбит бар, който, съдейки по ретро рекламите на бира „Блац“ и „Балантайн“, украсяващи тухлената фасада, не бе отварял от ерата на динозаврите. По тротоара, минаващ пред бакалията, магазинчето за евтинийки и кафенето, патрулираха стражари. По ефирното ухание на сварено кафе, кленов сироп и палачинки се познаваше, че „Закусвалнята на Марта“ е отворена. На масите, наредени по протежение на замъгления преден прозорец, седяха изгърбили рамене мъже в камуфлажно облекло. Щом забелязаха Алекс, кучетата им веднага скочиха на крака.

„Нещата определено се влошават.“ Още няколко кучета опряха носове в шлифованото стъкло на закусвалнята и Алекс установи, че в мига, в който я зърваха, миризмата им ставаше по-плътна и по-наситена. „С Мина не беше чак толкова зле, а оттогава измина само седмица. Най-много десет дни.“

Усетила вперения в нея поглед, тя се обърна и установи, че Кинкейд я изучава. Не го познаваше, но в миризмата му не улавяше нищо обезпокоително. От него се носеше лъх на удобно кожено палто, каквото би носил баща ѝ, примесен с лекия аромат на нещо почти флорално. Може би пудра?

— Знаеш ли защо се държат така? Разбрах, че кучетата не харесват хората, които са на път да... нали знаеш. Но мен...

— Но теб те обичат. — Кинкейд сви леко рамене. — Знам ли? Трябва да помисля.

Вратата на църквата се отвори и от там се изсипа група деца. Всички до едно малки — на не повече от десет-единайсет години — децата тичаха едно през друго, надпреварвайки се кое ще стигне първо до площадката в съседство. Докато наблюдаваше децата и слушаше техните викове и смях, примесени с радостния лай на кучетата, в гърдите ѝ се надигна вълна на скръб и тя беше принудена да отклони поглед.

Със закъснение осъзна, че бе дръпнала юздите, и сега Хъни стоеше мирно с излизаща от ноздрите пара и чакаше търпеливо Алекс да вземе решение. Кинкейд също бе спрял и я наблюдаваше. А когато погледите им се срещнаха, той каза:

— И на мен все още ми действат така.

— Изглеждат толкова нормално.

— Защото наистина е така. Стараям се животът тук да тече възможно най-нормално.

„И още как, пълно е с нормални незначителни подробности, като стрелбата и патрулиращите стражари.“ От сутринта не бе чула други изстрели, но се питаше по кого бяха стреляли и къде. И, разбира се, защо.

— Не искаме да растат неграмотни — обади се Кинкейд. — Училището е общото помежду им. Създава им усещането за рутина. При нас има един тип, който е бил директор на Мъртънското основно училище. Ще се запознаеш с него утре, по време на часовете.

— Ще ходя на училище?

— Разбира се. Това, че идва краят на света, не значи, че трябва да зарежеш образованието.

— Но това не е честно.

— Горе главата. Разполагаме с много добри учители, които се наложи да излязат от пенсия. Като се замислиш, в това има известна ирония. Служим вярно цял живот, после ни свалят хомота и ни пускат на заслужена паша, а накрая пак на нас се пада честта да оправяме цялата тази каша.

„Заслужена паша ли?“ Тя понечи да отвърне, но в същия миг до слуха ѝ достигна бързият тропот на конски копита. Една селска каруца подскачаше по криволичещия горски път. Този път каруцата караше

Питър, на капрата до него седеше Джет, а Крис яздеше в тръс подире им на един мускулест червеникавокафяв кон. Вместо със слама каруцата беше натъпкана с хора — всички до един със завързани очи. Още несретници, прибрани заради ползата от тях, помисли си Алекс. Щом надуши миризмата ѝ, Джет излая в знак на поздрав, при което Крис се обърна, забеляза ги и вдигна ръка, преди да продължи нататък. Алекс проследи с поглед каруцата, която накрая спря пред сградата на кметството.

— Какво правят там вътре? — попита тя.

— Тъкмо това предстои да разбереш, млада госпожице — отвърна Кинкейд.

По главния коридор на кметството имаше редица офиси, някои от които отворени, а други плътно залостени. Във въздуха се носеше страх. Цял куп стражари и кучета държаха под око дълга върволица от мръсни възрастни бегълци. Алекс бе забила поглед в гърба на Кинкейд, но въпреки това чу изпълнения с омраза шепот, когато минаваха покрай тях. Тогава един от мъжете каза достатъчно отчетливо:

— Оставете ме насаме с нея и ще ви покажа какво заслужава.

Последва вълна от груб злобен смях. Кучетата изскимтяха неспокойно. Алекс очакваше Кинкейд да каже нещо, ала той продължи напред.

Когато зад тях отекна дрънчане на чинии, тя се обърна и видя две жени, които бутаха метална количка за сервиране, каквито използваха в болниците, за да разнасят храна на пациентите. В случая свръхчовешкото й обоняние се оказа излишно, защото беконът си беше бекон.

Носещият се наоколо аромат накара някой от редицата хора да простене. Всички бегълци проследиха с хлътнали очи двете жени, които дотъряха количката до дебела дървена врата, снабдена с напречен лост за отваряне и подсилено стъкло. Едната от жените почука и няколко секунди по-късно вратата се отвори отвътре. Алекс зърна гърба на още един стражар, а когато жените се скриха от погледа ѝ, усети едва доловима миризма, идеща от другата страна на вратата. Не беше вонята на мъртва плът. Въпреки че очакваше да я надуши от мига, в който влязоха. Тази миризма обаче беше различна. И някак позната — долавяла я бе и друг път: тютюн, развалени зъби и вкиснато уиски.

„Познавам тази миризма. Но кой...“

От дъното на коридора долетя силен, пронизителен крясък и Алекс се сепна, изтръгната от мислите си. Бегълците замлъкнаха, а кучетата заскимтяха, някои дори започнаха да лаят. Крясъкът отекна отново и тогава иззад ъгъла на коридора се появиха двама стражари,

които влачеха помежду си един хленчец и съпротивляващ се възрастен мъж.

— Не, не, нямате право! — проплака мъжът, който беше много стар, почти съсухрен, с ръце като вейки и завързан на възел канап около кръста, за да не се свлекат панталоните му. С внезапен прилив на сили мъжът се изтръгна от ръцете на стражарите и се спусна към един офис. Кучетата изопнаха поводите си докрай, заджафкаха и заритаха с лапи във въздуха. Старецът сграбчи бравата и я завъртя, ала вратата се оказа заключена. По изпитото му лице премина израз на пълно отчаяние, а когато двамата стражари се приближиха към него, той заплака. Старецът се свлече на колене, като костеливите му пръсти останаха впити в неумолимия метал.

— Не можете да ме изхвърлите навън! Нямам си никого, няма къде да отида! — умоляваше ги той, докато стражарите се мъчеха да освободят хватката му. Ала старецът се държеше с непреклонната решителност на пиявица; ужасът бе влял в мишците му неподозирани сили и изнурените мускули на ръцете му се бяха изопнали до скъсване. — Все още мога да работя, все още ме бива за нещо. Моля ви, *недейте!*

Сред оживения кучешки лай още един стражар се спусна на помощ на своите. С дружни усилия тримата успяха да откопчат ръцете на стареца от бравата, след което поведоха борецкия се и крещящ мъж по дългия коридор и за всеобщо облекчение накрая се изгубиха зад ъгъла.

— Божичко — въздъхна мъжът, който бе предложил да покаже на всички какво заслужава тя. Той стрелна Алекс с враждебен поглед. А на Кинкейд рече сопнато: — Трябва да се срамувате от себе си. Той е един от нас, а вие спасявате *онези*. Какво, по дяволите, я прави толкова специална?

— На първо място — изрече кротко Кинкейд — тя умее да си държи езика зад зъбите.

В края на Т-образния коридор свиха надясно. Тъй като прозорците гледаха на юг, тази част от коридора беше много по-светла. Тук имаше още повече стражари — бе започнала да свиква с вида на тези старци с камуфлажно облекло и пушки — но тогава Кинкейд я поведе към затворената двойна врата вдясно. На табелка от лявата ѝ страна пишеше СЪДЕБНА ЗАЛА.

— Трябва да почакаме тук няколко минути — рече Кинкейд, след което се отпусна с въздишка в един стол с права облегалка.

Алекс остана права. Устата ѝ бе пресъхнала, но дланите ѝ бяха потни.

— Защо трябва да се срещам със Съвета и с Преподобния? Как е възможно да взимат решение за всеки поотделно? Това са прекалено много хора.

— Има-няма петстотин души. Но те не се срещат очи в очи с всеки. С това се занимават командирите, на които са поверени ключовете.

— Ключове ли? Такива, които отварят врати?

— Не, не в прекия смисъл на думата. Свързано е с Библията, с Евангелието на Матей: „и ще ти дам ключовете за небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата“. Същото схващане като при мормоните само дето ние не сме мормони. Свежда се до това, че Съветът отдава правомощия на определени хора, които могат да взимат решения в конкретни области, като например: ферми, боеприпаси, снабдяване, хигиена. Питър е от Ърнстови — една от петте фамилии — така че той е командир на милицията. Той е човекът, който решава какви мисии ще бъдат проведени, колко мъже ще участват и всякакви такива неща. Именно той ще се срещне с новопристигналите; ще прецени дали са подходящи за стражарска служба и дали умеят да се бият.

— Значи хората в коридора чакат за среща с командирите?

— Или с техните представители и лейтенанти — хора като Крис. Веждите ѝ се склжиха в смръщена гримаса.

— Но нали Крис е внук на Преподобния? Защо и той няма ключ? Как така не е станал командир?

Кинкейд сви устни и отвърна:

— Ами — започна той предпазливо — проблемът е в това, че Крис не е чист гражданин на Рул, роден и отраснал тук. Той е носител на кръвната линия, но родителите му не са... *част* от града. Те заминаха от тук и историята им е малко... мъглява. Докато Питър е израснал в Рул, по-голям е и има повече опит в тези неща. Това не са единствените причини, но и те стигат.

Откърмен в Рул. Кръвни линии. Изглежда, че Рул беше доста позатворено и авторитарно място, отколкото бе предполагала.

— Тогава кого приема Съветът?

— Пощадените — деца като теб — както и граничните случаи: хора, които могат да са полезни на града, но командирите не са напълно сигурни. Затова ги изпращат пред Съвета, който трябва да вземе крайното решение. Освен това Съветът приема и хората, които, така да се каже, не се *приспособяват* много добре.

Тя си спомни заканата на Джес.

— Това ли имаше предвид Джес, когато каза, че щяла да помоли Преподобния да преразгледа решението си?

Кинкейд кимна и рече:

— Преподобният винаги има последната дума, що се отнася до отлъчването.

— Отлъчване ли? — По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. — Тоест, прогонване?

— Нещо такова. — Кинкейд постави ръка на рамото ѝ. — Слушай, в момента това е най-малкият ти проблем. Най-добре се съсредоточи и се постарай да се представиш във възможно най-добра светлина и недей да лъжеш. И бездруго Преподобния веднага ще познае.

Хм, това беше любопитно.

— А ако излъжеш, ще те, ъ-ъ, отлъчат ли?

— Не, не веднага. Но някои деца не успяват да се адаптират. Просто не могат да свикнат.

— Като Лена ли?

— Има много труден характер, това поне е сигурно.

— Защо не я оставите тогава да си тръгне?

— Ами, ние... стараем се да задържим Пощадените при нас. За тях тук е най-безопасно.

— Но не трябва ли решението да бъде нейно? — „А също и мое?“ — Къде остава свободната воля?

— Свободната воля ли? — отвърна Кинкейд. — Помисли само докъде доведе тя Адам.

Едната врата на съдебната зала се отвори и един рахитичен старец, на около сто и деветдесет, подаде глава навън.

— Преподобния ще ви приеме — обяви той вяло.

— Точно когато взе да ми става удобно — изсумтя Кинкейд, след което се надигна с гримаса, а коленете му изпукаха. — Трябваше да ги сменя, когато имах възможност.

— Не ме занимавай с проклетите си колене — отвърна рахитичният старец. Той раздвижи челюсти и Алекс чу тракането на протези. — Искам да знам само кой ще ми оправи проклетите зъби?

Съдебната зала приличаше на декорите на „Съдията Джуди“^[1]: малко помещение с дървена ламперия и галерия от три реда за зрителите, ограда с люлеещи се вратички и две правоъгълни маси — по една от всяка страна. В предната дясна част на залата беше свряна ложата на съдебните заседатели. А в средата най-отпред се намираше съдийската трибуна, зад която седяха петима мъже в черни роби и с набраздени от бръчки безизразни лица. Двамината от края, които ограждаха останалите като две еднакви подпори за книги, бяха направо древни и толкова съсухрени, че първият по-силен вятър би могъл да ги отвее. Не успя да различи възрастта на другите трима.

Старите хора бяха толкова... стари.

Но все пак веднага позна кой е Йегър. Кинкейд бе споменал, че Преподобния сяда винаги точно в средата, и сега тя взе да го изучава. Той беше напълно плешив, с нос като смачкан домат и висящи на шията гънки, който се клатушкаха при всяко движение като обици на пуяк. Тъмните му очи, живи и пронизващи като птичи взор, се фокусираха върху нея със студения преценяващ поглед, с който гарванът измерва с очи прегазеното на пътя животно, за да реши дали си струва усилието.

— Значи, ти си Александра. — Гласът на Йегър беше учудващо равен и дълбок, почти гърмящ и идеален за изнасяне на церемонии. — Хайде, влизай. Не се стеснявай. Мини през оградата.

Тя погледна крадешком към останалите четирима мъже, но те не издадоха нито звук, нито някаква емоция. Каква ли беше тяхната работа? Да наблюдават? Да задават въпроси? От тях се излъчваше онази смесена миризма, която бе започнала да свързва със старостта: на мента и тънка като хартия кожа, на мръсни чорапи и пръдня, както и на лъхаща на мухъл грохналост. Но поне не долови нищо обезпокоително.

Йегър беше различен. От него се носеше някакъв непроницаем и хладен лъх, като от запотено стъкло или мъгла. Също като при Джес,

заклучи тя: непроницаема. Не можа да усети нито мислите, нито чувствата му.

— Така. — Йегър се надвеси над трибуната. От този ъгъл приличаше на лешояд повече отпреди. — Най-накрая се срещнахме. Моят внук ми разказа за теб.

Какво ли му бе казал Крис?

— Да, сър.

— Държа да се срещам с всички Пощадени. Вие сте нашето бъдеще и когато му дойде времето, искам да установя, че сме направили добър избор. Ела тук. Искам да те погледна очи в очи — Йегър й кимна да се приближи и едва тогава Алекс забеляза малката стълбичка пред катедрата. Щом изкачи стъпалата, тя плъзна поглед по тесните месингови табелки с имена, по една пред всеки от възрастните мъже. На първите две от ляво на дясно пишеше БОРН и ЪРНСТ. В центъра беше ЙЕГЪР, следваше СТИМКЕ и накрая най-вдясно — ПРИГ.

В този миг Алекс забеляза нещо, което отначало й бе убягнало: от другата страна на Приг имаше шести стол, който беше празен. Нямаше нито табелка с име, нито пък нещо друго, което да указва на кого принадлежи столът. Би могъл да е чисто и просто резервен, но Алекс не мислеше така. Тя измери с поглед цялата катедра и едва сега забеляза, че начинът, по който бяха подредени членовете на Съвета, изглеждаше... небалансиран. Сякаш нещо липсваше.

„Шест стола, но само петима мъже, които се наричат Съвета на петимата... освен ако не винаги е било така.“

Йегър протегна ръце с дланите нагоре и рече:

— Ще позволиш ли?

Силно озадачена, тя се поколеба, но тогава си спомни думите на Кинкейд: „Обича да гледа на ръка.“ Щом плъзна длани в неговите, кожата й потръпна от допира. Ръцете на Йегър бяха костеливи и с подути стави, кожата — суха като стар пергамент и осеяна със старчески петна, но хватът му беше силен.

— Топли ръце — констатира Йегър.

— Да, сър. — Очакваше сега да я пусне, но това не се случи. Искаше й се да отскубне ръце от неговите, но си наложи да остане неподвижна. И въпреки че усети погледите на другите върху себе си, не посмя да отмести очи.

— Алекс, има нещо, което не ми е ясно — започна Йегър. — Искam да разбера как се озова в Уакамау. Разкажи ми.

— Ами аз... ъ-ъ... зарязах училището. — Не виждаше какво значение имаше сега. Но въпреки това реши да отговаря кратко и по същество.

Тогава мъжът вдясно избоботи:

— Това навик ли ти беше?

Хваната неподготвена, тя стрелна поглед към табелката с неговото име: СТИМКЕ.

— Не.

Йегър не каза нищо, а само потри дланите ѝ с мазолестите си палци.

— Тогава защо го направи? — продължи Стимке.

— Искah да премисля някои неща. — И докато Стимке все още се взираше в нея, додаде: — Като колежа например.

— Аха — обади се Йегър. — Имаш предвид бъдещето и какво ще правиш с живота си, така ли?

Не беше далече от истината.

— Да.

Единият от съсухрените старци, който седеше най-вляво, Борн, се обади с писклив треперещ глас:

— И какво реши?

— Нямаше време да взема решение, сър — отвърна тя. В нейна полза беше фактът, че това бе самата истина, но когато ръцете на Преподобния се размърдаха, тя усети, че я пробужда внезапно предчувствие. Какво бе казал Кинкейд?

„Недей да лъжеш. И бездруго Преподобния веднага ще познае.“

И че обича да гледа на ръка... О, боже, нима Йегър беше като нея? Изобщо не бе допускала, че и други хора може да са се променили също като нея. Лари, който бе срещнал толкова много оцелели, не бе споменал нищо за това. Може би защото този вид трансформация не беше често срещана или просто хората, които бяха развили някаква форма на свръхсетивност, пазеха това в тайна. Тя също го бе скрила, дори и от Том; но това и бездруго не бе единствената ѝ тайна. А може би не беше чак толкова глупаво да криеш тази свръхсетивност, като се имаше предвид каква параноя бе обзела всички напоследък.

Въпросът беше: можеше ли Йегър да усети казва ли тя истината, но не по миризмата, а чрез допир? Все едно е жив детектор на лъжата.

Но как ли ставаше това? Алекс знаеше, че когато са нервни, хората се изчервяват, следователно настъпваше промяна в температурата. Освен това човешката кожа носеше електрически заряд; тъкмо на този принцип работеше компютърният тъчпад — улавяше наличното електричество. Ето защо върхът на пръста задействаше курсора за разлика от един молив, който нямаше никакъв заряд.

Поначало Йегър може би бе притежавал някакъв вроден талант. В крайна сметка той беше пастор. Помнеше табелата на „Църквата на благоденствието“: ВЯРА В ЛЕКУВАЩАТА БОЖИЯ ДЕСНИЦА. Май не беше много далече от истината. Дори да не бе в състояние да изцелява, Йегър вероятно можеше да долавя — естествена заложба, подсилена от Енергийния срыв. Но защо точно Йегър сред толкова много оцелели, някои от които бяха доста стари?

И защо тя?

— Давам едно пени да разбере какви са мислите ти — каза Йегър с усмивка, при което заприлича на лешояд, но ръцете му не помръднаха.

— Баща ми все казваше, че не стрували толкова. — Не беше рисковано да спомене баща си, помисли си тя; почти всички родители бяха мъртви, което я правеше не по-различна от останалите. Само да можеше да контролира разговора...

В този миг Ърнст — дядото, а може би прадядото на Питър — който седеше до Йегър, попита:

— Какво работеше баща ти?

— Беше полицаи.

— Охо. — Това, изглежда, допадна на Ърнст, другата книжна подпора. Той потри подобните си на вейки ръце една в друга и додаде: — Човек, който е различавал доброто от злото.

Въпреки че никога не бе чувала баща си да определя някой от множеството пияници, съпрузи-побойници или хитреци като олицетворение на злото, тя отвърна:

— Да, сър. Предполагам, че е така.

— Точно това правим и самите ние. Я ми кажи — наклони Йегър глава на една страна — защо кучетата те харесват толкова? Какво ги

кара да се държат сякаш... *усещат* каква си?

— Не знам — отвърна тя откровено. — Не съм куче.

— Но сигурно имаш някакво предположение — обади се Ърнст.

Тя кимна и рече:

— Може би това, че и аз ги усещам по същия начин. — „За разлика от Преподобния Йегър и Джес. Защо ли обаче?“

— И какъв е той? — попита Йегър.

Алекс реши да се възползва от случая.

— Ами начинът, по който и вие усещате определени неща.

Ърнст несъзнателно затаи дъх, забеляза тя. Йегър присви очи като хищна птица.

— Тоест? — попита той.

Оказа се права. Най-сетне го хвана натясно, изведнъж тази негова стерилност, това замъглено стъкло се пропука, макар и съвсем лекичко, и отвътре я лъхна нещо влажно и някак металическо — миризма, която ѝ напомни за деня, в който двете с Ели едва не бяха убити от онези кучета.

„Вода? Или река? Не, не е това. Прилича повече на... дъжд.“

Дъжд. Спомни си деня, в който всичко започна — буреносните облаци от югозапад и сивите спирали, които бе взела за дъжд.

„Затова ли от него се носи мирис на влажно стъкло? Може би в онзи момент е наблюдавал дъжда през прозореца.“

— Тоест? — повтори Йегър.

Имаше чувството, че напрегнатите погледи на останалите мъже ще прогорят дупки в черепа ѝ, но въпреки това тя не отклони погледа си.

— Тоест, можете да познаете дали казвам истината, защото го усещате буквално с ръцете си.

Право в целта. Никой не проговори. Йегър плъзна очи по лицето ѝ, след което дръпна рязко ръцете си. Накрая спря поглед върху една точка над рамото ѝ.

— Мат, би ли изчакал отвън?

Напълно бе забравила за присъствието на Кинкейд.

— Ами — сепна се той, видимо учуден. — Добре.

Алекс усети пристъп на паника.

— Защо да не остане? — попита тя.

— Мат? — изрече рязко Йегър, без да ѝ обръща внимание.

— Разбира се. Алекс, ще бъда отвън. Всичко ще е наред.

Йегър изчака Кинкейд да излезе, след което насочи към нея своя пронизващ като прожектор поглед.

— При теб не става с допир.

— Защо не може да остане?

— Защото някои неща е най-добре да останат между тия четири стени — отвърна Ърнст. Изглежда, че от всички останали той имаше най-голям авторитет след Йегър. Освен това седеше от дясната страна на Йегър, осъзна тя: доста библейско. Запита се дали малкото му име не беше Майкъл. — Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре за всички — заключи Ърнст.

— А ти какво усещаш? — попита Йегър, приковал поглед в нея. — Чрез допир ли го правиш?

— Не. Но долавям същите неща като теб.

— Какви неща?

— Понякога разбирам какво чувстват хората. — Тя направи пауза. — Разбирам кога Променените са наблизо.

— Какво? — възкликна сепната Ърнст. — *Наистина* ли?

— Да — отвърна тя, без да отмества поглед от Йегър.

— Как? — попита той.

— Така, както разбрах, че в тази сграда има убиец — отвърна тя. — Надушвам ги.

[1] Американско съдебно телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

49.

Беше отслабнал и брадясал. Косата му също беше пораснала и сега стигаше до раменете. Но миризмата, която бе доловила в предния коридор, когато някой отвори вратата на кухнята, пускайки вътре двете жени, беше същата, както когато той бе прострелял Том: на влажен тютюн, развалени зъби и „Джим Бийм“.

— Не знам за какво говорите — отвърна Харлан, който гледаше свиреп и смачка на топка мръсния парцал в ръката си. Обичайната му воня беше примесена с острия мирис на белината и амонияка, с които миеше пода на затворническите килии. Като разсилен на кметството Харлан бе открил своето истинско призвание, помисли си Алекс. Мъжът натъпка парцала в опърпания джоб на панталоните си. — Никога през живота си не съм виждал това момиче.

— Защо ѝ е да лъже? — попита Йегър. Другите старци продължаваха да седят всеки на своето място на трибуната, но той бе слязъл долу, заставайки близо до Алекс. Йегър се оказа по-дребен, отколкото бе очаквала — приблизително с половин глава по-нисък от нея. Той не бе хванал ръцете на Харлан, което според Алекс беше някакъв вид тест.

Но не за Харлан. Йегър изпитваше *нея*.

Харлан гледаше сърдито.

— Защото е дете и има някакви скрити подбуди. Но трябва да ми повярвате. Никога досега не съм я виждал.

— Лъжец. Какво стана с Ели? — попита Алекс.

— Извинявай. Коя е тя? Твоя близка? Или може би куче?

— Така няма да стигнем доникъде — обади се Ърнст от мястото си зад катедрата.

— Нека изчакаме, докато... — Йегър спря, когато вратата на съдебната зала се отвори и вътре нахлу Питър с издута раница в ръце. Крис и Джет го следваха плътно по петите.

— Извинете. — Косата на Питър беше разрошена от вятъра, а бузите му — поруменели от студа навън. Той стовари раницата върху

едната от двете дълги адвокатски маси, а Крис бухна до нея още една. — Имаше много боклуци за събиране.

— Ей! — извика Харлан — това е мое. Нямате право да ровите в нещата ми.

— Напротив — отвърна Йегър и кимна на Крис и Питър. — Отворете ги.

Отвътре се изсипаха предимно дрехи: бельо, дънки, пуловери, фланелени блузи, дълги долни гащи и чорапи. Питър бе събрал още тоалетни принадлежности, обувки, две плетени шапки, комплект ръкавици с един пръст и няколко вехти списания.

— И една библия — отбеляза Питър, като извади от раницата подвързаното с кожа издание.

— Виждаш ли нещо познато? — попита я Йегър.

Алекс поклати глава. В първия миг бе усетила искрица надежда, ала още от пръв поглед си личеше, че това не е библията на леля Хана.

— Видя ли? — Харлан скръсти ръце на гърдите си. — Не съм този, за когото ме мислиш.

— Напротив — отвърна Алекс, след което погледна към Крис. — Няма ли друго?

— Само това — отвърна Питър и бръкна в един от торбестите странични джобове на раницата. — Доста е тежичко.

Алекс прехапа устни, за да не изкрещи.

— Това е моята чантичка, носи се на кръста.

— Пълни глупости — отвърна Харлан, но Алекс надуши едва доловимия дъх на вкиснато мляко. Мъжът беше обезпокоен. — Това нещо го имам от години.

— Сама съм я подреждала и знам, че това не е вярно — заяви Алекс.

— В този вид чантички хората носят все едни и същи неща — възрази Харлан. — Така че ще налучка някои от тях.

— Не е изключено — рече Питър и разкопча чантичката. — Затова ще ти дадем възможност да опиташ пръв. Какво има вътре?

Харлан изпита очевидно облекчение и Алекс смаяна си помисли: „Изпразнил я е“.

— Няма проблем — отвърна той. — Да видим, вътре има пакетче кърпички, стари дъвки, нож... — изреждаше той, докато Питър вадеше от чантичката всяко едно от тези неща.

— Така е — заяви Питър, щом Харлан приключи. — Няма нищо друго с изключение на това. — Питър извади черния несесер на Алекс. — Това нещо тежи поне десет паунда. Какво има вътре?

Харлан отвори уста, но тогава Йегър го прекъсна:

— Един момент. — Той взе несесера от Питър и след като разгледа съдържанието му, стрелна остър и проницателен птичи поглед към Алекс. — Кажи ни какво е това.

— Ей, това е мое — обади се Харлан.

— Тогава тя няма да има дори най-малка представа какво е то. — Йегър кимна към Алекс. — Хайде. Кажи ми. Какви са тези неща?

По-късно Алекс щеше да си зададе въпроса защо Харлан ги беше запазил. Нормално бе да задържи чантичката, но не и нещата вътре. А може би при вида на библията изведнъж бе осъзнал какво е сторил и от суеверие бе решил да ги запази, надявайки се, че с този жест ще компенсира всичко останало. Но в крайна сметка само едно нещо имаше значение — щом чантичката тежеше толкова, тогава тя знаеше какво — или по-точно кого — ще намери вътре.

— Родителите ми — каза тя.

Прахът на родителите ѝ беше там, но библията на леля Хана заедно с писмото от майка ѝ бяха изчезнали.

— Сигурно хлапето има пръст в тази работа — каза нещастно Харлан, който седеше изгърбен на един стол с твърда облегалка и изглеждаше сгърчен като спукан балон. Щом Кинкейд прегледа съдържанието на найлоновите торбички, потвърждавайки, че вътре наистина има кремирани тленни останки — зъбите се запазват при кремация — Харлан бе изоставил позата на блъфиращ хитрец. Накрая той се загледа в ръцете си и въздъхна. — Момиченцето каза, че тия неща били важни за нея. — Той тръсна глава към Алекс. — А когато убиха Марджъри, бях прекалено зает да гледам да не ни убият. Така че нямаше как постоянно да държа хлапето под око.

— Къде е тя? — попита троснато Алекс. Едва се сдържаше да не изкрещи и да не издере очите му.

Харлан повдигна едно рамо и отвърна:

— Не знам. Както казах, избяга може би на един ден път южно от тук. — Изсумтя презрително. — Брет беше толкова сигурен, че армията ще ни приюти, но така и не се стигна дотам. Казах му, че трябва да стоим настрана от междущатската магистрала, а и Марджъри искаше да вървим на запад, искаше да дойдем тук, но той държеше да потърси сестра си, която живееше в Уотърсмийт... Все едно, точно там се простихме с камиона. Нападнаха ни от засада. Банда типове, които наблюдаваха града и ни превъзхождаха числено с около двайсетина души. Застреляха Марджъри, преди да се усетим какво става.

— Да, знам какво е да те нападнат от засада и да стрелят по теб — отвърна Алекс, но Крис я спря, слагайки ръка на рамото ѝ, и тя преглътна напирещите думи.

— Какво стана после? — попита Питър.

Харлан отново сви рамене.

— Какво, по дяволите, си мислите? Не можехме да продължим на юг, защото не пускали никого да премине границата с Уисконсин, а ние няхахме никакво намерение да оставаме в Уотърсмийт. Там не е

като тука, никой не ти дава възможност да се обясняваш; направо стрелят на месо. Така че отново поехме на път.

— Заедно с момиченцето и кучето? — попита Йегър.

Харлан кимна.

— Кучето на няколко пъти ни спаси задниците. Разбираше много преди нас, когато наблизко се появяваше някое от *онези* същества. Кучето и детето бяха с нас, докато не стигнахме източно от мината — там животното откачи. Просто отказа да продължи нататък. Дори момичето не можа да го успокои. Животното искаше на всяка цена да се махне оттам. И сигурно е трябвало да го послушаме, защото същата нощ пет от *онези* деца... нали знаете, Променените, ни обградиха.

— И кучето не ви е предупредило? — попита Питър.

— Мисля, че се опита, но ние не му обърнахме внимание. Не знам, човече — продължи Харлан. — Тогава Брет беше на пост. Както си спях, кучето изведнъж... Всъщност то беше неспокойно цяла нощ, все крачеше напред-назад и скимтеше. Накрая откачи напълно и в следващия момент Брет започна да стреля като побъркан. Пушката му засече, а аз не можах да се прицеля достатъчно бързо.

Не, това беше лъжа. Алекс просто го надушваше. Но нямаше никакво значение дали Харлан беше задрямал, или бе застрелял Брет, без да иска. Изглежда, че Йегър също бе доловил нещо, защото старецът попита:

— Защо имам чувството, че лъжеш?

По кожата на врата на Харлан избиха аленочервени петна.

— Какво ще правите с мен? — попита той.

— Оставили сте едно малко момиченце да *умре* — обади се Питър, чийто глас жулеше като шибащ камшик. — Ти как мислиш?

Адамовата ябълка на Харлан подскочи. Погледът му зашари далече от гневното лице на Питър, плъзна се по безизразните физиономии на мъжете зад катедрата и накрая се спря на Йегър.

— Но вие не можете да ме застреляте.

— Така е, но не може и да останеш тук — отвърна Йегър. — Грехът ти опетнява всички ни.

От мъжете зад катедрата се разнесоха неясни възгласи на одобрение. Питър кимна, ала лицето на Крис излъчваше студенина, а мракът, който лъхаше от него, беше по-силен от всякога.

— Ще ме отлъчите? — В очите на Харлан изби влага. — Моля те, не ме карай отново да се връщам там. Онези *същества*...

Питър, за когото повечето решения включваха използването на оръжие, каза:

— Слушай, това си е твой проблем. Лично аз нямам нищо против още сега да ти тегля куршума.

Йегър вдигна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Ще бъдеш в не по-лошо положение от онова момиченце, дори в много по-добро. Ще получиш обичайните тридневни дажби храна, които се полагат на всеки, на когото сме отказали убежище.

— Но аз бях добър работник — проплака Харлан. — Откакто дойдох тук, не съм сторил нищо лошо.

— „Не ставай съучастник на чужди грехове. Пази себе си чист.“^[1] — цитира Йегър. — Ти носиш клеймото на Азazel. Грехът ти ще петни и нас, докато не си отидеш. От този момент насетне ти си отлъчен.

— Не. Моля ви. Нека остана тук поне тази нощ — изрече Харлан с пресипнал глас. — За бога, вече се свечерява. Скоро ще се стъмни!

— В такъв случай съветът ми е — каза Йегър — да бягаш бързо.

^[1] Първо послание на св. ап. Павел до Тимотея 5:22. ↑

51.

— Трябва да я намерим — заяви Алекс, докато седеше в кухнята на Джес заедно с Кинкейд и Крис. През един от прозорците се процеждаше косата златиста светлина на следобедното слънце, докато Джес пълнеше мълчаливо чашите с горещ чай. Лена, Тори и Сара бяха излезли, всяка по своите задачи, за което Алекс се радваше. Последното, от което имаше нужда в момента, бяха жлъчните забележки на Лена. И бездруго беше достатъчно напрегната.

Питър бе решил лично да ескортира Харлан извън пределите на града, а изразът на лицето на отлъчения мъж караше Алекс да си мисли, че би било истински късмет за него, ако преживее следващия един час. Колкото и да ѝ се искаше, не бе в състояние да изпита съжаление към този мъж.

— Нали го чу, Крис. Били на един ден път южно от тук. Това прави... трийсет-четирийсет километра.

— Било е преди две седмици, Алекс. За издирването на Том не разполагахме с достатъчно хора, въпреки че беше на почти същото разстояние от града. Освен това няма да търсим по права линия. Ще започнем на двайсет мили оттук, но в коя посока? — рече Крис.

— И без това постоянно излизате извън града.

— Да, но го правим с определена цел. Знаем къде отиваме. Но да издирваш човек, е съвсем различно нещо.

— Но тя е само на осем.

— Съжалявам, Алекс — отвърна Крис. — Просто не можем.

— Тоест, не искате. Тя е Пощадена, но явно не *струва* чак толкова.

Крис понечи да ѝ отвърне, ала Кинкейд го изпревари:

— Алекс, Крис е на твоя страна. Тъкмо той убеди Питър за издирването на приятеля ти. Но въпреки това не е в състояние да отменя решенията на дядо си, нито пък тези на Питър. Това е просто невъзможно.

— Но защо трябва Йегър винаги да е прав? Говорите за него така, сякаш има свръхестествени способности. Всъщност защо трябва

все той да командва? Понякога не се ли случва да решите нещо сами?

Думите ѝ засегнаха Крис. Тя долови сребристия лед, който се процеждаше през обвиващия го мрак.

— Слушай, Алекс — отвърна той, — нямаш дори понятие как стоят нещата тук. Знаеш само да...

— Крис. — Прекъсна го Кинкейд, поставяйки ръка на китката му. — Няма смисъл да се хващаме за гушите. Мисля, че сега е най-добре да си вървиш.

Крис искаше да възрази — Алекс усети това по вирнатата напред брадичка. Но той само кимна отсечено и се изправи. След това навлече палтото си и каза:

— Утре ще дойда да те взема.

— Как? Защо? — попита тя.

— Ще имаш нужда от ескорт — отвърна Крис.

Преди да си тръгнат от кметството, Йегър ѝ бе предложил да работи в дома за възрастни заедно с Кинкейд — предложение, което всъщност беше заповед. „Вероятно, за да ме държи под око!“ — хрумна ѝ сега.

— И сама мога да се ескортирам.

— Тук не се прави така, момиче — обади се Джес.

— Но аз нямам нужда от него — възрази Алекс.

— Понякога човек не знае от какво има нужда, докато не го изгуби — отвърна Кинкейд.

Алекс съжали за думите си. Нямаше нищо против Крис, но що за правила бяха това — първо, стражар пред къщата, а сега и този ескорт. Денонощно ли смятаха да я наблюдават? В какво се беше забъркала?

— Слушай, не го приемай лично — рече тя на Крис. — Аз просто...

— Няма нищо. — Кожата около устата на Крис бе побеляла. — Ще изпратя някой друг да те вземе. И без това не мога да бъда на разположение всеки ден.

— Но аз не искам никого.

— Това не го решавам аз — отвърна Крис.

— Да, но той ти е дядо. Поговори с него.

— Не е толкова просто. Правилата са си правила. Длъжни сме да ги спазваме.

— Иначе какво? Ще ме изхвърлите от града ли? — Тя скочи от масата. — Хубаво. И бездруго точно това искам. Тръгвам си още сега. Само ми върнете пистолета и раницата и повече няма да...

— За бога, Алекс, затвори си плювалника — скастри я Джес. — Остарях с пет години само докато те слушах.

Алекс усети плъзналата по шията ѝ червенина.

— Просто казвам, че...

— Джес — подхвана Крис едновременно с нея, — ако тя не ме иска...

— Млъкнете и двамата. Честно казано, приличате на котки, завързани в чувал. Пък и Алекс изобщо не знае какво иска.

— Я чакай малко — кипна Алекс.

— Единственото, което искаш, е да се дърлиш. Да създаваш конфликти. Влизането в конфликти те кара да си въобразяваш, че можеш да промениш миналото, дори когато от него не е останало нищо друго освен пепел — каза Джес.

Алекс усети как яростта в гърдите ѝ започва да се уталожва. Джес беше права, дяволите да я вземат. Желанието да се съпротивлява се бе загнездило в нея още от деня, в който научи диагнозата си. За нея да приеме чудовището, означаваше да отстъпи, да се предаде. Ако не се бориш, умираш. Но това, че си тръгна, зарязвайки училището и отправяйки се към Уакамау, не беше ли равносилно на капитулация? Не. Просто бе продължила да се бори по друг начин: отхвърляйки всички доктори, тестове и методи на лечение и поемайки нещата в свои ръце. И от Енергийния срив насам тя се бореше за живота си ден след ден.

И сега какво? Трябваше ли да се примири със случващото се? Не. Защото не бе избрала този живот по собствена воля. Това не беше нейният дом. Това не бяха хората, които обичаше. Вярно, че бяха добронамерени, но си имаха своите причини да я държат тук — сигурна беше в това — и точно сега нямаше намерение да спира да се бори. *Щеше* да се махне от тук и да намери Том и Ели. Просто трябваше да измисли как.

Но на глас изрече нещо друго, което също беше вярно:

— Просто ме е яд на... на всичко.

— Знам — отвърна Джес. — Нормално е да се чувстваш така, но трябва да се научиш да мислиш за общото благо. А ти, Кристофър,

трябва да се пребориш със себе си и да се отпуснеш. Още си много млад, натоварен си с прекалено тежки за възрастта си отговорности и това те изпълва със страх. Но да се придържаш към правилата само защото така трябва, не означава, че те са справедливи. Важното е да се научиш да преценяваш кога си длъжен да ги нарушиш.

— Да, госпожо — отвърна Крис. Мрачната миризма, която го обвиваше, стана още по-черна, но не от ярост, помисли си Алекс, а от стеснение. Той стрелна поглед от Джес към Алекс, след което сведе очи към масата. — Ескортът може би е излишен.

„Да.“ — Алекс си позволи само кратък миг на триумф, тъй като се опасяваше, че емоцията може да се изпише на лицето ѝ. — „А сега, ако успея да ги накарам да ми дадат само мъничко повече свобода...“

Ала в този миг Кинкейд поклати глава.

— Ако ѝ позволиш да се разхожда наоколо без ескорт, тогава ще се наложи да промениш правилото и за всички останали. Помисли си много добре, преди да предприемеш каквото и да било. Защото по този въпрос ще се наложи да се противопоставиш на Питър, а вероятно и на Съвета. Но не мисля, че имаш шанс да спечелиш.

Крис разпери безсилно ръце.

— Ама на вас не може да ви се угоди. Първо ме напада Алекс, после Джес ми казва, че трябвало да наруша правилата, а накрая ти се обръщаш на сто и осемдесет градуса и заявяваш, че не бивало да го правя. Боже господи!

— Внимавай какво говориш, млади човече — отвърна Джес. — Мат има право. Ако искаш да направиш изключение, ще имаш нужда от основателна причина. Да взимаш сам решенията си, не означава да постъпваш лекомислено. Освен това Алекс просто се оплакваше. На нейно място спокойно можеше да е Лена.

— Моля? — възкликна Алекс. Това, че се опитваше да измисли начин за бягство, не означаваше, че е глуха. А и двете с Лена нямаха нищо общо помежду си.

— Ето как ще го направим — продължи Джес. — Кристофър, ще дойдеш да я вземеш, когато можеш и стига ангажиментите ти да го позволяват. След това се опитай да я опознаеш. Ако прецениш, че можеш да ѝ имаш доверие и да я оставиш да се разхожда свободно наоколо, тогава я пусни. Но първо трябва да кажеш на Питър. Но ако

става дума за нейната безопасност, тогава я накарай да докаже, че може сама да се грижи за себе си.

— И как да го направя? — попита Крис. По бледата му кожа бяха избили аленочервени петна, а тъмните му очи хвърляха гневни искри. — Да ѝ дам пистолет? Да ѝ позволя да се поупражнява в стрелба по мишени? Или да я взема да поязди с нас?

— Да — отвърна Алекс. — Сигурна съм, че стрелям не по-зле от всички ви.

— „Защото такава е волята Божия — с добротворство да обуздаваме невежеството на безумните човеци“^[1] — Джес хвърли поглед към Алекс. — И на глупавите момичета. Така че, Алекс, докато не разбереш какво искаш всъщност, най-добре си дръж езика зад зъбите. — А на Крис рече: — Ти си умно момче. Помисли как е правилно да постъпиш и тогава действай.

— Джес, не е толкова просто — отвърна Крис.

— Глупости. Ако искаш да бъдеш мъж, започни да се държиш като такъв.

— Джес — обади се Кинкейд — момчето дава най-доброто от...

— Нямам нужда някой друг да ме защитава — сопна се Крис. Прозирацията лед стана по-осезаем и сенките се разделиха на две. Алекс изпита съчувствие. Можеше да се справи с него, но не искаше да наблюдава безучастно как една жена, достатъчно възрастна, за да му бъде баба, лека-полека го смазва.

— Крис — продължи Джес, — досега си оцелявал благодарение на късмета и на съобразителността си, но е крайно време да поемеш по свой собствен път, колкото и страшно да ти се струва това.

— Но аз вече съм го направил — отвърна Крис с пребледняло лице. — *Направил* съм го.

— Не, не си. Сляпото подчиняване на заповеди е признак за човек, който е спрял да мисли. Запомни едно: по-добре да страдаш заради правилните си постъпки, а не заради грешните. Кристофър, не се самозалъгвай. Душевият мир си има цена.

Какво ставаше? Алекс имаше чувството, че всички те — Джес и Крис, че дори и Кинкейд — нарочно говореха с недомлъвки. Всъщност те не спореха за желанието на Крис да се прави на бодигард, а за един въпрос, който тя все още не бе задала. За миг си помисли, че Крис ще отвърне нещо, ала той само сви ръцете си в юмруци, преглъщайки

напиращите в устата му думи. А след това излетя навън, затръшвайки кухненската врата с такава сила, че стъклото издрънча.

— Мисля, че мина добре — обади се Кинкейд.

— Посяхме семената на праведността — измърмори Джес.

— Какво беше това? Имах чувството, че ще му разкатаеш фамилията.

— Мат, внимавай с езика си — рече тя, след което изгледа строго Алекс. — Той не е единственият, който е изгубил свободната си воля.

— Един момент — отвърна Алекс. — Защо ме намесваш и мен? Аз искам да бъда свободна.

— Свободата също си има цена. Въпреки цялата ти смелост... — Джес спря по средата на изречението, тъй като кухненската врата се отвори и на прага се появи Сара, която изтръска посипания по косата ѝ сняг.

— Какво му има на Крис? — попита тя. — Той добре ли е?

— Това не е твоя работа — отвърна Джес, след което се обърна към Алекс: — Ти си една неблагодарна и много глупава млада жена. Но докато си тук, ще се научиш да си мълчиш и да спазваш правилата.

Какво, какво? Да спазва правилата ли? Изумлението ѝ премина в гняв.

— Само преди пет секунди каза, че правилата...

— Не си позволявай да ме поправяш! — срязва я Джес и махна ядосано с ръка. — Казах да си *мълчиш*, млада госпожице. Престани да дрънкаш за неща, които не разбираш. Ясна ли съм?

Очите на Сара се ококориха като палачинки. Алекс се чувстваше унижена. Идеше ѝ да потъне в земята от срам.

— Да, госпожо.

— Отлично. — Джес удостои Алекс с леден поглед. — Много се радвам, че се разбрахме. А сега съм сигурна, че все някъде има нещо полезно, което трябва да се свърши. — С тези думи излезе от стаята.

— Уау — обади се Кинкейд след миг. — Сигурен съм, че муха да бръмне, ще се чуе.

[1] Първо сборно послание на св. ап. Петра 2:15. ↑

Кинкейд махна отрицателно с ръка, когато Сара му предложи още една чаша чай.

— Не, благодаря. Трябва да се връщам. Алекс, ще повървиш ли за малко с мен?

Алекс не обели нито дума, преди да излязат навън и да поемат по алеята пред къщата. След това вдигна поглед към Кинкейд и рече:

— Защо беше всичко...

— Тихо. — Кинкейд вдигна предупредително пръст, при което тя забеляза стражаря пред къщата, който се изправи от мястото, където клечеше. Кинкейд посочи с палец през рамо. — Тя е с мен, Грег. Ако искаш, вътре има горещ чай. Кажи на Джес или Сара да ти налее една чаша.

— Ами Тори? — Грег пухтеше като парен локомотив. Той беше по-малък от Алекс, на около четиринайсет, с ореол от тъмнокафяви къдрици, които се подаваха изпод плетената му шапка. От силния вятър бузите му бяха поруменели. — Тя вътре ли е?

— Не, но скоро трябва да се върне. Със сигурност ще се радва да те види. — Кинкейд потупа момчето по рамото и додаде: — Хващам се на бас, че ще намери от какво да приготви един-два сандвича.

— Би било добре. Ако смяташ, че няма да стане проблем. И че Крис няма да се върне. Изглеждаше достатъчно ядосан да раздава шамари.

— А, мисля, че днес няма да го видим повече.

— Добре тогава. — Грег посочи към своя златист ретривър, чиято рунтава опашка и гъста козина беше сплътена от лед и сняг. — И без това на Дейзи ще й трябва време да се поразмрази.

— Тогава влизай вътре, преди да си умрял от студ — отвърна Кинкейд. Кобилата на Алекс, Хъни, беше прибрана в един голям гараж, превърнат в конюшня, малко по-надолу по улицата. Кинкейд, чийто кон стоеше вързан за едно дърво до тротоара, развърза повода, след което хвърли поглед през рамо, видя, че Дейзи и Грег влизат в къщата, и рече на Алекс:

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — Но беше ужасно унизително.

— Ето какво става, когато се държиш като магаре.

— Много мило.

— Ще го преживееш.

— Но какво беше всичко това? В един момент Джес се нахвърля върху Крис за това, че не нарушавал правилата, а в следващия крещи на мен затова, че трябвало да ги спазвам.

Кинкейд хвърли още един поглед през рамо.

— Виж, прекалено дълго е да ти обяснявам сега, но на твое място щях да внимавам какво казвам в къщата.

— Но защо?

— Да кажем, че има няколко... фракции. Хората взимат различни страни. Много от тях са недоволни от положението в града, така че не би желала неподходящите хора да говорят с *други* неподходящи хора.

Фракции? Неподходящи хора?

— Какво става тук? Това да не е някакъв култ или една от онези религиозни... — Опитва се да намери правилната дума. — Нали каза, че не сте мормони, но приличате на амишите? Това да не е някаква странна секта? Всичко изглежда прекалено *крайно*. — Това не беше думата, която търсеше. Тогава обаче осъзна със закъснение, че ако Кинкейд беше един от последователите, вероятно бе успяла да го обиди. Хрумна ѝ да му се извини, но в крайна сметка реши, че няма да има смисъл.

Кинкейд я изучаваше с поглед в продължение на няколко секунди.

— Бих могъл да се засегна, като се има предвид, че някои от най-добрите ми приятели са амиши. И те не са нито шантави, нито някакъв култ. А много мили и добри хора.

— Знаеш какво имах предвид.

— Да, знам — отвърна той, но не се усмихна. — Нямам претенциите да разбирам всичко. Но като лекар съм виждал какво става, когато хората са подложени на силен стрес. Това невинаги изважда на показ най-доброто у тях. Когато са изплашени, хората стават агресивни! И вършат неща, на които не са вярвали, че са способни. Правят всякакви пазарлъци и компромиси само и само да оцелеят; търсят чудотворни лекове и са склонни да повярват едва ли не

на всичко, което им дава надежда. Но трябва да видиш какво се случва, когато надеждата се изчерпа. Някои от тях стават наистина брутални. Обръщат се един срещу друг, а понякога стават най-големите врагове на самите себе си.

Все едно ѝ разказваше за собствения ѝ живот. Пред колко специалисти беше настоявала леля Хана? И какво друго представляваха КАМЪЧЕТАТА, онези малки зрънца в мозъка ѝ, ако не един последен опит? Когато умряха родителите ѝ, Алекс отказа да повярва, докато не видя телата им. Леля ѝ бе против, в което нямаше нищо чудно. След сблъсъка и последвалата експлозия от родителите ѝ не бе останало нищо друго освен овъглена купчина от почернели кости и прекалено бели зъби. Скръбта ѝ — толкова малка дума за такова едно чудовищно чувство — беше почти непоносима и Алекс бе започнала да се отнася към всички с някакво гневно отчаяние.

В крайна сметка Джес се бе оказала права: с гнева се живееше по-лесно, отколкото със скръбта. Яростта я караше да си въобразява, че все още може да промени нещо. Че да приемеш, означава да се предадеш.

— Като дойде краят на света — продължи Кинкейд, — хората, на които преди не им е пукало за нищо, изведнъж стават вярващи. Ако в началото е имало едно ядро от вярващи, впоследствие те взимат контрол над останалите. Градът винаги е бил... да, *консервативен* е подходяща дума. А Съветът е само върхът на айсберга.

— Ами ти? Ти вярващ ли си?

— Аз вярвам в живота и съм достатъчно възрастен, за да мога да приема доброто заедно със злото. Може би опростявам нещата, но ми се ще да вярвам, че върша нещо добро тук. А ако трябва да бъда честен, животът в града е за предпочитане пред другата възможност.

— Ами Джес?

— Тя би желала да — Кинкейд подбра внимателно думите — *промени* някои неща. Както каза тя, цената за това да останем сами е прекалено висока. Освен това хората се страхуват. Никой не иска да предизвиква вълнения, не и сега. Когато живееш прекалено дълго, идва един момент, в който е по-лесно да се съгласиш, отколкото да се противопоставиш. По принцип съм съгласен с нея, но не мисля, че можем да си позволим алтернативата.

И какво означаваше това? Че всички тези възрастни хора бяха прекалено изморени? Че търсеха хора като Крис? Или като нея? Може би. При положение, че Рул беше собственост на Съвета, а последен арбитър винаги е бил член на фамилията Йегър, тогава Джес щеше да притисне Крис, надявайки се, че той ще се възползва от уважението, което дядо му бе извоювал. И какво щеше да промени така?

— Но Джес може да каже нещо. Да свика събрание или... нещо такова.

Кинкейд я изглежда така, сякаш имаше лимон в устата.

— Тя няма власт. Това са законите на мнозинството, а мнозинството е на страната на Съвета и на Преподобния.

„Тоест мнозинството от *мъжете*.“

— А ти на страната на Преподобния Йегър ли си?

— По принцип не съм против него. Разбирам логиката му. Ако искаме да оцелеем, трябва да поддържаме реда. Но не съм съгласен с екзекуцията.

„И възрастните твърдят, че ние сме били уклончиви.“

— Ами тогава направи нещо.

— Не е толкова просто, хлапе. Осен това е лесно да критикуваш. Въпросът е дали имаш по-добра идея. А аз не мисля, че имам. Но дори да беше така, не съм правилният човек за тази работа.

— За разлика от Крис, така ли? — Тя поклати глава. — Лена беше права. Защо трябва ние да оправяме вашата каша? Вие сте страхливци.

— Да — отвърна Кинкейд. — Имаш право.

— Едно нещо искам да знам — каза Кинкейд и прехвърли юздите през главата на коня си. — Какво стана в съдебната зала? Имаш предвид, след като Преподобния ме изрита.

Тя си спомни предупреждението на Търнст: „Някои неща е най-добре да останат между тези четири стени“.

— Защо искаш да знаеш?

— Алекс, виждал съм много Поцадени в компанията на Преподобния, но за първи път виждам една от тях да го хваща натясно. А ти определено *знаеше* какво крие той.

— Просто извадих късмет.

— Глупости. Кажете ми откъде разбра? Освен мен, Съвета и още няколко души никой друг не знае за онова, което крие, и за нещата,

които научава чрез... *допир*.

— Ами... предполагам, че това беше единственото логично нещо.

— Не ми пробутвай тия щуротии. Слушай, не аз съм врагът тук. Искам само да разбера какво става.

— Нали току-що точно ти ми каза да внимавам какво говоря пред неподходящите хора?

— Да, но в случай че не си забелязала, аз не съм един от тях. — Кинкейд се озърна към къщата. Когато проследи погледа му, Алекс забеляза, че Джес ги наблюдава през прозореца. Като видя, че я гледат, възрастната жена кимна лекичко и дръпна пердетата. Тогава Кинкейд попита: — Имаш ли ми доверие?

Въпреки онова, което ѝ бе казал Ърнст, тя вярваше на Кинкейд почти толкова, колкото и на всеки друг наоколо, може би защото миризмата му ѝ напомняше за баща ѝ. Докато разговаряха, това ухание не се бе променило; нямаше дори и следа от парещ дъх, който за Алекс означаваше лъжа. Освен това изглежда, че правеше всичко възможно, за да ѝ помогне.

— Мисля, че да — каза му тя.

— Значи, сега е моментът да ми се довериш. Как разбра за неговата, както аз я наричам, супердарба. При него става чрез допир. Ами при теб?

Тя облиза устни.

— Надуших я.

Веждите на мъжа се извиха въпросително.

— Надушила си я? С носа ли?

Алекс кимна.

— По същия начин разбрах, че Харлан е там. Той има... имаше много типична миризма, която не мога да сбъркам с друго.

— Казваш, че Йегър излъчва миризма? И ти си я *надушила*?

— Така, както го казваш, звучи сякаш става дума за телесна миризма, но... в общи линии, да. Всеки човек има някаква миризма. При някои хора тя е по... — започна да търси подходящата дума — ... концентрирана, отколкото при други. Мисля, че в повечето случаи надушвам не друго, а начина, по който се чувстват. — Тогава разказа на Кинкейд за внезапните проблясъци на паметта. — Миризмата извиква у мен някакъв спомен, който е свързан с определено чувство, и

по този начин разбирам какво изпитват. Но не винаги се получава, защото има неща, които просто не мога да назова. Например... миризмата на катерица си е миризма на катерица.

— Аз имам ли?

— Аха. Ти миришеш на кожа и на — замисли се тя — бебешка пудра.

— Кожата, добре. Макар че бебешката пудра щеше да е проблем, ако не бях такъв стопроцентов мъжага — ухили се той. — Ами Преподобния, каква е неговата?

— Непроницаема. Като изключително плътна мъгла или, нали знаеш каква е миризмата на изпотеното стъкло, някак студена. Отначало не можах да го разгадая напълно, но когато се досетих за тази негова *способност*, стори ми се, че това го изненада, защото изведнъж сякаш нещо се пропука и тогава усетих миризмата на дъжд. Според мен това означава, че навън е валило дъжд, когато онова нещо се случи.

— Така е — отвърна Кинкейд. — През онзи ден тук наистина валеше. Миризмата на стъклото също е интересна. Как си я обясняваш?

— Мисля, че е гледал през прозореца.

На устните на Кинкейд заигра усмивка.

— Да, това също е вярно.

— Откъде знаеш?

— Защото, когато онова нещо се случи, седях точно до него.

— И къде беше това?

— Там, където живеехме, заедно с всички останали Изцерени — отвърна Кинкейд. — В дома за възрастни, в крилото за болни от Алцхаймер.

53.

Алекс ахна от изумление:

— Бил си пациент на хосписа? И си имал Алцхаймер?

— Да. Защо мислиш, че ни наричат Изцерените? Не бях пред умирачка, но бях близо. Шести стадий. Не мога да ти опиша колко смаян бях, когато една сутрин се събудих с пелени. Но слава богу, бяха сухи.

— Как можеш да се *шегуваш* с такова нещо? — Не можеше да пропъди от съзнанието си гледката как Кинкейд се изпуска в панталоните си, а от устата му текат лиги. — Изобщо не е смешно.

Кинкейд сви рамене.

— На моята възраст се научаваш да не приемаш нещата прекалено на сериозно. Но както и да е, събудих се пред панорамния прозорец, завързан за една инвалидна количка, а санитарят, млад човек на около трийсет, беше неподвижен като камък. Трябва да пробваш да се освободиш от онези проклетите ремъци без чужда помощ. Тия измишльотини са нещо като усмирителна риза за изкуфели старци. Да го видим Худини как ще се измъкне от тях. Едва не се удуших. — Той я погледна и се засмя. — Знаеш ли, ако не си затвориш устата, можеш да завъдиш мухи.

— Колко общо бяхте?

— Изцерените ли? Само петима заедно с мен и Преподобния.

— Ами ти... можеш ли да усещаш...?

— Не. Аз съм си аз. Освен Преподобния има само още един човек, който умее нещо подобно. Той чува звуци на голямо разстояние, горе-долу като прилепите, но с повече нюанси, което може да се окаже доста полезно. Но ти си единствената, която е в състояние да ги усети. В това отношение приличаш на кучетата, които усещат миризмата на Поцадените. — Той я изгледа, примижал леко с едно око. — Но теб те възприемат като приятел. Дори нещо повече, готови са да те *защитават*. Така че в теб сигурно е настъпила и друга промяна. Може би е въпрос на феромони.

Думата ѝ звучеше познато. Беше я чувала по биология...

— Какво представляват те?

— Вещества, произвеждани от тялото, които излъчват специфични миризми и задействат специфични реакции. Доколкото знам, има ги при всички животни. Както и при доста насекоми. По този начин общуват пчелите и мравките, например. — Устните на Кинкейд се извиха в тъжна усмивка. — Винаги съм смятал, че жена ми ухае на лилии. Пазих дрехите ѝ дълго, след като почина. А когато влизах в дрешника ѝ, се чувствах, сякаш ме прегръща.

Алекс си спомни миризмата, която излъчваше Том — онзи смесен аромат, който я караше да се чувства едновременно замаяна и жадна за неговото докосване, и тогава в гърдите ѝ се загнезди една тъпа болка, която не беше нищо друго освен мъка.

Кинкейд забеляза израза на лицето ѝ и го изтълкува погрешно.

— Благодаря ти, хлапе. Човек никога не може да преодолее напълно загубата на близък човек, но аз съм добре. — Той стисна рамото ѝ. — И така, не можем да скрием факта, че кучетата те смятат за своята най-нова и най-добра приятелка, но лесно ще потулим случая с Харлан. Ще кажем просто, че си го разпознала. Преподобния е прав, че не бива да вдигаме шум около твоето суперобоняние. Не казвай дори на Крис.

— Не се тревожи за това. — И бездруго нямаше намерение да му казва. Но това, че Кинкейд допускаше, че би могла да сподели с момчето, беше малко тревожно. „Сигурно вече ни виждат като двойка. Явно Джес затова настояваше толкова именно той да ме ескортира, въпреки че Крис искаше да се откаже.“ — Дали хората ще се опитат да ме наранят?

— Не е изключено. Може да решат, че преследваш някакви задни цели. Това суперобоняние, което си развила, е едновременно дар и проклятие. Но все пак ще ни бъде от полза, защото би могла да разкриеш някои деца, които кучетата не са надушили — а те наистина пропуснаха няколко.

Пред очите ѝ се мярна картината на деца, които преминават в редица пред нея за инспекция.

— Не искам да правя това.

Кинкейд я изглежда строго.

— Ти си умно момиче, така че не ме карай да ти обяснявам. Трябва да използваме всяко предимство, с което разполагаме —

включително и теб. Но не е изключено да възникне проблем, защото ще бъде твоята дума срещу тяхната. Миризмата не е нещо, което може да се види или докосне.

— Винаги ли вярвате така сляпо на Йегър?

— Йегър е член на една от петте фамилии. А в момента е председател на Съвета.

Да, *в момента*, но й беше трудно да повярва, че бяха позволили на някакъв побъркан тип да решава политиката на града. Така че въпросът беше кой е водил парада преди изцеряването на Йегър.

— Не бих излъгала.

— Това го знаем ти и аз. Йегър и Съветът също, но защо да ти вярват обикновените хора? Ако способностите ти излязат наяве, тогава и други могат да решат, че притежават някаква супердарба. Иначе казано, ще *излъжат*. И тогава дори с подкрепата на Съвета и на Преподобния положението в града може да стане доста напечено. Разбираш ли какво имам предвид? Може да се наложи да си спретнем една скромна версия на процеса срещу салеумските вещици^[1], но нямаме време за такива глупости.

Не бе поглеждала ситуацията от този ъгъл, но в това определено имаше логика. В училище репутацията ти може да почива на чисти слухове.

— Добре.

— Браво. Слушай сега, усетиш ли нещо нередно, веднага казвай на мен или на Преподобния. Разбра ли?

И на никой друг от членовете на Съвета. Това беше интересно.

— А какво ще правите, ако се появи още някой със супердарба.

— Тогава ще му мислим. Не смятам, че е често срещано явление.

— Отново я погледна, присвивайки едното си око. — Имаш ли представа каква е причината това да ти се случи?

Алекс почувства лек пристъп на тревога.

— Не. — Но когато той не каза нищо, додаде: — Наистина нямам.

— Хм. — Кинкейд смръщи устни. — Виж, Алекс, не притежавам дарбата на Йегър, но съм сигурен, че това е първата лъжа, която изричаш пред мен и ще ти кажа защо. Мозъците на всички оцелели, това са възрастни хора като мен, се различават дори от тези на

четирийсет-петдесетгодишните. Моделите на съня също са много различни; ние не сънуваме толкова, колкото по-младите от нас.

Тя се замисли за Том и за проблемите му със съня, а също и за чудовището в главата си и за онзи кошмар.

— Това ли е разковничето? Сънищата?

— Дали това е единственият признак? Не, мисля, че става дума за комбинация от фактори, които оказват решаващо въздействие. Мозъците на възрастните не са толкова пъргави. Те не произвеждат толкова много невротрансмитери. Но има и изключения. Срещат се някои доста будни хора на деветдесет. Познавах един такъв, но работата е там, че той умря на място. Сякаш беше на четирийсет, а не на деветдесет.

— И какво ще рече това?

— Добре, нека да поразсъждаваме. Този Енергиен срыв, както го нарече, представлява серия високочестотни електромагнитни импулси, нали така? Това са чисто и просто електрически разряди, а мозъкът е орган, който се нуждае най-вече от електричество, за да функционира. Мозъкът е като кошер с пчели; всички клетки трябва да функционират в правилния ред иначе ще настъпи хаос: множество пчели, които летят безразборно наоколо и не вършат никаква работа.

Алекс започна да усеща накъде отива мисълта му.

— Така че ако заредиш мозъка с достатъчно електричество, тогава ще настъпи хаос. А това ще предизвика поток от невротрансмитери. И после какво?

— Алекс, какво според теб представлява инсултът? Причината за него е именно този хаос: множество мозъчни клетки, които функционират в пълен безпорядък. Освен това инсултът може да те убие. Мозъкът спира да работи и човекът умира. Затова смятам, че възрастните хора, чиито мозъци не работят така добре като на по-младите, са били защитени. Енергийният срыв ги е изплашил до смърт, но не ги е убил. А мозъците на онези от нас, които са били зле, Изцерените, са били като стафида. Така че Енергийният срыв просто ни е събудил, презаредил е мозъците ни и те са започнали отново да произвеждат веществата, които са ни липсвали. Мисля, че е доста по-сложно от това, но исках да схванеш основната идея.

Беше я схванала, но това все още не даваше отговор на въпроса защо Том беше оцелял. Или самата тя — освен ако не беше права за

чудовището и то наистина бе спасило живота ѝ, нанасяйки поражения върху мозъка ѝ.

— Но какво мислиш за децата?

— Не знам. Детският мозък постоянно се променя. И още не е спрял да расте и да се развива. Знам със сигурност, че децата могат да останат невредими след застрашаващи мозъка инциденти като например даване в студена вода, които биха убили или осакатили всеки възрастен. С възрастта човешкият мозък все по-трудно понася различните травми. Предполагам, че идва един момент, в който мозъкът вече не е в състояние да се справи с настъпилото увреждане. А отнесено към Енергийния срыв, това означава, че повечето възрастни не са понесли травмата и са починали на място.

— Ами Променените?

— Въз основа на досегашните ни наблюдения, смятам, че се дължи на развиващия се мозък и на хормоните.

— До това заключение стигнахме и двамата с Том. — Тя му разказа за срещата им с Лари и Дейдри.

Кинкейд кимна и рече:

— Връзва се с всичко останало. Хормоните обясняват и защо с течение на времето децата продължават да се променят.

Мислите ѝ се стрелнаха към Ели.

— Искаш да кажеш, че всяко малко дете ще се промени?

— Може би. Досега това предположение се потвърждава. От друга страна, оттогава са минали само няколко месеца и не е изключено настъпилите мозъчни изменения да изчезнат от самосебе си. Най-малките — пеленачетата, прохождащите и децата в детската градина — може би все още имат шанс. А може би не.

Цяло едно поколение от деца щеше да се промени? От тази мисъл по гръбнака ѝ плъзнаха тръпки.

— Но защо някои от нас са се променили, а други не?

— Пощадените ли? Нямам представа какво става с всички вас и защо хора като теб, като Крис, Питър и Том не са се променили. Има нещо различно в мозъците ви, но да пукна, ако знам какво е то.

Алекс се поколеба за миг.

— Ти спомена, че сънят на старите хора е различен. Мисля, че в Афганистан се е случило нещо лошо с Том — достатъчно лошо, за да не спи спокойно или за дълго.

Кинкейд изви вежди.

— Посттравматичен стрес? Хм, не бях се замислял за това. Но е възможна причина.

— Защо?

— Защото при мозъците на хората с посттравматично стресово разстройство се наблюдават трайни изменения, симптомите засилват увреждането, а увреждането означава допълнителни симптоми. Ето защо лечението на ПТСР е толкова трудно. Хората се научават да се справят, но мозъкът никога не се възстановява от настъпилото увреждане. — Кинкейд се засмя тихо. — Ако не бях само един провинциален лекар и разполагах с достатъчно на брой деца, с добра лаборатория и с картбланш за всякакви видове тестове, може би щях да открия проблема, но това никога няма да стане. Но има едно нещо, което знам със сигурност: всички Изцерени имат едно или друго мозъчно увреждане и затова си мисля, че някои от по-големите деца не са се променили, защото в мозъците и в хормоните им има нещо различно. — Направи пауза. — Разбираш ли накъде бия?

Стомахът ѝ се стегна от страх.

— Не съвсем.

— Алекс, дори да не съм особено умен, все пак съм лекар и мога да събера две и две. Преподобния имаше тежко мозъчно увреждане, а в момента притежава супердарба. Сред нас има още един Изцерен, който е със суперслух. Но ти си единственото дете наоколо, което е хем Пощадено, хем притежава супердарба. Така че се питам — каза Кинкейд, присвил око по-изкусно от всякога, — какво *точно* става в тази твоя глава.

[1] През 1692 г. в американското селце Салем (Масачузетс) са затворени повече от 150 жители, над 20 от които намират смъртта си след проведения срещу тях процес. Тези мъже и жени били обвинени, че са под влиянието на Сатаната. — Б.ред. ↑

— Добре ли си? — попита Сара и спря, тъй като Призрак душеше около едно дърво. — Вечерта беше много мълчалива.

— Просто съм изморена. — Алекс преви рамене, когато вятърът заграби шепа замръзнал сняг и я запрати в блестяща вихрушка в светлината на фенера им. На няколко крачки пред тях зърна широкия силует на стражаря и участъка заснежена земя, който отразяваше студената бяла светлина на фенера му.

— Съжалявам за това, което се случи — каза Сара.

— Какво се е случило?

— В кметството. — Целият град говори за това как си разпознала онзи мъж, Харлан. Питър ми разказа, че Харлан изоставил онова момиченце съвсем само.

— Да, Ели — отвърна Алекс, чувствайки се леко засрамена, тъй като в момента не мислеше за Ели, а за Кинкейд. За един провинциален лекар, както сам се нарече, беше достатъчно умен, за да се досети за чудовището. Можеше да го излъже — все пак нямаше начин Кинкейд да надникне в мозъка ѝ. Но когато му каза, изпита известно облекчение.

После Кинкейд бе отбелязал някои интересни неща за чудовището: „Не знаеш дали туморът е изчезнал, умъртвен или латентен. Може Енергийният срив да го е изпържил. А може електромагнитните импулси да са го преорганизирали и по този начин от деструктивен да е станал функционален, като още един дял на мозъка“.

А може би и двете. Помнеше колко зле се чувстваше след атаките, сякаш след химиотерапия. Тогава бе предположила, че Енергийният срив е виновен за това, но нали мозъкът ѝ беше натъпкан с КАМЪЧЕТА, с едно ново и експериментално лекарство. Барет не бе успял да накара КАМЪЧЕТАТА да изхвърлят своя смъртоносен товар; светлинната проба не бе дала резултат. Но светлината беше само видимата част на електромагнитната радиация — друг вид електромагнитен импулс. Може би Енергийният срив с помощта на

всички онези електромагнитни импулси се бе оказал достатъчно мощен, за да задейства КАМЪЧЕТАТА. В резултат на това чудовището беше умряло, или бе претърпяло някаква промяна, също като нея.

Не можеше да сподели никое от тези неща със Сара.

— Всичко е наред. Тоест, не съвсем. Разбирам защо Крис не се съгласи да тръгне да търси Ели, но... — Тя изпусна една въздишка и вятърът я отнесе. — От това не се чувствам по-добре.

Сара запази мълчание, докато чакаха Призрак да приключи.

— Мисля, че правят, каквото могат — рече накрая тя, — за да ни осигурят дом и всичко останало.

— Но това не ни прави нито щастливи, нито свободни.

— Не забравяй, че онези хора се опитаха да те убият — изтъкна Сара. — И съм сигурна, че стига да можеха, някои от тях биха избили всички ни.

Лари: „Вие сте застрашен от изчезване вид“.

— Но кой ще остане тогава? Лена беше права. Те имат нужда от нас. Нима не си ги виждала? Те са *толкова* стари. А с течение на времето съвсем ще грохнат. И тогава ще имат нужда от грижите ни.

— Е, не съм убедена, че това е единствената...

В този миг отекна далечна стрелба от оръжие. Изстрелите звучаха начесто, почти се застъпваха. „Пушки!“ — помисли си Алекс. Призрак се стресна и се опита да се шмугне между краката на Алекс, ала единственият резултат беше, че оплете повода около прасците ѝ. Откъм края на пресечката стражарят се завтече към тях.

— Готови ли сте, момичета? — попита той. Кучето му, дългокосмест помияр, се приближи към тях и търпеливо се спря на едно място, при което палето увисна на врата му и взе да се гърчи, все едно казваше: „Толкова се радвам да те видя“.

— По кого стрелят? — попита Алекс.

Стражарят сви рамене и едновременно с това поклати глава.

— Може би по Променените, въпреки че напоследък не ни притесняват толкова. Десет към един, в полза на нападателите. Има нощи, в които се опитват да нахлуят през гората. Тъпа идея, мен ако питате.

— Защо? — поинтересува се Алекс.

— Защото освен това нападат през нощта — обясни Сара.

— Двоен риск, двойно удоволствие — рече той, пристъпвайки с танцова крачка. — Завардили сме целия периметър, затова трябва да минат през Зоната, да се промъкнат покрай Променените и да проникнат, без да ги хванем. Могат да го направят единствено денем, да се скрият в Зоната и да чакат. Ако не успеем да ги спипаме през нощта, тогава ги хващаме на разсъмване.

Е, това обясняваше изстрелите, които Алекс бе чула през онази сутрин. Идеята за стражарите, които претърсват горите и стрелят по безпризорните, я изпълни с безпокойство. Сигурна беше, че това не притесняваше Питър. Ами Крис? Дали сега не беше сред тях?

„И какво, ако е там? — Изведнъж я обзе нетърпение. — На кого му пука какво мисли Крис или къде се намира?“

Въпреки това мисълта за него се загнезди в съзнанието ѝ, но онова, което я ядоса още повече, беше чувството, което изпита, щом си представи, как Крис се излага на риск някъде там в мрака.

Тревога.

Когато се върнаха в къщата, Джес шиеше безучастно на светлината на свещта. Алекс реши, че вероятно бе свикнала с нощните престрелки в О. К. Корал^[1]. Двете със Сара пожелаха лека нощ на Джес и на стражаря, който доволно се топлеше край печката на дърва.

— Кучето остава долу — обади се Джес, когато Призрак понечи да последва Алекс. Жената даде на Алекс и на Сара червени пластмасови шишета с гореща вода и една запалена свещ, след което се наведе и взе кученцето. — Ти си един малък нахалник — смъмри го тя, но в следващия миг се засмя, когато езикът на палето се стрелна към брадичката ѝ. — На него ще му бъде добре тук долу. Но, вие момичета, можете да спите заедно, ако искате да ви е по-топло.

— Ъ — заекна Алекс и хвърли поглед към Сара, която сви рамене.

— Аз нямам нищо против — каза Сара.

— Добре тогава. Вървете в стаята на Алекс. Тя е точно над кухнята — заръча им Джес.

Преминаването през скованото от режещ студ стълбище беше истинско усилие на волята. Беше толкова студено, че дъхът им се кълбеше на облачета на светлината на единствената свещ, която Джес им бе дала. Вратата на спалнята на Тори беше затворена. А пред вратата на Лена все още стоеше покрита с кърпа табла с храна. След

като се бе върнала от работа в пералнята — Алекс изобщо не завиждаше на Лена за това — момичето се бе качило право в стаята си, отказвайки да остане долу.

Сара се наведе и надзърна под кърпата.

— Дори не го е докоснала — прошепна тя.

— Но това няма да ѝ попречи да ти отхапе главата. Хайде, ще яде, когато е гладна — изсъска Алекс, която си мечтаеше да се пъхне под завивките. Дори с шишетата с гореща вода под краката пак беше невъзможно да се спи без чорапи и дълъг клин.

Сара се забави още миг, след което последва Алекс. Те се измиха — мозъкът на Алекс замръзна от ледената вода, с която изплакна зъбите си — преоблякоха се набързо и щом се мушнаха под юргана с двоен пълнеж, Сара прошепна:

— Всъщност тя не е толкова лоша.

— Какво? — Присъствието на Сара в леглото я бе накарало да си спомни за Ели, затова Алекс се замисли за миг, преди да отвърне: — Кой, Лена ли? Само ако нямаш нищо против това, че се намира в постоянен предменструален синдром.

— Животът ѝ е бил много тежък. Но не обича да говори за това.

— Наистина ли е избягала от тук?

— Да, около три седмици, след като пристигна. Искаше да се върне обратно на север. Мисля, че все още има роднини недалеч от Орен.

„Където живеят амишите...“ — помисли си Алекс, като си спомни табелата, която бе видяла преди няколко месеца пред „Куик Март“.

— Уау. И на колко години са?

— Достатъчно стари, за да не са мъртви, и достатъчно малки, за да не са Променени. Майка ѝ със сигурност е мъртва. Мисля, че баща ѝ е умрял преди няколко години. Спомена, че живеела при баба си и дядо си, заедно с майка си и братята. Останалите може още да са живи.

— Щом като има семейство, как се е озовала тук?

— Не съм я питала, но не мисля, че у дома ѝ е харесвало. Освен това, когато избяга, успя да измине само километър и половина навътре в Зоната...

— Зоната ли? — Стражарят също бе споменал това име.

— Да, нещо като буферна зона между Рул и останалия свят. Кучетата я хванаха. Това е една от причините да ги мрази толкова.

— Километър и половина не е малко. Това означава също, че се е изплъзнала от ескорта.

— Доста се беше сприятелила със стражарите. Мисля, че беше подкупила единия от тях с... нали знаеш...

— Не, не зн... — И тогава се сети. — Но това е отвратително.

— Някои от тези типове наистина са отвратителни — отбеляза сухо Сара. — Само *изглеждат* като старци. Затова Джес винаги трябва да е наоколо, когато някой от тях идва в къщата. Но когато се появи момче на нашата възраст, тя ни оставя насаме, за да можем да си побъбрим и тям подобни. Искат от нас да се опознаем.

— Какво стана със стражаря, когото Лена... нали знаеш...

— Отлъчиха го също като онзи тип, когото ти разобличи.

— И след това тези хора се въздържат възпитано от идеята да се промъкнат обратно?

— Спира ги това, че не искат да бъдат застреляни.

— Шегуваш се.

— Напротив. Преподобния Йегър е категоричен по този въпрос. Обяви ли те веднъж за отлъчен, завинаги оставаш такъв. В гората има много стражари.

— И патрулират насам-натам? — Не беше сигурна дали би искала да остане навън след мръкване, пък дори и с пушка.

Сара поклати глава.

— Не, имат наблюдателници на дърветата. Трябва да знаеш къде да гледаш. Но въпреки това постоянно се местят, така че никой не може да отгатне къде ще бъдат.

— Знаеш доста за тези неща.

— Ами, да. Питър и аз... ние си говорим. — От начина, по който Сара изрече тези думи, Алекс заключи, че двамата правеха нещо повече от това, а в такъв случай Тори щеше да остане доста разочарована.

— А какво трябва да направиш, за да получиш разрешение да напуснеш града? — попита Алекс.

— Но защо някой ще иска подобно нещо?

— Ами — запъна се объркано Алекс — ако искаш да потърсиш семейството си? Тоест, ако аз исках да го направя.

— О, никога няма да ни разрешат. Щом са ни хванали, ще ни задържат.

Рул, помисли си Алекс, беше като реклама на инсектицид: хлебарките влизат вътре, но никога повече не излизат.

— И нямаш нищо против?

— Разбира се — отвърна Сара. — Нямаме много други възможности.

Това я накара да си спомни нещо, което Лена бе казала и което ѝ се бе сторило безсмислено.

— Това ли значи да си Избран? Същото като Пощаден?

— Не. Ставаш Избран, когато някой те вземе.

— Някой да те вземе?

— Да. — Пауза. — Някой мъж.

— Мъж ли?

— Да. Когато един мъж реши, че иска да... нали знаеш...

— Какво? — възкликна Алекс по-високо, отколкото бе възнамерявала. — *Дават* ни на някой мъж? Да живеем с него?

— Но това не включва възрастните — изтъкна съобразително Сара. — Дават ни на мъже на нашата възраст. Някой от тях си избира една от нас и ако Съветът даде съгласието си, тогава отиваш да живееш при него. Получаваме своя собствена къща, което е много по-добре от тук. Всъщност идеята е да живеем заедно и да се опознаем. — Последва пауза. — Прилича на онази традиция при амишите. Само че ние трябва да живеем заедно, а не просто да спим в едно легло.

Нито едно от двете не звучеше добре.

— Ама ти сериозно ли? Май говориш сериозно. А ние трябва ли... ако някой ни избере, очакват ли от нас да *спим* с него?

— Стига да искаме. Това е нещо нормално. Разбира се, не от самото начало... — запъна се Сара. — Никой не ни кара насила. Но, да. Нали все пак тъкмо това правят хората, които живеят заедно.

„Не, това правят хората, които се обичат. И дори да те заключат в дома на някой мъж, пак не могат да те накарат да изпиташ това чувство.“

— И вече са го правили с някои момичета? Не са минали повече от няколко месеца.

Усети, че Сара кимна.

— Мисля, че го правят отдавна. И доколкото знам, все още никой не е пожелал да се върне. Съветът твърди, че имаме право на това, но досега няма такива случаи. И все пак замисли се само. Получаваш собствена къща. Сам си определяш правилата, или поне в известна степен. Не че можеш да ходиш, където си поискаш, но и бездруго извън Рул не е безопасно, така че кого го е грижа?

Боже, каквото ще да приказваше Кинкейд, но това *наистина* беше секта.

— И досега никое момиче не е отказало?

— Всъщност Лена се притесняваше, че един конкретен човек може да я попита. — Сара въздъхна. — Добре де, става дума за Питър.

— Мислех, че Тори харесва Питър.

— Тори ли? — изсумтя Сара. — Питър не проявява *никакъв* интерес. Но Грег е направо луд по нея. Но е малко странно, не мислиш ли? Все едно седмокласник да покани на среща някоя колежанка.

— А какво стана между Лена и Питър?

— Започна често да се навърта наоколо и да я кани да ходят на разни места...

— Нещо като среща ли?

— Доколкото това е възможно в Рул. Мисля, че точно тогава се осведоми кой стражар къде работи. Когато я върнаха обратно, Питър беше толкова бесен, че поиска да я отлъчат, но за да получи някой от нас такова наказание, трябва едва ли не да е убил човек, но дори и тогава не вярвам Преподобния да го допусне. Просто сме много ценни.

— Ами ако откажем?

— Лично аз не бих отказала на Питър — отвърна Сара. — А ти не би отказала на Крис, ако имаш поне малко ум в главата си.

[1] „Престрелка в О. К. Корал“ — американски филм от 1957 г. — Б.пр. ↑

Скоро след това Сара заспа. Алекс втренчи поглед в сенките на тавана и остави мислите си да препускат като влак беглец.

Беше такава глупачка. Как не бе забелязала нищо? Ето защо все ѝ повтаряха, че тя — както и всяко друго момиче — е толкова ценна: защото момичето може да бъде чифтосано с момче. Божичко, както вървяха нещата, биха могли да чифтосат една девойка с повече от един мъж.

Защото бяха ценни. Защото можеха да раждат бебета.

Това наистина беше краят на света — такъв, какъвто го познаваше.

Рул не беше убежище.

А затвор.

Но Сара грешеше. Алекс имаше не една, не две, а цели *три* възможности.

Първо: Би могла да се подчини на правилата с надеждата да бъде избрана от някой не дотам противен тип. Може би Крис, ако трябваше да избира.

Второ: Би могла да се опита да направи впечатление. Баща ѝ я бе обучил достатъчно добре. Тя стреляше не по-зле от мъжете в патрулите, а може би дори по-добре от някои. Колкото до язденето, едва ли беше чак толкова трудно. Освен това имаше какво да им предложи и супердарбата ѝ — ако кажеше за нея на Крис или на Питър, можеше да им бъде от полза. Не беше сигурна как ще постъпи, ако се наложеше да застреля някой, който не е Променен. От друга страна обаче, натъкнеше ли се на поредния Харлан, това определено нямаше да е проблем. Но както и да е, целта беше да избяга от Рул. Така че след няколко патрула бдителността им щеше да намалее и тя щеше да отпраши в галоп и никога повече да не се върне.

Трето: Би могла да грабне праха на родителите си и да си плюе на петите. Кое то би означавало да опише пълен кръг, връщайки се там, докъдето бе стигнала, преди да започне целият този кошмар.

От първата опция направо я побиваха тръпки. Не искаше да я харизват на когото и да било. Не стигаше това, ами трябваше да ражда и бебета. От тази мисъл кожата ѝ настръхваше. И докъде щеше да стигне така? Нямаше гаранция дори, че ще ѝ се падне някой, когото харесва. В Рул решенията взимаха мъжете. Джес беше силен характер и Алекс знаеше, че това бяха част от нещата, които възрастната жена искаше да промени с помощта на Крис. Но въпреки всичките ѝ закани, Джес се превиваше пред волята на мъжете.

Откъдето и да се погледне, вариант първи беше все едно да заложиш на губеща карта.

Във втората опция обаче имаше хляб.

Ако успееше да ги убеди да я назначат в някой патрул, със сигурност щеше да намери начин да се махне оттук. Просто не беше възможно някой от тях да е постоянно залепен за нея. С течение на времето щеше да се наложи да ѝ се доверят. Представяше си как ще стане: яхнали конете, един от тях — например Крис — ще ѝ подхвърли: „Ти провери в тази посока, а аз ще огледам в другата.“ И преди да му хрумне да я потърси, тя щеше да е изчезнала.

Но как да се добере до патрулите? Трябваше да говори с някого? Може би с Питър? Да, Питър щеше да е доволен да научи, че познава добре оръжията. Би могла дори да му каже за своята свръхсетивност. Да, но как се демонстрираше подобно нещо? Кинкейд ѝ беше повярвал, тъй като беше един от Изцерените и знаеше за супердарбата на Йегър. Но ако никой друг не знаеше... Според Кинкейд това било нещо субективно, защото няма как да докажеш, че говориш истината освен ако не разобличиш някого.

Колкото до Крис, за него не беше сигурна. Би могла да се опита да го обработи, но нямаше нужния опит за това. А и мисълта да се подмазва на Крис я караше да се чувства неловко, но не само защото не искаше да окуражава цялата тази история в стил Тарзан и Джейн. При Питър нямаше скрито-покрито; за разлика от него обаче Крис беше потаен и Алекс не можеше да се отърве от чувството, че момчето не спира да я наблюдава — или по-скоро дебне, опитвайки се да я прецени.

Но какво ли щеше да направи Крис, ако научеше истината за нея? И бездруго Кинкейд се бе досетил за чудовището. Дори Йегър не

бе успял да нареди пъзела; Преподобния, изглежда, приемаше дарбата й като нещо, дадено й свише.

Но, я почакай малко. Готова беше да се обзаложи, че ако някой от двамата — Крис или Питър — научеше за чудовището, всеки от тях щеше да се опита да я изтъргува за някой друг с по-добри шансове за живот. Стига да знаеха за чудовището, веднага щяха да я изритат от града. А не искаше ли тя тъкмо това?

Общо взето, да, но не и по този начин. Искаше да си тръгне от града по собствено желание и когато е готова за това. Щеше да има нужда от провизии — поне за един месец, помисли си тя, и то предимно полуфабрикати. Доникъде нямаше да стигне с тридневните дажби от ядки и с един-единствен сандвич с яйчена салата. Щеше да й трябва белина за пречистване на водата или таблетки. Спален чувал, брезент, бутилки за вода. Енергично отмяташе нещата наум: кремък, водоустойчив кибрит, тел за примки, мъхнат плат вместо прахан... Трябваше да направи списък.

Все още разполагаше с ножа за ботуш, който Том й беше дал. В първоначалната суматоха ножът бе останал незабелязан. Най-напред Алекс го бе скрила под матрака си, но после реши, че мястото е прекалено очевидно. Затова го премести там, където смяташе, че никой няма да се сети да погледне: на дъното на пакета с кучешка храна за Призрак. Достатъчно беше да държи под око чувала с гранулите и всичко щеше да е наред. Но щеше да има нужда от оръжие. От глока, ако успееше да го намери, и от една пушка. А също и от амуниции, поне няколко кутии, но първо трябваше да разбере къде ги държат. А може би и от лък. Не, беше прекалено обемист. Същото важеше и за пушката, но пистолет трябваше да има. На всяка цена. Както и място, където да скрие провизиите, докато не я вземат в някой патрул...

По кой път да избяга обаче?

Лена.

Лена се бе опитала. Тя щеше да знае. Или поне щеше да има някаква идея. Да, но Лена не беше глупачка. Ако Алекс почнеше да любопитства и да задава въпроси, Лена веднага щеше да събере две и две. И щеше да поиска и тя да участва, което би било сигурна предпоставка за провал.

А щом успееше да избяга, колко дълго след това щяха да я търсят? Може би докато смятаха, че тя си струва усилиято, което

означаваше, че щеше да се наложи да разкрие истината за чудовището, а това не беше добра идея.

Кое то я извеждаше пред изход номер три.

Да си плюе на петите и да бяга. При това *скоро*.

Просто трябваше да се спотайва няколко седмици и да не се набива на очи, докато събере всичко необходимо, и тогава би могла да успее. Нямаше нужда да влиза в патрула. А може би щеше да е най-добре да се навърта повечко из града, да изучи неговия ритъм и кой къде ходи. Да спечели доверието на хората, които ще започнат да я възприемат като позната фигура. А онова, което беше познато, ставаше незабележимо. Всъщност колко хора забелязваха наистина всичко, което виждаха?

Освен това Рул изпитваше недостиг от провизии. За това им трябваха Крис, Питър и още неколцина мъже. Както и няколко коня, каруци и известен брой стражари за ескорт, подобно на старите кербани от каруци. Вероятно това щеше да е най-подходящият момент за действие: когато голяма част от мъжете ще бъдат извън града, а останалите ще гледат да се скатават.

Алекс се измъкна внимателно от леглото, изтръпвайки при всяко проскърцване на пружината, но Сара беше дълбоко заспала и дори не помръдна. Тя се приближи до прозореца, разтвори лекичко пердетата и се озърна навън. Долови тихото шумолене на снега по стъклото, но не видя нищо. Нощта беше дълбока, тъмна и необятна. Навън не се виждаше никакво улично осветление, нито подскачащата светлинка на електрическо фенерче, нито дори услужливото пламъче на запалена цигара, така че Алекс можеше само да прави догадки за местоположението на стражаря, който вероятно дори не стоеше на едно място, най-малкото за да се сгрее. Тогава ѝ хрумна, че не знаеше дали не разполагат с някакъв навес или будка, в което имаше известна доза смисъл. Да киснеш навън в снежната буря, би било убийствено за всеки, дори за човек на нейната възраст, затова ѝ беше трудно да си представи как някой окаян тиквеник ще клечи цяла нощ на моравата с пушка в скута си. По-вероятно беше да има конни патрули като ченгетата в Ню Йорк. Това трябваше да се проучи.

Ами кучетата?

Гадост.

Ако минеше покрай някое от тях, което беше неизбежно, животното щеше да я издаде. Та тя беше най-добрият приятел на всяко куче. Едно на ръка беше да вземе Призрак със себе си, но да помъкне цяла глутница... Как обаче да се възползва от този факт? Представи си как събира армия от кучета: „Давай, дръж, направи се на умрял!“. Проклетата работа, както би казала леля Хана.

Студът се просмукваше през стъклото и хапеше лицето ѝ. Представи си как броди сама навън и превива гръб срещу вятъра. Щеше да ѝ е трудно да върви даже със снегоходки или със ски. С всеки изминал ден шансовете ѝ намаляваха. Защото зимата щеше да става все по-люта.

Но какво да направи, за да не я хванат, или нещо по-лошо, да я вземат за враг и да я застрелят? Може да се измъкне през югозападния край на града, след това да се придвижи бързо към старата мина, после да свие обратно на север и да тръгне... накъде?

Минесота. Границата. Канада. Ако Том беше още жив, щеше да тръгне натам. Чакаше я много път и освен това Канада беше огромна страна, но ако Том беше жив...

Ако Том беше жив...

— Том. — Името му прозвуча като тиха въздишка, а дъхът ѝ замъгли прозореца, след което бавно се стопи, оставяйки след себе си само спомена, че там е имало нещо.

Самото произнасяне на името му я изпълни с тъпа болка. Ако Том беше жив, къде би отишъл? Какво се бе случило с него? Дали не я търсеше? Не, иначе досега щеше да е тук. Том знаеше, че бе тръгнала към Рул. Но ако беше още жив и мислеше за нея в същия този момент, в който и тя мислеше за него, може би тогава...

Алекс затвори очи. Наложил си да застане мирно, прочисти съзнанието си от мисли и тогава потърси спомена за неговата миризма — онзи особен, тръпчив аромат, който представляваше самият Том.

През съзнанието ѝ преминаха отделни образи: Том на светлината на огъня, Том, който я държи в обятията си вечерта, когато бяха намерили радиото, Том като силует, който бди над нея. Устните на Том. Ръката на Том в косите ѝ. Вкусът му...

Нямаше представа дали буцата, заседнала на гърлото ѝ, и преливащото от чувства сърце не означаваха, че той е някъде там, че двамата са свързани по един или друг начин. А може би всичко онова,

което видя и усети, се дължеше на емоционалната непокътнатост на спомена, който беше само призракът на едно докосване, ехото на отдавна изречена дума, повеят на едно ухание.

Но го почувства също като преди и си помисли, че сигурно затова някои хора нямаха нищо против да бъдат спохождани от призраци.

До сутринта бе взела решението засега да спазва правилата. Ще *разузнава* — така би се изразил Том. Ще работи с Кинкейд в хосписа, където в момента се помещаваше градската болница. Ще разбере кой къде ходи. Ще потърси вещите си, ще събере провизии и щом настъпеше удобният момент, щеше да се махне от тук.

Училището бе пълен майтап. Тя беше толкова по-напред от всички останали, че учителите нямаше какво повече да я научат, затова до обед на първия ден директорът прецени, че спокойно би могла да прекарва това време в хосписа заедно с Кинкейд.

Крис я чакаше в коридора пред директорския кабинет, за да я ескортира до там. Двамата с директора си размениха поздрав, след което възрастният мъж рече:

— Крис ще можеш ли да осигуриш още няколко екземпляра от „Робинзон Крузо“? Да кажем, десет. А, също и „Островът на сините делфини“ и каквото и да е от Клиъри или О’Дел...

Когато се отправиха към централния вход на църквата, Алекс го попита:

— Наистина ли можеш да намериш книгите?

— Съмнявам се. — Крис й задържа вратата, след което излезе подире й в студа. За разнообразие днес слънцето се бе показало. Крис примижа, бръкна в джоба на гърдите си, извади оттам чифт авиаторски слънчеви очила и ги сложи на носа си. Алекс усети, че я пробожда завист. Слънцето беше достатъчно ярко, за да причинява болка, и тя заслони очите си, за да ги предпази от силния блясък.

— Нямах слънчеви очила? — отбеляза той с въпросителна интонация.

— Имах — отвърна троснато тя. Все пак не беше глупачка. — Бяха в раницата ми.

— Извинявай — рече й той. — Не исках да прозвучи като критика.

— Няма нищо. — „Разузнавай“, помисли си тя. — От къде взимаш книгите?

— Някои от града, а иначе най-близката библиотека е на тричетири дни път от тук, така че това не е вариант. Просто не си струва, тъй като за целта трябва да отделим прекалено много мъже и каруци. А повечето къщи в окръг от трийсет километра отдавна са разграбени освен ако преди това не са изгорели.

Алекс развърза повода на Хъни и се метна на седлото. Снегът покриваше половината прасец на кобилата. Скоро трябваше да я замени за по-голям кон. Иначе щеше да се наложи да се придвижва на ски до болницата. Кое то, сега като се замислеше, беше добър претекст да се снабди със ски, а може би и с чифт снегоходки.

— Да, видях няколко изгорели къщи. Не разбирам защо ги палят.

Крис дръпна юздите на своя червеникавокафяв жребец и се изравни с нея, докато прекосяваха парка, преди да свърнат в една странична улица, водеща на север към хосписа.

— Това са предимно обирджии. Хора, които взимат каквото могат да носят, а останалото подпалват. Но не са нито толкова организирани, нито толкова многобройни като нас, иначе досега отдавна да са превзели Рул. И все пак стратегията им е доста интересна.

— Защо?

Той я изглежда иззад очилата.

— Палят къщите. Хората се насочват насам. Мълвата плъзва наоколо. И колкото повече хора приемаме, толкова по-надалеч се налага да ходим за провизии. А колкото по-далече от Рул отиваме, толкова по-лесно става да ни оберат. Затова гледаме да не приемаме твърде много хора, но въпреки всичко се налага да поемаме повече рискове от преди, като понякога пътуваме дни наред, за да намерим каквото ни трябва. Единственият изход от това положение е да започнем да садим отново, но до тогава оставаме зависими като всеки друг от онова, което успеем да задигнем.

— Това ли се случи снощи? Обирджиите се опитаха да проникнат в града.

Той кимна.

— Изгубихме трима мъже.

— Ами обирджиите?

— Свалихме двама, но другите двама се измъкнаха. Следващия път обаче тръгвам подире им. Не ме интересува какво казва Питър.

Ако успеем да ги проследим до лагера, града или мястото, където се крият, ще можем да ги довършим и да вземем каквото имат. Една банда по-малко, за която да се тревожим, и повече провизии за нас.

— Но те не са Променени, Крис. А само хора, които се опитват да оцелеят.

— И да ни отнемат онова, което имаме.

— Но ако говорите с тях, ако си сътрудничите...

— С ония типове не може да се говори.

— Откъде знаеш? Опитал ли си? — Когато не получи отговор, тя го притисна: — Крис, не може просто да избиваш хората наоколо и да заграбваш онова, което имат.

— Защо не? — Очите му останаха приковани върху пътя. — Ако им се удаде шанс, те също няма да се поколебаят да ни застрелят.

Домът за възрастни беше малък: четири крила и шейсет легла, само двайсет от които заети от истински пациенти. Повечето от тях се намираха в последен стадий на рака или на някакво белодробно заболяване.

— Много от тях са миньори — каза Кинкейд, когато спряха на прага на една дневна. — Стараем се да облекчим състоянието им, доколкото можем.

Тя обхвана с поглед пръснатите из стаята пациенти — повечето бяха възрастни мъже с преносими зелени бутилки за кислород, които седяха изгърбени на тапицираните столове. По-голямата част от тях дремеха, други играеха на табла или на шах. Неколцина разбъркваха тестета с карти и редяха пасианси. Гледката я потисна, а миризмата на антисептичен сапун я върна към редица лоши спомени.

Когато се обърна, забеляза, че Кинкейд е приковал поглед в нея.

— Няма да работиш много тук — рече той. — Все още разполагаме с болничен персонал, който да се грижи за тези хора.

— Няма проблем — отвърна тя, въпреки че изпита облекчение. Не й беше трудно да си представи и самата себе си в това положение. Преди време, когато единствената й грижа беше смъртоносното й заболяване, бе постъпвала в няколко болници за хора на нейната възраст и тогава бе разбрала, че да чака да умре в компанията на

непознати беше още по-гадно, отколкото да чака да умре в дома на леля Хана. — От къде взимате кислородните бутилки?

— Откъдето и всичко останало. — Той продължи надолу по коридора и ѝ даде знак да го последва. — Момчетата, които правят набези за провизии извън града, понякога носят кислородни бутилки, а понякога не. Напоследък се случва все по-рядко. Ако трябва да избират между това дали да плякосат цяла каруца с антибиотици и бинтове, или само няколко бутилки с кислород — въпросът е повече от ясен.

— А какво ще правите, когато материалите ви свършат? — попита Алекс. Това с набезите го разбираше, но в един момент вече нямаше да има нищо за крадене. А съдейки по снощната стрелба, пациентите на Кинкейд се бяха увеличили с неколцина ранени.

— Тriaж — отвърна лаконично Кинкейд, сякаш това обясняваше нещо. Алекс познаваше думата, тъй като майка ѝ бе работила в спешния кабинет. Но сортирането на пациентите по категория не даваше отговор на въпроса освен ако...

Тя втренчи поглед в Кинкейд и попита:

— А какво става, когато някой е прострелян наистина тежко? — Не искаше да казва „когато не може да бъде спасен или когато се знае, че ще умре“.

Кинкейд задържа погледа ѝ за момент.

— Ако си достатъчно умна, за да зададеш подобен въпрос, значи, вече знаеш отговора.

Наистина го знаеше. Крис също го бе потвърдил. Когато силите и средствата не достигат, всичко опираше до една проста сметка. Лекуваш онези, които имат най-големи шансове да оцелеят или по някаква причина са важни. А колкото до останалите, просто се надяваш крайт да дойде бързо. Питаше се дали Кинкейд не помагаше по някакъв начин на тези хора. Предвид ситуацията, помисли си тя, сигурно го правеше.

Кинкейд имаше двама помощници — възрастни мъже в края на шейсетте, работили като медицински сестри, преди да се пенсионират. Освен тях в хосписа работеха шестима санитарни, чиито задължения бяха да бършат кръвта, да сменят чаршафите, да изхвърлят подлогите и да разнасят храната. Забелязал израза на лицето ѝ, Кинкейд се засмя.

— Не се тревожи. Когато патрулите се връщат от мисия, почти винаги има някой ранен. Именно там ще трупаш опит.

Както беше обещал, Кинкейд я повика да му асистира, когато няколко часа по-късно в кабинета му докуцука един фермер. Мъжът беше разпорил бедрото си почти до коляното: „Проклетият трион отскочи и се заби в крака ми“. Раната беше много дълбока и Кинкейд й заръча да попива кръвта, докато самият той работеше. По средата на операцията, когато кръвенето бе почти напълно овладяно и Кинкейд бе направил първите няколко шева, той подаде на Алекс ножицата и форцепса и каза:

— Наблюдаваше ли внимателно? Добре. Сега искам от теб да направиш няколко шева в ето този мускул. Не се притеснявай, просто го направи — Кинкейд проследи с поглед как тя мушка и изважда иглата, завършвайки първия шев, и кимна. — Добре се справяш. Правила ли си го и преди?

— Майка ми беше лекар. — В главата си чуваше гласа на майка си: „Завърти китката, скъпа, продължавай по-смело“. — Упражнявахме се върху пилешки бутчета. Казваше, че било почти същото, като да зашиеш истински човек.

— Боже, напомни ми да не се отбивам у вас за вечеря — обади се фермерът.

Алекс не се отдели от Кинкейд чак до мръкнало, а когато напусна сградата, отпред я чакаше Крис заедно с Хъни. Кое то беше малко странно. Откъде знаеше, че е тук? Определено нямаше как да звънне тук-там по телефона. Да не би да я следеше? Това не беше добре.

В сравнение със сутринта разговорът сега не вървеше; не си казаха нищо повече от: „Здрасти, как си, чудесно, това е добре“. Щом се озоваха на улицата на Джес, която беше задънена, Крис слезе от коня си и изчака, докато Алекс прибере Хъни в гаража на края на пресечката, след което я изпрати до къщата на Джес. Тя му пожела лека нощ и му благодари, а той само кимна, без да обели нито дума, и това беше всичко.

Кое то я устройваше.

На втория ден Крис се появи отново, но не и на третия, четвъртия, петия или шестия. Вместо него я ескортираше Грег, който не спираше да ѝ надува главата за Тори. За разлика от Крис, Грег беше приказлив и сантиментален. Тъкмо от него Алекс научи на кое място в града складираха доставките — раници, храна, дрехи. И също, че югозападният край е най-слабо охраняван.

— Имаме даже и няколко склада за бензин — каза ѝ Грег. — Дълго време източвахме бензина от коли, камиони и изобщо каквото ни попадне. Напролет ще го използваме за тракторите и за верижните триони.

— А защо не го използвате сега? — попита тя. — Снегомобилите не работят ли?

— Разбира се, но ги пазим само за спешни случаи. Освен това ще мине страшно много време, преди да започнат отново да произвеждат бензин. Изразходваме ли запасите си, край. Може да намерим начин да изпомпваме бензина от резервоарите под бензиностанциите, за тази цел обаче имаме нужда от инженер. Но дори да се доберем до него, в един момент горивото все пак ще свърши, което е малко плашещо. Но както и да е, Съветът иска да водим независим и прост начин на живот, също като амишите. Каквито в известен смисъл бяхме преди... нали знаеш. По тази причина много от къщите разполагат с ръчни помпи и други такива съоръжения за вода. Без тях щяхме да загазим сериозно.

По тази логика, помисли си Алекс, Питър, Крис и всички останали трябваше отдавна да са навлекли еленовите кожи, да са захвърлили пистолетите и да са се въоръжили с лъкове и стрели. Или със сопи.

— Ами хората, които отказвате да приемете в града? Нали не ги отправяте просто ей така с празни ръце?

Грег сбърчи притеснено чело.

— Не, разбира се, би било много... нечовешко. Всеки от тях получава раница с провизии. Храна и вода за два-три дни.

— Ами оръжие? Не мислиш ли, че ще им трябва?

— Да, но... — Грег се почеса по носа. — Нали биха могли да ни застрелят.

— Имаш право. — Алекс кимна към пушката му и рече: — Хубава е. Това е „Хенри“, нали?

— Да, бива си я — ухили се Грег. — „Биг Бой Магнум“, четиридесет и четвърти калибър. Има страхотен обхват. А за патрулите имам един „Бушмастър М4“. Разполагаме с добър арсенал.

— Супер. Къде го държите?

— Всеки има по две-три оръжия у дома, но повечето боеприпаси държим заключени в сградата на кметството, в мазето точно под затвора. Амунициите също са там. Това е може би най-сигурното място в града.

Е, това не беше никак добре. Как да измисли задоволителен претекст, който да я отведе в мазето, откъдето би могла да открадне малко амуниции? Май щеше да се наложи да задигне оръжието от нечия къща. Дали Джес нямаше оръжие? Най-вероятно не, тъй като беше жена. Тогава от някой от мъжете, може би от Кинкейд...

Щеше да измисли нещо. Просто се налагаше.

Неделя беше ден за църква. Съветът седеше на столове с високи облегалки, подредени на амвона, докато Преподобния водеше сутрешните служби — едната ранна, а другата по-късна — и всички жители на града посетиха или първата, или втората. Джес, разбира се, накара Алекс и останалите момичета да присъстват и на двете, което беше истинска скука. Службата отговори до голяма степен на очакванията ѝ: малко проповеди, няколко песни, церемония, после още песни и накрая: „Вървете си и нека ви бъде отредено място сред праведните“. В проповедта на Йегър ставаше дума за един „прекрасен нов свят“, за това, че светът можел да бъде по-мрачен от самия мрак и защо Господ допускал хората да страдат толкова, с други думи дрън-дрън. Освен за Откровение и за отровната звезда на име Пелин, Преподобния, изглежда, обичаше да говори и за притчите, в които ставаше дума за братството: Яков и Исав, Исмаил и Исаак, Каин и Авел. Според Преподобния Променените носеха белега на Каин, порочността на Исмаил и дълбоката примитивност на Исав. Каин не беше проблем, но доколкото си спомняше, Яков беше измамил баща си, а пък Абрахам просто не можеше да държи закопчан ципа на панталоните си. Нямаше никаква представа обаче как всичко това рефлектирало върху Исав, който беше само един космат и трудолюбив селянин, работещ за хляба на масата си, или върху бедния Исмаил,

чието единствено престъпление беше, че се е родил. Но съдейки по каменния поглед, с който Джес се взираше в Преподобния, докато той редеше високопарни слова за братството — и по нейната бяла и непроницаема миризма, която сякаш се усили — Алекс стигна до заключението, че в тези истории имаше нещо, което засягаше някакво болно място у нея.

Но както и да е, помисли си Алекс. Отдавна вече не намираше упование в господ и в религията. А и точно на нея нямаше какво да ѝ обясняват що е то мрак. Та тя вече е била там, познаваше мястото, имаше си даже и тениска.

След две седмици, една сряда, Алекс изхвърча от къщата на Джес и завари отпред Крис, който я чакаше заедно с Хъни.

— Здравсти — каза тя с неподправена изненада. — Реших, че вече ще ме охранява Грег. — Осъзнала със закъснение как прозвучаха думите ѝ, тя додаде: — Тоест, мислех, че си зает...

— Така беше — отвърна той и ѝ подаде поводите на Хъни. Леката усмивка се изниза от лицето му. Той се обърна, сложи си слънчевите очила и скочи на гърба на червеникавокафявия си жребец. После ѝ хвърли един поглед и рече: — Ето че се върнах. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. — Страните ѝ пламнаха, но дали беше от яд, или от притеснение, не можа да реши със сигурност. Той не каза нищо повече, така че тя се качи на коня и двамата потеглиха, а копитата на животните трополяха глухо по прясно натрупалия сняг. Алекс почака, докато се отдалечат от къщата на Джес, след което го заговори отново:

— Е... къде беше? За нови провизии ли?

— Ъ-хъм.

— И... къде?

— Наоколо — отвърна той, вперил поглед право напред. — Близо до Орен.

— О! — Чудеше се какво да каже. — Това не е ли много далече? Той сви отсечено рамене и отвърна:

— Не чак толкова. Само на десетина километра на север.

Алекс знаеше къде се намира Орен и определено не бяха само десетина километра.

— Това, което търсехте, нямаше ли го по-наблизо?

Той се поколеба, преди да ѝ отговори; Алекс почти виждаше как зъбците на мозъка му се задвижват.

— Спомних си, че в Орен има библиотека на колела.

Алекс се обърка за момент, но после си припомни разговора между Крис и директора на училището.

— Изминал си целия този път само заради някакви книги?

— Не бяха само книгите. Имаше и други неща.

— Намери ли библиотеката? Колко книги бяха останали вътре?

— Всички, доколкото успях да преценя. Библиотеката излъчваше — в гласа на Крис се прокрадна нотка на тъга — такова спокойствие.

В съзнанието на Алекс изникна образът на библиотеката: приветлива, уютна и доста голяма каравана, пълна с книги.

— Колко книги успя да донесеш?

— Всичките.

— Всичките ли? Но това са много каруци?

— Не беше чак толкова трудно. Питър не беше особено доволен, но все пак зимата е дълга, а и надали ще намерим други книги.

— Кой знае? — отвърна Алекс. — Може ние да ги напишем.

Този път той я погледна.

— Искала си да станеш писател?

— Не съм мислила много за бъдещето. — И това беше самата истина. За нея бъдещето се бе свеждало само до очакването на края.

— Док казва, че си много добра. Като негова асистентка имам предвид.

Тъй като думите му не прозвучаха като въпрос, Алекс не отговори.

— Някога искала ли си да станеш лекар?

— По-рано да.

— И какво се промени?

— Знаеш как е — отвърна тя неопределено. — Просто реших, че има и други възможности.

През останалата част от пътя яздиха мълчаливо. На вратата на хосписа Крис я спря:

— Почакай малко. — Той бръкна в якето си и извади отвътре тънка правоъгълна черна кутия. — Реших, че може да са ти от полза.

Тя отвори кутията. Вътре имаше чифт дамски слънчеви очила. Олекотената пластмасова рамка беше сиво-зелена на цвят, а стъклата бяха кехлибарени.

Когато вдигна поглед към него, забеляза, че е свалил очилата си. В тъмните му очи се четеше нерешителност, миризмата му също беше различна: все така мрачна и хладна, но в същото време примесена с нещо сладко и тръпчиво... Ябълка?

— Спортни са — каза той. — Стъклата са поляризирани и удароустойчиви, така че трябва да изкарат доста дълго.

Очилата бяха много скъпи и много хубави, помисли си тя, и освен това трябваше да ги приеме. Да откаже, би било тесногръдо и дребнаво. Но не искаше нито да го окуражава, нито пък да започва да го харесва. Искаше само да измисли начин да се измъкне от тази ситуация.

— Благодаря — отвърна тя, след което затвори кутийката и му я подаде: — Но нямаше нужда.

За част от секундата по лицето му премина израз на болка, но бързо изчезна. А ароматът на ябълки се изпари в мига, в който взе кутийката от ръцете ѝ.

— Както искаш — отвърна той. — Няма проблем.

Постъпи като пълна глупачка.

Трябваше да приеме очилата.

Каква идиотка!

Когато се замисли, Алекс си даде сметка, че Крис бе яздил сред касапницата и хаоса, които царяха извън пределите на Рул, изминавайки толкова много мили, за да осигури на шепата деца книги, който да четат. При все това бе намерил време да помисли дори и за нея. Представяше си го как броди по пустите улици, криволичи между трупове на хора и развалените автомобили и в същото време се оглежда за Трансформирани, за възможна засада или за идеалния чифт слънчеви очила за едно момиче, което едва познава и което, предвид нейната репутация, спокойно би могло да ги захвърли в лицето му.

Както и бе направила. Дори да нямаше нужда от него, да злобее заради самото злобеене, просто не беше в неин стил. Каква *идиотка*.

Кинкейд я задържа до късно, почти до девет, но когато Алекс най-сетне се втурна към изхода, Крис го нямаше там. Това беше добре. Истинско облекчение. За първи път се случваше обаче Крис да не е повикал някой друг, който да я чака. А може битова, че я оставяше да се върне сама, беше знак, че вече й вярва. Не, след случилото се сутринта беше по-скоро едно огромно „майната ти, скъпа“.

— Слава богу, че си тук — извика Лорета, една от санитарките. Тя беше дебела жена, без талия и подстригана на паница. — Крис искаше да му се обадя, веднага щом Мат те пусне, но аз се залисах в работа и забравих.

Алекс усети радостна тръпка. Облекчение. От което се почувства още по-объркана. Едно на ръка беше да се смята за глупачка, а съвсем друго да осъзнае, че всъщност я е грижа дали той не й се сърди.

— Той тук ли е?

— Да, но... — Лорета постави ръка на рамото на Алекс и зашепна поверително. — В момента е в крилото на хосписа. Ще отида да го доведа.

— Остави на мен. — Алекс тръгна по коридора. — Коя стая?

— Тази на Делмар. — Лорета се спусна подире ѝ. — Виж, ще ми отнеме само секунда. Ти по-добре изчакай отвън.

— Няма нужда. — Алекс четеше имената на табелките: Холтър, Джеймс, Мичъл. И тогава забеляза тази, която търсеше. Остъклената врата зееше наполовина отворена, а по стъклото играеха неясните оранжеви пламъчета на запалените свещи. Усети топлия въздух, който идваше от газовия нагревател в стаята. Добре, щеше да му се извини, че се бе държала като идиотка или... нещо такова. — Ей сега се...

Думите застинаха на устните ѝ. Погледът ѝ се спря на единственото легло в стаята и на мъжа, който лежеше в него. Беше изпит и слаб като скелет и изглеждаше толкова измършавял и съсухрен, че един по-силен порив на вятъра, помисли си Алекс, щеше да направи костите му на пух и прах. От носа му излизаше зелена тръбичка, закрепена на ушите и на брадичката му. Алекс реши, че мъжът е още жив, понеже на всеки пет секунди той примигваше като костенурка: бавно и протяжно.

Крис седеше с гръб към вратата, но Алекс забеляза книгата и долови тихото боботене на гласа му, докато той четеше.

Нещо я накара да запази мълчание и да се измъкне безшумно навън, така че Крис да не я усети. Така и направи. Лорета, която я чакаше на няколко крачки от вратата, ѝ махна да я последва. След като стигнаха на пръсти до средата на коридора, жената се наведе към нея и прошепна:

— Когато е в града, всяка вечер чете на най-болните. Така поне имат какво да очакват. Но не му казвай, че знаеш. Не иска хората да научават. Предпочита да не се вдига шум около него.

— Няма проблем — отвърна Алекс все така смаяна. „Ето защо е винаги тук, когато свършвам работа.“ И тогава осъзна, че причините да го харесва и уважава бяха много повече, отколкото бе очаквала. — Ще се престорим, че нищо не се е случило.

— Добре — отвърна с облекчение Лорета. — Ето какво ще направим. Ти се върни обратно, сякаш тъкмо излизаш навън, а аз ще почакам малко и ще го доведа. Обикновено се измъква през страничната врата за конете.

Алекс направи, каквото ѝ каза Лорета. След около пет минути до слуха ѝ достигна глухият тропот на конски копита и тогава пред нея се появи Крис, яхнал Нощ, и стиснал в ръка юздите на Хъни.

— Здравсти — рече той унило. — Съжалявам.

— Няма нищо — отвърна тя и се метна на седлото на гърба на Хъни. Яздиха мълчаливо в продължение на десет минути, докато тя най-сетне събра кураж и попита: — Е, какво прави днес?

Не виждаше лицето на Крис, тъй като беше тъмно, но усети погледа му.

— Какво те е грижа? — отвърна той.

Е, това определено ѝ затвори устата. Повече не обелиха нито дума. На улицата на Джес той махна към фенера, обозначаващ мястото, където стоеше стражарят, а на нея рече:

— Можеш да слезеш тук. Аз ще прибера Хъни.

— Мога да я прибера и сама — отвърна тя.

— Добре — рече той. — Както искаш.

Когато подминаха къщата на Джес, тя се обърна към него:

— Слушай, тази сутрин...

— Не се тревожи за това — прекъсна я той.

— Почакай. — Тя поведе Хъни към гаража и се обърна към него. Изобщо не можеше да види лицето му, тъй като нямаше луна. — Слушай, исках само да...

— Не го прави, моля те. Каквото и да имаш да ми казваш, не искам да го чуя.

Думите му я зашлевиха като шамар.

— В такъв случай не слушай, но не можеш да ми попречиш да говоря — отвърна тя.

— Е, добре, изплачи си болката.

— Боже, опитвам се да ти се извиня, а ти изобщо не ми помагаш.

В миризмата, която се излъчваше от него, не настъпи никаква промяна. Освен че сенките станаха още по-плътни.

— Няма нужда да ми се извиняваш.

— Напротив — отвърна тя доста по-високо, отколкото възнамеряваше. Сигурно се беше увлякла, тъй като забеляза, че петното бяла светлина, показващо местоположението на стражаря, се плъзна към тях. Тя сниши глас и додаде: — Държах се като пълен кретен. Ти постъпи толкова мило, а аз буквално те заплух в лицето. Не беше длъжен да осигуриш книгите, но все пак го направи. Можеше да отбиеш номера, като донесеш само няколко, но не го направи. Вместо това намери начин да домъкнеш дотук цялата проклета библиотека. На

всичкото това отгоре не си забравил, че нямам слънчеви очила, и си обикалял из целия град, за да търсиш. Изложил си се на риск, въпреки че навсякъде е пълно с канибали, обирджии и хора, които се опитват да ни убият и които са деца като теб и мен. Така че... съжалявам.

— Добре, приемам извинението, доволна ли си? А сега може ли да приберем Хъни?

Всичко се случи на светлината на един фенер „Коулман“, но както очакваше, Крис изобщо не махна оглавника на Нощ, нито пък отведе коня в гаража. Вместо това го яхна отново и протегна ръката си. А когато Алекс го изгледа изненадано, той рече:

— Хайде. Ще те повозя до къщата.

Без да обели нито дума, Алекс се метна на седлото зад него.

— По-добре се дръж — рече той. Мракът, който го обгръщаше, остана непокътнат, но когато обви ръце около кръста му, тя почувства топлината на гърба му с тялото си.

През краткото време до дома на Джес двамата яздиха мълчаливо. А когато стигнаха до къщата, Алекс слезе от седлото и каза:

— Искаш ли да влезеш за малко? Не съм вечеряла, но съм сигурна, че Тори е отделила нещичко настрана. Винаги прави така.

— Защо, няма ли да си изядеш вечерята? — попита Крис.

— О, няма проблем. Сигурна съм, че ще стигне и за двама — отвърна тя.

Джес отвори вратата в мига, в който Алекс стъпи на тясната площадка отпред.

— Стори ми се, че чух някого. Хайде, влизайте вътре, преди да сте умрели от студ.

Алекс видя, че всички момичета бяха в кухнята по халати и пантофи. Кухненската маса беше отрупана с кълбета прежда и игли за плетене. Призрак веднага доприпка до тях и взе да се провира между краката на Алекс, за да си проси внимание.

— Джес. Здравей, Тори, здравей, Сара — рече Крис, влизайки вътре.

— Крис! — Алекс долови изненадата в гласа на момичето, което не спираше да мести поглед ту към нея, ту към Крис. — Джес тъкмо ни учеше да плетем.

— Супер. — Крис кимна на Лена. — Здравсти!

— Здравсти — отвърна Лена. Възкиселата миризма, която обикновено се излъчваше от нея, остана непроменена.

Тори се надигна от мястото си с думите:

— Алекс, във фурната има чиния със...

— Тя знае къде е фурната — прекъсна я Джес, докато събираше кълбетата и иглите. — Хайде, да ги оставим да се навечерят.

— Боже, колко *прозрачно* — обади се Лена.

— Защо трябва винаги да си толкова гадна? — попита Сара.

— Крис, искаш ли да ти дам малко хляб за вкъщи? В килера има няколко самуна. — Тори пое нататък. — Ще ти...

— Тори, това може да го направи и Алекс — спря я Джес. — Тя не е саката, както обича да отбелязва Лена. Алекс, в чайника има гореща вода, а Тори е приготвила много вкусен пудинг.

— Ябълков — подхвърли Сара, изучавайки Крис. — Любимият ти, нали?

— Аха — отвърна Крис. — Ъ, благодаря, Тори.

— Хайде, момичета. Ще запалим огъня в предната стая — каза Джес и подкара момичетата пред себе си, затваряйки междинната врата подире си. Въпреки това Алекс долови приглушеното мърморене на Лена, последвано от остра забележка от страна на Джес.

— Съжалявам — каза тя с пламнали страни.

— Не се притеснявай. Хайде да ядем.

Алекс донесе храната — Тори бе оставила достатъчно за една малка армия — докато Крис извади още една чиния и сребърни прибори, след което започна да приготвя билков чай. Докато режеше хляба, Алекс се обърна към него:

— Крис?

— Да?

— Благодаря ти, че си се сетил за мен, докато беше извън града. Аз... това... — Завъртя се към него и по стойката на гърба му разбра, че я слуша. — Това, че си се сетил, е много мило.

Отначало не се случи нищо, ала тогава той се обърна и Алекс долови лекия аромат на ябълки.

— Всъщност — отвърна той — теб човек трудно може да те забрави.

Това беше истинско дежа вю.

След като ометоха вечерята и изядоха и последната троха от пудинга, двамата си сипаха чай. Бяха се хранили толкова дълго, че накрая Алекс чу скърцането на пода отгоре и Алекс разбра, че Джес бе изпъдила момичетата на горния етаж. Двата с Крис не разговаряха много — нещо, което едновременно я радваше и побъркваше. С Том разговорът течеше някак от самосебе си. А Крис беше толкова мълчалив. Но това ѝ създаваше чувство за уют, за интимност. Сякаш до нея седеше Том, но това не беше така и не можеше да бъде. Просто бегла имитация, подобно на избеляло ксерокопие, от което са направени сто хиляди екземпляра, докато накрая бе останало само едно бледо подобие на оригинала. Том си беше Том, а Крис бе обгърнат в сенки, и нищо на този свят не бе в състояние да го превърне в Том. Но тя и бездруго не искаше това, нито дори за секунда. Сега имаше нужда от Крис, такъв какъвто беше. Искаше да спечели доверието му и да го превърне в свой съюзник. Нали затова го бе поканила вътре, *нали* така?

— Може ли да ти задам един въпрос? — попита той, прекъсвайки мислите ѝ.

— Ъ... разбира се — отвърна тя, изтръгната от унеса. Призрак дремеше в скута ѝ, като лапите му потрепваха от време на време. — Какво искаш да ме питаш?

— Защо носиш със себе си праха на родителите си? — Но щом забеляза изражението на лицето ѝ, бързо додаде: — Не си длъжна да ми казваш, ако е прекалено лично.

— Не, няма проблем — отвърна тя. Йегър дори не бе попитал, а Том изобщо не знаеше. — Двамата умряха преди две години и искаха прахът им да бъде разпръснат из Горното езеро, това е всичко.

И наистина беше всичко, сега като се замислеше. Оказа се, че не беше толкова страшно. Боже, защо не бе споделила с Том, докато все още имаше възможност? Но тя, разбира се, знаеше отговора на този въпрос.

„Защото тогава щях да му разкажа също и за чудовището. Ако бях започнала, просто нямаше да има връщане назад, а аз не исках да рискувам. Трябваше да му се доверя. Прекалено дълго мълчах...“

— Но защо избра точно този момент? Можела си да го направиш по всяко време, нали?

— Това беше най-подходящият момент — отвърна тя и осъзна, че наистина беше така. Ако не бе напуснала дома на леля Хана, щеше да се окаже в капана на града и досега вероятно щеше да е мъртва. Както бе казал Том, важното беше да бъдеш на правилното място в правилния момент.

Крис вероятно бе доловил нещо в тона ѝ, защото очите му се присвиха лекичко, но сенките останаха непокътнати и накрая той сви рамене.

— Добре. Съжалявам, че не си успяла да го направиш, но напролет може да идем до там. Ако искаш де. Бих могъл да те заведа.

Фактът, че нямаше никакво намерение да остава в Рул до настъпването на пролетта, изобщо не я накара да трепне. И ако той беше убеден в обратното, щеше да изчака, докато и всички останали ѝ повярват, и тогава щеше да избяга от града.

— Благодаря. Много мило от твоя страна.

Тя свали Призрак от скута си, след което събра съдовете, за да ги измие. Отново дежа вю. Липсваше им само едно хлапе, което да се мотае наоколо.

— Имаш късмет, че ти е останало поне толкова — каза Крис. — Говоря за праха на родителите си. Аз изобщо не помня майка си.

— Наистина ли? — отвърна тя и му подаде една чиния.

Той поклати глава.

— Остави след себе си само едно голямо бяло петно. Бил съм много малък, когато ни е напуснала. На не повече от няколко месеца. А ако може да се вярва на баща ми, стига да е имала възможност, е щяла да ме остави още в болницата. Не знам нито коя е, нито къде е отишла, а и баща ми не пазеше никакви нейни снимки.

— Знаеш ли защо си е тръгнала?

— Баща ми беше пияница. — Той ѝ хвърли неспокоен поглед, за да провери каква ще бъде реакцията ѝ. — Предполагам, че я е биел.

Е, това определено обясняваше сенките. Ако един мъж беше такъв негодник, че да бие жена си, той едва ли щадеше юмруците си, когато ставаше дума за детето му.

— Затова ли каза, че би предпочел да те види мъртъв? Тоест, не че го каза, но...

— Да, знам какво имаш предвид — въздъхна той. — Предполагам. Той имаше няколко приятелки. Едната се казваше Денис.

Веднъж, когато бях на десет, тя дойде да ме вземе от тренировка по баскетбол. Не помня защо не дойде баща ми, но сигурно е бил в несвяст или нещо такова. Тя също беше мъртвопияна. Разбрах го, още щом седнах на задната седалка. Ако аз бях шофирал, щяхме да се отървем доста по-леко. На около километър от къщата ни катастрофирахме. Забихме се право в едно дърво. Тя не носеше предпазен колан. Изхвърча през предното стъкло. Разбира се, аз също имах вина. Още не мога да се отърва от кошмарите.

Ето пак: кошмари, също като при нея и Том.

— Това е ужасно.

— Да. Всеки ден слушах за това и всяка нощ го сънувах. А сега и двамата ми родители са мъртви. Но не съжалявам за никого от тях. Баща ми ме мразеше, а майка ми ме напусна. — Устата му се изкриви в жлъчна гримаса. — Само да можех да си промия мозъка или да пипна амнезия. Щях да се почувствам по-добре.

— Съмнявам се — отвърна тя.

Продължаваше да вали сняг. Седмиците се топяха една подир друга, докато накрая не останаха само два дни до Коледа. Алекс виждаше как шансовете ѝ за бягство намаляват все повече и повече, как се свиват до една съвсем малка точица, подобно на зрението и ума ѝ през онзи ден на паркинга пред бензиностанцията, когато едва не бе умряла. Не че се бе отказала, не и в пълния смисъл на думата, но с всеки изминал ден заминаването ѝ губеше своята неотложност и ставаше все по-трудно, сякаш волята ѝ бавно се задушаваше под всичкия този сняг.

И наистина, нима тук беше толкова зле? Осемстотин километра бяха много път, особено когато не знаеше какво ще намери там и кой ще я чака, да не говорим за Трансформираниите и хилядите отчаяни хора, на които можеше да се натъкне. Тук не се държаха зле с нея. А и нима си въобразяваше, че ще намери по-безопасно място от този град?

И все пак не беше се предала напълно. Събрала бе доста полезни неща, които държеше скрити в една непотребна кофа, закачена в най-тъмния ъгъл на гаража, където нощуваше Хъни. Всяка вещ, която добавяше вътре — къс вѐже, кибрит, буркан с фѐстъчено масло, скалпел, задигнат от хосписа и скѐтан в подплатата на палтото ѝ — за нея беше истинска победа, макар и само за миг. Искрица мимолетна надежда, която угасва бѐрзо като бенгалски огѐн. С това темпо щеше да изкара тук цялата зима или поне докато на чудовището в главата ѝ не му писнеше да се преструва на мѐртво. Е, може би все пак да изчака до пролетта не беше лоша идея. Как би могла да трѐгне при всичкия този сняг? Така щеше само да си навлече още повече, при това излишни, неприятности.

Животът ѝ придоби определен ритѐм: работата с Кинкейд, домакинските задѐлжения в къщата, ездата с Крис. Двамата се чувстваха добре заедно. Отношенията им можеха да се нарекат дори приятелски, въпреки че не бяха приятели. След онази вечер в дома на Джес Крис отново се бе скрил в черупката си, обѐгърнат плѐтно в сенки, сякаш се притесняваше, че бе казал повече, отколкото е

трябвало. Но това не я тревожеше. Тя също си имаше своите тайни, а и бездруго не искаше да го опознава прекалено добре. Осъзнаваше и причината за това. Том също би разбрал. Все едно да дадеш име на врага си. И тогава никога не би могъл да дръпнеш спусъка.

Алекс се страхуваше. Беше започнала да забравя Ели и Том.

Нощем, докато Сара спеше, тя се опитваше да елиминира далечния пукот на пушките и да си припомни лицето на Том, мириса му, някакъв ярък момент, *каквото и да е*. Но колкото по-упорито се мъчеше да улови някой от тези спомени, при всеки отекнал изстрел те се пукаха като сапунени мехури. По-лесно би било да задържи в ръцете си шепя мъгла. А Ели се бе превърнала само в неясно розово петно.

От тези усилия се чувстваше премаляла и готова да се разплаче, разяждаха я отвътре, докато накрая устата ѝ не се изпълваше с вкус на ръжда. Нещо с нея не беше наред и може би то нямаше нищо общо с чудовището. Къде се изгуби онази Алекс, която бе грабнала праха на родителите си и бе избягала? И която бе казала на Барет: „Този път ще се играе по моята свирка“. Да пукнеше, ако знаеше.

Може би Рул всъщност я убиваше лека-полека с обещанието за сигурност. Тя се криеше в тъгла като подплашен заек, надявайки се, че никой няма да я забележи. А може би бе позволила на Рул да я зарази с отровата си. Градът бе пречупил волята ѝ, накарал я бе да забрави коя е всъщност и към какво се стреми.

Никога не бе позволявала на чудовището да ръководи живота ѝ, а начини за борба имаше много. Тогава защо не се бореше?

Защото нещо в нея се променяше. Отново. Усещаше го съвсем ясно, докато изпадаше бавно, но сигурно в това сковаващо волята ѝ примирение.

„Както когато ми поставиха диагнозата. Прях през различните етапи на гнева. Първо бях шокирана, а после ми дойде до гуша и взех да се боря като луда... и накрая ме обзе вцепенение. Казаха ми, че това била фазата на приемане, но не беше така. Човек изпада в такова състояние, когато е изправен пред два възможни избора: да живее с чудовището в себе си или да се самоубие.“

Само че никой нямаше да ти позволи да се самоубиеш. Това беше престъпление и бе глупаво. Докторите не биха ти помогнали — нали ги чакаше сигурен затвор. Познаваше едно момиче, също в последна

фаза на болестта, което бе опитало да се самоубие. С хапчета и „Джак Даниелс“. След като изпомпаха стомаха ѝ, докторите я изпратиха в психиатричното отделение, защото решиха, че е депресирана.

Пълни глупости. Нека някой се опита да живее с едно такова чудовище в мозъка си, да видим тогава дали няма да се депресира.

В такъв случай имаш само две възможности. Или се научаваш да живееш заедно с чудовището, или правиш каквото бе направи тя — *carpe diem*^[1] и бягаш.

А сега беше моментът да избяга. Зима или не, трябваше да се махне оттук, преди да е станало прекалено късно. Вярно, че сигурно щеше да намери смъртта си, при това съвсем сама, но ако изчакаше още малко, имаше опасност да приеме заблудата, че Рул, животът, който бяха предначертали за нея, и *Крис* са най-добрата ѝ възможност. И тогава щеше да се примири с онова, което *те* искаха.

Сега като се замислеше, всъщност чудовищата бяха две — това, което се бе настанило в главата ѝ, и Рул.

И в двата случая щеше да бъде еднакво мъртва.

„Бягай! — рече си тя. — Бягай, глупачке, бягай!“

Само че не избяга. Не можеше да избяга. Просто... не можеше.

[1] *Carpe diem* (лат.) — грабни момента. — Б.пр. ↑

В навечерието на Коледа в Зоната нахлуха грабители. Които и да бяха те, явно смятаха, че всички в Рул пият пунш и пекат кестени (тук вече грешаха), но тъй като Питър си беше Питър — винаги на бойна нога — патрулите бяха готови. Стражарите държаха Алекс и момичетата залостени в къщата, където те прекараха по-голямата част от вечерта скупчени около печката, докато навън се водеше напрегната битка, ехото от която достигаше до тях: накъсана стрелба, отделни гърмежи и оглушителният рев — по всяка вероятност на автоматични пушки. Другите момичета бяха задрямали, но Алекс седеше будна, със зачервени очи и толкова напрегната, че по кожата ѝ лазеха тръпки. Мислите се блъскаха хаотично в главата ѝ, като един страх пораждаше друг. Отначало тя хранеше прибързани надежди, че ще съумее да се измъкне в настъпилата суматоха, ала сега не бе в състояние да мисли за нищо друго освен за Крис, който водеше битка някъде там и можеше да бъде застрелян. Беше ли в безопасност? И какво изобщо ставаше там? Боже, защо не ѝ позволиха да им *помогне*.

Когато слабият отблясък на студеното зимно утро най-сетне освети очертанията на дърветата, гората беше притихнала и до тях достигна мълвата, че битката е приключила.

— Колко мъже изгубихме, Нейтън? — Джес попита стражаря, който донесе новините. Кокалчетата на пръстите ѝ, с които стискаше шала на гърлото си, бяха побелели.

— Десет убити и около същия брой ранени — трима от тях доста сериозно — отвърна Нейтън. Той беше мъж с прошарена коса и мускулесто набито телосложение, но с учудващо приятен, почти мелодичен глас. — Можеше да бъде и по-зле.

Алекс усети, как въздухът напуска гърдите ѝ. Очите на Лена станаха като цепки, зорки и наблюдателни, цветът се отцеди от страните на Сара.

— А какво стана с момчетата? — поиска да разбере Джес. — Какво стана с Крис?

— Питър добре ли е? — попита в същия миг Сара. — Той...

— Той е добре — отвърна Нейтън, след което плъзна поглед към Алекс. — Крис също.

Последвалата вълна на облекчение, която се разля неудържимо по вените ѝ и накара коленете ѝ да омекнат, я свари неподготвена. Със закъснение усети изпитателния поглед на Джес, който се стрелна към нея.

— Ами Грег? — попита Тори с изопнато от тревога лице.

— Ами... — Сивите очи на Нейтън се плъзнаха встрани. — Него го намушкаха...

— О! — ахна Тори и закри устата си с ръка. — Зле ли е? Той ще... той...

— Док казва, че ще се оправи. Изгубил е малко кръв, това е всичко — обясни Нейтън.

— Може ли да го видя?

— Има заповед да не мърдате оттук.

— Успокой се, Тори, аз ще отида. Кинкейд и бездруго ще има нужда от помощ — обади се Алекс, ала Нейтън поклати глава. — Защо не?

— Такава е заповедта — повтори твърдо Нейтън. — Тук е най-безопасно за вас. Ако Док има нужда от теб, той ще ми каже.

Алекс разбра по израза на лицето му, че няма смисъл да спори. Но защо Кинкейд не я искаше при себе си? Може би защото не искаше тя да види кого ще остави да си отиде. Кого ще остави да умре.

Коледната сутрин беше изпълнена с униние — не получиха други подаръци освен чорапите, които Джес сама бе изплела за всяка от тях, тъй като всичко останало би било чисто прахосничество, а и възрастната жена смяташе, че трябва да бъдат благодарни, че са живи. Но въпреки че това беше някакво жалко подобие на Коледа, Алекс изпитваше известна доза облекчение, защото какво да подариш на човек като Лена? Може би намордник...

Заради последните вълнения църковната служба, единствена голяма церемония, която се проведе на градския площад, беше оставена за следобеда. Алекс потърси с очи Кинкейд, ала него го нямаше никакъв. Застанал на стъпалата пред църквата, Йегър подхвана

дълга проповед за „мъжете на Рул“, сякаш кръстоносци, поели на свята мисия.

— Чеда мои, сам Бог е призовал на това дело най-заслужилите сред вас — започна Йегър, чийто дъх излизаше на облачета пара в мразовития въздух. Той сведе поглед към редиците мъже най-отпред, насядали на сгъваеми столове и участвали в снощното сражение, сред които Алекс забеляза Крис, Питър и Грег — с широка превръзка на левия бицепс — както и шепата други момчета, които лесно се различаваха сред наобиколилите ги възрастни мъже. — „Аз дадох повеля на Моите избраници и призовах да изпълнят гнева Ми Моите юнаци, които тържествуват във величието Ми.“^[1] Това не е ли описание на мъжете на Рул? Ние сме бранители на праведността! Последователите на Сатаната са приели облика на зверове, те носят белега на Каин и проклятието на Исмаил, но ние показахме че сме силни също като божията десница!

Тъй като се намираха в Мичиган, възгласи „алилуя“ не последваха, но затова пък Алекс забеляза кимащите в знак на съгласие глави. А когато Йегър повика мъжете за благословия и положи ръце върху раменете на Крис, кръвта в жилите на Алекс закипя и в нея се прокрадна едно почти собственическо чувство. Усещането, че по някакъв начин Крис е неин и че тази победа принадлежи също и на нея. Тогава той се изправи и се обърна, погледът му бръсна през тълпата и когато намери очите ѝ, остана прикован в тях.

За миг сякаш целият свят спря да се върти; множеството около нея се стопи, а сенките, които обгръщаха Крис, се разтвориха — в този миг за нея не съществуваше нищо друго освен лицето му и погледа, който споделяха. Дали не беше игра на въображението ѝ, или миризмата на сладки и свежи ябълки бе толкова силна, толкова наситена, че погълна всичко останало?

Да откъсне поглед от него, ѝ струваше почти болезнено усилие на волята, защото не искаше да го прави. По лицето ѝ внезапно изби пот, а една веничка на шията ѝ запулсира. Какво ставаше с нея? Невъзможно бе да изпитва такива чувства. Вярно, че Крис си го биваше, беше мил и свестен тип, но той не беше Том. Изключено бе да го харесва, да мисли за него. Защото противното би означавало, че Том безвъзвратно си е отишъл. Но тя още не беше готова да го забрави.

— Моля те — простена тя. — Моля те, Том, не ме изоставяй, моля те. — Думите ѝ бяха едва доловим шепот, също толкова безплътен, колкото и излизащата от устата ѝ пара, и почти недоловим дори за самата нея, но въпреки това Алекс усети, че някой се взира в нея — този път обаче не беше Крис. Тя се обърна наляво и срещна втренчения поглед на Джес.

Алекс замръзна, обзета от тревога. Дали Джес бе чула думите ѝ? Не, това беше невъзможно, промълвила ги беше съвсем тихичко. Само че Джес я изучаваше със същия изпитателен поглед, както сутринта. Миризмата на възрастната жена не издаваше абсолютно нищо и Алекс отново си помисли, че в това отношение Джес прилича малко на Йегър. Но при нея липсваше онзи дъх на мокро стъкло, а на негово място нямаше нищо. Миризмата на Джес беше напълно стерилна, също като онова бяло петно, което Крис свързваше с майка си.

— Алекс. — Сара я дръпна за ръкава. — Добре ли си?

В този миг Джес откъсна поглед от нея и се обърна отново напред. Алекс се озърна към Сара и ѝ рече с пресилена усмивка:

— Нищо ми няма. Просто съм малко изморена.

От този миг насетне Алекс остана глуха за ставащото наоколо, като само движеше устни по време на химните. Джес не погледна повече към нея, но Алекс знаеше какво бе видяла в очите ѝ. Вярно, че миризмата на възрастната жена беше напълно непроницаема, но по лицето ѝ, макар и за миг, премина едно изражение, което Алекс успя да *разчете* ясно и недвусмислено.

Задоволство.

Времето минаваше бързо и скоро до Нова година остана само един ден.

— Тази сутрин заминавам. Сигурно ще... — не довърши Крис, защото в този миг Тори постави на масата чиния с бисквити и бъркани яйца. Но тъй като не разполагаха с никаква сода, бисквитите изглеждаха сплескани, като миниатюрни шайби за хокей. — Благодаря.

— Къде отиваш? — попита Алекс.

— Кафе? — предложи Тори, вдигнала кафеника.

— Ъ, разбира се — отвърна Крис и проследи с поглед как Тори наливаше мътночерната течност, която според Алекс миришеше

подозрително много на катран. Даже и Крис изви учудено вежда. — Какво има вътре?

— Цикория — отвърна Джес, която се появи от мазето точно до кухненския килер, следвана по петите от Сара. Двете заедно изсипаха в умивалника една престилка, пълна с картофи. — В Ню Орлиънс това се смята за деликатес.

Крис измърмори нещо уклончиво и попита:

— А масло има ли?

— Боя се, че не. Малкото, което беше останало, отиде за коледните сладки — обясни Джес. — Кравите имат нужда от качествен фураж.

— Знам. — Крис строши една бисквита надве. — Има го в списъка.

— Къде ще ходите? — попита отново Алекс.

— По-далече, отколкото ми се иска — отвърна Крис с пълна уста. След това преглътна, прокара бисквитата с глътка псевдокафе и направи гримаса.

— Съжалявам — рече Тори и сложи ръка на рамото му. — Наложил се да замеся тестото с малко царевично брашно. Знам, че са леко безвкусни. Да проверя ли дали не е останал мед?

— Не, и така са добре — отвърна Крис, а на Алекс рече: — Мисля, че този път ще отидем доста по-надалеч. Градовете наоколо са разграбени, почти нищо не е останало. Питър смята, че трябва да се отправим към Уисконсин.

— Но границата не се ли охранява? — ахна Тори.

— Тъкмо това ще разберем. Една седмица до там и обратно, без да броим времето, което ще прекараме в търсене на провизии.

— Значи, ще се върнете чак след Нова година — заключи Сара, която звучеше разочаровано.

— Да — отвърна Крис и вдигна поглед, щом Лена бутна с гръб кухненската врата и внесе вътре цял наръч дърва за печката. — Най-вероятно.

— Най-вероятно какво? — попита Лена.

— За Нова година Крис и Питър няма да са тук — обясни Тори. — Може да се наложи да отидат за провизии чак в Уисконсин, в случай че успеят да прекосят границата. Не е честно, първо имаше сражение на Коледа, а сега и това.

Както обикновено, Лена подбели очи и този път Алекс трябваше да се съгласи с нея. Напоследък в живота им нямаше нищо честно, в случай че Тори не бе забелязала.

— Ако искате да ви донесем нещо — рече Крис, — направете списък. Не мога да обещаю нищо, но...

— Истинско кафе — прекъсна го Лена. — Ако ли не, еднопосочен билет, с който да се махна далече оттук.

— Пак се започва — обади се Сара.

На Алекс също ѝ бе дошло до гуша от този разговор, но все пак не се стърпя:

— Не разбирам, Крис. Нали казваш, че има и други градове? Както и всевъзможни групи обирджии, с които непрекъснато се сражавате. Така че защо да не се организираме? Защо да не търгуваме? Или просто да делим, каквото имаме. По този начин няма да има нужда да се биете постоянно и да пътувате толкова надалече. — Спомни си спора, който бе водила с Том по същия въпрос. — Това, което правите, е лишено от смисъл.

— Тя има право — отбеляза Джес, без да вдига поглед от картофите, които белеше.

— Но това не е възможно — отвърна Крис неспокойно.

— И защо не? — настоя Алекс.

— Ами, първо на първо, трябва да имаме нещо ценно, с което да търгуваме — изтъкна Сара.

— Разполагаме с най-различни провизии. Имаме инструменти, оръжие и...

— Няма да продаваме нито инструментите, нито оръжието — отвърна сухо Крис. — Все едно да връчиш на някой непознат ключа за дома си.

— Тогава може да търгуваме с дрехи — не се отказваше Алекс. — А също и със сапун, свещи, фенери или...

— Или с нас — довърши Лена и стовари цепениците, които изтрополиха силно. — Крис, колко струвам според теб?

Крис изглеждаше така, сякаш го бяха зашлевили през лицето.

— Лена, това не е...

— О, стига глупости. Ние сме просто едни скъпи машини за бебета. Така че за какво смяташ, че можеш да ме изтъргуваш? Предполагам, че зависи кога мъжът ще се умори...

— Знаеш ли, Лена — прекъсна я Джес, — мисля, че ще ни трябват още дърва.

— Извинявай, забравих. В твоята къща важат твоите правила — отвърна Лена и изхвърча навън.

Тори първа наруши тишината.

— Още кафе, Крис?

— Не. — На бузите му бяха избили аленочервени петна. Не смееше да погледне Алекс в очите. — По-скоро не.

— Крис — започна внимателно Сара, — тя не го мислеше наистина. Всъщност не е сърдита на теб.

„Напротив“ — помисли си Алекс. Лена по принцип си беше груба, дори противна, но този път тя се заяждаше с Крис съвсем преднамерено и целенасочено.

Въпросът беше защо?

Петнайсет минути по-късно Алекс навлече якето си и се затътри навън. Отново валеше сняг, едри пухкави снежинки се стелеха бавно като перушина. Снегът беше дълбок, поне две и половина стъпки, и непосилно изпитание за Хъни. През последните няколко дни Крис, който бе напуснал къщата пет минути преди нея, я караше и взимаше от хосписа с една теглена от кон шейна. Затова Алекс очакваше да го намери в тъмносинята шейна, ала навън беше само Нейтън, който държеше юздите на една бяла талига.

— Къде е Крис? — попита тя, когато бордър колито на Нейтън дотърча при нея, за да го погали.

Нейтън кимна неопределено с глава към задния двор.

— Когато излезе, тръгна натам. Каза, че се връщал веднага.

Объркана, Алекс се върна обратно по стъпките си, след което сви покрай къщата. Дворът на Джес беше доста голям и се простираше върху цял акър земя, преди да се слее с гората. Забеляза Крис в далечния ляв край до камарата с дърва за огрев... заедно с Лена.

Каквото и да бе искала да каже, думите заседнаха на гърлото ѝ. Крис и Лена стояха с лице един към друг, а момичето размахваше енергично и ядосано ръце. Дали не се караше с Крис? Доколкото познаваше Лена, това беше повече от сигурно, но се чудеше защо след онази сцена в кухнята Крис бе излязъл навън да говори с нея. Алекс беше прекалено далече, за да чуе какво си казват, но забеляза, че Крис поклати глава, след което понечи да се обърне. В следващия миг Лена

сграбчи ръката му и се хвърли в обятията му толкова силно, че Крис залитна назад, след което тя уви ръце около врата му, притисна се към него и...

„Не искам да гледам.“ Алекс се запрепъва назад като зашеметена, но краката ѝ се оплетоха и тя нададе неволен вик на уплаха. Крис обърна рязко глава, след което се опита да се освободи от прегръдката на Лена, отстранявайки ръцете на момичето от врата си. Може би я бе повикал по име, но Алекс вече не беше там. Едва си поемаше въздух, докато се препъваше по виещата се към улицата пътека със замъглени от сълзи очи. Усещаше тежест в гърдите си, сякаш някой бе изкарал целия въздух от дробовете ѝ. Ще вземе Хъни и ще се махне оттук. Не, това беше невъзможно. Нейтън щеше да я спре, тъй като не ѝ позволяваха да ходи никъде без ескорт. Е, добре тогава, всичко беше наред, изобщо не ѝ пукаше какво става между Крис и Лена, не ѝ пукаше и...

— Намери ли го? — попита Нейтън, щом тя се покатери на шейната.

— Да. — Когато се настани на пейката, Алекс забеляза, че Крис се появява иззад ъгъла на къщата. Момчето крачеше забързано и тя долови мириса, който го обгръщаше — този път нямаше нито ябълки, нито сенки, а само един гневен и начумерен буреносен облак. Когато скочи на капрата, Алекс отклони поглед встрани, след което той пришпори коня с юздите и шейната се понесе по снега. Крис млъкна, а помежду им се издигаше черна стена от зареден с напрежение въздух. Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите, а стомахът ѝ се свиваше на топка, също както ръцете ѝ в юмруци.

— Не е каквото си мислиш — заяви рязко Крис.

— Не ме интересува — каза тя, като не смееше да го погледне. — И не е моя работа.

Крис не отвърна нищо. Шейната профуча покрай кметството, където неколцина мъже от Рул водеха вътре групичка бегълци, след което се понесе на североизток по пътя, който се извиваше към хосписа. Гората се възправи от двете им страни, засилвайки ехтежа от тропота на конски копита. Алекс наблюдаваше стелеция се сняг и усещаше как снежинките се топят на бузите ѝ като сълзи.

Крис се изкашля и рече:

— Алекс...

— Няма значение, Крис.

— Напротив — отвърна той. — Разбира се, че има. Но просто... *не мога...*

— Какво не можеш? Кажи? — стрелна го с поглед тя. Кожата му изглеждаше изопната и бяла като сняг с изключение на трескавата руменина, която покриваше високите му скули. Сега сенките го обгръщаха с още по-плътен аромат и се сключваха около него, сякаш да го предпазят. — Няма нищо за обясняване, Крис! В шести клас имахме часове по сексуална култура, така че ако нещо не ти е ясно... — Тя долови жестокостта в гласа си и премълча останалото. Какви ги вършеше, по дяволите? Не й *пукаше*.

— Нищо не разбираш — отвърна той.

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Ще ми се да можех да ти обясня — каза той. Алекс долови мъката в гласа му, дори нещо повече: отвращение. — Боже, всичко е толкова объркано.

— Нима! — Чувството на безсилие се надигаше в нея като нагорещен въздух. Всеки миг главата ѝ щеше да отхвъркне като коркова тапа. — Чак *сега* ли го осъзна?

— Моля те, не искам да се караме.

— Знаеш ли, Крис, няма никакъв проблем, честна дума. Това си е твоят град. Така че ако искаш да бъдеш с Лена, просто казваш на когото трябва, че искаш да си поиграете на семейство, и готово.

— Престани. — Той затвори очи, а малките мускулчета на челюстта му потрепваха и подскачаха. — Моля те, Алекс. Лена не ме интересува. Никога не съм я искал.

— Е, тогава по-добре да я осветлиш по въпроса.

— Няма ли да *млъкнеш*? — Той извъртя рязко китки и дръпна юздите на коня. Скоростта на шейната се забави и тя се хвана за страничната облегалка, за да не се изтърколи навън, ала тогава Крис я сграбчи за ръцете и я разтърси. — Наистина ли мислиш, че искам това? Наистина ли мислиш, че искам *нея*?

— А не е ли така? Всъщност не ми отговаряй. Изобщо не ми *пука* какво или кого искаш! — процеди тя, след което го зашлеви силно и отривисто през лицето — шамарът прозвуча като пукот на суха кост. От този звук нещо в нея се прекърши и тя изпита внезапния и горещ прилив на срам. Той въздъхна и ръцете му се отпуснаха. Болката в

дланта ѝ пареше като киселина. — Крис — рече тя. — Крис, съжалявам, аз...

— Защо не ме харесваш? — попита той с пресеклив глас. И тогава миризмата му бликна като горещ и буен поток от противоречиви ухания: на ябълки, на огън и на електрическия дъх на онези студени и мрачни сенки. — Защо не ме харесваш поне малко?

Така и не разбра как би отговорила на този въпрос — той не ѝ даде шанс за това.

Защото се наведе и я целуна.

[1] Книга на пророк Исаия 13:3. — Б.ред. ↑

Не беше като при Том.

Приличаше повече на взрив.

Тялото ѝ се вцепени от изненада, сърцето ѝ запърха като лудо и изведнъж се усети останала без дъх. За един миг, за един-единствен миг, можеше да го отблъсне. Но не го направи. В съзнанието ѝ лумна изгаряща бяла светлина, която изпепели всяка мисъл, и когато той се притисна към нея, тя усети цялото си тяло изтръпнало, долови глада и желанието му и тогава сграбчи реверите на палтото му, защото жадуваше за всяко негово докосване; искаше да е възможно най-близо до него, а уханието на дъхави ябълки я накара да се почувства замаяна и премаляла.

Целувката продължи сякаш цяла вечност. В действителност беше само за миг. Не беше сигурна кой от тях я прекъсна. Може би и двамата едновременно или пък никой.

Тогава той я пусна.

— Съжалявам. Боже, толкова съжалявам — изрече той с пресипнал глас. — Моля те, не ме намразвай. Аз просто...

— Няма нищо — отвърна тя. Отпечатъкът от ръката ѝ личеше като алена дамга на бузата му. Усещаше устните си натъртени и подпухнали — Не трябваше да те предизвиквам. Просто бях откачила.

— Когато... — Крис се облегна назад, а гърдите му продължаваха да се надигат и отпускат тежко. — Когато се върна, ще бъде най-добре да стоя далече от теб. Не мога да *мисля*. Когато съм извън града, не мисля за нищо друго освен да съм *тук*... с теб. Искam само... божичко, Алекс, искам само да те пазя.

Автоматичната ѝ реакция беше: „Нямам нужда от закрилата ти“ — но тя стисна зъби и преглътна жлъчния отговор. Крис беше искрен, долавяше го по миризмата му. Като онзи път, когато ѝ бе дал слънчевите очила, само че сега тя пазеше чувствата му отпечатани върху дланите си.

— Знаеш ли какво ме тревожи? Тревожи ме това, че когато замина, ще откриеш някаква вратичка, нещо, което сме пропуснали, и

когато се върна, ти ще си избягала, а аз не мисля, че бих могъл... — Крис затвори очи — Моля те, кажи нещо.

— Толкова съжалявам. — Тя протегна ръка към лицето му и докосна отпечатъка, който бе оставила там. — Не те мразя, Крис.

— Но и не ме обичаш — отвърна той с тъжна полуусмивка.

— Отвърнах на целувката ти.

— Защото те хванах неподготвена, накарах те *насила*...

— Не. Не беше насила. Мисля, че... — Тя пое дъх на пресекулки. — Мисля, че се страхувам да те обикна.

Изненадата и надеждата, изписали се на лицето му, изглеждаха толкова болезнени, че тя прехапа устни, за да не се разплаче. Той постави ръка върху нейната, която все още лежеше на бузата му, и попита:

— Но защо?

От устните ѝ едва не се изтръгна едно ридание.

— Защото това значи да се предам. Значи, че си затворил всички врати и няма къде другаде да отида.

— Но, Алекс, правилата не съществуват без причина. Тях ги има, за да си в безопасност.

— Тогава защо Джес смята, че правилата трябва да се променят?

— Алекс. — Той се премести по-близо до нея и я взе в прегръдките си, но тя не се възпротиви. — Искам само да те пазя. Искам да се грижа за теб. Нима ще бъде толкова лошо, ако останеш?

Тя вкопчи ръце в палтото му и отвърна:

— Не.

През остатъка от пътя се возиха в мълчание, но въпреки това тя седеше близо до него, като кракът ѝ се опираше в неговия, а ръката ѝ лежеше в свивката на лакътя му. Снегът се беше усилил и докато стигнат до хосписа, вятърът вече го носеше на спирали. Когато шейната най-сетне спря, Алекс не побърза да слезе. От другата страна на стъклени врати тя зърна стражаря, който ги наблюдаваше, поставил ръка на напречната дръжка, готов да я пропусне вътре.

Тя се обърна към Крис.

— Кога мислиш, че ще се върнеш?

— След известно време. Може би след две-три седмици. — Устата му се изкриви в напрегната и несигурна усмивка. Снежинките

се трупаха по черната му коса. — Не се тревожи. Ще се погрижа да има кой да те придружава.

— Не се тревожа за *себе си*. — Тя пое ръката му и пръстите им се сплетоха. — Когато се върнеш...

— Да — рече той.

Този път, щом се целунаха, тя усети единствено уханието на ябълки: сладко, свежо и истинско.

Този следобед една от сестрите изхвърча от манипулационната, за да вземе нещо, оставяйки цял куп нови инструменти, подредени върху една табла. Единият беше медицински трион — метална тел, която можеше да отреже кост, дърво, или човешки врат. Трионът имаше дължина четиридесет сантиметра и две дръжки. Ако го навие, ще може да го скрие в дънките си. Трион като този щеше да бъде от голяма полза за едно момиче, тръгнало да бяга само.

Тя остави инструмента там, където си беше.

61.

Две седмици след Нова година единият от мъжете, работещи като медицински сестри, подаде глава в манипулационната, където Алекс и Кинкейд тъкмо приключваха със зашиването на една разкъсна рана, и каза:

— Шефе, току-що получих вест от един от разузнавачите. Ханк и останалите летят насам като хали. Открили някого в един стар хамбар близо до Орен.

— Знае ли се нещо за състоянието му? — попита Кинкейд.

— Може би има сепсис. Инфектирана рана, вероятно от ухапване. — Мъжът направи пауза. — Шефе, казват, че бил Пощаден.

Като чу това, Алекс едва не ахна от ужас. Първата й мисъл бе, че Том е бил ухапан. Нима бе възможно? Не, не можеше да е Том, минало беше твърде много време, почти два месеца.

— Намери ми носилка на колела и прати тук един санитар. Идвам веднага — поръча Кинкейд на мъжа, а на Алекс рече: — Хайде, приключвай. Нямаме цял ден.

— Извинявай. — Тя се съсредоточи върху последния бод, след което върза конца на възел и отрязва излишната част. Извърши всичко това със спокойни движения, въпреки че сърцето й щеше да изхвъркне от гърдите. Тя посегна към пакетчетата с марлени превръзки, но Кинкейд, който вече сваляше ръкавиците от ръцете си, я спря:

— Остави, остави. Идваш с мен. — Той щракна с пръсти на един санитар и посочи към пациента, след което изхвърча през вратата, следван по петите от Алекс.

Двамата се спуснаха през фойето, излетяха навън през двойната врата и първото, което видяха, беше един самотен ездач, който препускаше в галоп по пътя към хосписа, а миг по-късно зърнаха теглена от конски впряг товарна шейна. Мъжът на капрата, когото не познаваше, сигурно беше Ханк; вътре в шейната Алекс забеляза две момчета. С изненада откри, че едното от тях е Грег. Но какво правеше той тук? Нали беше заминал с Крис... Ала мисълта за това незабавно се изпари от главата й, когато осъзна, че Грег правеше сърдечен масаж.

— Стой, стой! — извика Ханк, когато конете свиха между сградите. Мъжът дръпна толкова силно юздите, че единият кон се изправи на задните си крака в знак на протест. — Хей, по-кратко!

Двете животни продължиха още малко напред, а когато шейната се закова рязко на място, Кинкейд се втурна към нея и се качи от едната страна.

— Какво имаме тук? Нещо за състоянието му? — но когато хвърли по-внимателен поглед, възкликна: — О, господи!

С качило се в гърлото сърце, Алекс надникна иззад гърба на Кинкейд и тогава не можа да реши дали да заплаче от облекчение, или от ужас.

Човекът в шейната не беше Том. Разбира се, че не беше той, нямаше как да бъде. Защото момчето в шейната беше малко, на не повече от осем-девет години. Тъй като Грег беше разкопчал якето и ризата на момчето, за да може да му направи сърдечен масаж, Алекс забеляза кафеза на ребрата му и изпъкналите раменни кости. Очите му бяха затворени и хлътнали, кожата — мъртвешки бледа, а устните — почти сини. Десният крачол на дънките му висеше на просмукани с нещо мокро дрипи и излъчваше невъобразима смрад. Дъхът ѝ застина, когато долови миризмата на момчето: гниеща и зловонна.

— Намерихме го съвсем сам в един хамбар. Сърцето спря по пътя — обясни Грег, без да нарушава ритъма си. Той беше плувнал в пот и задъхан до пълно изтощение. — В това състояние е от... едно-две-три-четири-пет... давай. — При този сигнал другото момче, което бе яздило преди шейната — Алекс смяташе, че името му е Еван, — стисна дихателната помпа, вкарвайки въздух в дробовете на изпадналото в безсъзнание момче. Грег изтри потта от лицето си с рамо. — Сега стават десет минути.

— Десет минути са прекалено много — заяви Кинкейд и се обърна, когато Пол, възрастен медицински помощник с неотслабващо шкембе, изтрополи при тях с една носилка. — Аз поемам оттук, Пол. От теб искам венозна система с голям отвор и да ми намериш централен венозен катетър...

— Шефе, не знам дали имаме. Консумативите ни са...

— Намери ми проклетата система, Пол! Не ми се показвай пред очите без нея — разбра ли? И виж какво можеш да измъкнеш от медицинския шкаф на колелата. Размърдай се! — Когато Пол се втурна

към хосписа, Кинкейд докара носилката отстрани на шейната и я нагласи с крак. — Добре, хора, да запретваме ръкави. Хайде да... — Обветреното му чело се сбърчи от израз на учудване.

Ханк, който бе скочил на земята, за да помогне да преместят пострадалото момче на носилката, погледна към Кинкейд и попита:

— Добре ли си, Док?

— Да, една секунда. Грег, спри за момент, искам да проверя за пулс. — Тогава Кинкейд се втренчи право в нея, улавяйки погледа ѝ, и тя прочете немия въпрос, сякаш го беше изрекъл на глас: „Безопасно ли е?“.

Знаеше, че все един ден ще се стигне до този въпрос, който не ѝ бяха задавали никога досега.

— Има ли пулс? — попита Грег.

Кинкейд не отговори. Алекс знаеше, че няма право на никакви грешки. Долавяше ясно миризмата на мъртва плът, но в нея имаше нещо различно: приличаше на газ и беше почти сладникава.

— Док? — попита Ханк.

„Мъртва плът, да, но това е от инфекцията, а не от трансформацията.“ Тя кимна лекичко на Кинкейд.

— Нищо не долавям. Грег, продължавай с изкуственото дишане. Добре, да действаме — каза Кинкейд. — Местим го на три. Едно, две...

Възседнал количката, Грег продължи със сърдечния масаж по целия път до манипулационната, докато Еван вървеше отстрани с дихателната помпа. Алекс и Пол включиха венозната система, а Кинкейд свърза централния венозен катетър, който Пол бе изнамерил отнякъде, с подключичната артерия на момчето.

— Това е последната сода бикарбонат — каза Пол, подавайки на Кинкейд една спринцовка. — Сигурен ли си, че искаш да...

— Едва ли ще има по-подходящ момент. Инжектирай го... Имаме ли атропин? Добре, почакай... Грег, спри с масажа. — Кинкейд се заслуша в стетоскопа със затворени очи, след което каза: — Чакайте, мисля, че... Пол, инжектирай атропина.

Те зачакаха. Грег дишаше тежко, а потта се стичаше на струйки във врата му. Пол погледна към хронометъра.

— Петнайсет минути и дваайсет секунди, шефе.

— Чух нещо — каза Кинкейд, след което погледна часовника си и започна да си брои под нос. — Пол, как е кръвното.

— Шейсет на трийсет, шефе.

— Е, не е прекрасно, но не е и ужасно. Момчето има шансове да прескочи трапа. — Кинкейд надяна чифт ръкавици. — Да видим какво имаме тук. Алекс, ще имам нужда от ръцете ти — сложи си ръкавици.

От лявото бедро на момчето се носеше воня на разлагаща се плът, която беше толкова отвратителна, че дори Кинкейд потръпна. Някой се бе опитал да превърже раната, но ивиците бинт бяха подгизнали и изцапани със зелени и жълти петна от гноята. Алекс усети как стомахът ѝ се преобръща, когато Кинкейд отстрани мократа превръзка. Зеленикавожълта гной с цвят на сополи се бе насъбрала в отворената рана, а разкъсаната плът около нея беше почерняла. Тънки червени ивици набраздяваха бедрото на момчето чак до коляното и се спускаха към чатала.

— Седемдесет и пет на четирийсет.

— Добре — отвърна Кинкейд и започна да попива с гъба насъбралата се в раната гной. Очите на момчето, което все още лежеше на носилката, потрепнаха и то издаде нисък стон.

— Знам — измърмори Кинкейд, докато работеше. — Знам, че боли, синко. Съжалявам, но няма друг начин. Ти само се дръж.

— Това е добре, нали, Док? Имам предвид кръвното налягане — каза Грег, отстранявайки потта си с ръка.

— Поне не е зле. Момчета, успяхте ли да научите някакво име, докато препускахте насам?

— Не, през цялото време не беше на себе си.

— Добре. Алекс, донеси две-три петдесетмилилитрови спринцовки с физиологичен разтвор и промий хубаво раната.

Алекс се радваше, че може да помогне с нещо. Докато тя инжектираше разтвора, Грег попита:

— Можеш да го спасиш, нали?

— Със сигурност ще се опитаме. Може да изгубим крака, но да караме едно по едно. Грег, облечи някакви сухи дрехи, преди да си пипнал настинка. Как е ръката ти? Някой от вас, момчета, да е ранен?

— Не, всичко е наред, Док — отвърна Грег, свивайки ръката, която бе пострадала преди три седмици.

— Добре, не искам да се налага да те кърпя отново. Ами останалите?

— Те са на около един ден път след нас.

— Хубаво. А сега изчезвайте и двамата оттук и ме оставете да работя. Пол, донеси ми комплект хирургически инструменти, ще се наложи да режем. И веднага му дай ципрофлоксацин.

Пол извади малко стъклоно шишенце от почти празния медицински шкаф.

— Шефе, това е последният...

— Последният ципрофлоксацин, да, знам. Просто действай, Пол. Алекс, можеш да спреш с промивките. Отрежи останалата част от дрехите, за да виждам какво правя. — Кинкейд я погледна над маската си — Дано да остане в безсъзнание.

Докато Кинкейд почистваше и отстраняваше мъртвата плът, Алекс се нахвърли върху панталоните на момчето, въоръжена с чифт хирургически ножици, а когато ги срязва, се зае и с онова, което бе останало от ризата му. Но щом срязва памучната материя, тя се дръпна ужасена назад.

— Отвратително!

— Какво има? — попита Кинкейд.

— Мисля, че... — Момчето имаше още една голяма рана от ухапване, възпалена, сълзяща и покрита с нещо, което приличаше на бял ориз — но тогава оризът *се размърда*. — Мисля, че има ларви на мухи.

— Наистина ли? — Кинкейд огледа внимателно раната, след което кимна. — Отлично.

— Как така отлично? — зяпна го смаяно Алекс. — Какво им е хубавото на ларвите?

— Те се хранят с мъртва плът, а след себе си оставят само здрава тъкан — обясни Кинкейд. — Погледни раната от тази страна. Тук има само жива тъкан. Алекс, опитай се да събереш малко от тия приятелчета в една марля.

— Дадено — отвърна колебливо тя, като изобщо не беше сигурна дали няма да припадне. Не можеше да се отърве от представата за хилядите мухи, които бръмчат около раните на момчето, кацат вътре и снасят яйца.

Но тогава ѝ хрумна една мисъл: „Хей, я почакай малко“.

— Искаш ли помощ? — попита Пол, въпреки че звучеше така, сякаш би оценил отказа ѝ по достойнство.

— Не, няма нужда — не го разочарова Алекс.

— Е, момчета, подготвили сме ви страхотен пир — заяви Кинкейд. — Веднага трябва да затоплим ларвите.

— На мен ми изглеждат достатъчно затоплени — отвърна Алекс. — Постоянно се движат насам-натам.

— Не познавам друг човек, който би се въодушевил толкова заради цяла купа с ларви — отбеляза Пол, докато измерваше отново кръвното налягане. — Деветдесет и пет на шейсет и две.

— Звучи добре — отвърна Кинкейд. — Пол, донеси тук още една газова печка и виж дали не можеш да свиеш отнякъде пластмасова кутия и ябълка.

— Смяташ да ядеш? — изуми се Алекс. — Точно сега ли?

— Още не. — Той ѝ смигна над маската. — Ябълката е за ларвите. Стар риболовен трик. Ако държим ларвите на хладно и тъмно място, ще успеем да ги запазим за няколко седмици.

— Може да си направим собствена ферма за ларви — подхвърли Пол.

— Чудесна идея — отвърна Кинкейд. — Но трябва да намерим някое топло местенце. Иначе мухите ще измрат.

— Шегувах се — подбели очи Пол. — Ей сега се връщам. Шефе, надявам се да бъдеш много щастлив с твоите ларви.

— О, със сигурност ще бъде — отвърна Кинкейд.

Супер, сега пък щеше да отглежда ларви. Алекс си помисли, че ще мине много време, преди да погледне със същите очи на ориза.

При положение, че един ден отново види ориз.

— Това беше всичко — заключи Кинкейд, след което сне ръкавиците, свали маската от лицето си и въздъхна. — Жалко, че се наложи да изрежа толкова много тъкан, докато стигна до здрави мускули, но нямаше друг начин. Но с помощта на ларвите раните могат да зараснат добре. Няма да е много красиво, но поне има късмет, че не отрязахме крака.

— Ще се оправи ли? — попита Алекс.

Устата на Кинкейд се изкриви в гримаса.

— Ако положението беше наполовина по-добре, щях да кажа петдесет на петдесет. Сърцето веднъж вече е спирало и освен това има

сепсис. Вливанията ще помогнат, но имаме само още няколко банки, а антибиотикът свърши. Ако кръвното налягане падне отново, няма да мога да направя нищо повече за него.

— Може да не падне — отвърна Алекс. — Може да са го докарали навреме.

— Дано. Ще бъде дяволски късмет, ако сме се бяхтели и рискували напразно. Остава само да се надяваме. — Той погледна зад Алекс. — Грег, заведи това момиче у дома, преди да е припаднало.

— На твоите услуги, Док — обади се Грег от вратата.

Нощта бе паднала преди часове. Алекс погледна към часовника на Ели и видя, че Мики показва десет часа. Тя развърза маската си и попита:

— През цялото време ли беше там?

— През всичките — Грег погледна джобния си часовник — шест часа и двацет минути.

— Значи времето ми за лягане отдавна е минало — отбеляза Кинкейд, който изглеждаше така, сякаш ще се строполи на пода, а когато се отпусна на един стол, от устата му прозвуча дълъг стон. — Още няколко нощи като тази и ще остарее без време.

— Имаш нужда от почивка — обади се Пол. Отпред на гърдите му личеше огромно петно с формата на пеперуда, а червендалестият му скалп лъщеше от пот. — Вече не сме деца.

— Това го чух — отвърна Кинкейд.

— Трябва да се напиш — рече Алекс, която беше уморена до смърт и освен това долавяше миризмата на тялото си. — Мога да го наглеждам известно време. Трябва само да си взема един душ. — А когато Кинкейд понечи да възрази, тя додаде: — Слушай, ако нещо се случи с теб, тогава всички ще загазим.

— Тя има право — обади се Пол.

Кинкейд изсумтя неодобрително, но накрая се предаде:

— Ще полегна тук някъде. След четири часа ме събуди — поръча той, докато Пол го извеждаше от манипулационната. — Да не забравиш.

— Няма — отвърна тя, а когато Кинкейд излезе, додаде: — Предполагам.

— Изглеждаш направо смазана — отбеляза Грег, чийто вид не беше много по-добър от нейния. — Искаш ли компания?

— Нищо ми няма — отвърна тя, но последвалата прозявка я издаде. — Погледни го от хубавата страна. Сутринта няма да се налага да се разкарваш за мен.

— Ще ти донеса чисти дрехи. Въпреки че утре Док най-вероятно ще те освободи от работа.

— Добре. — Тя втренчи поглед в пациента, чийто цвят беше една идея по-тъмен от този на белите чаршафи. Черната му коса изглеждаше някак неестествено, сякаш беше нарисувана с маркер. Тогава тя взе да събира мръсните инструменти. Найлоновите торби с боклука бяха задръстени с изцапани и окървавени марли и с остатъците от дрехите на момчето. — Да видим сега. Ти се прибирай у дома.

— Изчезвам — махна ѝ Грег. — Но не казвай на Крис.

„Ами сега — помисли си тя и започна да разчиства манипулационната, — какво ще кажа на Крис? Знаеш ли, Грег ме остави съвсем сама?“

Често мислеше за Крис. Но не така обсебващо, както за Том — все пак разликата беше огромна. Вече не беше особено сигурна какво точно бе изпитвала към Том, но двамата се бяха борили заедно и тогава него го раниха, може би умираше, и тя тръгна да търси помощ.

Да, но се бе *провалила*.

Тя измери кръвното налягане на момчето, записа пулса му и провери венозната система. След това събра всички мръсни инструменти в една табла и ги натопи в спирт, после прекоси помещението и взе импровизирания парен стерилизатор. Тогава постави стерилизатора върху един малък газов котлон и го включи. Докато чакаше да се образува пара, тя изми инструментите и ги постави в стерилизатора. Парата щеше да дезинфекцира инструментите за около двайсет минути, тъй като топлината беше единственият...

Топлина.

Топлина.

Загледана в тесния пръстен от сини пламъчета, тя потръпна в медицинския екип и жълтата болнична престилка, която носеше, и смръщи чело. Имаше нещо, свързано с топлината, което от няколко часа насам не ѝ даваше мира. Но какво точно?

В съзнанието ѝ се появиха последните думи на Кинкейд: „На студа мухите ще умрат“.

Точно така. В студа мухите умираха. Ако оставиш каквото и да е месо навън на студа, мухите няма да го накацат, не и през зимата. В конюшната на Хъни не бе забелязала никакви мухи, нямаше ги дори преди четири седмици. Преди време бе видяла доста мъртви тела на пътя, но не и мухи. Ами трупът на мъртвия Нед в онази бензиностанция...

— Нямаше мухи — промърмори тя. Но в раната на момчето имаше ларви. А те можеха да се появят единствено от мухите, но щом като бяха открили детето в някакъв изоставен хамбар, какво бе поддържало топлината там? Какво би могло да затопли хамбара дотолкова, че мухите да оцелеят през зимата?

Вероятно момчето бе запалило огън. Не, това беше невъзможно. Когато го донесоха, момчето беше напълно студено, то беше на крачка от смъртта. По дяволите, та то *беше* мъртво за известно време.

Кое то означаваше, че някой друг бе запалил огъня. Някой друг се бе грижил за момчето. Там бе имало и друг човек, а може би дори повече от един.

Но Грег бе казал: „Намерихме го съвсем сам в един хамбар“.

Не, Грег. Не е бил сам. И са били близо до Орен... но какво са правили там? Нали бяха тръгнали към Уисконсин, освен ако не е настъпила някаква промяна в плановете. Крис не ходи ли вече до Орен? Ами, да; тъкмо оттам беше взел книгите. Излиза, че Крис е бил в този район съвсем наскоро.

А Кинкейд бе попитал: „Някой от вас двамата да е ранен? Научихте ли някакво име?“.

Кинкейд не би задал такъв въпрос, освен ако не смяташе, че е имало сражение. Но научаването на нечие *име* предполагаше не само наличието на други хора, но и... воденето на разговор. Или — боже мой — воденето на *търговия*. Или дори нещо още по-лошо.

Защото Кинкейд *знаеше*, че те не бяха открили детето случайно; не бяха го *спасили*.

Детето беше отвлечено.

62.

Всяко дете, което познаваше, в това число и самата тя, обичаше да скатава всевъзможни джунджурии в джобовете на дрехите си. Преди да открие швейцарските джобни ножчета, джобовете на Алекс обикновено бяха пълни с камъчета и дъвки. Нямаше представа откъде се взимаха, но майка ѝ все ѝ натякваше за разтопилите се в сушилнята дъвки.

В джобовете на момчето обаче нямаше абсолютно нищо.

Кое дете ходеше с празни джобове? Алекс се вираше недоумяващо в купчината изпокъсани дрехи, които бе извадила от боклука. Вонята беше ужасна: на кръв, гной и събирана с месеци мръсотия. Името на момчето беше написано с химикалка от вътрешната страна на маратонките му, ала те бяха прекалено омърляни от потта и прахоляка и тя успя да различи само едно „Дж“ и едно „Н“. Или може би „М“. На памучната му риза имаше един-единствен съдран джоб, а джобовете на дънките му бяха осеяни с дупки.

Тя вдигна с облечена в ръкавица ръка маслиненозеленото яке на момчето. Връхната дреха имаше обточена с козина качулка и провиснала яркооранжева ватирана подплата с ципове. Именно това им беше хубаво на подплатите, които се поставяха с цип. Откакто бе дошла в Рул, тя използваше своята, за да отмъква всевъзможни полезни предмети за Голямото бягство. Така че Алекс разкопча циповете и махна подплатата от якето.

Нещо метално издрънча на пода. Щом забеляза предмета, тя притисна ръка към устата си, за да не изкрещи.

Не беше нож. Нито пистолет.

А нейната свирка.

63.

Реши да не буди Кинкейд.

Вече със сухи очи тя клекна до момчето и се опита да го върне в съзнание. Но тъй като не успя, измери кръвното му налягане, оправи венозната система, заслуша се в ускорения ритъм на сърцето му и докосна върховете на пръстите му, които бяха студени. Знаеше, че това не е добре и скоро можеше да се наложи да повика Кинкейд, но все още имаше време. Не ѝ трябваше нищо повече от няколко минути насаме с момчето. Само да можеше да го събуди...

Тя докосна свирката, която сега висеше на врата ѝ, скрита под медицинската униформа, само за да се увери, че е още на мястото си. Разбира се, че беше там. Значи, не сънуваше. Това нямаше нищо общо с начина, по който родителите ѝ бяха изчезнали в нощта. Това тук беше съвсем истинско и материално и тя разполагаше с всичко необходимо, за да нареди пъзела. Знаеше, че всички парчета са пред нея. Трябваше да открие само начина, по който да ги съедини.

„Мисли.“

Напуснаха хижата на рейнджърите на десети ноември. Ели беше отведена още на следващия ден, на единайсети. По думите на Харлан той я беше видял за последно около седмица или десет дни след това. Нямаше как да пита Харлан, който беше отлъчен от Рул още преди Деня на благодарността, но не беше ли споменал той, че са ги нападнали южно от града? Май беше точно така. Но момчето идваше от Орен, който се намираше на северозапад и на повече от осемдесет километра оттук.

Имаше два варианта. Или Ели бе успяла да стигне до Орен, или някой бе взел свирката от нея — вероятно, докато момчето все още се е намирало на юг — след което този някой се бе отправил към Орен. А момчето бе получило свирката или лично от Ели, или от някой друг. Както и да го погледнеш обаче, някой бе видял Ели, може би преди около *шест седмици*, точно когато Крис се бе върнал от Орен с книгите и със слънчевите очила.

Ами Лена? Сърдитата, начумерена, заядлива Лена, която също беше от Орен, бе направила опит да се върне *там*. Защо? Защото там имаше и други хора? Да, там бяха братята на Лена, които може би още бяха живи. Какво означаваше това — още един анклав с оцелели хора? Сигурно беше така.

Тогава Алекс си спомни как Лена процеди нещо през зъби на Крис, след което го сграбчи и се хвърли в обятията му...

А Крис ѝ беше казал: „Не е каквото си мислиш“.

Е, това вече го знаеше. Разбрала беше истината от целувката му, почувствала я бе в прегръдката му. И в неговата миризма.

Но щом като не ставаше дума за Лена и Крис като двойка, тогава защо беше всичко това? Припомни си отново цялата случка и едва сега осъзна, че езикът на тялото на Лена бе излъчвал не само гняв, но и отчаяние. По някаква причина Лена беше откачила. Но каква? Какво толкова бе в състояние да направи Крис...

„О, боже мой.“ Алекс ахна от изненада, когато всяко парченце си дойде на мястото и пред нея се разкри решението на един пъзел, което е било пред очите ѝ още от самото начало.

Въпросът не беше заради *какво* е отчаяна.

А заради *кого* е отчаяна.

Алекс реши, че най-сетне беше на прав път.

Изглежда, патрулирането имаше повече от един смисъл. Имаше патрули, които обхождаха периметъра на града и държаха настрана всички лоши типове. Но имаше и други патрули, които кръстосваха териториите извън Рул в търсене на провизии и почти сигурно се натъкваха на други оцелели. Нападенията на грабителите доказваха, че съществуват и други анклави, градове също като Рул. Именно тя бе предложила да се обединят помежду си. Но Крис беше отхвърлил идеята с твърдението, че не разбирала нищо.

Ами ако мъжете на Рул не бяха Воините на светлината, а онези на Мрака?

След като най-сетне позволи на тази мисъл да се прокрадне в съзнанието ѝ, Алекс осъзна колко логично беше всичко това. Разбира се, че мъжете на Рул нападаха други селища. Помнеше какво се случи в Ню Орлиънс след Катрина, в Багдад след нахлуването на вражеските сили, или когато се отбиваше в магазина в дните преди някоя голяма буря — пълен хаос, така да се каже. Рафтовете се опразваха със

скоростта на светлината. Между стелажите хората стигаха до бой за няколко бутилки вода, а на опашките пред касите се блъскаха и предреждаха. Освен това крадяха. И мамеха. А понякога дори убиваха, за да получат онова, което искат.

Това, което ставаше сега, не беше много по-различно. Много хора бяха мъртви — не достатъчно млади, за да бъдат Пощадени, но и не достатъчно възрастни, за да останат живи. Трансформираните със сигурност не обикаляха наоколо за хляб и сирене. Но освен тях оставаха още много хора — немалка част от тях вероятно Пощадени — които бродеха насам-натам в търсене на основните неща за оцеляване: топлина, вода, храна и подслон. Обзалагаше се, че всички магазини са били опразнени скоростно. Достатъчно бе видяла, за да е сигурна, че това е самата истина. Навсякъде имаше *много* трупове, но никаква храна. Така че защо бе приемала за чиста монета, когато Крис, Питър или някой от патрулите твърдеше, че съвсем случайно се бил натъкнал на едно хубаво малко магазинче, в което никой друг не се е сетил да погледне?

Защото искаше да им вярва. Не, това не беше точно така. Просто не можеше да си позволи да не им вярва. Не искаше да се замисля прекалено надълбоко, защото им беше благодарна за подслона, топлината, храната и защитата, които ѝ осигуряваха. Но ако те — в това число и *тя* — имаха храна и лекарства, тогава някой друг беше лишен от тези блага. По този начин беше устроен светът — бил той „прекрасен и нов“, или пък не.

Значи, ако си Крис или Питър и си въоръжен до зъби, просто нападаш и взимаш, каквото ти трябва. Но Марджъри беше казала, че в градовете пускали хора с деца — защото децата били ценни.

Ами ако си натоварен със специална мисия и изпълняваш заповед, която е известна само на неколцина избраници?

Джес бе казала: „Сляпото подчинение на заповеди не те прави мъж“.

Ами ако заповедта е да намерят всички Пощадени?

Дори нещо повече. Да намерят всички Пощадени и да ги *доведа* в града, независимо на каква цена.

И да убият всеки, който застане на пътя им.

64.

След един час кръвното налягане на момчето се понижи. Алекс събуди Кинкейд. Започнаха да му вливат системи, а Кинкейд използва последния допамин, опитвайки се да възстанови кръвното налягане на детето. Към края лицето на момчето беше толкова подпухнало, че приличаше на онези фигурки на Буда, които се подаряват за късмет.

Умря доста преди зазоряване, като нито веднъж не отвори очи.

Трябваше да се махне, въпреки Крис, въпреки онова, което се случваше помежду им. Просто трябваше да се махне от тук.

Грег беше казал, че останалите се намират на един ден път от града. А това означаваше, че Крис и Питър ще бъдат тук съвсем скоро.

Така че трябваше да се махне, преди Крис да се е върнал, въпреки че не беше сигурна защо това е толкова важно. Като си спомни онази внезапна страст и глада, който бяха изпитали един за друг, стомахът ѝ се преобърна от страх. Дали нямаше да изгуби кураж, ако го видеше отново? Не, не, това беше лудост. Би било истинска лудост да не се възползва от шанса да избяга още *сега*. Каквото и да имаше помежду им... всъщност не беше сигурна какво е то, нито пък искаше да разбере.

Трябваше да избяга. Да *избяга*.

Кинкейд беше напълно изтощени не разсъждаваше логично, иначе никога не би ѝ разрешил да вземе коня му и да се върне сама в града. Оставаха цели два часа до зазоряване, нощта беше плътна и мразовита със зелена и голяма колкото нокътя на палец луна. Когато напусна хосписа, тя махна весело с ръка на стражаря, който седеше увит в един намачкан поларен спален чувал зад двойната врата на фойето. Стражарят, пенсиониран миньор, който не бе толкова немощен и възрастен като своите болни приятели, в отговор извика нещо, което тя не можа да разбере, но предположи, че най-вероятно е било „До скоро“.

— Разбира се! — извиси глас тя, но наум си рече: „Не бих се обзаложила на това“.

Ако имаше подходящ момент за бягство, той беше сега, преди Крис и останалите да са се върнали. Стражарите се сменяха в седем, но това не беше проблем. Конят на Кинкейд беше много по-едър и по-силен от Хъни и вероятно щеше да е и по-бърз от нея. Но тя трябваше да постъпи умно. Да избяга от града с празни ръце, би било чиста глупост, така че трябваше да събере, каквото можеше.

Тя докосна якето си и напипа дръжката на медицинския трион, който бе отмъкнала, преди да повика Кинкейд, както и тънките очертания на стоманения скалпел. Трионът не ставаше за оръжие, освен ако не възнамеряваше да удуши някого с него, но със скалпела лесно можеше да клъцне нечий нос. Разполагаше и с ножа за ботуш. Кинкейд имаше оръжие, но то беше в кабинета му. Къде би могла в момента да потърси нещо друго? Май никъде. Нямаше намерение да прониква с взлом в затвора, освен това познаваше само няколко улици в града и домовете на шепа хора. Сега като се замислеше, не знаеше дори къде живее Крис, което беше много *жалко*, защото в момента него го нямаше. Грег бе споменал, че всички мъже разполагат с по няколко оръжия, така че не смееше да си помисли какво можеше да намери в дома на Крис. Но нямаше смисъл да се терзае за нещо, което не би могла да промени.

Не беше толкова трудно да се язди нощем, колкото бе предполагала. Снегът блестеше като сребриста панделка, а гората бе обгърната в призрачна светлина, която ѝ позволяваше да различи силуетите на отделни дървета. Въпреки това трябваше да внимава. Най-вече какво се криеше под снега — дънери на повалени дървета, къпинови храсти. Последното, от което имаше нужда в момента, беше кон със счупен крак.

Югозападната част на града беше най-добрата ѝ възможност. Грег беше казал, че там не патрулират много стражари, въпреки че според Сара в гората имало стражари, някои от които на постове в короните на дърветата. Да, но *тя* разполагаше с едно предимство. Можеше да надуши миризмата им и по този начин да ги избегне. Ако имаха кучета, вероятно щеше да загази, но не виждаше с какво би могло да е полезно едно куче на високите наблюдателници сред короните на дърветата.

Но в такъв случай щеше да се наложи да остави коня. Един кон би вдигнал твърде много шум, а и нощта беше много тиха без обичайната стрелба. Даже обирджии не смееха да рискуват в такава нощ.

Не биваше да пренебрегва и Променените, които изобщо не бяха глупави. Йегър можеше да ги нарича животни, колкото си иска, но те знаеха за какво служат дрехите и я очакваха някъде там. Питаше се дали вече не са разбрали за огъня. Защо не? Джим, приятелят на Том,

знаеше добре как да се прикрива, а онова момиче от бензиностанцията си служеше със *сопа*. А ако някое от тези деца се научеше да използва оръжие...

„Стига, това е прекалено. Една неприятност е достатъчна.“

Когато свърна към площада, там имаше неколцина мъже, които я изгледаха продължително. Тя залепи на лицето си веселия и жизнерадостен израз, с който сякаш казваше „просто си върша работата“, и продължи нататък...

— Ей ти, спри за малко.

„По дяволите.“ За част от секундата през главата ѝ мина мисълта да пришпори коня в бесен галоп, но въпреки това спря и зачака приближаващия се към нея ездач. Беше набит, с ръце като на Попай и без никаква шия. Алекс познаваше мъжа, беше го виждала в кметството, но не успя да изрови името му от паметта си.

— Не бива да яздиш сама — каза той. Дори звучеше подобно на Попай. — Това е конят на Док.

— Да, но, моля ви, не казвайте на никого — отвърна тя с изморена и благодарна усмивка или поне така се надяваше. — Док ми позволи да го взема. Цяла нощ бяхме на крак и накрая просто трябваше да се махна оттам. — Което беше самата истина.

— Заради момчето, което намериха близо до Орен? — Погледна я, присвил едното си око също като Попай. — Да, чух за това. Как е то?

— Умря. — Беше толкова изморена, че очите ѝ се наляха със сълзи и тя заплака наистина. — Цяла нощ бяхме на крак. Беше... много зле.

— Хей, успокой се. — Опита се да я потупа нескопосано по рамото, но тъй като явно не искаше да я докосва, накрая потупа само въздуха. — Ти си добро дете. Ще видиш, че всичко ще се оправи. Просто си изтощена.

— Наистина съм много изморена — отвърна тя, бършейки сълзите с opakото на ръката си. — Имам нужда да се наспя.

— Разбира се, разбира се. — Той се изпъна в седлото, озърна се през рамо и накрая отново я погледна. — Слушай, бих те изпратил лично до вкъщи, но се налага да тръгвам, тъй като трябва да посрещна момчетата, които се завръщат... Ще се оправиш ли сама през останалата част от пътя?

— Аха — отвърна тя и кихна. Избърса носа си в якето. — Ще се оправя. Просто трябва да се наспя.

— Да, това е добра идея. Наспи се хубаво. — После обърна коня си и я остави да продължи по пътя си.

Докато препускаше към дома на Джес, тя мислеше за проблема с Лена.

От всички, които познаваше, Лена единствена бе стигала толкова далеч в опитите си да избяга от града и освен това беше от Орен. Тя щеше да знае най-бързия път до там и от какво да се пазят. А и починалото момче може би имаше някаква връзка с нея.

Но от мисълта да я вземе със себе си или дори само да говори с нея, направо ѝ се повдигаше. Освен че я беше видяла с Крис, а оттогава Лена я отбягваше, Алекс въобще не я познаваше добре. А онова, което знаеше за нея, изобщо не ѝ харесваше. Последното, от което се нуждаеше, беше спътница, която по-скоро би убила, отколкото да ѝ позволи да ѝ пази гърба, и разбира се, оставаше проблемът как да се промъкне незабелязано в къщата, което беше почти невъзможно...

„Призрак.“

От устата ѝ се изтръгна тих стон заедно с малко облаче пара. Щеше да се наложи да го остави. От тази мисъл сърцето ѝ се сви. Трябваше да има начин да си прибере кучето. Всичко беше толкова нечестно. Защо трябваше винаги да губи...

Изведнъж тя се сепна. „По дяволите, по дяволите.“

Пепелта на родителите ѝ.

Двете пакетчета бяха на горния етаж, в същия онзи несесер, на бюрото в нейната стая.

Не можеше да се добере до тях. Не можеше да ги вземе.

„Не, не, не, не отново, не отново, не отново.“

„Мамо.“ Гърлото ѝ се сви и тя заплака беззвучно, като съвсем малко детенце. „Татко... тате...“

Напълно бе забравила за глупавия стражар.

Кучето на Нейтън се хвърли да ѝ се умилква като отдавна изгубен роднина. На мъжа тя пробута същата история за Кинкейд, след което му каза, че иска да отведе коня в гаража в края на задънената уличка, където държеше Хъни. Дори да бе заподозрял нещо, Нейтън изобщо не се издаде. Мъжът повлече кучето със себе си и ѝ махна да продължи по пътя си.

За всеки случай тя прекоси улицата и пое по тротоара, където снегът беше достатъчно дълбок, за да заглуши тропота от копитата на Апалуза. Къщата на Джес изглеждаше напълно притихнала, пердетата бяха плътно спуснати. Но така или иначе всички спални се намираха от задната страна. А и толкова рано никой нямаше да е станал, нито дори Джес.

Хъни изцвили, когато тя заведе Апалуза в гаража.

— Аз също се радвам да те видя — прошепна тя и погали кобилата по носа. — Но ти не можеш да дойдеш с мен, момиче.

Тя се покатери върху наредените една върху друга кутии, протегна ръка и опипом намери кофата, след което я свали от напречните греди на тавана. Запасите ѝ бяха мизерни, не бе успяла да приготви никаква друга храна освен фъстъчено масло, няколко енергийни десерта и четири станали на камък ролца, които предишната седмица бе измъкнала от кухнята увити в салфетки. Тя напълни малко овес в дисагите, праметна ги през седлото и ги завърза.

Тогава погледът ѝ попадна на една дървена дръжка, която стърчеше от купата със сено, и тя изпита силно вълнение: „Да!“ Алекс издърпа сърпа от сеното. Острието беше изключително остро, а самият сърп бе с първокачествена изработка. Усети дъха му на бял лед, а студеновалцованата стомана беше дебела колкото палеца ѝ. Бялата чиста миризма на стоманата беше толкова завладяваща и...

Бяла ли?

„Я почакай — помисли си тя. — Това не е възможно. Мирисът на стоманата не е бял. Стоманата мирише на метал. А не на ослепително бял лед.“

Само едно нещо, един човек миришеше по този начин.

Нямаше да позволи да я върнат без бой. Дланите ѝ се свиха около дървената дръжка на сърпа. Не, за нищо на света нямаше да се върне там.

„Ще се бия. — Тя се завъртя със сърпа в ръка и си рече мислено: — Ще се бия. Ще се бия.“

— Е — обади се Джес и насочи пушката към нея, — крайно време беше!

— Но защо — попита Алекс — ми помагаш?

— Чуй ме, момиче, от самото начало се опитвам да ти помогна — отвърна Джес. Възрастната жена носеше бяла памучна нощница под връхната си дреха, чиято качулка беше отметната назад и косата ѝ се разстилаше върху раменете като буйна река от стомана. Ремъкът на ловджийската пушка „Ремингтън“ минаваше по диагонал на гърба ѝ. — Сама трябваше да стигнеш до това решение. Освен това бях длъжна да се уверя, че... — Тя млъкна наскре изречението, когато Нейтън се появи от мрака заедно с два коня. — Е?

— Най-много петнайсет минути, Джес... Не сега, Ви, на място! — скара се Нейтън на кучето, което бе дотърчало да поздрави Алекс. Мъжът кимна наляво и рече: — Идват насам. Ако искаме да го направим, трябва да действаме веднага.

— Петнайсет минути преди какво? Кой идва? — попита Алекс.

— Добре тогава. — Джес кимна към Алекс. — Хайде. Доведи коня на Мат. Нямаме много време.

— Петнайсет минути преди какво? — попита отново Алекс, докато извеждаше коня от импровизираната конюшня. Забеляза, че нощта вече преваляше. Небето точно над главите им все още тъмнееше в наситено кобалтовосиньо, което бързо избледняваше в по-светло сиво. Зората щеше да настъпи след половин час, а може би и по-скоро.

— Това ще ти трябва. — Джес ѝ подаде една средноголяма раница. Към нея бяха привързани чифт леки снегоходки. — Вътре има провизии за две седмици. Дрехи от стаята ти и един топъл пуловер. Съжалявам, че не можех да рискувам да измъкна по-голяма раница или спален чувал, но затова пък разполагаш с туристическо одеяло, мушама, водонепроницаеми кибритени клечки, нож и кремък.

— Благодаря — отвърна Алекс и разкопча ципа на раницата, за да надникне вътре. Щом Джес е била в стаята ѝ, сигурно беше взела и несесера. Но още от пръв поглед откри, че родителите ѝ не бяха вътре. Разбрала го беше веднага, раницата бе прекалено лека. Тя закопча

отново ципа и нахлузи раницата на раменете си, след което вдигна поглед и установи, че Джес я изучава внимателно.

— Най-добре изтръскай праха от обувките си, момиче — рече й Джес. — Миналото си е минало.

Не я попита как е разбрала. Сега не му беше времето.

— Ще имам нужда от оръжие. Този „Ремингтън“ ще ми свърши чудесна работа.

Джес поклати глава.

— Не искам това от мен. И бездруго няма да ти е нужен.

— Какво имаш предвид?

— Довери ми се.

Това вече беше невъзможно. Но нима имаше друг избор? Какво щеше да стане, ако откажеше да замине? Дали Джес щеше да я застреля?

— Защо да не взема пушката? — попита Алекс. — Не съм заплаха за теб. Искам само да си тръгна. — Когато не получи отговор, тя продължи да настоява: — Джес, знаеш какво е да си на път. Обещавам да си тръгна, но поне ми дай възможност да се защитавам.

Джес дълго я изучава с поглед, след което се обърна към Нейтън:

— Дай й твоята пушка.

Очите на Нейтън се разшириха.

— Джес, не съм сигурен, че...

— Но аз съм. — Възрастната жена се обърна и се качи на коня си. — Дай й пушката.

Нейтън стисна устни и за миг Алекс си помисли, че ще откаже, но после той откачи ремъка на оръжието.

— Знаеш ли как се стреля със затвор? — попита той Алекс.

— Да — отвърна тя, опитвайки се да скрие вълнението си. Пушката беше „Браунинг Х-Болт“ с оптичен мерник, стоманена цев без нито едно петънце и приклад от тъмен орех: отлично оръжие. — Какво е разстоянието от приклада до спусъка?

Не можа да прецени дали изражението на Нейтън издаваше презрение, или задоволство.

— Среден размер. Три и половина фунта, без повдигане или приплъзване. Тук имаш подвижен пълнител. — Той освободи затвора и го отвори. — Побира пет патрона „Магнум шорт“, а в момента има и един в патронника, така че си подготвена за всичко. Предпазителят е

на спусъка и има отделен освобождаващ бутон между затвора и корпуса на пушката за безопасно изпразване на патроните. Така че пушката си я бива.

Това беше меко казано. Освен че беше снабдена с оптически мерник, „Магнум шорт“ означаваше по-висока скорост и повече мощ за същия брой изстрели. Тя праметна пушката през гърдите си, пхна кутията с патроните, която ѝ даде Нейтън, в джоба на якето си и закопча ципа.

— Благодаря ви — рече тя и на двамата.

— Може да нямаш основание да ни благодариш, защото не се знае какво ще откриеш — отвърна Джес. Миризмата ѝ беше все същата, макар че това не означаваше нищо. Тогава Алекс си помисли, че възрастната жена просто умееше да се прикрива не по-зле от Крис. Всъщност дори по-добре от него. Джес бе останала загадка за нея, въпреки месеците, през които бе живяла в дома ѝ. Пушката беше потвърждение за това.

„Джес иска да си отида — помисли си тя. — Но защо точно сега?“

Сякаш прочела мислите ѝ, Джес ѝ рече:

— Сега или никога, момиче. Друг път няма да получиш такова предложение.

Алекс се метна на гърба на Апалуза, без да обели нито дума повече, и последва Нейтън, който бе поел към гората накрая на задънената уличка. След две минути тримата бяха навлезли навътре в гората и Алекс изгуби от поглед дори последните къщи.

— А сега ме слушай внимателно — рече ѝ Джес. Движеха се бързо, въпреки дълбокия сняг, в който газеха конете. — В тази посока Зоната се простира на разстояние от две мили. След това няма никакви стражари.

Никакви стражари ли? А Кинкейд ѝ бе казал, че Зоната продължава осем, а не три километра. Освен ако нямаше нещо особено в терена.

— Но как ще минем през...

— Млъкни и ме слушай. Ние ще те преведем през Зоната, но щом стигнем до най-крайната ѝ точка, помощта ми спира до там и освен това не мога да изпратя никого с теб. Пътят се вижда съвсем

ясно. Километър и половина по-нататък той се разделя на две и оттам ще трябва да продължиш пеша.

— Защо?

Джес наведе глава, за да премине под един нискорастящ клон и хвърли към нея нетърпелив поглед.

— Защото пътят преминава в горска пътека, която е прекалено тясна за коня. Ще тръгнеш *наляво*, не надясно, разбра ли? Защото дясната пътека ще те отведе обратно в Рул. Така че ще трябва да слезеш от коня и да го пуснеш обратно. Той ще намери пътя.

Без кон и без ски щеше да бъде истинска мъка да гази през дебелия сняг в гората, дори и със снегоходките.

— Колко време трябва да вървя, докато изляза на нещо като шосе?

— Петнадесет километра. А оттам можеш да поемеш, накъдето искаш. В джоба на раницата има карта. Но не забравяй да свиеш по лявата пътека — разбра ли?

Тя кимна.

— Защо ми помагате? Защо на мен, а не на Лена?

— Защото Питър я искаше — отвърна Джес и смушка с пети коня си. — Но Питър не може да взима такива решения.

Алекс пришпори коня си подире й.

— Какви решения?

— Дали да наруши правилата, или не.

И тогава й стана ясно.

— Всичко е заради Крис, нали?

— Да кажем, че се възползвам от случая, за да ускоря мъничко нещата — отвърна Джес. — Ти също трябваше да бъдеш готова. И ето, че моментът настъпи.

— Готова за какво?

— За същата мисия, която доведе Исак до саможертва. Тогава Господ призова Абрахам да избира и той избра праведния живот. Накрая беше възнаграден, а Исак — спасен.

Супер, библейска притча. Тъкмо каквото й трябваше.

— Не виждам никакъв смисъл. Онова е било изпитание.

— Това също — отвърна Джес. — Кристофър те обича. Искан да бъде с теб. Но той е Избран, независимо от това дали го знае, или не.

Алекс усети как изчервяването започва от врата й.

— Не знам нищо за това.

— Млада госпожице, може да съм стара, но не съм слабоумна. —
Тя сви презрително устни. — Долових го в гласа му. А също и в твоя.

— Не можеш да доловиш такова нещо — отвърна Алекс, но
тогава си спомни какво беше казал Кинкейд: „Този човек чува звуци на
голямо разстояние като прилепите, но с повече нюанси“. Спомни си
също и всички онези случаи, в които бе улавяла Джес да я наблюдава:
през прозореца, сред тълпата.

Наблюдавала я беше, защото бе доловила всяка една дума, дори и
онова, което Алекс едва бе промълвила.

Джес беше от Изцерените.

Сега вече се намираха дълбоко в гората. Кучето на Нейтън подскачаше отстрани, като пореше дълбокия сняг. Беше много студено, но вятър нямаше. Въздухът беше сив и неподвижен, докато сенките отстъпваха бързо, подгонени от настъпващото утро. Алекс долови само мириса на пушек някъде далече напред; и, разбира се, потта на Нейтън, миризмата на кучето и на Джес — все така неизменна — величествена като кралица на своя кон.

Нейтън. Алекс присви очи. Стражарят определено се подчиняваше на заповедите на Джес. Дали това означаваше, че в Рул има и други хора, които са склонни да я слушат? В такъв случай Джес нямаше нужда от Крис, който да нарушава правилата вместо нея, та нали в момента тя правеше тъкмо това?

Но може би въпросът беше в какви граници може да си го позволи и колко хора бяха склонни да я последват. Джес и Кинкейд бяха корави хора. Те бяха Изцерени също като Преподобния, но единствено Крис беше от Йегърови. Е, не точно: фамилията му беше Прентис, което означаваше, че майка му носи Йегъровата кръв, но тя беше избягала. И все пак в Рул потеклото беше от първостепенно значение. А опълчването на Крис срещу дядо му вероятно беше единственият начин нещата да се променят. Кои неща обаче? Пропъждането на бегълците? Раздаването на момичета? И каква цел преследваше Джес? Какво искаше от Крис, което само той можеше да извърши? Толкова опасно ли беше някой да предизвика Йегър? Може би. Джес определено смяташе така, само че Крис все още се съпротивляваше, защото това означаваше да се противопостави също и на Питър, а той беше от Ърнстови, една от петте фамилии. Но за да се опълчи на дядо си и на Питър, Крис сигурно бе поискал достатъчно висока цена, която да си струва риска.

А ако Джес беше права и Крис искаше единствено Алекс, то *тя* беше в ролята на примамка.

Тя беше проклетата награда.

— Я чакай малко — рече тя и дръпна юздите. Конят на Кинкейд се закова рязко на място. — Опитваш се да накараш Крис да тръгне подире ми.

— Разбира се — изсумтя Джес, все едно бе казала „глупости“. — Желанието е нещо прекрасно, но всички ние желаем най-отчаяно онова, което не можем да имаме. Така че ако Кристофър иска да те спечели, първо ще трябва да се бори за теб.

— Но ти ме използваш — рече тя, разтърсена от внезапен пристъп на гняв. Малко по-нататък видя Нейтън да се обръща. — Откъде да знам, че това не е прах в очите, а всъщност искаш само да си мисля, че наистина мога да избягам?

— *Нали* имаш пушка?

— Ти също.

— Няма да те застрелям, Алекс. Ще трябва да ми се довериш.

— Джес — извика Нейтън. — Джес, трябва да вървим.

— Да ти се *доверя* ли? — Алекс сви ядосано юмруци. В отговор на това конят под нея изпръхтя и подскочи. — И защо да го правя? Говориш за това противопоставяне сякаш е нещо много голямо, като гражданска война или кой знае какво.

— Наистина е така — отвърна Джес.

Да, Кинкейд бе споменал думата фракции. Ърнстови срещу Йегърови. А може би имаше и други. Тогава се сети за допълнителния стол и как Съветът ѝ се бе сторил някак непълен. Защото навярно някой липсваше, шестата фамилия.

— Ами ако Крис пострада? Ако дядо му...

— Няма да допуснем това да се случи — отвърна Джес. — Знам, че няма причина да ми вярваш, но ти давам думата си.

Представи си как Крис препуска из града, след като е открил, че е изчезнала, и от тази мисъл дъхът ѝ пресекна. Тогава щеше да тръгне подире ѝ и, само бог знае, че при други обстоятелства дори би се надявала да го направи.

— Ако има достатъчно хора, които мислят като теб, защо не го направиш *ти*? Защо сама не нарушиш някое и друго правило?

— И как точно си го представяш, Алекс? — Гласът на Джес беше леден като миризмата ѝ.

— Джес — обади се Нейтън.

— Става дума за *Рул*, момиче, и за най-доброто, което мога да направя за него. И ако ще има промяна, то тя трябва да дойде от Крис — рече Джес. — Ако той иска да бъде мъж и кръв от кръвта ми, тогава трябва да бъде подложен на проверка. „Подлагай всичко на изпитание и се дръж за доброто.“^[1]

— Кръв от кръвта ми ли каза? — смая се Алекс и тогава си спомни нещо, което бе чула, но не бе осъзнала.

Джес се бе изразила съвсем просто и ясно: „Благодаря на бога, че внукът ми беше пощаден“.

Но не пощаден, защото му е спестено да види как свърша светът или как умира майка му, а просто *Пощаден*.

Джес беше баба на Крис.

Той знаеше ли за това? Алекс не смяташе така. Поне никога не бе споменавал.

Нейтън изсвири пронизително и Алекс подскочи от изненада:

— Какво става? — попита тя.

— Ето там — отвърна Джес. — На пътеката и сред дърветата. Почти стигнахме.

Алекс погледна нататък. На около триста стъпки пред тях забеляза движение от двете страни на пътеката и тогава различи сред дърветата два снежнобели коня и техните ездаци, облечени в бял камуфлаж, чието присъствие издаваха само по-тъмните очертания на лицата им. А малко по-нататък сред перестите клони на един голям дъб се виждаше въоръжен с арбалет мъж, покатерил се на дървена вишка.

— Добре — каза Джес. — Запомни едно: на разклонението свиваш *наляво*...

Някой изкрещя името ѝ — викът беше слаб, но не можеше да има грешка — и когато тя се извърна назад, вече знаеше кого ще види.

Крис препускаше по пътеката, яхнал Нощ, и двамата летяха през гората в смъртоносен галоп. Беше прекалено далече, за да различи лицето му, но въпреки това долови ясно думите.

— Алекс! — крещеше той — Алекс, недей, спри! *Спри!*

^[1] Първо послание на апостол Павел до тесалонийците 5:21. ↑

— Давай! — изкрещя Джес. Но когато Алекс се поколеба, тя плесна Апалуза по хълбока и извика: — Дий! Давай, давай!

Конят подскочи подплашен и се спусна надолу по пътеката, като летеше с все сили напред, и тогава Джес се изравни с нея и двете се понесоха заедно към границата на Зоната. Останала без дъх, Алекс полагаше неимоверни усилия да не дръпне юздите, в противен случай конят щеше да я изхвърли на момента. В следващия миг тя профуча покрай Нейтън и кучето, които в последния момент се дръпнаха встрани.

— Не спирай! — извика Нейтън и махна с ръка напред. — Давай, да...

— Алекс! — изкрещя Крис и този път в гласа му ясно звучеше паника. — Алекс!

— Давай! — Джес шибна Апалуза с юздите си, докарвайки животното до истинска лудост, и сега вече на Алекс не ѝ оставаше нищо друго освен да се държи с все сили. Тя се сниши на седлото, залови се с ръце за ръба му и притиснала бедра към тялото на животното, усещаше как енергията му при всеки скок вибрира по гръбначния ѝ стълб. Двете с Джес се носеха плътно една до друга на своите летящи през гората коне. Дърветата отстрани бяха неясни петна, върволица от шибаци клони, които драскаха ръцете и скубеа косата ѝ, а когато един от тях я перна по бузата, усети пареща болка.

— Алекс! — Този път гласът му прозвуча по-близо. Тя надзърна през рамо, въпреки риска, и видя, че Крис скъсяваше дистанцията помежду им; разстоянието се топеше и вече ги настигаше, настигаше нея. — Алекс, *спри*!

— Остави я! — изкрещя Джес и шибна жестоко и за последен път Апалуза с юздите си. Конят на Кинкейд изцвили пронизително и се стрелна като ракета в снега, връхлитайки върху двамата ездаци, които след миг останаха зад гърба ѝ, а тя продължи да се носи неудържимо напред. Профуча под стрелеца на вишката и в следващия

момент се озова извън очертанията на Зоната, извън периметъра на града, извън властта им, оставяйки Крис...

Изтрещя изстрел от пушка — гърмежът беше толкова силен, сякаш земята се бе разцепила на две — и единствената мисъл, която мина през съзнанието на Алекс, беше: „Божичко, не, Крис!“.

Конят на Кинкейд издаде висок, сърцераздирателен рев, изправяйки се на задните си крака. Алекс изпищя, хвърли се напред към шията му и се вкопчи в гривата на животното. Конят се изправи още веднъж и отмятайки глава назад, удари Алекс по челото. Зави й се свят и за един момент тя си помисли, че този път със сигурност ще я хвърли. Устата й се напълни с кръв, а светът пред нея се килна на една страна, когато конят се стовари тежко на земята, но въпреки това не се пусна.

Бяха се извърнали в обратната посока, като конят пристъпваше неспокойно под нея, а тя седеше, вперила поглед в пътеката назад към Рул. Алекс видя пушката в ръцете на Джес, видя Нощ, изправил се на задните си крака, а също и стражарите, които се бяха скупчили около Крис, опитвайки се да го свалят от седлото. Крис се изтърколи на земята, като не спираше да се съпротивлява и да сипе юмруци и накрая се изправи на крака. Когато единият стражар се подхлъзна и падна, Крис успя да се освободи и нагази в преспите, опитвайки се да стигне до нея.

— Алекс! — Разстоянието помежду им не беше голямо и тя съумя да прочете отчаянието, изписано на лицето му. И тогава долови острия мирис на нещо, което познаваше: ужас. Крис изкрещя: — Моля те, Алекс, не знаеш какво...

Джес го фрасна с ремингтъна. Ударът беше къс и точен и попадна в тила на Крис, зад дясното ухо. Той се строполи на земята и не помръдна.

— *Не!* — извика Алекс. Тя смушка коня с колене и Апалуза се втурна обратно към Рул. — Какво пра...

— Спри — Джес презареди оръжието и го насочи към Алекс. А стрелецът на дървото нагласи лъка си, готов да пусне насочената в гърдите й стрела. — Нито крачка повече.

— Но *Крис*...

— Той ще се оправи „Отърси от себе си праха... Снеми веригите от врата си, пленена дъще Сионова!“^[1] — Върви, Алекс — рече й

Джес — и повече не се обръщай назад.
И тя направи, каквото й каза.

[\[1\]](#) Книга на пророк Исаия 52:2. ↑

ПЕТА ЧАСТ ЧУДОВИЩЕТО

Четири мили по-нататък Алекс слезе от коня и го плесна по задницата, за да го отпрати обратно. Конят, който нямаше нужда от много убеждаване, отпраши към Рул. Правилната пътека беше обозначена с кървавочервена кърпичка и беше толкова тясна и криволичеща, че, помисли си Алекс, сигурно е била проправена от дивите животни и по нея ловците са преследвали своя дивеч. Приличаше много на пътеката, която ги бе отвела двете с Ели, сякаш преди цяло столетие, до реката, при онези кучета, при бедния превъртял Джим и най-накрая при Том. Това я накара да се запита дали не беше обречена да прекара остатъка от живота си, лутайки се от една пътека на друга и търсейки един господ знае какво.

Снегът беше дълбок и тежък и засмукваше ботушите ѝ. Бедрата ѝ горяха, а главата я болеше. Както и прехапаният език. Когато преглътна, усети вкуса на стара кръв, цялото ѝ тяло беше наранено, ожулено и разтърсено от дивото и стремглаво препускане през гората, сякаш я бяха натъпкали в миксер и Джес бе натиснала бутон за фрапе.

Тест. Целта беше да подложат Крис на тест. Тя беше свободна, но Крис не можеше да се похвали със същото, не и докато не наруши правилата на Рул, каквито и да бяха те. Всъщност, помисли си тя, дърдоренето на Джес беше също толкова налудничаво, колкото и това на Йегър.

Погледът ѝ попадна на нещо синьо, което се крепеше на подаваща се от снега пръчка на десетина стъпки напред, от дясната страна на пътеката под клоните на един източен като върлина бор. Цветът беше стряскащ и изключително ясен, като петно тюркоазена боя върху свършено бяло платно. Отначало го взе за стара найлонова торбичка, каквито от скаутските клубове връзваха вместо маркировка на клоните на някои дървета.

Но когато се приближи, Алекс установи, че това беше парче от ръкав.

А пръчката се оказа кост.

Тя се вцепени. Умът ѝ блокира. Замръзнала на място, за миг тя не бе в състояние да прави нищо друго, освен да се взира и да чака бялата хватка на ужаса, завладял съзнанието ѝ, да се охлаби.

Хрумна ѝ, че костта пред нея е лакътна, не че имаше голямо значение. Малките костици на дланта и пръстите липсваха, така че или останалата част от тялото лежеше заровена под снега, или ръката беше домъкната тук от някой мършояд, оглозгал месото от нея.

„Добре, на пътя беше същото. И преди си виждала трупове. Навсякъде е пълно с мършояди. Сега си извън закрилата на Рул, така че със сигурност ще се натъкнеш на някое и друго тяло. Забрави ли, че хората се строполяваха мъртви на място?“

Тя подуши предпазливо въздуха, но не долови нищо друго освен уханието на гората. Нямаше нито вълци, нито ракуни. Костта, която беше само малко по-тъмна от снега, не беше нито стара, нито пък отскоро.

„Всичко е наред.“ Алекс разкопча ремъка на пушката, провери предпазителя, а след това свали едната си ръкавица и дясната ѝ ръка се стрелна отзад, а пръстите се увиха около дървената дръжка на косата, която висеше на една халка от колана ѝ. Беше въоръжена с пушката, с косата и с един нож. Всичко щеше да бъде на...

Не беше сигурна какво беше първото, което долови — движението на нещо мръсно, розово и рунтаво, което висеше от дъба вляво, или пък вонята на гниеща плът.

От тази миризма фините косъмчета по ръцете ѝ настръхнаха. Знаеше, че наоколо се носеше вонята на смърт, но тя не беше от *тях*, не беше от Трансформираните. Въпреки това тук имаше много трупове и Алекс си даде сметка, че нещо не беше наред.

Онова, което висеше от дървото, беше тяло, но не на човек. От козината не бе останала нито следа, беше изхлузена от трупа като ръкавица. Мускулите на животното бяха непокътнати, почти всичко си беше на мястото, което ѝ се стори малко странно, предвид цялото това месо. И сега като се замислеше — заслуша се отвъд ударите на сърцето си — наоколо не се чуваха никакви птици. Нито гарвани. Нито пък други.

Тялото висеше на примка, като някакво странно подобие на бостанско плашило. Позна какво по формата на главата и по извивката на зъбите.

Беше вълк.

Появиха се още тела на вълци, пръснати от двете страни на пътеката, като флагчета, които маркират трасето на парад. След по-малко от двеста метра тя стигна до неголяма просека сред дърветата, пространство с формата на чиния, където снегът беше добре отъпкан. Което, помисли си тя, беше доста странно.

Ако не знаеше за костите, човек би могъл да си помисли, че това е просто един огромен куп с мръсно пране. Там имаше миш-маш от всевъзможни по вид и размер обувки и плътно пристегнати ботуши, от някои от които стърчаха строшени кости, обути в чорапи и с остатъци от изгнило месо (въпреки студа долови безпогрешно миризмата), сякаш някой не бе имал търпение да развърже връзките. Просеката беше осеяна с всевъзможни цветове и купчини от дрехи със стърчащи от тях кости; забеляза дори черната тарантула на едно тупе, както и сребриста перука, оформена на ситни къдрици. В гънките на някаква дреха от лъскава черна материя се виждаше златна верижка.

„Бижутата не стават за ядене“ — помисли си тя леко налудничаво. На снега лежаха чифт слънчеви очила с рубиненочервени рамки, чието дясно стъкло беше строшено. „Очилата също.“

Това не беше просто една просека в гората.

А място за хранене.

При това може би не единственото, защото вцепененият ѝ мозък отбеляза наличието на още цветни петна сред дърветата вляво, както и малко по-нататък вдясно. Като всяко едно от тези места беше осеяно с останки от вълци.

Тя плъзна поглед от просеката обратно към пътеката. Точно пред себе си забеляза една от онези пирамиди, с които обикновено се маркираше пътя и биваха изграждани от камъни.

Само че това не бяха камъни.

А глави.

„Не.“

Някои от тях бяха сухи като пергамент и много стари, с липсващи очи, носове и езици. Други бяха от по-скоро, със стърчащи от очните ябълки нерви и полуизядени устни, покрити със замръзнала съсирена кръв.

„Не.“

Някои от главите бяха съвсем пресни, с посинели езици, леко разкъравани носове и сънено склопени очи. Но не се виждаха никакви ларви, нито мухи — беше прекалено студено; нали наскоро бе научила този факт?

Започна да брои наум, като местеше бавно очи от едно обезобразено лице към друго. Дължината на пирамидата се състоеше от дванайсет глави, ширината — от седем, а височината — от чети...

„Не.“

Въздухът в гърдите ѝ замря. Стоеше като истукан.

„Не!“

Не можеше да откъсне очи от едно определено място в пирамидата.

„Не, не може да е той.“

Примигна с огромно усилие на волята, а после и още веднъж, сякаш мозъкът ѝ се бе превърнал във фотоапарат и с едно-единствено щракване би могла да изтрие заснетия образ.

Не. Нищо не се промени.

Харлан продължаваше да стои там: на втория ред отдолу, третата глава от ляво на дясно. Никога не би могла да забрави лицето му, нито пък зъбите.

Стомахът ѝ се преобърна. От устата ѝ шурна горчива като жлъчка течност и изпръска снега наоколо. Коленете ѝ се подкосиха и Алекс се строполи на земята, при което пушката затъна в снега и тя започна да повръща. Спря, чак когато в стомаха ѝ не остана нищо, просната в мръсния сняг и задъхана от изтощение, вдишваща вонята на собственото си повърнато...

И тогава над нея се разнесе някаква нова миризма, едно противно мъртвешко зловоние, сякаш на нещо подпухнало и разлагащо се на горещото лятно слънце.

Дробовете ѝ се стегнаха от смъртен ужас и, останала без дъх, тя осъзна защо Джес ѝ бе говорила за Исаак и за неговата саможертва.

Може би я бяха наблюдавали. Може би бяха гледали отстрани със задоволство. Но най-вероятно бяха дошли тук по навик — ловци, които следваха обичайните пътеки на дивеча и знаеха къде могат да намерят храна.

Бяха петима: три момчета и две момичета. Носеха якета, ботуши и ръкавици. Едното момче и едното момиче имаха на главите си

животински кожи, придърпани толкова ниско над очите, че сякаш се взираха в нея с вълчи физиономии.

И всичките бяха въоръжени. Едното момиче и две от момчетата, сред които и онова с вълчата физиономия, носеха пушки. Третото момче, вероятно в пети или шести клас, преди да се случи всичко това, държеше „Берета“, която беше удобна за дете на неговата възраст, защото беше с малки ръце.

Огнестрелно оръжие не носеше само момичето с вълчата физиономия, което обаче държеше в ръката си нож. Острието, изключително дълго и остро, беше осеяно с ръждиви петна от засъхнала кръв.

Но имаше още нещо, още една малка подробност, която правеше тези деца толкова различни.

Тези Променени не бяха чисти, но не бяха и мръсни.

Всъщност изглеждаха много добре нахранени.

Истината се стовари отгоре ѝ като чук.

Рул не беше техен враг.

Рул ги хранеше.

БЛАГОДАРНОСТИ

Хубавото на благодарностите е, че в тях никой не променя нито една думичка. Така че тук следва маниакален смях — муахахахахаха! Но ако имате слаби ангели... по-добре не четете това.

Трябва да призная на невероятния си главен редактор Грег Фъргюсън, че когато за първи път прочетох писмото и редакторските му бележки, изпитах непреодолимото желание да легна и може би да се натряскам до козирката. Или по-скоро беше тъкмо обратното. Честно казано — бях затънала в блатото на отчаянието. После обаче се опомних и осъзнах, че от всеки един въпрос лъха загриженост. Не мога да опиша колко съм ти признателна за ентусиазма, постоянството и търпението, защото с твоя помощ тази книга стана много по-добра, стегната и компактна. Така че не изхвърляй онова гребенче за бълхи с фините зъбчета — ще имаме още много разногласия за пощене, приятелю. (О, а колкото до онези раници. Боже, ти си направо невероятен.)

Огромни благодарности също и на редактора Райън Съливан, който е същински факир и който ме застави да бъда по-ясна и знаеше точно кои думи заслужават да бъдат споходени от моментална и безмилостна смърт.

На Кейти Халата: благодаря, че отговори на всичките ми въпроси и че внасяше ред в живота ми. На Елизабет Лоу, която ми каза едновременно думата в момента, в който най-силно исках да я чуя: Бог да те поживи. Огромна признателност и на всички добри хора от „Егмонт САЩ“: благодаря за това, че се трудихте здраво през цялото време. Само напред!

Хиляди благодарности също и на моя агент Дженифър Логран, която не се колебае да раздава отрезвяващи шамари, когато се налага: благодаря, имах нужда от това. Скъпа, за теб винаги ще има място в сърцето ми.

Благодаря на Дийн Уесли Смит за знанията, дружбата и приятелското рамо: щастливка съм, че те познавам.

На Ерин Копърсмит и на всички останали дами от малката забравена от времето библиотека, която десетилетията не могат да променят, благодаря, че намирате всички странни книги, които съм искала, искам и ще продължавам да искам. Наистина не бих могла да се справя без вас, приятели.

На дъщерите ми Каролин и Сара: да, вече е безопасно да се влиза в кабинета.

И накрая на Дейвид: ти си светец, мой адвокат и любим. Дано всяка жена да има моя късмет. Наистина.

Издание:

Илса Бик. Пепел

Пепел. Първа книга

Превод: Анна Стоева

Редактор: Виктория Бешлийска

Коректор: Ваня Петкова

Снимка на корицата: Чад Майкъл Уорд

Дизайн на корицата: Торборг Давърн

Печат: „Фолиарт“ ООД

ИК „Егмонт България“, 2012 г.

ISBN: 978-954-27-0740-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.